

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

book two.

EVEN
when
gone

nicole fiorina

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ben gittiğimde bile

Nicole Fiorina

Ben Gittiğimde Bile, *Benimle Kal* serisinin ikinci kitabı. Eğer *Benimle Kal*'ı okumadıysanız, kaybolacak ve kafanız karışacak.

Stay With Me ile başlayan ve *Stay With Me* ile devam eden tüm bu seri için çok fazla araştırma yapıldı.

Mia ve Ollie'nin hikâyesinin ikinci kitabı. Ele alınan konuları yaşamış olanlarla konuşarak ve sayısız saat süren araştırmalar yaparak, her insanın deneyiminin kendine özgü olduğunu öğrendim. Bu hikaye fikrinizi değiştirmek için değil, zihninizi açmak içindir. Farklı olanları kucaklamanız ve her hikayenin iki tarafı olduğunu görmeniz için - nasıl baktığınıza bağlı olarak her iki taraf da doğrudur.

Bu hikayede zor konular tartışılmaktadır. Karakterlerin bakış açılarına katılmayabilirsiniz, ancak bunların hepsi karakter gelişiminin bir parçasıdır. *Onların görüşleri benimkileri yansıtabilir veya yansıtmayabilir*. Olgun içerik, yetişkin dili, grafik cinsel içerik ve rahatsız edici konular duygusal bir tepkiyi tetikleyebilir. Riski size ait olmak üzere okuyunuz.

Umarım yaratıcılığımı ve kurduğum bu dünyayı beğenirsiniz.

Ben Yokken Bile Oynatma Listesi Spotify'da

<https://spoti.fi/2mlHWFF>

Baba,

Burada olsaydın, bana boş vermemi söylerdin. Ama ikimiz de biliyoruz ki annemin sert ruhu ve senin dürüst kalbinle ben her zaman jokerdim. Yine de yaptım. Belki senin beklediğin şekilde değil ama sonunda sana gerçekten hak ettiğin adaletin bir parçasını vermenin bir yolunu buldum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim ve daha önce bir şeyler yapamadığım için üzgünüm.

Bu senin için baba.

Bu hikaye senin adaletin...

... ve intikamım. Aşk,
Peşini bırakamayan kız

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci](#)

[Bölüm Yirmi Altıncı](#)

[Bölüm Yirmi Yedi](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

Otuzuncu Bölüm

Sonsöz

Önsöz

*"Hangisinin daha korkunç olduğundan
emin değilim, kafamın içindeki şiddetli
fırtına mı?
ya da sessizlik."*

-Oliver Masters

Ollie

BİR PISLIK GIBİ DAVRANDIM.

Ve bunu o zaman da biliyordum.

Bunu bilmenin işleri kolaylaştıracağını düşünürsünüz.

Ama kolaylaştırmadı.

Ondan ayrılmak daha da kötüleştirmişti.

"Ollie döndü," diye seslendi tanıdık bir ses. Başımı çevirdiğimde ikisinin de orada durduğunu gördüm: Jake ve Mia. Gözlerim onunkilerle birleşti ve buna hazır olmasam da korktuğum her şey doğrulanabilir gerçeğim haline gelmişti. Bir zamanlar onu sevmiştim ve onun benim her şeyim olduğu zamanlar çok uzun zaman önce değildi. Bana hissettirdiklerini hatırlıyordum ama şimdi o hislerin yerini başka bir şey almıştı.

İhanet mi? Hayır. Öfke? Hayır.

Daha kötü bir şey.

Hiçbir şey.

Bana baktı, benim küçük umut patlamama, inanç dolu gözlerime. Ama benim içimde o yoktu.

Onun yerine döndüm ve uzaklaştım.

Daha kolaydı, Mia.

Yatakhane geri döndüğümde koridorda yankılanan onun ayak sesleriydi. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim ama onunla yüzleşmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim. Ona ihtiyacı olduğunu bildiğim cevapları verene kadar olmazdı.

Bunun olacağı konusunda onu uyarmıştım ve şimdi bu gerçekleştiğine göre her şeyi çok net görebiliyordum.

Kardeşim tarafından bozulmuş bir kızı nasıl sevebilirdim ki?

Eli kolumu kavradı ve beni döndürdü. Gözlerimiz buluşmadan önce o olduğunu biliyordum. Onun dokunuşunu her zaman tanıyacaktım. Her santimi kalıcı bir dövme gibi ruhuma kazınmıştı - çünkü bir zamanlar birbirimize aittik. Ben ölmüş olsam da, haplar onun ellerinin tenimde bıraktığı izleri asla silemezdi; dokunduğu yerleri.

İlk gün yemekhanede hissettiğim gibi bir bağ kurmayı umdum ama hiçbir şey olmadı. Ona bir gülümseme gönderdim. Muhtemelen yapabileceğim her şeyden daha kötüydü, ama yine de içimde

yoktu.

Kahretsin, Mia.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye kestirip attım, doğrudan gözlerinin içine bakmak istemiyordum ama bunun tek nedeni korkmuş olmamdı. *Kahretsin, çok korkmuştum.* Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Çünkü ya hissedersen? Hisler işleri daha karmaşık hale getirirdi. Umursamamak daha kolaydı ve bedenimin benden istediği de buydu. Bu yüzden, sanki geçmişimin solan bir gölgesiymiş gibi ona baktım.

"Bir şey söyle," diye yalvardı, elimi avuçlarının içine aldı. Daha önce tek istediğim buydu, onun dokunuşu.

Yine de şu anda tek istediğim sessizlikti.

Uzaklaşarak altın sarısı gözlerine baktım. Girdiğim her odada aradığım tek şeyin bu olduğunu hatırladım. Sabah uyandığımda görmeyi umduğum, koyu kahverengi günler yerine altın kahverengi günler için dua ettiğim tek şeydi.

Onu uzaklaştırmak zorundaydım çünkü sadece hayal kırıklığına uğratacaktım. Bu onun iyiliği içindi.

"Kardeşimi becerdin. Bunun bu kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydim," diye hatırlattım ona, ki hepsi doğrudu. Kardeşimi becerdi ve aşkımız daha önce lekelenmemiş olsa da şimdi lekelenmişti. Lekelendi, çünkü artık bağışık kalbim ve ruhum geçirimsiz bir dünyada yaşıyordu.

"Neyin devam etmesine izin verdin?" diye sordu. Çenesi yukarıda, bana meydan okurcasına bakmasına rağmen gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü ve güzel dudakları titredi.

Nefes aldım.

Nefes verdim.

"Sen ve ben."

Gözlerim onun yanından geçti ve nefes alış verişindeki o tanıdık mücadele, onu yatağımın üzerine yatırıp aynı dudaklar ve dille onu memnun ettiğim ve sadece o üç basit kelimeyi söylediğim zamanlardaki gibi kırıldı.

Güçlü davranıyordu. Kahretsin, güçlüydü ve ona nasıl olduğunu gösterdim. Ama bir parmak şıklatmasıyla gücünü elinden alabilirdim.

"Ollie, ilaç yüzünden. Öyle demek istemedin. Bana söz vermiştin," diyerek işaret parmağındaki yüzüğümü gösterdi, "Bana söz vermiştin, unuttun mu?" Eli aramızda titredi.

"Küfür etme, sevgilim. Bu bir saptırma." Bir adım attım, ama o da tam önümdeydi.

"Bana ne yapacağımı söyle, Ollie. Sana nasıl hatırlatabilirim?" diye sordu, ses tonunda ve dövülmüş gözlerinde çaresizlik vardı - benim küçük umutsuz umut patlamam.

Bana hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Her şeyi hatırladım.

"Yapamazsın. Her şey bitti. Gitmeme izin vermelisin," dedim her kelimeyi zorlayarak.

Yüzüme dokundu ve tüm vücudum parmaklarının altında kaskatı kesildi. En az bir ayak üstünde dursam onu kolayca kaldırıp koridorun diğer ucuna fırlatabilirdim ama o beş yumuşak parmağının ucuyla beni etkisiz hale getirdi.

Beceriksiz bedenim ve çaresiz ağzım onun dokunuşu altında teslim oldu. Kalbim bile hazır ola

geçti, lanet bir aptal gibi itaat etti, emirleri bekledi.

"Lütfen, bana bak," diye yalvardı.

Onu görebilmek için soluma sadece bir santimetre kadar yaklaşmam gerekiyordu ve bu küçük çaba sahip olduğum gücün her zerresini gerektiriyordu ve çok fazla gücüm vardı.

Ama yine de beni mahvetmeyi başardı.

Gözlerimiz buluştu ve hiç umurumda olmamasına rağmen elim onun elini yüzüme kapadı. İlk başta niyetim ikisini de uzaklaştırmaktı ama içimde bir şey koptu.

Ve yine hareket edemedim.

Mia topuklarını kaldırarak bana doğru yaklaştı ve dudakları dudaklarıma değmeden önce gözlerim kapandı. Hafifçe geri çekildi ve onu görmek için gözlerimi açtım.

On iki çil burnuna ve gözlerinin altına yayılmıştı. Altın-kahverengi gözleri ruhundaki ateşten parlıyordu. Tatlı tadı ve cennet kokusu... "Mia..." *Şiir*.

İçimde ani bir haçlı savaşı başladı.

Bir kötü adam ve bir kahraman. Bir melek ve bir şeytan. Cennet ve cehennem.

Bir anda üzerimden bir duygu seli geçti ve kendimi onların içine bırakarak daldım. Elimde değildi. Suçlu oydu. Güç her zaman ondaydı.

Pervasız ağızım onunkine yapıştı, can havliyle tutundu. Ama onun çapası bile felcin dalgalarına karşı yeterince güçlü değildi.

Çünkü o zaman gitmişti.

Geri çekildim.

"Ben tam bir aptalım," diye fısıldadım ve içimdeki karanlık taraf hiç önemli değilmiş gibi güldü. Ona baktım, ağabeyimin ellerinin onun üzerinde olduğunu düşündüm. Ona nasıl dokunduğunu düşündüm. Benim olmadan önce nasıl onun olduğunu. "Benden uzak dur, Mia."

Beş lanet kelime.

Bıraktığı endişe verici boşluğa rağmen oradan uzaklaştım.

Onu bıraktığım yerde benim için haykırdı. Ayaklarım birbiri ardına önümde durdu ama kalbimin haplar tarafından bozulmamış küçük bir kısmı onunla birlikte çılgılık attı ve beni içten dışa doğru pençeledi.

Yumruklarımı sıkmak için ellerimi cebime soktum.

Ve gözlerimi kapattım.

Birinci Bölüm

Yedi Ay Sonra

*"En yavaş iki ölüm, yokluk
ve zamandır."*

-Oliver Masters

Mia

Bana baktı, gözleri sabit, sabit ve gülümsemeden. Daha iyi bilmeyen biri onun sıkıldığını düşünebilirdi. Ama Zeke'i neredeyse bir yıldır tanıyordum ve bu memnuniyetin yüzüydü.

Genelde grup terapisi yaptığımız oda hafta sonları boştu ve ilk başlarda Ollie'ye dair düşüncelerimi ve kaşınan parmaklarımı rahatlatmak için buraya gelirdim ama artık Zeke'in sıkıntılı zihnini yatıştırmak için her Cumartesi piyano çalmaya devam ediyorum.

Dr. Conway onun için oynamaya başladığımdan beri Zeke'de bir gelişme gördüğünü söyledi. Bunun benim sayemde olduğuna seviniyordum. Bir kez olsun birinin hayatını mahvetmek yerine iyileştirmiştim ve bu iyi hissettiriyordu.

Ollie gitmiş olmasına rağmen, onunla geçirdiğim zaman beni değiştirdi. Ollie beni değiştirdi.

"Tamam, Zeke. Saat doldu." Avuçlarımı uyluklarımın üzerine koydum. Zeke her zamanki gibi konuşmadı ama *her zamanki* gibi *elinin* basit bir hareketiyle "teşekkür ederim" dedi.

Orada burada jestler öğrenmiştim ama çoğunlukla kütüphaneden aldığım bir kitaptan öğrenmiştim.

İşaret dilini akıcı bir şekilde konuşamıyordum ama Zeke'in sabrı beni hiç engellemedi.

Ayağa kalkar kalkmaz Zeke bir "O" harfi kaldırdı ve ben sorunun nereye doğru gideceğini zaten biliyordum. Zeke rutini bozmadı ve her Cumartesi olduğu gibi ben piyanonun başından kalktıktan sonra Ollie'nin adı gündeme geldi.

Ollie'yi kayıp gittiği günden beri görmemiştim. Dekan Lynch'in onu neden programdan çıkardığına dair kimse bana bir ipucu vermedi ama söylentiler Dolor'da Maddie'nin bacakları kadar geniş bir alana yayılmıştı. Bazıları sanki tüm hikâyeyi anlamış gibi Lynch'in dikkatsizliğini ve kayırmacılığını suçladı. Güya Dekan, Dolor'un temel değerlerine bağlılığını kanıtlamak için Ollie'yi dışarı atmaya karar vermişti. Diğerleri ise kendisi ve kardeşi soruşturulurken geçici olarak görevden alındığını varsayıyordu. Her ikisi de makul görünüyordu ve Lynch bana aksini söylemedi.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Onu özlemiştim.

Onsuz geçen ilk üç ay dayanılmazdı, bu son üç ay ise uyuşturucuydu. Bilinmezlik durumu daha da kötüleştiriyordu; onu bir daha görüp göremeyeceğimi, iyi olup olmadığını ve iyileşip iyileşmediğini bilmiyordum.

"*Benden uzak dur Mia,*" bana söylediği son sözlerdi ama ben reddettim. Akli başında değildi ve bu konuda beni uyarmıştı. Burada olsa da olmasa da onunla kalacaktım. Bu son sözlerin yerini, Looney Bin'e gizlice girdiği ve bana aşık olduğunu itiraf ettiği gece bana söylediği diğer sözler aldı. "Gittiğimde bile benimle kal."

Şu anda, o gitmişti.

Ve onun yokluğunda geçen yedi ay boyunca ben kaldım.

Her cumartesi olduğu gibi Zeke'e aynı cevabı verdim: "Gözlerini kapat." İkna edici bir gülümsemeye zorladım. Ollie'nin yavaş ve akıldan çıkmayan sesi kafamın içinde itiraf etmeden akıyordu. "*Eğer gerçeklik dayanılmaz hale gelirse, gözlerini kapat. Bizler hayal gücüyle yaratıldık.*"

Gözlerimi kapatıp, düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaştım.

Zeke'in önünde olmaz.

Yata Khanemin kapısını arkamdan kapattıktan sonra koridora bakarak, "Orada dur," diye emrettim. Sarı saçlı çocuk dondu kaldı ve ben de gözlerimi kıstım. "Jake? Sen misin o?"

Jake yavaşça arkasını döndü ve ince dudakları geniş gülümsemesinin gücü altında kaybolmayı başardı. "Bok çuvalı!"

Bildiğim bir sonraki şey, yerden süpürüldüğüm ve Jake'in kollarına sarıldığımdı.

Okul yılı sona erdikten sonra, Jake'in babası kilisesi için bir görev gezisine katılmak üzere onu programdan çıkardı. Jake ve Ollie gidince Bria ve ben yakınlaştık.

Beni tekrar sağlam bir zemine oturttuğunda, "Açıkçası seni tekrar görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ettim.

Jake'in mavi gözleri bana doğru ışıldadı. "Evet, ben hâlâ geyim," diye kıkırdadı ve duyana kadar onun kıkırdamasını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim gülerek. "Yemeğe mi gidiyorsun?"

Jake başıyla onayladı ve koridorda yan yana yürümeye devam ettik. "Bana bir şeyler anlat. Son iki ayda neler oldu?" "Ollie hâlâ dönmedi

ve Alicia da gitti." "Ne oldu? Hayır!"

"Evet, geçen yıl onun son yılıydı. Bunu bildiğini sanıyordum," dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Jake gözlerini önünden ayırmadı. "Son senesi olduğunu biliyordum ama yine de onu son bir kez yakalamayı umuyordum." Elini alnına vurdu, "Saçmalık, soyadını bile bilmiyorum."

"Bria da burada," diye ekledim aceleyle, moralini düzeltmeye çalışarak ve benimkiyle kolunu ittim, "ve Liam, ve gerçekten sevimli yeni bir çocuk."

Jake'in kaşları havaya kalktı. "Benim için mi yoksa senin için mi yeni bir adam?"

"Ha! Yeni adam, nokta. Kimse için," diye başımı salladım, "Sadece düşüncelerini eğlendirmek için biraz göz boyama."

"İsim?"

Açık büfeden bir tepsi aldım. "Biliyor musun, onun adını bilmiyorum. Sessizdir, kimseyle

konusmaz."

Jake'in bebek mavisini gözleri bir görev için yemekhaneyi taradı. "O şimdi burada mı?" Omzumun üzerinden baktım. "Hayır."

"Yatakhaneğine gidip kendimizi tanıtmalı, 'acıma partimize' davet etmeliyiz," dedi ses tonunda hafif bir alay vardı ve Jake ile Alicia'nın kendilerini tanıtmak için kapıma geldikleri an gözümün önüne geldi. Kendi kendime gülümsedim. Buraya ilk geldiğimde yıllar önceymiş gibi gelmişti ama sadece bir yıl olmuştu.

"Acımasızsın."

"Kızım, bunu sakın unutma." Tepsisini kaldırdı ve beni takip ederek masama doğru ilerledi. Jake ve ben Zeke'i selamladıktan sonra Jake masanın sonuna oturdu. "Isaac ya da Oscar'dan haber var mı?"

Ne zaman biri bu isimlerden bahsetse tüylerim diken diken oluyordu. Oscar'ın karanlık gözleri, vücudumdaki elleri ve alaycı ses tonu her fırsatta beni rahatsız ediyordu. Yılbaşı gecesi hâlâ peşimi bırakmıyordu. Oscar, Ollie'nin kardeşi, Ollie'nin artık burada olmamasının sebebiydi.

"Lynch, Oscar'ın temelli parmaklıklar ardında olduğunu doğruladı," sandalyemde geriye yaslandım, "diğer cinsel suçlarla bağlantısı tespit edildikten sonra otuz yıl ceza aldı."

"Ya Isaac?" Jake ağzı dolu bir şekilde sordu.

"Beş. Isaac tekrar eden bir cinsel suçlu değildi. Sadece uyuşturucu bağımlılığı yüzünden buradaydı ya da en azından Lynch'in bana verdiği az miktardaki bilgi buydu."

Jake başıyla onayladı. "Bria nasıl?"

"Güzel. Birazdan burada olur," dedim, girişte onu ararken. "Son birkaç aydır oldukça yakınlaştık. Dr. Conway ve Lynch, cinsel istismara uğrayanlar için haftada bir açık bir destek grubu düzenlememizi onayladı."

Jake'in gözleri gururlu bir ağabey gibi dans ediyordu. "Şu haline bak!"

"Evet, bir araya getirdim ve Bria'yı benimle yapmaya ikna ettim. Deneyimlerimizi iyilik için kullanalım, anlıyor musun? Ayrıca zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı..." Ollie bir kez daha beni istila edince sözümü yarıda kestim.

Jake çatalını bıraktı ve kâğıdı avucunun içinde parçalamadan önce peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. Kelimeler dilinin ucuna oturmuştu. Tükürmek istedi ama sonunda "Onu özölüyorsun" demeden önce gözleri bir süre beni inceledi.

Nefes verdim. "Hiçbir fikrin yok."

Kısa süren sessizlik boynuma bir ilmik geçirdi ve hayatımın geri kalanının böyle mi geçeceğini merak ettim - onun anısı içinde sessizce boğulmak. Ollie'yle paylaştığımız şeyi bir daha asla bulamayacağımı biliyordum. "Onu kucakla, Mia. Her an, ne kadar uzun sürerse sürsün, buna değer, değil mi?" Ollie bir keresinde şöyle demişti.

Evet, Ollie. Her şeye değdi.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Jake, beni gerçekliğe geri döndürerek. "Şuradaki Prens Harry'nin ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. O tatlı kıcı benim büyük taşaklarımı maviye çeviriyor,"-Jake bana doğru eğildi- "Adı neydi?"

Başımı sallayarak çatalı ağzımdan çektim. "Ethan Scott."

"Bu doğru." Jake atalını aldı ama gözleri ağzı açık ve sulanan güvenlik görevlisinden ayrıldı.

"Kızıl saçlılardan hiç hoşlanmadım ama bununla seve seve bir orman yangını başlatabilirim."

Güldüm. Dürüst bir kakhaha. *Tanrım, Jake'i özlemiştim.* "Sana iyi şanslar."

"Hadi ama. Bana onun cehennem kadar fit olmadığını söyleyemezsin." Jake başını bana yaklaştırdı, "Üniformanın arkasında ne sakladığını hayal edebiliyor musun?"

Dikkatimi yemeğimden kaldırdım ve yemekhanenin diğer ucundan Ethan'ın elektrik mavisi gözleriyle karşılaştım.

Ethan hafifçe başını sallayarak bana göz kırptı.

Jake atalını düşürdü. "Evet, tuvaletim sarsıldı."

"Jake!"

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu ama gözleri hâlâ Ethan'ın üzerindeydi.

"Biz arkadaşız," dedim o günü çok canlı bir şekilde hatırlayarak. Aslında Ethan'la Oscar'ın saldırısından sonra hemşire odasında beni sorguladığı zaman tanışmıştık. İfademi alan memur oydu. Şimdi Dolor'da güvenlik görevlisiydi ve Ollie'nin kaçıp gittiği gün Ethan beni koridordan alıp dışarı taşımış ve içinde bulunduğum ruhsal durumdan kurtulana kadar bana sarılmıştı. O zamanki tek açıklaması, kimsenin beni o halde görmesini istemediğiydi - beni akıl hastanesine geri göndermelerini istememişti. Ethan, gün geceye dönene ve ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar sessizce yanımda oturmuştu.

"Arkadaş mı?"

"Evet, arkadaşlar. Beni bir destek grubu kurmaya ikna eden oydu." Ethan'dan tekrar Jake'e baktım ve Jake'in inanmayan sırtışı hiç değişmedi. atalımı onun tepsisine doğrulttum. "Her neyse, yemeğini ye."

"Başka bir şey yemeyi tercih ederim."

"Taşak Jake değil mi bu?" diye mırıldandı Bria, yanıma oturarak.

"Ben boğa Jake'i tercih ederim," diye sırttı Jake, "azgın boğa."

"Ah, keşke" diye güldüm.

Yemeğimizi bitirirken Bria ve Jake yaz maceralarını paylaştılar. Bria'nın programımız hakkında övündüğünü duymak beni gülümsetti. Gelecek yıl için yaptığı planlardan her bahsettiğinde gözleri parlıyordu. Ollie burada olsaydı ve ondaki bu değişimi görseydi çok mutlu olurdu. Tabii ki ben de kendime biraz pay çıkardım.

Jake tepsisini kaldırarak, "Yeni çocuğun yatakhanesine gidip nasıl biri olduğunu göreceğiz," diye açıkladı. "Geliyor musun, Bria?"

Bria meyve suyunu bitirip en yakındaki çöp kutusuna atmadan önce başıyla onayladı.

Yemekhaneden çıkarken Ethan başıyla küçük bir dürtmeyle beni yanına çekti. "Hemen geliyorum," diye seslendim ikisine.

"Jake Tomson, geçen seneden, değil mi?" Ethan, elleri kemerine sıkıca bağlanmış bir halde önüne bakarak sordu.

Ethan'ı yedi aydır tanıyordum. Yaz boyunca, kimsenin bilmediği sıra dışı bir bağ kurmuştuk.

Bana karşı aşırı korumacı davranmaya başlamıştı ve zaman zaman Ethan'ın beni

ölmeden önce kız kardeşiyle olan ilişkisini değiştirdi. Diğer zamanlarda o kadar emin değildim. Ethan bana bir çocukmuşum gibi davranıyor ama aynı zamanda özlem dolu mavi gözlerle bakıyordu. Onu okumak zordu ve ben her zaman ondan ve onun yöntemlerinden etkilenmişim.

Ethan çözülmesi zor bir vakaydı. Ama onu çözmeye kararlıydım.

"Jake Tomson zararsızdır, Ethan."

Ethan başını eğdi ve kısa bir an için buz mavisi gözleri önündeki yemekhaneye dönmeden önce bakışlarımla buluştu. "Kimse zararsız değildir, Jett," derin bir nefes aldı ve duruşunu düzeltti, "Aptal olma. Bu okulda bir sürü tehlikeli adam var. Her zaman seninle ilgilenemem."

"Senden bana göz kulak olmanı hiç istemedim."

"Peki. Bu gece tek başınasın o zaman." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sinirlerim düğümlendi.

"Tamam."

"Tamam."

Gözlerimi devirerek Jake ve Bria'ya yetişmek için hafif bir koşuya başlamadan önce oradan uzaklaştım. "Koridorlarda koşmak yok," diye seslendi Ethan, ses tonundan alaycılık damlıyordu.

Yavaş bir gülümseme

Ethan'ın beni izlemek için geri döndüğünü bilerek yüzümde gerildi ve ben de yavaşlamadım çünkü hala asi baş belasıydım.

İlişkimiz böyleydi: bana bu tür yorumlarla vuruyordu, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Ethan hiç gülümsemese de, Ollie gittikten sonra kendiminkini bulmama yardım eden ilk kişiydi. Geçen sönestrin geri kalanını bir sisin içinde geçirmiştim ama Ethan beni çekip çıkardı. Ollie'yle hiç tanışmamış olsaydım, bana küçük bir kız kardeş gibi davranmasına rağmen Ethan'a kolayca aşık olabilirdim. Ama Ollie'yle tanıştım ve başka biri asla olmayacaktı.

"Bu doğru kapı mı?" İkinci kanatta onlara yaklaşıırken Jake sordu. "Evet... bu... işte bu," ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes nefese kaldım.

Jake kocaman gözlerle bana baktı. "Kahretsin, kızım. Cidden daha fazla egzersiz yapmalısın. Ollie buradayken çok formdaydın."

Bria güldü.

Ben

gülmedim.

Jake bir kolunu omzuma attı. "Hadi, biraz rahatla."

Önümüzdeki kapı açıldı ve üçümüz de hemen duruşumuzu düzelttik. Boyu bir metreyi aşan bir adam tepemizde dikiliyordu, uzun siyah saçları omuzlarının hemen üzerindeydi ve kulak memelerinin büyük delikli küpelerden dolayı sarkık olduğunu tahmin ediyordum. Adamın soluk teni siyah giysilerinin arasında parlıyordu ve dudakları mükemmeldi. Buz mavisi gözleri uzun siyah kirpiklerinin arasından üçümüzü de kesiyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... um... sen..." Jake hipnotize olmuş bir duruma düşerken yardım için omzumu itti.

"Ben Mia. Bunlar da Jake ve Bria. Dolor'a hoş geldiniz demek istedik." Bu tanıştırma işinde yeni olduğum için, Jake ve Alicia'nın ilk gün kapımda belirdiklerinde bunu nasıl yaptıklarını hatırlamaya çalıştım. "Acıma partimizin bir parçası olmak ister misin?"

Siyah saçlı adam kaşlarını kaldırdı. "Acıma partisi mi?" "Şey, hayır. Bu bir şakaydı. Görüyorsun, ilk geldiğimde-

Bria beni susturmak için topuğunu ayağıma bastırdı. "Demek istediği şu: Eğer iyi vakit geçirmek istersen, bize haber ver."

"Ah, iyi bir zaman mı? Moralimin bozuk olduğunu düşündüren ne?"

Bria topuklarının üzerinde sallandı ve parmağını dudağında gezdirdi. Bu işi çantada keklik görüyordu. "Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu var. Cuma günü. Kahvaltıdan sonra buluşalım."

Eğildi ve avucunu yatakhane çerçevesinin üzerine koydu. "Sabah mı?"

Bria kekeleyerek, "Ben-ben-ben bütün gün sürecektir bir etkinlik," dedi.

Harika, boyun eğiyordu. Sağımda hâlâ şokta olan ve ağzından salyalar akan Jake ve ses kutusunu nasıl kullanacağını unutan Bria vardı.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Siyah saçlı adamın soluk mavi gözleri ortada bana kaydı. "Jude."

"Cuma günü görüşürüz Jude," diyerek iki çaresiz insanı da yanımdan tutup kapısından uzaklaştırdım. "İkiniz de kendinize gelmelisiniz," diye fısıldadım en az on adım uzaklaştığımızda. Arkamı döndüğümde Jude'un kafasının kapı çerçevesinden dışarı sarktığını ve dudağının köşeye doğru kıvrıldığını gördüm.

"Senin için söylemesi kolay, sadece burada olmayan bir adamda gözün var," dedi Bria, Jude'un neden olduğu komadan çıktıktan sonra nihayet konuştu. "Ollie geri gelmeyecek, Mia. Yedi ay oldu. Biraz eğlenme zamanı."

"Mia'nın yedi aydır... yapmadığını mı söylemek istiyorsun?" Jake'in ifadesi tamamen şok olmuştu. "Bria da öyle," diye karşı çıktım, gözlerim ona hançer gibi saplanmıştı.

"İyi bir nedenim var. Hâlâ alışmaya çalışıyorum," dedi Bria savunmacı bir tavırla. Bundan bahsettiğim için anında suçluluk duygusuna kapıldım. Bria Yeni Yıl'da olanların etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ama o zamandan beri başardıklarıyla gurur duymaya başlamıştı. "Yine de, Jude beni tam olarak iyileşmeye itmek için ihtiyacım olan şeydi."

Köşeyi döndüğümde, tavana kadar yükselen bir başka kitap duvarıyla yüz yüze geliyorum. Daireler çizerek bir çıkış yolu ararken, ciltlerinin renkleri görüşümle birlikte bulanıklaşıyor. Hiçbir çıkış yolu yok. Labirentin içinde koşarken kalbim kulaklarımın içinde çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Koşmayı bıraktığım an, pes ettiğim andır. Bunu biliyorum ve koşmaya devam ediyorum.

"Ollie, seni bulamıyorum!" Başımı her yöne çevirerek haykırıyorum. Tek gördüğüm kitaplar, düzinelercesi bana doğru yaklaşıyor. **Bana seslen!**

Kitaplar bana gülüyor, sayfalarından alaycı fısıltılar akıyor. Sözcükleri nefes borumu sarıyor. Geçtiğim her koridor gittikçe küçülüyor, raflar çöküyor ve

Ne olduğunu anlamadan, koridorlarda sıkışmak zorunda kalıyorum.

Bacaklarım tutmuyor ve bedenim yere yığılıyor. Duyularım yenilgiyle dolup taşarken başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Uyan!"

Gözlerimi açtığımda yatağımın üzerine eğilmiş ve elini omzuma atmış birini gördüm.

"Ollie?" Çenesi sıkıştı. "Ethan."

"Ethan..." Gözlerimi hızla kırıştırarak iç geçirdim. Çarşafla aramda ter birikmişti ve saçlarım yüzüme yapışmıştı. Üst çarşafı üzerimden attım. Oda karanlıktı ama Ethan'ın silüetini seçebiliyordum, yanımdaki yatağın kenarına oturmuştu. Gecenin bir yarısı her seferinde yaptığı gibi yüzüme soğuk bir havlu sildi. "Artık gelmeyeceğini söylemiştin."

Ethan sessiz kaldı, saçlarımı avucunun içine aldı ve ensemden çekti. Ensemdeki soğuk havlu gece yaşadığım dehşetin ateşini yatıştırdı.

"Çılgınlıklarını duymazdan gelmek işkence," diye mırıldandı.

Ollie gittiğinden beri her gece kâbus görmeye başlamıştım ve kâbuslarımın ne hakkında olduğunu nadiren hatırlayabiliyordum ama yedi ay boyunca beni onlardan kurtaran Ethan olmuştu.

Nefes alış verişim düzeldi ve Ethan havluyu boynumda ve köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken ona doğru dönüp baktım. Bana asla çıplak elleriyle dokunmazdı, sadece her zaman hazırladığı serin el havlusunu kullanırdı.

Ve her gece buna ihtiyacım vardı. Ama bu gece, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmaklarım yavaşça ıslak havlunun üzerinden onunkilere doğru ilerledi. Zihnim hızla çalışıyordu ve ne yaptığımı bilmiyordum ama bedenim herhangi bir fiziksel rahatlık kaynağına açlık duyuyordu. Ollie gitmişti ve ben çaresizdim. Mantıksız düşüncelerim dönüp duruyor, Ethan'ın ellerinin beni bu kayıptan kurtarabileceğini düşünüyordum. Ya da belki de sadece birinin bana sarılmasına ihtiyacım vardı çünkü gözlerim kapandığında ağrım su yüzüne çıkıyordu. Ollie acımı dindirmek için burada değildi ama Ethan yanımdaydı.

Ethan hareket etmedi. Donup kalmıştı, ne olacağını görüyordu. Elini yüzüme doğru çekerken gözleri benimkilerde kaldı. Sıcak tenine karşı gözlerimi kapattım. Ollie'nin eline hiç benzemiyordu ama yine de kendi tarzında rahatlatıcıydı. Bir nefes vererek elini orada tuttum ve beklemeye başladım.

Ethan başparmağını yanağıma sürttü ve küçük bir nefes verdi. Gözlerimi açtığımda onu tekrar buldum. "Lütfen beni bırakma," diye mırıldandım. "Biraz daha benimle kal. Ben tekrar uykuya dalana kadar?"

Ethan saç tellerini yüzümden uzaklaştırırken ağzı sert bir çizgiyle kapandı ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Beni o duruma sokma."

Elini çekti ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Sonra ayağa kalktı ve kemerini düzeltti. Eskiden anahtarların şingirtisinden korkardım ama

Ethan'ın varlığı bu korkunun yerini almıştı. Artık sesten ürkmüyordum. Şimdi, onu duymak için yalvarıyordum.

Ethan arkasını dönüp bana baktı ve gözleri yüzüme gelene kadar terli vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Sabah görüşürüz, Jett."

Bana asla ilk adımla hitap etmezdi ve ben de bunu asla anlamazdım. Yatağa geri döndüğümde, kapı arkasından kapanmadan önce attığı her adım zaten kırık olan kalbimi sızlattı.

İkinci Bölüm

*"Çaresizsiniz, biliyorum, ama
onun dokunuşu bunu asla
düzeltmeyecek.
Boşsun, biliyorum, ama
benim bir zamanlar doldurduğum yeri
asla dolduramaz.
Seni uyardım aşkım, ama
inatçısın ve asla dinlemiyorsun."*

-Oliver Masters

Mia

Ofisinde otururken Dr. Conway, "Söylemeliyim ki Mia, geçen dönemle kıyaslandığında yaz boyunca kat ettiğin mesafeden çok etkilendim," dedi. "Bu yıl için herhangi bir hedefin var mı?"

Okulun başlamasına bir hafta kalmıştı ve haftada bir yaptığım destek grubu ile gece terörlerim arasında aklımın Ollie'ye kayması için hala bolca zaman vardı. Kendimi ne kadar meşgul tutmaya çalışsam da o her yerdeydi.

"Hedefler," dedim deri koltuktan hafifçe gülerek, "İşte daha önce adıma asla eklemeyeceğim bir kelime."

Dr. Conway'in yüzü 80'lerden kalma perçemlerinin altına gömüldü. "Kes şu kendini küçümseyen tavırları..." diye mırıldandı ve sandalyesinde dönerek ayağa kalktı. Odanın karşı tarafındaki küçük yan masaya doğru yürüyüp bir çekmece çıkarırken gözlerim onu takip etti. "Ah-hah." Yeşil kadife bir defteri havaya kaldırdı ve sanki kazanan loto biletiymiş gibi salladı.

"O da ne?"

"Bu, canım, yeni okul yılı için ilk ödevin," diyerek defteri bana uzattı, "Günlük yazmaya başlamanı istiyorum. Terapötik olacaktır."

İnledim ve koltuğa geri yaslandım. "Neden tüm ödevlerin okuma ve yazmayı içeriyor?"

"Çünkü beyni uyarır."

"Uyarılması gereken kas beynim değil."

Dr. Conway avuçlarını kulaklarına götürdü. "Hayır, öyle demediniz. Ben duymadım."

Güldüm ve o da yorumumun etkisinden kurtulmuş bir şekilde döner koltuğuna yeniden oturdu. "Buradan ayrıldıktan sonra ne yapmak istediğini düşündün mü? Okula devam edecek misin?"

"Pek düşünmedim."

Ollie ve ben planlar yapmıştık. Şiirlerini yayınlama, dünyayı dolaşma ve kimsesizlere yardım etme hayallerinden bahsetmiştik. Benim de onun hayallerini gerçekleştirmesini izleme hayallerimden bahsetmiştik çünkü doğruyu söylemek gerekirse Ollie başından beri benim

hayalimdi. Ta ki o

her şeyi elimden aldı. O artık gitmiş olsa da Ollie'yle kaçma planlarım hâlâ devam ediyordu. Dolor'da bir yıl daha kaldıktan sonra onu bulacak ve sahip olduklarımızı ona hatırlatacaktım.

"Bunu düşünmeye başlamayı istiyorum. Önünde koca bir hayat var Mia. İkinci sömestride Amerika'daki üniversitelere başvurmana yardımcı olabilirim."

"Teşekkürler." Elimi bulanık derginin ön yüzünde gezdirdim. Parmaklarım aşağı indikçe gölge değişiyor, yukarı çıktıkça aydınlanıyordu. Conway'in teklifini takdir etmiştim ama Pennsylvania'ya geri dönmek istemiyordum. Orada benim için hiçbir şey kalmamıştı.

İngiltere benim evim oldu.

Ollie benim evimdi.

Yataktan dönerken arkamdan ayak sesleri geliyordu. Her duraklayıp arkamı döndüğümde sesler kesiliyordu. Bir süre bekledikten sonra tekrar devam ettim. Ayak sesleri kısa bir süre sonra başladı, attığım her adımda daha yüksek ve birbirine daha yakın hale geldi. Ayaklarım hızlandı ve köşeyi dönmeden hemen önce kafamı arkama attığımda tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissettim.

Defterim yere düştü ve güçlü eller beni sabit tutmak için dirseklerimi kavradı. "Vay canına, hayatım," dedi alçak bir ses.

Jude başını kaldırıp soluk mavi gözleriyle bana baktı ve kollarımı tuttu. Kaslarım gerildi. "Özür dilerim, ben...." sandım. Başımı çevirdiğimde arkamda hiçbir şey göremedim ve başımı salladım. "Bilmiyorum. Arkamda birinin sesini duyduğumu sandım."

Jude beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Kanadımda ne işin var senin?" Defteri almak için çömelerek sordum. "Sen ikinci kanattasın,"

Jude siyah saçlarını yüzünden silkeledi ve bir omzunu kaldırdı. "Kayboldum."

Jude'un gözleri beni yerimde sabit tutarken garip bir sessizlik üzerimize çöktü.

"Burada her şey yolunda mı?" Ethan'ın tok sesi arkamdan geldi. Bir elini omzuma koydu. "Jett? Seni rahatsız mı ediyor?"

Yutkundum. "Hayır, ben-

"Sadece tuvaleti arıyordum, dostum," diye araya girdi Jude.

Ethan elini çekti ve arkamı işaret etti. "Senin tuvaletin şu tarafta. Farklı kanatta. Ve ben senin eşin değilim."

Jude çenesini indirdi ve köşeye doğru kaçtı.

Ethan'ın yüzüne döndüm. "Bu kadar kaba olmana gerek yoktu, biliyorsun. Ona rastladım." Ethan'ın bakışları Jude'u takip ediyor, dikkatle izliyordu. "Burada işi yoktu."

"Kaybolmuştu, Ethan."

Ethan'ın gözleri Jude'dan bana kaydı. "Bana Ethan deme."

"Tamam, *Memur Scott*," diye havayı üfledim, "burada bir çalışan yerine bir hasta olmanız gerektiğini düşünmeye başladım."

Ethan kaşlarını birbirine kenetledi ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Yaz boyunca Ethan ve ben birçok geceyi birlikte geçirdik, güneş doğana kadar konuştuk. Konuşmalarımız genellikle Amerika ve İngiltere arasındaki farklardan, televizyon programlarından ve müzikten oluşuyordu. Ethan'ın benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu öğrenmiştim ama kendisinden pek bahsetmezdi. Kariyerinde ilerlemek için burada bir yılını tamamlaması gerektiğinden bahsetti. Onca kurum arasında Dolor'a takılıp kalmıştı.

Burada olmak istemediğini açıkça belirtti.

Ama Ethan'ın bu kadar ilgisini çeken şey kız kardeşiyle benim aramdaki benzerliklerdi. Geçen yıl Oscar bana saldırdıktan sonra ilk tanıştığımızda, kız kardeşinin de tecavüze uğradığını ve kısa bir süre sonra öldüğünü öğrenmiştim. Ethan kız kardeşiyle ilgili ayrıntılara girmedi ama benim travmatik geçmişimin her yönünü bilmek istedi. Ben de aldırmadım. Kız kardeşine ne olduğunu anlamasına yardımcı olacaksa, elimden gelen her şeyi yapardım.

Yurt odama girdiğimde burnuma güçlü bir ölüm kokusu geldi ve kapım arkamdan kapanırken hızla elimle burnumu kapattım. Kaynağı takip etmeden önce yeni defterimi masamın üzerine fırlattım.

Dayanılmaz koku hislerimi köreltti ve safra boğazımın arkasını yakarak beni uyardı. Çömelerek yatağımın altındaki tekerlekli arabayı çıkardım. Önümdeki manzara beni ellerimin üzerine geri gönderdi, sırtım masaya çarpana kadar sürünerek uzaklaştım. Boğazımdan bir çığlık koptu ve gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü.

Arabanın içinde ölü, parçalanmış bir hayvan yatıyordu.

Kırmızı ve kürk rengi kıyafetlerime karıştı.

Çöp kutuma doğru sürünerek, midemdekiler yukarı çıkarken eğildim. "Mia?! Tanrı aşkına..." Eller omuzlarımı kavramadan önce duydum.

Ani dokunuş karşısında irkildim ve kendimi duvara daha da yaklaştırmak için arkamı döndüm. Ellerin Ethan'a ait olduğunu fark ettiğimde kollarım boynuna dolandı ve gömleğinin yakasına sarılıp ağladım. Ethan'ın vücudu bir an için kaskatı kesildi, sonra gevşeyip beni kendine çekti. Elleri başımın arkasını kavradı.

"Bunu kim yapar?" diye haykırdım.

Ethan'ın belimdeki tutuşu sıkılaştıkça eli başımın arkasında gezindi, "Hasta herifin teki," diye mırıldandı nefes verirken. "Gel hadi. Seni buradan çıkarmalı ve bunu ihbar etmeliyim."

Ethan gözlerimi çekmece arabamda beni bekleyen şeyden korudu ve beni koridordaki kapının hemen dışına götürdü. Kafamdaki görüntüyü silkelemeye çalışırken beni duvara yasladı. Kemerinden telsizi çıkarıp konuşurken mavi gözleri benimkilerde kaldı.

"Evet, dördüncü kanat..." diye tekrarladı telsizden. Ethan telsizi kemerine geri taktı ve iki elini omuzlarıma koyarak eğildi. "Daha önce böyle bir şey oldu mu?"

Başımı sallayarak titreyen ellerimi kontrol etmeye

çalıştım. "Seni tehdit eden oldu mu?"

Başımı tekrar sallayarak, "Kimse yok. Bütün yaz sessizdi."

Yanağımdan bir gözyaşı daha süzüldü ve Ethan onu yakalamak için uzandı ama temas kuramadan durakladı. İçini çekti ve elini ve başını aynı anda bıraktı.

"Ethan..." Sesim kesildi ve adının hem bir yalvarış hem de bir soru olarak havada asılı kalmasına izin verdim. Ona bunu unutmasını, son on dakikayı silmenin bir yolunu bulmasını söylemek istiyordum ama artık konuşamıyordum. Duygularımı belli etmemek için yanağımın içini ısırdım ve daha fazla gözyaşının akmasını engelledim.

Ethan başını kaldırdı ve bir eliyle yüzümü tuttu. "Ben etrafa bakarken burada kalabilir misin?" Başımı salladım ve o da gitti.

Sırtım duvara yaslandı ve popom yere değene kadar aşağı kaydım.

"Peki, şimdi nerede kalacaksın?" Jake duş başlığından akan suyun üzerinden sordu.

Suyun altında ne kadar kalırsam kalayım, ölü kedinin görüntüleri kaybolmuyordu. Vücudumu pembeleşinceye kadar ovalayarak son birkaç haftayı tekrar tekrar gözden geçirdim ve birinin neden böyle bir şey yaptığına dair bir ipucu bulmaya çalıştım. "Bir tahminde bulun," dedim iç çekerek.

"Lütfen bana farklı bir kanat söyleme."

"Hayır, Memur Scott buna izin vermez," dedim alçak sesle, umarım bu yoruma takılıp bir şey yapmazdı. Ethan'la aramızdaki arkadaşlığı kimse bilmiyordu, Bria bile. Ethan'la olan arkadaşlığım gecenin bir yarısında ve herkesten uzakta gizli kalmıştı. Tamamen bana aitti ve değer verdiğim bir şeydi. Odamda ölü hayvan bulunana kadar, işle beni ayırma yeteneğine sahipti. İki dünyasının çarpışması an meselesiydi ve bunun aramızdaki şeyleri nasıl değiştireceğini merak ediyordum.

"Peki, nerede?"

Suyun altında döndüm ve başımı arkaya yatırarak parmaklarımla kafa derime masaj yaptım. "Ollie'nin eski odası." İlk öpüştüğümüz oda. Ona yavaş yavaş aşık olduğum oda. Sayısız kez seviştığımız oda.

"Olamaz," diye güldüğünü duydum Jake'in bizi ayıran duvarın karşı tarafından, "Ah, seni zavallı şey. Bu tam bir işkence."

"Bir de bana sor."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır, ama bir soruşturma açtılar."

Duş başlığını kapattım ve saçlarımı yıkadım. "Kahretsin, havluyu unutmuşum. Bana bir tane getirebilir misin?" "Evet, bir saniye," dedi Jake ve soğuk yavaşça ıslak bedenimin üzerinden süzülürken çıplak bir şekilde bekledim.

Birkaç dakika sonra Jake perdenin aralığından bir havlu uzattı. "Teşekkürler." Havluyu etrafıma sardım ve perdemi açtım. Jake çoktan boxer'ını giymiş, aynanın önünde durmuş, diş fırçasının üzerine diş macunu sıkıyordu.

Başımı banyonun girişine doğru eğdiğimde Ethan'ın duvara yaslanmış durduğunu gördüm. Göz göze geldiğimiz anda başını çevirdi ve duruşunu düzeltti.

Geçen yıldan bu yana kampüsteki güvenlik varlığı iki katına çıktı. Her kanada bir güvenlik görevlisi atandı, Ethan bizimkiydi ve görevliler yemekhane ile ortak banyo arasında dönüşümlü olarak çalışıyordu. Etrafımdaki havluyu sıktım ve lavabodan diş fırçamı aldım. Tezgâhın üzerinde beni bekleyen tatsız kıyafetlere bakarak, "Ve her şeyin yenisini alana kadar tımarhane kıyafetlerini giymek zorundayım," diye ekledim. "Sevimli ama Psikopat" tişörtüm de dahil olmak üzere eskilerim kan içinde mahvolmuştu.

Jake bir ağız dolusu diş macunu tükürdü. "Oh, bu gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor." "Evet, bana verdikleri iç çamaşırını da görmelisin."

Diş fırçasını lavabonun kenarına vurmadan önce duruladı. "Neden umursadığını anlamıyorum. Zaten kimsenin donunu görmesine izin verecek değilsin ya."

Göremesem de Ethan'ın gözlerini yine üzerimde hissettim. Başımı çevirdim ve gözlerim onun delici mavi, kısık gözleriyle buluştu. Bana bir çocukmuşum gibi davranması canımı sıkıyordu ama sonra bana böyle baktı ve kafasını biraz karıştırmanın yaşadığım güne yardımcı olacağını düşündüm.

Buhar yavaş yavaş kalktığında, geride kalan birkaç kişi de boşaldı. Yaz boyunca öğrencilerin yarısı buradaydı ve umumi tuvaletin tekrar dolması uzun sürmeyecekti ve duşlarımı sabah almaya başlamak zorunda kalacaktım.

"Tamam, sabah görüşürüz." Ben dişlerimi fırçalamayı bitirirken Jake sarı saçlarını karıştırdı ve hızla dışarı çıktı.

Sadece Ethan ve ben vardık. Tekrar onunla yüzleşmek için döndüğümde duvara doğru gerildi; gözleri bana sabitlenmiş, elleri kemerine kenetlenmişti. Yüzünü çevirmek istedi, mücadele yüz hatlarına kazınmıştı ama daha güçlü bir kuvvet gözlerini bana dikmesini sağladı.

Havlumu bıraktım ve ayaklarımın dibine düştü.

Ethan'ın çenesi açık kırmızı kirli sakalının arkasında sıkılaştı ve gözleri çıplak bedenimi bir aşağı bir yukarı taradı. Geri kalan kısmı duvara yapışık bir şekilde duruyordu. İkimiz de derin derin nefes alıp birbirimize bakarken ve göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselirken kalın hava etrafımızda dönüyordu.

Sonunda, ondan beklediğim bir bakış, hayranlık ve takdir.

Sonunda boğazından, "Giyin Jett," dedi ve ardından temizledi. "Lütfen."

"Sana hiç teşekkür etmedim," diyerek havluyu yerden aldım ve saçlarımı kuruladım, "ama bana çocukmuşum gibi davranmandan bıktım."

Başını başka yöne çevirdi. "O zaman çocuk gibi davranmayı bırak." "Sana çocuk gibi mi görünüyorum?"

"Bunu yapmayın," diye uyardı.

"Hayır, bana bak," diye zorladım parmağımın göğsümü işaret ederek. Ethan bir an için başını

eğdi. Beklerken, bana tekrar bakılması için yalvarırken, tekrar takdir edilmeyi beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Tıpkı Ollie'nin yaptığı gibi. "Sana çocuk gibi mi görünüyorum?"

Ethan başını kaldırdı ve yüzünün geri kalanı düşerken gözleri beni içine çekti. "Hayır Mia, sen kesinlikle bir çocuk değilsin."

Dışarı çıkmadan önce avucuyla arkasındaki duvara bir tokat attı.

Ollie'nin koğuşı artık diğer odalar gibi görünüyordu. Artık "Ollie" diye bağırıyordu ve şimdi bir çalışma masası, kaldırılmış bir yatak ve tekerlekli bir araba vardı - bir sonraki mahkum, yani ben için hazırlanmıştı. Defterim masanın üzerinde duruyordu ve açmadan önce oturdum. Boş sayfalar doldurulmayı bekliyordu. Bir sonraki sayfaya geçmeden önce mürekkebin tüm sayfayı renklendirmesi uzun sürmedi. Odamdaki hastalıklı sürprizden Ethan'ın banyodaki bakışlarına ve Ollie'ye kadar her şey hakkında yazarak gün benim ilham kaynağım oldu.

Düşüncelerim hep Ollie ile bitiyordu.

O gece beni kendi çılgınlıklarım uyandırdı. Ethan hiç gelmedi. Yorganımı tekmeledim ve vücuduma yapışan terden sıırılsıklam olmuş tımarhane kazağını çıkardım ve nefes almaya çalıştım.

Takip eden günler de aynıydı, Ethan gün boyunca benden kaçıyor ve akşam olduğunda, bir terör korkusu beni uyanık tutuyordu. Bazı geceler ağlayarak uykuya geri döndüm, bazı geceler ise hiç uyumadım.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?" Bria, *WASA-Cinsel İstismara Karşı* Kadınlar toplantısında çemberin etrafında otururken sordu. Destek grubumuzu Perşembe günleri akşam yemeğinden önce grup terapi odasında gerçekleştiriyorduk. Yaz boyunca sadece bir kız katılmıştı ama bir hafta sonra sömestr resmen başladığında daha fazlasının geleceğinden emindim.

"Maalesef," diye iç geçirdim, bacaklarımı önümde çaprazlayarak. Hiçbir zaman sandalyelere oturmazdık, her zaman yere otururduk. Bu şekilde daha az resmi görünüyordu. "Ve sanki geri pedal çeviriyor gibiyim çünkü ne hakkında olduklarını bile bilmiyorum. Her uyandığımda geçmişimi siliyorum."

"Uyku bozukluğunuz olabilir. Uyku apnesi gibi, bu da hatırlamanızı engelleyebilir." Tyler omuz silkti.

Tyler bu yaz Dolor'a başladı. O, Bria ve ben toplantılarımız sırasında arkadaş olduk. Tyler'ın da en az benim kadar her şeyi bilen biri olduğunu öğrendim. Hikâyelerimiz benzerdi. Tyler yaklaşık bir yıl önce tecavüze uğramış ve bununla birlikte gelen anksiyetenin üstesinden gelememişti. Birçok kez kendine zarar vermiş. Kendine zarar vermesini engellemek için bir ay içinde iki kez akıl hastanesine yatırıldıktan sonra buraya gelmiş ve hepimiz gibi toplumdan dışlanmış. Tyler'ın uzun sarı saçları vardı ama aynı kahverengi gözleri paylaşıyorduk. Benden kısaydı ama sadece bir santim kadar. Vücudu daha dolgundu ama birkaç ay sonra kilosu düşecekti. Bu kaçınılmazdı ve o bekleyemezdi.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" Tyler sordu.

"Küçükken vardı... olaydan sonra. Ama Ollie gidene kadar geri gelmediler..." Onu özlemek her geçen gün daha da artıyor ve herkesin görebileceği bir yüz ifadesi takınmak günlük bir savaşa dönüşüyordu. İki dünya arasında kalmıştım: Ollie'yle olan hayatım ve ondan sonraki hayatım. Ama ben hiçbir zaman bir sonrasını istemedim ya da beklemedim. Hem bedenim hem de kalbim bunu reddediyor, beni her gece ayakta tutuyor ve gece terörüne neden oluyordu. Kafamın içinde dolaşıp

durdu, sözleri her zaman beni rahatsız etti, sesi her zaman bana sahip olduklarımızı hatırlattı. İçimde bu güzel travmayı bırakmıştı ve paylaştıklarımızın ateşi yanıyordu.

Ama bu sefer alevin sönmesini istedim.

Yanık tek başıma katlanamayacağım kadar fazlaydı, beni yakıp kül ediyordu, sadece uyanmak ve onsuz yeni bir günü tekrar yaşamak için.

"Ah, doğru... Ollie," diye onun adını söyledi. "Hakkında o kadar çok şey duyduğum Ollie'yle hiç tanışmamış olmam ne yazık."

Bria, "Belki de Ollie'nin yokluğu seni tetikliyor," diye araya girdi. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Uzun süreli bunalımdan çıkmama yardımcı oldu. Belki de ona çok fazla güvendim... Bilmiyorum... her neyse, sana odaklanalım," Tyler'ı işaret ettim, "Hâlâ psikiyatristin yazdığı ilaçları alıyor musun?"

"Evet, Dr. Butala Tanrı'nın bir lütfu, o şey kutsal kase. Anksiyete yok. Depresyon yok. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bria gözlerini devirdi. "Hangi noktada etkisinin geçeceğini merak ediyorum. Bir noktada bağışıklık kazanmak zorundasın, değil mi?"

"Pozitif olmanın yolu," diye mırıldandım.

"Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. İlaçlar sizi bir yere kadar götürebilir ve eninde sonunda etkileri geçecek ve ya farklı haplara geçmeniz ya da sorunun kaynağını bulmanız gerekecek," diye karşı çıktı Bria.

Haklıydı ama Tyler'ın yenilmiş hissetmesini istemiyordum. Hepimiz her seferinde bir gün almalıyız.

"Bilmiyorum ama kullandığım bu ilaç libidomu falan arttırdı. Olaydan beri seks hakkında düşünmemiştim ve şimdi yanımdan geçen her erkeğe bakıp düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum," diye itiraf etti Tyler. "Jake'le ilgili fantezilerden bahsetmiyorum bile."

Bununla birlikte hepimiz bir kahkaha patlamasının içine düştük.

"Bu çok iyi!" Güldüm, nefesimi toplamaya çalışıyordum, "Hepimiz bir grup azgın genç gibi konuşuyoruz." Tyler elini kaldırdı. "Teknik olarak ben hâlâ ergenim."

Ve haklıydı, Tyler hâlâ on dokuz yaşındaydı. Ben yirmi yaşına yeni girmiştim, Bria ise yazın yirmi yaşına girmişti.

"Hey, Yeni Çocuk biraz eğlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor." Bria gülümsedi.

"Jude bana kötü bir izlenim veriyor," diye itiraf ettim. Kedi olayından önce koridorda ona rastladıktan sonra, ne tutuşundan ne de bakışlarından kurtulabildim.

Bria, "Herkes sana kötü bir izlenim veriyor," diye karşı çıktı. Bu doğrudu.

Ağlayarak uyuduktan sonra karanlık bir odada alnıma bastırılmış soğuk bir havluyla uyandım. "Ollie?" Gözlerimi kırıştıtarak açtım.

"Hayır, Jett. Ethan," diye cevap verdi Ethan, gözlerindeki endişeyle bana doğru eğilerek. "Her zaman Ethan'dır."

Hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim; tek istediğim, soluk soluğa kalırken onun güvenliğinin ve rahatlığının beni sarmasıydı. Beklenmedik bir şekilde Ethan tüm prensiplerini bir kenara bırakarak yanıma yuvarlandı ve beni kendine çekti. Parmakları yüzümdeki tüyleri alırken güçlü kolları beni vücudunun sıcaklığına yasladı.

"Sana kızgıyım," diye fısıldadım.

Ethan iç çekti. "Ben de sana kızgıyım."

Başımı göğsünden çektim ve yüzüne baktım. "Ben sana ne yaptım ki?" "Sürekli dikkatimi dağıtıyorsun," diye açıkladı. "Şimdi yuvarlan, Jett."

Dinleyerek ondan uzakta diğer tarafıma döndüm ve Ollie için döktüğüm gözyaşları saat gibi akarken gözlerimi kapattım. Ethan saçlarımı toplayıp ensemden yukarı kaldırdı ve her gece olduğu gibi serin havluyu enseme yerleştirdi.

Ama bu gece farklıydı.

Bu gece, onun yanıma tırmandığı ilk geceydi. Yanımda Ollie'nin olmasını isterdim ama Ethan'ın olması darbeyi *biraz* olsun hafifletti. Anılar beni ele geçirip zayıflatırken gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Gözlerimi sıktım ve çığlıklarım geceye karışırken görüntüler ortaya çıktı.

Ollie'nin verdiği sevgi ve bizim için inşa ettiği gelecek beni esir almıştı. Ama Ollie'nin kayıp gittiği gün, paramparça oldum. Yedi ay boyunca, geride parçaları toplamakla uğraştım.

Ethan dizlerinin üzerinde bana yardım ediyordu.

Ben de ondan bunu hiç istememiştim. Yine de buradaydı, bir gece önce topladığı tüm parçaları kırarken bana sarılıyordu - tekrar eden bir kabus.

Ethan'ın Ollie hakkında bildiği çok az şey vardı, sadece Oscar'ın Bria ve beni uyuşturmadan tutuklanan ve neredeyse bana tecavüz eden kardeşi olduğu gerçeği. Uykumda Ollie'yi sayıkladığım ilk gece Ethan bana neden onun adını sayıkladığımı sormuştu. Ethan anlayamadı ve asla da anlayamayacaktı.

Ollie hakkında konuşmak sadece daha fazla acı veriyordu, bu yüzden gereksiz yere kendimi incitmekten kaçındım.

Ethan'ın parmakları kollarımda gezinerek bedenime ciğerlerimi tamamen doldurması için sessiz bir izin verdi. "O gitti Mia," dedi saçlarıma güvenle dokunarak. Kolu kolumun altına uzandı, göğsümün üzerinden geçti ve sanki yeterince yakın olamıyormuşum gibi beni kendisine sabitledi. "Sen tekrar uyuyana kadar kalacağım."

Gün geceye karıştıktan sonra saklanmak imkânsız hale geldi. Ollie bunu atlatmamı sağlamak için burada değildi ve ben öfkeliydim. Ollie bana kendimi nasıl kurtaracağımı öğretmişti ama bu kez boğuluyordum ve acının akıntısına karşı yüzecek gücüm yoktu.

Ama Ethan başımı suyun üstünde tuttu.

En azından gözlerimi kapattığımda Ollie'ymiş gibi davranabiliyordum. Ve çaresizdim.

Üçüncü Bölüm

*"Beni geceleri uyutmayan şey, o
son gecenin unutulmaz anısı.
Gözümün önünde nefes aldın."*

-Oliver Masters

Ollie.

"En azından çay içmek için durabilir miyiz? Kafeine ihtiyacım var," diye sordum, cevabı biliyordum ama bu yolculuk uzadı. Ayrıca, hapishaneden üç saatlik yolculuktan sonra huzursuz olan bacaklarımın esnemeye ihtiyacı vardı.

Güvenlik görevlisi isteğimi yerine getirme zahmetine girmedi, dikkatini küçük minibüsün camından dışarı verdi. Onu hatırlamıyordum. Koyu tenliydi, parlak kel bir kafası ve ince bir fiziği vardı. Zıplayan dizimi sabitlemek için dirseklerimi dizlerimin üzerine koymaya çalıştığımda bağlar metale çarpıyordu. İnledim ve başımı yırtık deriye yasladım. "Dolor'da yeni olmalısın, değil mi?" Garip sessizliği bölerek sordum. "Seni daha önce görmemiştim. Hangi binada görev yapıyorsun?"

"Oraya varana kadar bir saatimiz daha var. Önümüzdeki bir saati ikimiz için de rahatlatıcı hale getirelim, tamam mı?"

Başımı pencereden dışarı çevirerek Dolor'da beni neyin beklediğini merak ettim. Belki de hapislane o kadar da kötü değildi. Birçok kez saatlerce sorguya çekilmem dışında bana adil davranılmıştı. Dedektiflerin kardeşim Oscar'a karşı güçlü bir dava oluşturması beş ay sürdü. İlk başta işbirliği yapmamıştım ama bunun tek nedeni kızgın olmamdı... ve açıkçası pek bir şey bilmiyordum. Kardeşim ahlaksızlıklarını sözlü olarak dile getirmezdi. Sadece bildiklerimi teyit edebiliyordum; annemin geçmişi, çocukluk evimize girip çıkan müşterilerin isimleri ve Dolor'da olanlar.

İlacımı almadığım ikinci haftadan sonra, duygularım beni her yönden ele geçirdiğinden kontrolü tamamen kaybetmiştim.

Düşünebildiğim tek şey oydu. Tek istediğim oydu.

Tek istediğim ve ihtiyacım olan oydu.

Gözlerimin açık ya da kapalı olmasına bakmaksızın, şiddetli bir fırtına gibi her parçamı istila etti. Beni kontrol altına almak için Dolor'a ulaşip tıbbi evraklarımı aldılar ve beni tekrar ağır kesici haplara başlattılar ve sonunda beni tam istedikleri yere getirdiler.

Oscar hak ettiğini almıştı. Peki ya ben? Tüm cinsel suçlardan aklanmıştım. Fuhuş çetesiyle hiç ilişkim olmamıştı, sadece bir fahişenin ürünüydüm.

Ne yazık ki, başlangıçta Dolor'a yerleştirildiğim asıl suçtan beni temize çıkaramadılar. Dedektiflere, on yedi yaşımdayken kardeşimin elleriyle yaşam destek ünitesine bağlanan Brad'e karşı işlediğim suçtan dolayı masum olduğumu açıkladıktan sonra bile, Oscar olduğunu doğrulayacak yeterli kanıta sahip değillerdi.

Oscar'ın sahte bir mazereti vardı. Benim yoktu.

Brad iki ay önce vefat etmişti.

Şimdi, kanunsuz yaralama yerine akıl hastalığı nedeniyle cinayetle suçlanıyordum. Dolor benim özgürlük için tek şansımdı.

Başladığımız yere döndük.

Bir yıl daha kaldıktan sonra, başka bir suça karışmadığım için başladığım işi bitirmem için beni Dolor'a geri gönderdiler.

Hapiste geçirdiğim yedi ay boyunca bir arkadaş edinmiştim. Adı Travis'ti.

Hayat hikayelerimizi başkaları tarafından yaşanmış gibi paylaşırdık. Travis iyi bir dosttu, sadece yanlış kalabalıklara kapılmıştı. Travis'in hikâyesi, hızlı nakit paraya ihtiyacı olan her çaresiz adam gibiydi. Bir soygun sırasında gözcülük yapıyordu ve daha önce temiz bir sicili vardı. Bu adam da benim gibi kayıp bir baba ve boktan bir anneyle büyümüştü. Kendisini bekleyen bir kız olduğunu söyleyen Travis için umut vardı. Bana bir kız arkadaşım olup olmadığını sormuştu. Ona olmadığını söyledim. Bırakın adını yüksek sesle söylemeyi, onun hakkında konuşmaya bile cesaret edemiyordum. Yine de aklımın bir köşesinde hep o vardı.

Ona karşı hissettiklerimi hatırladım ve son yedi ay boyunca ilaçların, ilaçsız yaşayacağımı bildiğim acıyı hafifletmiş olmasına sevindim. Haplardan detoks yapmak Duygusal Yoğunluk Bozukluğumun bu duyguları artırmasına ve beni tam bir deliliğe sürüklemesine neden oldu.

Dolor'a geri götürülürken üç gündür ilaç kullanmıyordum ve tekrar hissetmeye değip değmeyeceği konusunda kararsızdım; Dr. Butala ya da Conway'den beni ilaçlardan uzak tutmalarını isteyip istemeyeceğim konusunda kararsızdım.

Acıyla mücadele etmeye değer miydi?

Çok fazla seçeneğim varmış gibi hissetmedim.

Ona olan hislerim son altı saat içinde yavaş yavaş küllerinden doğdu.

Her saat bir öncekinden daha acı vericiydi.

Ana yoldan çıkıp Dolor'un kapılarına giden tek bir patikaya girdiğimizde güvenlik görevlisi "Geldik," diye anons etti. Lastiklerin altındaki kaldırım taşa dönüştü ve pencereden dışarı baktığımda Dolor'u gri bir gökyüzünün altında gördüm.

Vücudum onun yaklaşan mesafesine tepki verdi ve sinirlerim gerildi. Uzun ve düzensiz bir nefes aldım. Hapları almadan üç gün geçirmiştım ve her on iki saatte bir almam gerekiyordu. Şimdiden kontrolümü kaybettiğimi hissediyor ve bu kısıtlamalar için şükrediyordum. Ellerim titriyordu ve titremeyi hafifletmek için onları yumruk yaptım.

Minibüs durmadan önce kampüsün önüne kadar geldi. Güvenlik görevlisi bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları çözmeden önce bileklerimi birbirine bağladı ve bana dışarıya kadar eşlik

etti.

minibüse ve çift kapıya doğru.

"Oliver Masters," diye selamladı Lynch güvenlik kontrol noktasında, "Tekrar hoş geldiniz demek isterdim ama bu tamamen size bağlı." Lynch'i görmeyeli yedi ay olmuştu ve adam sanki yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Özel dikim takım elbisesi kahverengi gözlerindeki yorgunluğu ya da saç çizgisinin çok daha hızlı bir şekilde gerilemesine neden olan belirgin stresi maskeleyemiyordu.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Ben de en az senin kadar bu yılı sorunsuz atlatmak istiyorum," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Kardeşime hapisanede katılmayı reddettim.

Lynch başıyla onayladı ve bip sesi çıkarmadan beni tarayıcıdan geçirdi. Koridorlardan ofise doğru yürürken başımı eğip ayaklarımı önde tuttum, kütüphane kapılarını görmeye cesaret edemiyordum

-Onunla her cumartesi sabahı kaçıp gittiğimiz yer.

Yine de kahkahası kafamın içinde yankılanarak bana onu hatırlattı. Onu kovalarken kahverengi saçları hafızamda dalgalanıyordu.

Kalbimi durduran gülümsemesi, isteğim dışında düşüncelerime yansdı. "Bu taraftan," dedi Lynch, beni geçmişimin anlarından kurtararak. Dekanın ofisi değişmemişti.

Lynch parmağını kaldırıp telefonu aldı ve ben de masasının karşı tarafındaki sandalyeye oturdum. Alnımdaki teri gömleğimin koluna sildim, soğuk terler içinde titriyordum.

"Dr. Butala, evet... Şu anda Oliver Masters'ım var... mmhmm..." Lynch başını salladı ve vedalaşmadan telefonu kapattı, "Psikiyatristin şu anda yolda, o yüzden bekleyeceğiz." Lynch'in kahverengi gözleri arkasını dönmeden önce kısa bir süre benimkilerle buluştu. Gözlerinin rengi onunkilerle aynı olan bir şişe Jack'le eşleşti ve kalbim onu bir kez daha hatırlattığı için burkuldu.

Dr. Butala ile pek anlaşılamazdık ama niyeti iyi ve dürüsttü.

Beyninde kimyasal bir dengesizlik olduğuna inanıyordu ve o hâlâ düşünemiyor ya da adını söyleyemiyordu.

-Bunun bir bozukluk değil, tüm kalbimle hissetmek için bir lütuf olduğunu düşündü. Beni olduğum gibi seviyordu ama sadece bir tarafımı görmüştü. Hastalığının diğer tarafını, yani kötü tarafımı görmesine asla izin vermedim.

Butala, Lynch onu içeri buyur etmeden önce kapıyı çaldı.

"Efendiler, geri dönmenize sevindim," dedi elini omzuma atarak. Hafif bir aksanı olan Hindistanlı ufak tefek bir beyefendiydi.

Başımı tek bir selamla eğdim. "Geri döndüğüme sevindim." Butala yanıma oturdu ve dosyamı kucağına koydu.

"Her şeyden önce, seni Oscar'la uygunsuz bir duruma soktuğum için tekrar özür dilemek istiyorum," dedi Lynch, sesi yumuşak ve samimiydi. "Bilseydim buna asla izin vermezdim. Bunu geçmişte bırakıp baştan başlayabilir miyiz?"

"Evet, efendim."

Gözlerinde rahatlama parladı ama sadece bir anlığına. "Çok iyi. Bu konuyu kapattığımıza göre, bugün yeni okul yılı başlıyor ve geçen hafta birkaç aksilik yaşadık bile. Gerçi sen

Bana kardeşin hakkında tavsiyede bulunmadın, şimdi sıra dışı bir şey olursa bana geleceğine güvenebilir miyim?" Lynch kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu noktadan sonra tek istediğim açık iletişim."

Söylediği her kelimeyi anlamama rağmen, sesi sanki kafam suyun altındaymış gibi girip çıkıyordu. Kulak zarımdaki sisi temizleyeceğini umarak başımı salladım. "Ne oldu?"

Lynch'in gözleri Butala'dan bana kaydı. Bir nefes aldı, sandalyesini öne doğru yuvarladı ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Nasıl olsa duyacaksın, o yüzden benden duysan iyi olur," diyerek kollarını kavuşturdu, "Geçen hafta başına kadar başlamadı, o yüzden kimin yaptığını söylemek zor, ama kaba şakalar oldu. Çok şey istediğimi biliyorum ama bu işin arkasında olmadığını bildiğim tek kişi sensin, o yüzden gözlerini ve kulaklarını açık tutmanı rica ediyorum."

"Kaba şakalar mı? Tam olarak ne oldu?"

"Geçen hafta başında bir öğrenci yurdunda kedi sakatlaması bulundu. Daha dün de bir kapının önünde kanla yazılmış bir hedef işareti vardı," dedi Lynch ağzındaki tiksintiyle. "Şimdi senden bu işe karışmanı istemiyorum Oliver. Sadece bir şey duyarsan ya da görürsen bana haber vermeni istiyorum."

Karnım zıpladı.

Tekrar yutmaya çalıştım.

"Kesinlikle." Odaklanmakta zorlandım, vücudum yavaşça bana meydan okudu ve fermuarlı elimi alnımda ve saçlarımda gezdirdim.

"Güzel, şimdi tedavi planın hakkında konuşalım," dedi Butala'ya başıyla onay vererek.

Ben şakaları ve buranın neden bu kadar sıcak olduğunu düşünürken Butala dosyamı açtı.

"En son ne zaman ilaç aldınız?" Butala sordu. "Üç günden fazla oldu."

"Şu anda nasıl hissediyorsun Oliver?"

"Hasta..."

"Arkanı dön, seni göreyim."

Sandalyemi döndüren Butala boynundaki stetoskopu çıkardı. Bir ucunu kulaklarına götürdü, diğer ucunu da gömleğimin altından göğsüme dayadı. Dokunulamayacak kadar soğuktu ve o saatine bakarken oda sessizliğe gömüldü.

"Kalp atış hızı anormal derecede yüksek," yukarı baktı ve gözlerimiz buluştu, "Göz bebekleri büyümüş," Lynch'e döndü, "Şimdiden yoksunluğun başlangıç aşamalarını yaşıyor."

Ha. Geri çekilme. İçimdeki kargaşa için bu kadar basit bir kelime, ölü parçalarımı yiyip bitiriyor, sadece pişmanlık ve suçluluk duygusunun kalıntılarını ortaya çıkarıyor. Ter, sıcak tenime karşı buz gibi saç çizgimden aşağı yuvarlandı.

Lynch, "Kontrol altına alın, geçen seferki gibi bir olayın tekrarlanmasını istemiyorum," dedi.

Butala dönüp bana baktı. "Oliver, hastalık dışında başka ne hissediyorsun? Kızgın, üzgün, mutlu?"

Dizim tekrar zıpladı ve bacağımı uzattım. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum, sadece bu hastalık."

"Tedavisine bugün yeniden başlayabiliriz, ancak zaten üç gündür atlanan dozajlarla, etkili olması birkaç gün sürebilir. İlaçlar etkisini gösterene kadar onu hücrede tutabilirsiniz ama bunu tavsiye etmiyorum. Onu kapalı tutmak iyileşme süresini uzatabilir."

"Ne tavsiye edersiniz?" Lynch Butala'ya sordu.

Butala sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni bir bilim projesi gibi inceliyordu. "Onu yeni yatakhane sine yerleştirin ve bir hafta içinde yeni programına başlamasını sağlayın."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Lynch ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Oliver, lütfen beni buna pişman etme.

Bu, yıla iyi bir başlangıç olmaz."

Güvenlik görevlisi bana hemşire odasına kadar eşlik ederken başımı öne eğdim. Merdivenleri birkaç kez çıkarken dengemi kaybettim ve çabucak yeniden kazanmak için mücadele ettim. Her iki bileğimin de bağlı olması yardımcı olmadı.

Kuşluk vaktiydi ve dersler bugün başladığına göre herkesin üçüncü katta olması gerekiyordu. Hemşire Rhonda kendini tutamadı ve kollarını bana doladı. "Çıkar şu fermuarları Jerry, bu çocuk bunlara ait değil!" Beni kol mesafesinde tutarken güvenlik görevlisine bağırdı.

"Rhonda, onlara karşı hep bir zaafın vardı," diye kıkırdadı Jerry ve bağlarıma bir bıçak sapladı. Bileğim serbest kaldı ve iç kısımları ovuşturdum.

"Oh, Ollie. Düzgün bir saç kesimine ihtiyacın var." Hemşire Rhonda başını salladı, "Bunu yapacağım, sonra şuraya gidip duş alabilirsin. Sen duş alırken Jerry'ye depoda bıraktığın eşyalarını getirmesini söyleyeceğim, tamam mı?"

"Evet, kulağa hoş geliyor." Başım dönmesine rağmen gülümsemeye çalıştım.

Bir sandalye çekti, el arabasından makas ve tarağı aldı ve bana oturmamı işaret etti. "Pek iyi görünmüyorsun. Solgunsun." Arkamda kaybolmadan önce elinin tersiyle alnıma bastırdı.

"Yoksunluk döneminden geçiyorum," diye açıkladım ve başımı sabit tuttum. "Çok kısa değil."

Rhonda başımın arkasına vurdu. "Bir yıldan fazladır senin saçını kesiyorum evlat. Ne yaptığımı biliyorum."

Küçük kahkahama rağmen, daha önce yaptığım tek şeyin gülmek olduğunu hatırlamama yetti.

Altı ay çok uzun bir süre gibi görünmüyordu ama yeterli bir süreydi. Onu hissettiğim anda ruhumun sahibi olan kızı sevdiğimi anlamıştım ve altı ayımı birlikte olmamız gerektiğine onu ikna ederek ve onu tamamen severek geçirmiştim.

Son yedi ayı hissiz ve onsuz geçirmiştim.

Bir kış fırtınasında sıcak çarpması geçirerek üç gün boyunca ilaç kullanmadı.

Ve son altmış saniye, bu kış kasırgası sırasında bunaltıcı güneşin altında kalbimin parçalanmasını önlemek için onunla tanıştığım dan beri geçen günleri saymakla geçti.

Evet, vücudumun kafası karışmıştı... en hafif tabirle.

Avuçlarımı hapis hanede giydiğim mavi pantolonun pürüzlü kumaşında aşağı yukarı ovuşturarak zayıflığının kanıtlarını emmelerini sağladım. Çırpınışlarıma rağmen, kırılan her parçaya o

hükmediyordu. Geri kalan her şeyim tükenirken sadece onu düşünmek kanımın pompalanmasını sağlıyordu.

Bilmek zorundaydım. "Bayan

Rhonda?" "Evet?"

"O nasıl?" "Kim
nasıl?"

Derin bir nefes aldım.

"Mia," diye nefes verdim. "Mia nasıl?"

Adını ilk kez yüksek sesle söyledim ve dudaklarımdan çıkar çıkmaz acım şiddetlendi, onun tadına duyduğum ihtiyaç uyuşturma ihtiyacına galip geldi. Onun adı hem boğucu bir lanet hem de hayati bir duaydı. Onun adı göğsümün içinde daha fazla yırtılmayı ve birlikte olduğumuz daha fazla anıyı davet ediyordu.

Bana hissettirdiklerinin anıları. Benim
ona hissettirdiklerimin anıları.
Mükemmellik.

Kollarıma her zaman tam otururdu. Üstüme tam otururdu. Ben onun içine tam otururdum.

Yanımda, karşımda, altımda mükemmel bir şekilde otururdu, bedenler birbirine dolanır ve hizalanırdı.

Her şekilde, kusursuzca
uyuyorduk. Onun vücudu benim
krallığımdı. Onun ilahi öpücüğü
benim kurtuluşumdu. Onun ruhu
benim cennetimdi.

Mia benim sonsuzluğumdu.

Ve ruhum onunkini hissettiği andan beri
biliyordum. Kalbim onun adına titrerken
ciğerlerim küçüldü.

"Mia dayanıyor. O kızlarla gurur duyardın, biliyorsun. O ve Bria yazı cinsel istismara uğrayan kızlar için bir destek grubu düzenleyerek geçirdiler. Çok meşgul olduğu kesin."

Düzenli bir nefes alarak gülümsedim. Mia iyiydi, onu görene kadar geçici bir çözümdü
bu. "Olanlar çok üzücü," diye ekledi.

Ve bir anda gülümsemem dağıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona yapılan zorbalıktan Dean Lynch sana bahsetmedi mi?"

"Bria mı?" *Kızımın adını söyleme Rhonda.*

"Mia. Geçen hafta yatağının altında ölü kediye kendisi buldu." Gözümün kenarına düşen bir tutam saç daha kopardı, "Zavallı kız yeterince şey yaşadı."

Parmaklarım sandalyenin kollarını kavradı ve ağrım öfkeye dönüştü. Yanılıyor olmalıydı. Mia hiç kimseyi üzmem için kendi yolundan çıkmamıştı, en azından onu bulduğumdan beri. "Hiç sinir krizi geçirdi mi? Ben gittiğimden beri buraya ya da tek başına ziyarete geldi mi?"

Hâlâ aynı açık kahverengi gözlü kız mıydı?

Hâlâ benim Mia'm mıydı?

"Hayır, dediğim gibi, gerçekten iyi gidiyor," diye iç geçirdi ve saçlarını okşadı, "tamam, iki hafta boyunca iyisin. Duşa girme zamanı."

Kel gardiyan Jerry bir çöp torbası içinde eşyalarımı geri geldi ve ben duşumu Mia'yı düşünerek, duygularımı her ne pahasına olursa olsun kontrol etmeye çalışarak geçirdim.

Onu görmem
gerekiyordu. Ama
bu şekilde değil.

Ellerim suyun altında yüzümde defalarca aşağı yukarı hareket ederek içimde yavaş yavaş biriken öfkeyi bastırmaya çalıştı.

Birisi Mia'yı hedef almıştı.

Giysilerim yıkandı ve gri pantolonumla siyah tişörtümü giydim, kendimi eski halime daha yakın hissediyordum, ancak hastalık nöbetleri hala içimde dolaşıyordu ve duygularım her geçen saniye artıyordu. Jerry beni yatakhaneme götürmeden önce Rhonda beni kontrol etti.

Mia'nın kapısının önünde Jerry'nin yanında durarak, "Burası benim yatakhanem değil," dedim.

Jerry kapının kilidini açıp tokmağı çevirirken bir açıklama yapma zahmetine girmedi. Kapı açıldı ve yeni anılardan oluşan bir rüzgar beni içine çekti. Bilinçaltımın derinliklerine gömdüğüm anılar dönmeye başladı.

Dolgulu duvarlar kaldırılmıştı. Sağ
tarafındaki duvara bir masa yaslanmıştı.

Başlık ve ayakucuyla tamamlanmış bir yatak beni karşıladı.

"Daha önce burada olan kız nerede?" Bakışlarım onunla seviştiğim her yere dokunarak sordum.
Şurada. Oraya. Ve orada.

"Biliyorsam ne olayım. Burası benim kanadım değil. Ben üçüncü kattayım," dedi Jerry ve başıyla beni onayladı. "Unutma, akşam yemeği beş buçukta."

Sonra kapı arkasından kapandı ve beni kafamın içindeki resimlerle baş başa bıraktı. Çantamı yere bıraktıktan sonra yatağın kenarına oturdum ve gözlerimi kapattım. Her şey çok fazlaydı. Mide bulantısı midemde dönüp duruyor, ıstırap gözeneklerimden sızıp her yerime saplanıyordu ve hepsinden önemlisi, çok bitkin düşmüştüm. Kapının üstündeki saat öğle yemeğinin geçtiğini ve kırk dakika daha Dr. Conway'le birlikte olacağını gösteriyordu.

Yatağın üzerine çökerek gözlerimi kapattım.

Altımda yatarken, açık kahverengi saçları yastığa yayılırken, kalçaları doldurulmak için istekle sallanırken kaçınılmaz görüntüleri bir film gibi gözümün önünden geçti. Esnek pembe dudaklarının benimkinin verdiği hasardan dolayı çiğleştğini, geri kalanının ise ona verdiğim zevkten titrediğini hatırladım. Hâlâ içindeyken çözülmesini izlemek, bunun bir parçası olmak, bunun amacı, nabzının atması...

Mia.

Gözlerim canlanana kadar üç saatten fazla zaman geçmişti. Yana doğru yuvarlanarak oturur pozisyona geçtim ve avuçlarımı kısa saçlarımın arasından geçirip yüzümde gezdirdim. Vücudumun

geri kalanı Mia ve hapların acı terk edişiyle titrerken her hücre, kas ve damar kafatasıma çarpıyordu.

Sadece birini seçebilirdim.

Haplar şu anda gerekli bir kötölüktü.

Ama Mia benim son oyunumdu.

Başımı eğdim ve saati bulmaya çalışırken oda etrafımda sallandı. Akşam yemeği neredeyse bitmek üzereydi. Kendimi ayağa kaldırdım ve ayak parmaklarımla üzerinde zıplayarak kendime gelmeye ve uyanmaya çalıştım.

İstediğim son şey onun beni böyle görmesiydi ama fazla zamanımız yoktu. O kalpsiz pislğe dönmem uzun sürmeyecekti ve şu anda tek istediğim onun gözlerini görmektir. Hâlâ benimle olduğundan emin olmalıydım. Onun dokunuşunu hissetmek, dudaklarını öpmek ve gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum. Ona karşı olan hislerim kalbimden vücudumun geri kalanına akıyor, onun için çığlık atıyordu.

Tam bir çöküşün eşiğinde, yataktan çıktı ve koridorda sürüne sürüne ilerledim, berbat görüldüğümünden emindim. Yemekhaneye yaklaştıkça, sinirlerim düşünceler yüzünden daha da geriliyordu. *Benden nefret mi ediyordu? Beni unutmuş muydu? Bile bile onu kendimden uzaklaştırdıktan sonra beni bir daha görmek istemiş miydi?*

O gün ben değildim. Bunu biliyor olmalıydı.

Yemekhaneye yaklaştığım her adımda, ruhum benden bir adım öndeymiş gibi hissediyor, bedenim sadece ona daha yakın olmak istiyordu. Adrenalin pompalanıyor, istekli ruhumla birlikte bedenimi de ayakta tutuyordu.

Girişin hemen önünde durdum ve omzumu ayırıcı duvara yasladım, gözlerimi aşağıda dönen mermerden ayırmadan derin bir nefes aldım.

Köşeyi döndüm, üçe kadar saydım ve yukarı baktım. Gözlerim hemen ona gitti.

Yüzünde tam bir gülümseme belirdi ve güzel kahverengi gözleri kısıılırken Jake'in söylediği her şeyi eliyle savuşturdu. Milyonlarca duygu içimden süzüldü ve elim bu kaotik telaştan korunmak için duvarın üzerine düştü. Her şey bir anda oldu, ona anlattığım her şey; hava ciğerlerimi terk etti, kalbime bir ağrı saplandı, başımdaki çarpıntı, gözlerimdeki şimşek. Gözlerimi kapattım, bunun dağılmamı engelleyeceğini düşündüm ama faydası olmadı. Gözlerimi tekrar açtığımda, odanın diğer ucundan beni buldu ve gözlerim yaşardı.

Tüm ifadesi değişmişti, artık birkaç dakika önceki gibi gülümsemiyor ve gülmüyordu ve bunun sebebi bendim. Mia tökezleyerek ayağa kalktı ve ben de betonu iterek ona doğru koşmak istedim ama yalnız kalması gerekiyordu.

Beni takip ederdi.

Dönerek ters yönde, neredeyse bir yıl önce ilk kez karşılıklı konuştuğumuz ortak tuvalete doğru yürüdüm. Kapının arkasına gelene kadar her adımda bedenim boşılırken ellerim titredi. Sırtımı kapının yanındaki fayansa yasladım.

Gelecektir.

Sonra kapı açıldı ve vücudum anında tepki verdi. Kollarım Mia'nın beline dolandı ve onu kendime çektim. Kokusu duyularımı kamçıladı, bahar yağmurunda yaseminle harmanlanmış

hindistan cevizi kokusu.

Bana sıkıca sarılırken yüzü göğsüme bastırıldı, gömleğimde sessizce ağlarken küçük omuzları titredi. Beni bir arada tutan son ip de koptu ve yıkıldım. Nefesim sendeleyerek kesildi ve yanağım onun başına bastırırken gözyaşlarım aktı.

Gergin elim saçlarında gezindi ve başının arkasını tutarak onu bana yasladı. *Mükemmellik*. Başının üstünü, alnını ve ıslak yanağını öptüm. Beni sıkıca kavradı ve ellerim yüzünün yanlarına gitti ve gözlerini görmek için çenesini eğdim.

Altın-kahverengi ve güzel.

"Mia... Ben..." Sözcükleri çıkarmaya çalıştım ama duygularım beni boğdu. Gözleri cam gibi parlıyordu ve çenesi titriyordu, gözyaşları köşelerden özgürce dökülüyordu. Bana çok sıkı sarıldı ama yeterince yakın değildik.

Asla yeterince yakın olamayız.

Dudaklarımız çarpıştı ve bedenim anında duvardan kurtulup onunla birleşmek istedi. Kokusunun ve tadının tanıdıklığıyla, ruhum ondan beslendi ve tek yoksunluğunu -*Mia'yı*- tatmin etti. Ama beni kendine çektiği kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı ve eli karşıya geçerek yüzüme çarptı.

Yüzüm bunu hissetmedi ama kalbim kesinlikle hissetti.

Önümde durdu, gözleri duyguyla karışık ve alt dudağı titriyordu.

"Yedi ay!" diye bağırdı, "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Başım sallandı ve öne doğru bir adım attım, ama o benden uzaklaştı ve yarattığı o küçük mesafe daha da derinleşti. "Senin için gardımı indirdim, seni her şeyimle sevdim ve sonunda sen..." avuçlarını göğsüme vurdu ve ben dayacağı kabul etmekten başka bir şey yapmadım, "Dizlerimin üzerindeydim Ollie, sonra her şeyi altımdan çektin ve yedi ay boyunca her lanet anı ve her boş vaatle süründüm!"

Her kelime içime işledi, beni onun ellerindekinden daha çok parçaladı. Son yedi ay boyunca onsuz idare edebilmişim çünkü içimde zaten bir ölü vardı. Yine de, benim için duvarlarını yıkmasına yardım ettim ama onu silahsız bıraktım.

Ve onu terk etme şeklim, bizim için yarattığım inancı elinden aldı.

İleri doğru bir adım daha attım ve beni tekrar göğsüme doğru itti.

"Bu ne cüret," diye boğuldu, sesi yenilmişti. Kahverengi gözleri bana karşı nefretle doluydu. Gözlerinden yaşlar düşmeye devam ederken saçlarının telleri ıslak yanağına yapışmıştı. "Gözlerimi kapatmaya korkuyorum çünkü her seferinde tek gördüğüm sen oluyorsun ve onları açtığımda orada değilsin! Sen gitmiştin!"

Onun bu yönünü daha önce de görmüştüm ama bu, kendisiyle savaştığı bir zamandı. Daha önce onu duş odasına götürdüğümde ve suyun altında ona tutunduğumda da gözlerinde aynı dehşet vardı.

Onun gözünde yeni düşman bendim ama bunu kabul etmeyi reddettim.

Tekrar üzerime geldi, ama bileğini yakaladım ve onu göğsüme yakın tutarak kendime doğru sıkıştırdım. "Şimdi buradayım," dedi ağzım onunkinin üzerinde gezinirken, o benim elimde titriyordu, "Ben buradayım."

Gömleğimi göğsümde yumrukladı ve ağızlarımız çarpışana kadar beni aşağı çekti. Yumuşak, ıslak dudakları benimkini özür dilemeden okşarken, acısını ve bana olan sarsılmaz sevgisini aynı anda dile getirirken geri kalan her şeyim sıvıya dönüştü. Nefes verdiğinde burnumdan daha dengeli bir nefes aldım ve onu içime çektim.

Mia.

Şiir.

Sanki aramızda hiç zaman geçmemiş gibi dudaklarımız senkronize bir şekilde hareket ederken vücudumun geri kalanı hastalığı unutup ihtiyaçlarımıza boyun eğdi. Mia'yı sırtı duvara dönük olacak şekilde döndürdüm ve benimki ait olduğu yerde onunla kaynaştı. Dudakları benim için aralandı, içeri girmeme izin verdi ve ben de son yedi ölümcül ay boyunca bilmeden arzuladığım şeyi aldım.

"Seni seviyorum Mia," yüzünü tuttum ve bunun gerçek olduğunu görmek için gözlerinin açılmasını bekledim, "Seni her zaman seveceğim."

İlk öpüştüğümüzde olduğu gibi gözlerinde ışıklar parladı ve hiçbir zaman onaylamaya ihtiyacım olmamasına rağmen, ona tekrar dalmak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Dilim yavaşça onunkini okşadı, elma suyunun tadı hala tomurcuklarında gömülüydü. Ellerimdeki titremeleri görmezden gelerek, dudağımı emerken ıslanmış yüzünü tuttum. Sıcak eller gömleğimin altındaki çıplak tenimi yüceltiyor, acı geri çekilmeyi hafifletmek için savaşıyordu.

Onun için güçlü olmak için savaştım, ama sadece mide bulandırıcı hastalıktan başım dönmeye başladı. Başım omzuna düştü ve odanın kapısı açıldı.

"Jett?"

Başımı kaldırdım ve kızıl saçlı bir güvenlik görevlisi kapı aralığından ikimize baktı. Anında kendimi onun üzerinden kaldırdım ve bakışlarım Mia ile kızıl saçlı otuzbirci arasında gidip geldi.

Mia'nın yüzü lekeli ve ıslaktı; altın sarısı gözleri hırpalanmıştı.

Az önce aramızda geçenlerden dolayı nefes alış verişini kesilmişti.

Güvenlik görevlisinin gözleri Mia'nın durumuyla benim aramda gidip geldi ve aniden bana doğru atıldı. Başım geriye sıçrarken burnumun çatlama sesi kulaklarımın içinden geldi. Başka bir güç sırtımı lavaboya çarptırdığında ellerim burnuma ve gözlerime gitti. Belime şiddetli bir ağrı saplandı.

"Kesin şunu!" Mia'nın çığlıkları banyoda yankılandı. "Ethan, dur!"

Dördüncü Bölüm

*"Gerçek şu ki, ben normal değilim.
Bu senin için çok mu fazla?"*

-Oliver Masters

Mia.

"OLLIE... AMAN TANRIM..." Ağlayarak Ollie'yi ayağa kaldırdım ve lavaboya yasladım. Dirseği kenarda duruyordu, kendini tam olarak tutamıyordu.

"Ollie?" Ethan arkamdan şaşkınlıkla sordu ama ben onu duymazdan gelerek sebilden çılgınca kâğıt havlu aldım ve soğuk suyun altına tuttum. Musluğu kapatıp Ollie'nin yanına döndüğümde gözyaşlarımın akışı durmamıştı.

Ollie'nin elini burnundan uzaklaştırarak yerine kâğıt havlu koydum ve başını geriye yatırarak, o anlamsızca homurdanırken kanamayı durdurmak için onları yerinde tuttum.

Geri geldi ve aklım kalbimin bana yaptıklarına yetişemedi. Ollie soğuk havluyu üzerine bastırarak gözlerini kapattı, hala kısmen lavaboya yaslanmıştı.

"Bu saçmalığa inanamıyorum," diye homurdandı Ethan ve avucuyla kiremitli duvara vurdu.

Yedi ay boyunca cehennemde yaşamış olmanın acısı kaynama noktasına ulaştı ve Ollie gittiğinden beri yanımda olan tek kişiye sırtımı döndüğümde içimden taşıtı. Ethan'a doğru üç sert adım atarak onu omzundan bir kez ittim. "Bunu neden yaptın?"

Yirmi yılımı kimseye el kaldırmadan geçirmiştım ve on dakika içinde bana değer veren iki kişiyi fiziksel olarak incitmişim. Ne yaptığımın farkındaydım ama aynı zamanda kendimi durduramıyordum. Bana aynı anda çok sayıda duygu çarpıyordu ve Ethan içeri girip Ollie'ye vurduğu anda, içinde yaşadığım yedi aylık saf cehennemi serbest bırakmak için daha kolay bir hedef haline geldi.

Elimi ona doğru savurdum ama o hızla kolunu kalkan olarak kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Korkak!" Ona doğru bir adım daha atarak bağırdım.

Ollie'nin kolu karnıma dolandı ve beni sürükledi. "Dur, Mia. Zamanımız yok. Benim zamanım yok." Bir eliyle beni gövdesine sabitledi ve sırtım lavaboya çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. Ollie'nin diğer eli kanla ıslanmış havluları burnuna bastırırken kalçaları bana doğru eğildi ve beni içine hapsetti. "Beni dinle. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. İkimizin de hücreye düşme riskini göze alamayız."

"Sana sebepsiz yere yumruk attı!" Ethan'la yüzleşmek için Ollie'nin etrafına bakındım. "Ona yumruk attın!"

Ollie beni tekrar önüne çekti. Dikkatimi yeniden yönlendirmek için eliyle yüzümü kavradı. "Bunu hak ettim, aşkım."

"Nasılsın?" Ethan gergin ellerini kemerinden kirli sakalına, oradan da başının arkasına götürerek

sordu. Yüzü solmuştu. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim.

Ollie, "Lütfen, onunla biraz konuşmam gerek," diye vurguladı ve avuç içi lavabonun kenarına değene kadar eğildi. Duruşunu inceledim. Şakaklarından ter akıyor, gözleri doluyor ve dik oturamıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Kendi başınasın Jett," diye başını salladı Ethan, "Sadece şunu bil, bu sefer seni ben almayacağım." Banyonun kolunu kapıyı duvara çarptırarak kadar sert bir şekilde çekti.

Ollie bana baktı, yeşil gözleri parlıyordu ve zihnini zorlayan düşünceleri kontrol etmek için kasları gerilmişti. "Bunun ne olduğunu sorardım ama bilmek istediğimden emin değilim," diye mırıldandı Ollie ve boştaki kolunu sırtıma atarak beni kendine çekti.

Kollarım gövdesine dolandı. Sırtımı aşağı yukarı ovalarken ellerinde hafif bir titreme vardı. "Hemşireyi görmek gerek Ollie," yüzünü görmek için başımı yukarı kaldırdım, "Pek iyi görünmüyorsun."

Bir öğrenci tuvalete girerken Ollie başını salladı, ardından başka bir kız arkadan gelince başı geriye düştü. Her iki öğrencinin de gözleri yanımdan geçerken kısa bir süre üzerimizde gezindi.

"Hadi, otomatik kilit süpürmeden önce odama gidelim." Elimi tuttu ve beni banyodan çıkarıp koridorda gece duşlarına giden kalabalığın arasından geçirdi. Eski odama yaklaştı ve kapıyı açmadan önce burnuna tuttuğu kağıt havluyla bana baktı. "Buradaki onca oda arasından beni bu odaya koydular."

"Odama aldın mı?"

Başıyla onayladı ve kapıyı iterek açtı.

Ollie tökezleyerek şilteye yaslandı ve kısık bir iniltiyle başını yastığın üzerine eğdi. Yanına uzanmam için bana el salladı. "Lütfen, her an bayılabilirim."

Bu durum hiç ona göre değildi. "Hasta mısın? Neyin var senin?"

"Şu anda iyi bir durumda değilim," -yüzüme döndü- "Lütfen buraya gel. Bana borçlu olduğun son şey affetmen, ama mesafen beni şu anda hissettiklerimden daha çok öldürüyor."

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bedenim kızgın değildi. Bir refleks gibi ayaklarım ilerledi, dizlerim şilteye çarptı ve kısa sürede onun tarafına geçtim. Kağıt havluyu çekip yatağın ucuna attı ve kanamanın durup durmadığını görmek için parmaklarını burnunun altına götürdü. Kanamanın durduğunu fark edince arkasını döndü ve yüzünü boynuma gömdü.

Beynim son yirmi dakika içinde olup biten her şeyi tam olarak kavrayamamış olsa da, sonunda nefesimi bıraktım. Sonunda evimdeydim. Gerçi bu ev farklıydı ama yine de yeni bir kat boya gibi aynıydı. Kalbim aradaki farkı bilmiyordu ama ellerim onun terli saçlarında ve titreyen teninde gezindi. Nefes alış verişi titrerken gömleği nemliydi. "İlaçlarını alıyor musun?" Söyleyeceği bir sonraki kelimedden korkarak tereddütle sordum.

"Değildim ama bugün tekrar kullanmaya başladım. Sistemime girene kadar yoksunluk hissettim. Düzgün düşünemiyorum. Özür dilerim." Bedeni karanlık büyüünün etkisiyle titrerken parmakları belime saplandı, "Çok özür dilerim Mia. Şu anda berbat durumdayım..." boynumdan ayrılmayı reddetmesiyle her kelimesi boğuklaştı, "Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Aylarca yeniden bir araya geleceğimiz anı düşündüm ama onu rahatlatan kişi olmak aklımın ucundan bile geçmedi. Sıcak bedeni elimde titrerken nefesi, dudakları ve teri boynumu ıslatıyordu. Uykuya dalana kadar dudaklarından yumuşak ve neredeyse duyulmayan bir "Özür dilerim" mantrası dökülürken onu salladım. Çok uzun sürmedi ve o uyuduktan sonra, benim karışık ve şaşkın gözyaşlarım özel hapishanelerinden kurtuldu.

Geri döndüğü için ağladım ve bu mutlu gözyaşları üzgün olanlarla karıştı - üzgün olanlar çünkü duygusal bir rollercoaster sürüyordu ve bunun nasıl bir şey olduğunu deneyimlerimden biliyordum, ama bu düzeltemeyeceğim bir şeydi.

Eğer söyledikleri doğruysa, yedi ay önce beni koridorda bırakan o ulaşılmaz pisliğe geri dönmesi an meselesiydi.

Ertesi sabah kahvaltı sırasında Zeke masanın karşısından bana baktı. Keyfi yerinde görünüyordu ve Ollie'nin enerjisini bir şekilde algılayıp geri döndüğünü bilip bilmediğini merak ettim. Ona söylemeye cesaret edemedim, en azından şimdilik. Eğer Ollie sadece unutulup gitmek için döndüyse, Zeke'in umutlarını korumayı tercih ederdim.

Bir yıl içinde masamız sadece ikimizden oluşurken şimdi Zeke, ben, Bria, Jake ve Tyler'a dönüşmüştü. Ollie eskiden benim yanımda otururdu ve acaba benim masama mı yoksa Maddie, Jude ve Gwen'in oturduğu eski masasına mı geri dönecek diye merak ediyordum.

"Bu sabah çok sessizsin," dedi Bria, Zeke'in bir sandalye ötesine oturarak. "Yine bütün gece ayakta mıydın?"

Başımı salladım. "Şaşırtıcı bir şekilde bütün gece uyudum. Aylardır ilk kez." Ve bu garipti. Yedi ay boyunca, hiç hata yapmadan, ne olduğunu bile hatırlamadığım korkulardan uyanmıştım. Ama Ollie'nin döndüğü gece huzur içinde uyudum. Tesadüf diye bir şey yoktu.

"O zaman seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Ethan'ın bakışları Bria'nın arkasında, kapı aralığında dikkatimi çekti ve gözlerini kaçırdı. "Yok bir şey, o sabahlardan biri işte." Eninde sonunda hepsi öğrenecekti, umarım ben bunu kabullendikten sonra. Dikkatimi yenmemiş tepsime geri verdiğimde, Tyler yumruğunu masaya vurduğunda tüm bunların ne anlama geldiğini merak ettim.

"Dibs!" diye bağırdı.

Zeke irkildi ve ben de başımı yanımdaki kıza doğru çevirdim. "Dikkat et Ty. Onu korkutacaksın."

Ethan'a doğru yönünü işaret ederek tekrar, "Benimdir," dedi.

Geriye dönüp baktığımda Ollie'nin Ethan'ın önünde durduğunu ve Ethan'ın elini sıktığını gördüm. Çaresiz gülümsemem yüzüme yayıldı. Ollie siyah tişörtünü eşofmanının üzerine sıyırdı ve bize doğru döndü. Gözlerimiz buluştuğunda, tanıdık parlak yeşili parlıyordu ve saçları her zamanki gelgit dalgasına geri dönmüştü.

"Oh... aman... tanrım," diye iç geçirdi hayretle. "Kim bu

adam?" "Ollie!" Bria sandalyesinden fırlarken ciyakladı.

Ollie'nin kollarının önce Bria'ya, sonra Jake'e ve hatta Gwen'e dolanması uzun sürmedi. Ollie herkesi hızlıca geçerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve arkadaşlarını selamlarken kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Zeke," Ollie arkamdan gelirken başını ona doğru salladı. Tanıdık kolları belime dolandı ve başı boynuma düştü. "Aşkım."

"Dur bakalım," dedi Bria beni göstererek. "Geri döndüğünü biliyor muydun?"

Ollie benimle pencere arasındaki boş sandalyeye oturdu. "Daha dün geldim."

"Yani müsait değilsin..." Tyler kimseye bir şey mırıldanmadı.

"Güzel soru, emin değilim." Ollie kalçamı sıktı, "Mia, müsait miyim?" Yüzünü ona dönerek bana kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı. "Sen ve ben mi, yoksa başkalarıyla mı yatıyoruz?"

Gözlerimi kısarak söylediklerini anlamaya çalıştım. Aklımda kalan üç kelime "*Emin değilim*" oldu. Başkalarıyla yatma önerisi bile aklımda kalmalıydı ama kalmadı. Ollie'yle tanıştığım günden beri hep emin olmuştu. Aramızdaki ilişkiyi hiç sorgulamamıştı ve o üç kelime, yedi ay önce beni koridorda dizlerimin üzerinde ağlarken bırakan adamın bir parçasının hâlâ onun içinde olduğunu hatırlatıyordu.

"Emin değilim," dedim, onun belirsizliğine omuz silkerek karşılık verdim ama acı her kelimeyi kesti. Gerçek şu ki, emindim. Sadece karşımda hangi adamın oturduğundan emin değildim. Aşık olduğum adam mıydı, yoksa beni ortada bırakan adam mı? O günden beri aklımdan çıkmıyordu ve her gün aynı koridorda yürüyüp o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmamın da bir faydası olmuyordu.

Ollie'nin yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye büründü ve kaşlarını kaldırdı. "Beni böyle utandıracaksın, öyle mi? Arkadaşlarının önünde?"

Yüz ifadesi ve ses tonu o değildi ve Ollie'min geri dönmediğinden emindim. Benim Ollie'm diğer insanların ne düşündüğünü asla umursamazdı. Gözleri, dokunuşu ve ses tonu birbiriyle çelişiyordu, hepsi birbiriyle çelişiyordu. Aynı alçak ve dikkatle kontrol edilen ses tonuna sahip değildi. *Hayır*. Sesinde bir düşmanlık vardı, gözlerimin önünde bir kez daha yavaşça kayıp gittiğini hatırlatıyordu. "Ve sen yapmadın mı?"

Ağzı sert bir çizgiye oturdu ve başımı salladım, sandalyemi masadan geri çektim ve eşyalarımı bir kerede topladım. Eli bileğimi yakaladı ama ben onu geri çektim. "Benim tanıdığım Ollie kesin," dedim dişlerimi sıkarak.

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim." Bacağı masanın altından sekti ve ayağa kalkmadan önce dizine bastırdı. "Mia, hadi gidip konuşalım."

"Dersim var." Kitaplarımı göğsüme bastırarak ondan uzaklaşma sırası bana gelmişti. Başımın arkasından bakan yeşil gözler içimi yakıyordu ama ayaklarımı önümde tuttum. Onun etrafında olmak canımı acıtıyor, sadece kayıp gittiği günü hatırlatıyordu. Tek istediğim Ollie'min geri dönmesiydi ve daha ne kadar beklemem gerekeceğini merak ediyordum.

"İyi misin, Jett?" Yemekhaneden çıkarken yanından geçerken Ethan sordu. Durmadan başımı salladım ve hızımı artırdım. "Bekle!" Ethan peşimden geldi ve elini omzuma koyup beni döndürene

kadar durmadım. "Dinle, bu beni ilgilendirmez-

"Haklısın. Değil," diye tersledim.

"Bir saniye beni dinle." Bana bakarken elektrik mavisi gözleri parlıyordu ve başının arkasını kaşıdı. "Çok iyi gidiyorsun. Tekrar aynı yere düştüğünü görmek istemiyorum."

"Neden?" Sesim kırılmak üzereyken sordum. "Neden umursuyorsun?"

"Çekingen davranma. Yakın olduğumuz bir sır değil, ya da en azından ben yakın olduğumuzu sanıyordum." Ethan gözlerini bana çevirmeden önce başını geriye attı, "Biz arkadaşız ve arkama yaslanıp onun seni tekrar alaşağı etmesini izlemeyeceğim." Mavi gözleri soğudu ve söylemek istediği bir şey vardı ama çizgiyi aşmayı reddederek dilini ısırdı.

"Bu da ne?" Ollie'nin sesi arkamdan geldi. Kolunu omzuma dolamış, kendi bölgesini işaret ediyordu. Omurgama yayılan karıncalanmalar kalbimin istediği ve beynimin anlayamadığı şeyler arasında gidip geliyordu. Ollie'ydi ama değildi. Çarpık bir kafa karışıklığı. Tam bir akıl tutulması. Başımı kaldırdığımda Ollie'nin gözlerinin Ethan ve benim aramda gidip geldiğini gördüm. "Ah, şimdi anlaşılıyor. Başka bir güvenlik görevlisiyle mi yatıyorsun, Mia?" Ollie ürpertici ses tonunu Ethan'a çevirdi. "Kız arkadaşımı mı beceriyorsun?"

Ethan başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Yanlış düşünüyorsun."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum," Ollie kolunu çekti ve beni yeterince güçlü bir şekilde ileri itti, kitaplarım yere düştü ve yüzüm Ethan'ın göğsüne çarptı. "Al onu dostum. Artık işime yaramaz."

Şoka girdim ve yüzümü Ethan'ın göğsüne daha da bastırarak gömleğini avuçlarımdan içine aldım. Ethan beni de yanına alarak öne doğru bir adım attı ve Ollie'den hesaplı bir kıkırdama gelirken ayak sesleri arkamda kayboldu ve aramıza daha fazla mesafe girdi.

Ethan'ın eli başımın arkasına bastırdı. "O gitti," diye mırıldandı ve beni uzaklaştırmaya çalıştı ama reddettim. "Ne lanet bir pislik."

"Bu o değil. Bu Ollie değil," diye bağırdım, "Bunu daha önce hiç yapmamıştı... Ben..."

Ethan'ın göğsü yanağıma değmeden önce beni sıkıca kavradı ve sonra uzun, abartılı bir nefes verirken düştü. "Onun için bahaneler uydurma."

Beşinci Bölüm

"Kabus sona erdiğinde uyanacağım."

-Oliver Masters

Mia.

Ollie döneli SADECE bir hafta olmuştu ve şimdiden ondan nefret edebileceğimi kanıtlamıştı. Bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı, sanki ileri görüşlülüğü kâğıttan kalbimi hazırlayacakmış gibi. Sadece uzak dursaydı daha kolay olurdu. Neyse ki dersler beni meşgul ediyordu ve Ollie kendi halindeydi.

Onun dokunma, konuşma mesafesinde olduğunu bilmek de yardımcı olmadı. Hafta boyunca onu günde üç kez görmüştüm. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Sanki Maddie, Gwen ve Jude ile birlikte oturduğu masanın karşısından beni izliyormuş gibi gözlerini üzerimde hissediyordum. Ama gözlerim her kayışında sadece yüzünün yan tarafını yakalıyordum.

"Bence ormanda bir araya gelmeliyiz. Eski günlerdeki gibi olacak," diye duyurdu Bria Cuma sabahı yemekhanede karşıma oturur oturmaz. "Bunu *eve hoş geldin-Ollie-buluşması* olarak düşün."

"Hayır, bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

Jude'un gizemli davranışları Bria'yı ona tamamen aşık etmişti ve bu buluşmanın Ollie'yle hiçbir ilgisi yoktu. Jude'a baktığında yüzündeki gülümseme bana bunu söylüyordu. Bria'nın tek istediği Jude'u ormana götürmekti ve ben bir horoz bloğu olmasam da, Ollie'nin hangi tarafının ortaya çıkacağını ya da ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum.

"Bizi neşelendirecek bir şeye ihtiyacımız var," diye sızlandı ve Ollie'nin oturduğu masada Jude'u görmek için döndü. Gözlerim bir kez daha Ollie'ye takılına kadar bakışlarım onunkileri takip etti. Siyah kot pantolonu, soluk dövmelemleri ve kirli kahverengi düzensiz saçlarıyla aynı görünüyordu ama gülümsemesi farklıydı ve gözleri beni eskisi gibi bulamıyordu. Bazı anlarda, sanki kafasının içinde bir ampul patlamış gibi eski halini gördüğüme yemin edebilirdim. Ama çoğunlukla, sanki birlikte geçirdiğimiz zamanlar hiç var.

Beni Ethan'ın yanına ittiğinden beri benimle konuşmak için çaba sarf etmemişti. Ollie ilaç tedavisindeki haline geri dönmüştü ve onu böyle görmektense gitmesini tercih ederdim. En azından o gidince eski halini ve paylaştığımız anıları hayal edebiliyordum.

"Mia?" Dikkatim Ollie'den uzaklaşıp Bria'ya döndü. Siyah kaşları havada, masanın karşısından bana bakıyordu. Benimkini fark ettiğinde ifadesi değişti ve dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Gitmek zorunda değilsin."

Bria'nın buna ihtiyacı vardı.

Tyler yanımdan, "Ben de geliyorum," diye seslendi. "Daha önce hiç buluşmalarınızdan birine gitmemiştim."

İlginç olacak."

Tyler benim acı çektiğim gece partilerine hiç tanık olmadı. Isaac'le hiç tanışmadı, Stanley'le hiç tanışmadı, eski Ollie'yi ya da eski beni hiç tanımadı. Bu noktada, eski beni özliyordum. Umursamaz ve kalpsiz. "Gideceğim," dedim iç çekerek, asi saç tutamımı işaret parmağıma dolayarak, yaşadığım dünyada her şey yolundaymış gibi davrandım. "Sadece oyun yok."

"Oyun yok mu? Kiminle konuştuğunun farkında mısın?" Bria güldü ve ayağa kalkarken sandalyesini itti. Siyah pixie saçları kısa bir bob haline geldi ve Ollie'nin yeni masasına doğru yürürken sallandı ve eğildi, kesinlikle bugünkü buluşma hakkında dördünü bilgilendirdi.

"Ve o geri döndü," diye inledim.

Yakın zamanda çıkan bir fırtına ormandaki eski yerimizde bir ağacı devirdi. Bria, Jude'un yanında kırık ağacın üzerine otururken, geri kalanımız yerde gruplaştık. Jake'in elleri Tyler'ın sarı saçlarının arasından geçerek Fransız örgüsünü tamamlarken, Ollie yaprakların üzerine yayılmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, Maddie'nin yanında gökyüzüne bakıyordu.

Sabahın geç saatlerinde Ağustos güneşi dalların arasından süzülerek soğuk sıcaklığı birkaç kademe yükseltti. Sert esen rüzgârlar bana yazın bittiğini ve bundan sonra havanın daha da soğuyacağını hatırlatıyordu. Sürekli yağan yağmur ve Guildford'un konumu nedeniyle, yaz boyunca bile yetmiş derecenin üzerindeki sıcaklıklara nadiren ulaşıldı. Birkaç metre ötede Ethan ve Jerry'nin bir poker oyunu sırasında çıkan kavgayı ayırırken çıkardıkları gürültü arka plandaki gürültüyü dolduruyordu.

"Sonunda bize hikayeni anlatacak mısın?" Maddie sessizliği bozarak Jude'a sordu. Havadaki kopukluğu diğerlerinin de hissedip hissetmediğini ya da sadece benim mi hissettiğimi merak ettim.

Jude bir bacağını ağaca dayadı, dizi siyah kot pantolonundaki delikten içeri girdi. "Hayır." Ollie gözlerini gökyüzüne dikerek, "Muhtemelen bir bağımlı," diye mırıldandı. buraya gelirdik. Söyledikleri Ollie'nin gittiğini doğruluyordu. "Hap bağımlısı," diye devam etti yavaşça, P'leri patlatarak ve kalp tellerimi çekerek.

Bria, Jude'un yanında, "Hayır, bir bağımlı gördüğümde tanırım," dedi. "Bir şey söylemek zorunda değilsin." Bria ona küçük bir gülümseme fırlattı, Jude da ona yan gözle bakıp tekrar önüne döndü. Jude yürüyen bir çelişkiydi. Onu henüz tam olarak çözememiş olmam canımı sıkıyordu. *Bria'dan hoşlanıyor muydu? Bria'dan hoşlanmıyor muydu?*

Ollie dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Pekâlâ, bu çok sıkıcı. Oturup meyve halkasının saç örmesini izlemekten daha iyi yapacak işlerim var."

"Hey," diye sızlandı Jake. "Senin derdin ne?"

Ollie başını salladı. "Bir oyuna ne dersin? Güç? Strip or Dare?" "Sen oyunları sevmezsin," diye hatırlattım ona, bir yaprağı ikiye bölerek.

Ollie'nin bakışları üzerimdeydi, yeşil gözleri donuk ve kısıktı. Başını yana eğdi. "Benimle konuşamazsın," dedi parmağını bana doğru kaldırarak.

Sözleri beni bir kasırga gibi çarpmamış gibi davranarak gözlerimi ve parmaklarımı tekrar yaprağa yönelttim ve daha küçük parçalara ayırdım. Kaç saniye geçerse geçsin, hâlâ yaprağın

içindeydim.

onun cümlesinin kasırgası. Dönüyor, dönüyor ve ...

Jake örgüyü bitirirken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Ayağa fırladı ve hepimizin ortasında durdu. "Siz eğlenmenize bakın, ben gidiyorum."

Jake havalandı, keşke onu takip edecek cesaretim olsaydı ama Ollie'nin asi varlığı ve ses tonu beni yere yapıştırdı, parmaklarım yaprakları tek bir parça kalmayana kadar yırttı. Küçük parçalar savaş botlarımı parlatıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Maddie, Ollie'ye tatlı İrlanda aksanıyla şarkı söyleyerek sordu ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Maddie'yle bütün yaz birbirimizden uzak durmayı başarmıştık ama Ollie döndüğünden beri onun yanından ayrılmıyor, lanet bir hayran gibi ona yapışıyordu.

"Eve hoş geldin hediyesine ne dersin Mia?" Kalçalarını ileri geri sallarken Ollie'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Kaşlarımı kaldırdım, o da kaşlarını oynattı. "Siktir git," diye mırıldandım ve kalan yaprak parçalarını botlarımdan uzaklaştırdım. Niyeti belirsizdi ve kalbim ve egom daha fazla darbeyi kaldıramazdı.

Ollie'nin kendini beğenmiş gülümsemesi büyüdü. "Seve seve." Ona ters ters baktım ve saniyeler içinde Ollie ayağa fırlayıp bana doğru yürüdü. İçim burkuldu, beynimi dinlemedim. Elim düştü, Ollie de düştü - tam önümde. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ne yapıyorsunuz?" Gözlerim etrafta geziniyordu ve diğer herkesin dikkati üzerimizdeydi, bir sonraki adımın ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

"Seni özledim," diye fısıldadı yorgun bir sesle, ama sözleri beni kesip biçti ve zaten var olan yaramı deşti. Bacaklarımın arasında sürünürken eli kalçama dolandı ve uzuvlarım beni yarı yolda bıraktı. Onu itecek gücü kendimde bulamadım. Beni sırtüstü yatırırken pantolonundaki çıkıntı kalçalarımın arasına bastırdı. Altımızdaki yapraklar çıtırdıyordu. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Bırak beni," diye uyardım, ama çaresiz ellerim onun yanlarını kavrayıp sözlerime direnirken kendi akıllarını kullanıyorlardı.

"Bunu kastetmiyorsun, değil mi Mia?" Gözlerinde daha önce onda hiç görmediğim bir karanlık titreşti ve parmakları gömleğimin altındaki tene uzandı. Kardeşinin görüntüleri zihnime girerek geçen yılın kötü anılarını tetikledi ve ben de geriye doğru sürünerek onun elinden kurtuldum. Ollie'nin parmakları beni daha sıkı kavradı ve tekrar altına çekti. "Nereye gidiyorsun?"

Elim içgüdüsel olarak yanağına çarptı ve yüzü yana savruldu. Bir zamanlar kendini beğenmiş olan gülümsemesi kayboldu ve başını eğerek dört ayak üzerinde hareketsiz kaldı. Tökezleyerek ayağa kalktım ve nefesimi toplamaya çalışarak ona baktım. "Senin neyin var böyle?"

Ollie kışının üzerine oturmak için yuvarlandı ve sırtı bana dönük olacak şekilde kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine bıraktı. "Tamam, anladım. Sadece üniformalı erkeklerden hoşlanıyorsun." Ondan alçak sesle, kuşkulu bir kahkaha geldi ve ben de gözlerimin arkasında biriken yaşları zorlayarak bastırdım. Başımı sallayarak Bria ve Jude ile birlikte ağacın dalına oturdum.

Bria bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Sana böyle davranmasına izin mi vereceksin?"

"Şu anda kendinde değil." Bu sözler ağzımdan çıktıkça, kulağa daha da saçma geliyordu. Ethan haklıydı. Onun için bahaneler üretmeye devam ettim, daha çok bozuk bir plak gibi görünüyordum.

Ollie Maddie'ye ıslık çaldı ve Maddie onun kucağına sürünerek yan gözle beni süzdü. Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken, "Seni reddettiği için aptalın teki," diye şarkı söyledi.

"Neler oluyor böyle?" Jude fısıldadı. Maddie parmaklarını Ollie'nin yüzünde bıraktığım iz üzerinde gezdirmeye devam ederken vücudum Ollie'ninkine yakın olmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken onu görmezden geldim.

Ollie Maddie'nin bacaklarını beline doladı. Bria ve Tyler'ın gözleri bana dikilmiş, bir tepki bekliyorlardı ama benim tek yapabildiğim bakmaktı. Buraya ilk geldiğinde ikimize bu kadar düşkünken şimdi nasıl tamamen farklı bir insan olabilirdi?

"Ollie, ne yapıyorsun?" Vücudumun geri kalanı meraklı gözler ve meraklı olmayan bedenler altında gerilirken, ses tonuma endişe karışmış bir şekilde sordum.

Orman sessizleşti. Tek hareket Ollie'nin elinin Maddie'nin başının arkasında belirmesi ve Maddie'nin dilinin Ollie'nin ağzına girmesiydi. Ollie, Maddie onun üzerindeyken sırtı yere değene kadar kendini alçaltırken çenem sıkıştı. Ayağa kalkarken dizlerim titriyordu. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bria'nın gözleri büyüdü, benden bir tepki bekliyordu ama ben bir tepki veremedim. Tek yapabildiğim dönüp uzaklaşmaktı.

"Hadi ama Mia," diye gürledi Ollie'nin sesi arkamdan, "Ne bekliyordun ki?"

Yürüyüşüm ana binaya ve doğruca odama doğru bir koşuya dönüştü.

Yerimde duramayarak masa sandalyemi çektim ve Dr. Conway'ın bana hediye ettiği günlüğü çıkarıp sanki Ollie'nin kalbiymiş gibi kalemi kâğıda batırarak yazdım. Gerçek şu ki, Ollie benim cehennemimdi, ama şu ana kadar kendi kelimelerimin ardındaki anlamı gerçekten anlamamıştım. O bizim aşk hikâyemizin hem kahramanı hem de kötü adamıydı, beni kurtarıırken mahvetmişti. Ama ben de o yollardan geçmiştim. Düşük noktaları anlıyordum. Karışık duyguları ve hissedememeyi anlıyordum. Her şeyi anlamıştım, ama ona yaşattığım pisliği anlamak için şu ana kadar karşı tarafa geçmemiştim. Ona yardım etme sırası bendeydi ama ona yardım etmek kendi felaketime mi yol açacaktı?

Kapının çalınması dikkatimi çekti. "Mia, ben Tyler."

Verdiğim nefes hem rahatlama hem de hayal kırıklığıyla karışık. Bir parçam hâlâ Ollie'nin beni takip etmesini bekliyordu. Kapıyı açtıktan sonra öylece bıraktım ve masamdaki sandalyeme döndüm. Tyler kapıyı arkasından kapattı ve yatağımın kenarına oturmadan önce ruh halimi anlamak için bana baktı. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama uzun sürmedi."

"Bilmek umurumda değil Ty," diye bağırdım avuçlarımı yüzüme silerek. "Bu o değil. O aynı kişi değil." Bozuk. Kayıt. "Merhaba" gibi otomatik sözcükleri söylemek daha doğal hale geldi.

Tyler'ın kahverengi gözleri beni taradıktan sonra ellerini kucağına götürdü ve parmaklarıyla oynadı. "Dinle," diye duraksadı, "o bile onun yapmadığını biliyor. Sen gider gitmez bir şeyler oldu. Onu hepiniz gibi tanımıyor olabilirim ama adamın şu anda berbat durumda olduğu çok açık."

"Güzel, bunu hak ediyor."

Karabasanlar tüm gücüyle geri geldi ama beni uyandıran çığlıklarım değildi. "Ollie..." dediğimi duydum, ama Ollie'nin adı ağızımdan çıktığı anda, önceki gün kafamda canlandı ve ağrım geri geldi.

"Ethan," dedi boğuk bir ses, yanımda oturan Ethan'dan yatağıma doğru eğilmeden önce. "Ollie'nin dönmesiyle bu işin biteceğini sanmıştım." Soğuk havlu alnıma bastırdı ve hemen hemen tüm *endişelerimi* -neredeyse- hafifletti.

"Ethan," diye fısıldadım ve gözlerimi açtım. Ağız hafifçe aralandı, sonra kapandı. Boğazındaki yumru sallanıyordu. Mavi gözleri ayın ışığında parlıyordu ve saçlarındaki kızıl alevlendi. "Neden gülümsemiyorsun?"

Ethan benden uzaklaşarak havluyu çıkardı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Gülümsemek için bir nedenim yok Jett," diyerek kirli sakalını kaşıdı ve bana dönerek, "En azından henüz yok," dedi.

"Neden bana ilk adımla hitap etmeyi reddediyorsun?"

Ethan havluyu eline sıkıca sarmış, bir sonraki sözlerini düşünüyor ya da onlardan tamamen kaçınıyordu. "Bütün bu sorular da neyin nesi?" Sonunda sordu. "Uyumaya devam et."

"Cevap ver
bana."

"Hayır."

"Benimle yat."

"Hayır."

"Sadece ben uyuyana kadar mı?" Sesim yalvarır gibi çıkıyordu ama zorlamaya devam edersem pes edeceğini biliyordum. İçimde bir yerlerde, derinlerde bir yerde, Ethan'ın geçen yıl bana en az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyacı vardı. Farklı nedenlerden dolayı, emindim, ama ahlakından vazgeçmesi için asla çok fazla zorlamam gerekmedi.

Ethan inledi ama kemerinden çıkan anahtarların sesi umutlarımın bir roket gibi havalanmasına neden oldu. Sırada şok tabancası vardı, sonra telsiz, her bir parçayı dikkatlice masamın üzerine koydu. Üzerime örttüğü çarşafı kaldırdı. Gözleri çıplak bacaklarıma, külotuma ve atletime kaydı. Ona daha fazla yer açmak için geri çekildim ve içeri tırmanmadan önce onaylamayan başını salladı.

"Arkanı dön," diye emretti, başını avucunun içinde tutarken soluk nefesi dudaklarından dökülüyordu. Ethan dizini bükerek sol ayağını şiltenin üzerine koydu ve parmağını döndürdü.

"Hayır." Elini tuttum ve yanıma koydum. Ethan bir an dondu kaldı ve alt dudağını çiğnedi. "Birine yakın olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum," diye ekledim sonunda. "Beni güvende hissettiren biri."

Ethan başını tutan kolunu bıraktı ve yanıma uzandı. Parmakları yan tarafımdaki açıkta kalan derinin üzerinde gezinirken diğer kolu altımdan kıvrılarak beni kendisine doğru çekti. "Masters konusunda ne yapacaksın?"

Bakışlarını karşılamak için çenemi eğdim. "Biliyor musun?"

Bria'nın, Tyler'ın, Jake'in ya da başka herhangi birinin günün erken saatlerinde olanları bilmesi umurumda değildi ama Ethan farklıydı. Ethan'ın bu konuda ne düşündüğünü önemsiyordum. Neredeyse bir yıl boyunca verdiğim her kararda,

onun onayına bağlıydı. *Ethan ne yapardı? Ethan benimle gurur duyar mıydı? Ethan beni nasıl görürdü?* Bir baba figürü gibi onun onayına aç olmam, ona bir kardeş gibi bakmam, onun tarafından bir sevgili gibi görölmek istemem ve bir güvenlik battaniyesi gibi ona yakın hissetmek istemem çok garipti. Ondan tam olarak ne istediğimi bilmiyordum, sadece Ethan'a bağlı olduğum gerçeğini biliyordum.

"Her şeyi biliyorum."

Başımı salladım. "Canım yanıyor ama kendime sürekli o olmadığını hatırlatmam gerekiyor."

Ethan'ın nasırlı parmakları sırtımda daireler çizerken göğsü ağır bir şekilde benimkine doğru inip kalkıyordu. "Ondan uzak dur. Seni yavaş yavaş öldürecek ve ben onun pisliğini temizlemekten yoruldum."

"Ondan uzak duracağım ama onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sevgi sabittir. Birini sevdiğinizde ona kızabilir, ondan nefret edebilir, üzülebilir ya da hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz ama onu sevmekten asla vazgeçmezsiniz çünkü sevgi diğer tüm duygulara karşı dayanıklıdır."

"Öyle mi? Peki bunu nereden öğrendin?"

"Ollie'den."

Ethan derin bir nefes aldı ve gecenin geri kalanında aramızdaki son ses bu oldu.

Kirli sakalını alnıma bastırarak, ben tekrar uykuya dalana kadar sırtımı ovdu.

Altıncı Bölüm

*"Asla yeterli olamayacağım ve başka hiç
kimse seni daha fazla sevmeyecek
arasında sıkışıp kaldım."*

-Oliver Masters

Ollie.

Grup terapisi sırasında her zamanki sandalyeme oturur oturmaz Arty, "OLIVER MASTERS, GERİ DÖNDÜN," diye ilan etti. Dikkatim otomatik olarak karşımdaki Mia'ya yöneldi. Tam bir çöp olduğumu sürekli hatırlatıyordu. Bütün hafta sonu onunla konuşmaya çalıştım ama o akıllıydı ve uzak durdu.

Maddie yanıma oturdu. Başımı arkaya attım ve bileğimi dizimin üzerinden geçirdim. "Evet, döndüğüne sevindim Ollie." Kirli eli kalçama indi ve ağzımda kötü bir tatla tozunu aldım. Ne kadar boktan biri olduğumu bir kez daha hatırladım.

Başımı yanımdaki Jake'e doğru çevirerek dirseğimle onu dürttüm. "Özür dilerim, dostum. Cuma günü öyle şeyler söylememeliydim."

Jake dudaklarını büzdü ve kollarını
kavuşturdu. Sessiz muamele mi?
Gerçekten olgunca, Jake.

Arty boğazını temizledi. "Herkesin yazını bir gözden geçirelim. Tatili ailemle geçirmek için Mısır'a geri döndüm, bu biraz zahmetli olabilir," diye kıkırdadı, "geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Peki ya sen Maddie? Kampüste yazın nasıl geçti?"

"B-O-R-I-N-G," diye heceledi Maddie.

Mia güldü. "Ben de onun heceleyemediğini sanıyordum."

Kahkahamı parmaklarımın ucuyla bastırdım ve koltuğumda doğrulup odanın öbür ucundaki kızıma bir bakış attım. Mia gülümsedi ama gözleri Maddie'ye kilitlenmişti. Sahte gülümsemesi bile artık bana yönelik değildi.

"Oliver," diye yeniden söze girdi Arty, "Senin yazın mı?"

Gözlerimi Mia'ya dikerek, "Bir hücreye kapatıldım. Yapacak bir şey yok." "Tek parça halinde kurtulduğuna sevindim."

Gözlerim Mia'ya dikilmiş, beni görmesini beklerken Arty küçük grubun etrafını soruşturmaya devam etti. Küçük bir iz ya da işaret için hâlâ bize tutunuyordu. Dudağını ısırırken parmağı bir tutam saçının etrafında dönüyordu ve ben yerimde zor duruyordum. Dizim kanlı zıplamasını sürdürüyordu ve tek istediğim kendimi tekrar onun içinde hissetmekti. Yaptığım ve yapmaya devam edeceğimi bildiğim şey bencillikti.

Maddie'nin ormanda beni öpmesine izin verdiğim anda kafamı bir ağaca çarpmak istemiştim.

Kalbim, o kaar kaçmaz peşinden koşmamı istiyordu. Ama beynim bu olaya saçma bir fıkra anlatmışım gibi güldü. Eğer peşinden koşarsam, kendim için işleri daha da kötüleştirecek, daha da derin bir mezar kazacaktım.

Ağzım her açıldığında, istemediğim şeyler söyledi.

Her hareket ettiğimde, kalbimin çılgık attığı her şeyle çelişiyordu. Hiç kontrolüm yoktu.

"Destek grubun nasıl Mia?" Arty sordu ve adının başka birinin ağzından çıkması bile şiir gibi geldi.

Sesi kulaklarımda yankılanırken güzel dudakları kıpırdadı. "Güzel, bu vesileyle katılmak isteyen herkesi daha sonra benimle konuşmaya davet etmek istiyorum. Grup kapalı ve anonimdir."

"Cinsel istismara uğrayan kızlar için mi?" Maddie huffed, "Yani dayanamayan küçük sürtükler için-

Arty onu çabucak susturdu. Mia ona aldırış etmedi.

Güçlüydü ama bu artık benim sayemde değildi. Acaba bu kızıl saçlı herifin bununla bir ilgisi var mıydı?

Bizim kanada yaklaştığımda gözüm Mia'nın odasından çıkan Maddie'nin uzun ve sıska bedenine takıldı. "Vay canına, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni arıyordum," dedi hınzır bir gülümsemeyle ve boş koridorda benimle yarı yolda buluştu.

Herkes odasında ya da yemekhanede toplanmış akşam yemeğini bekliyor olmalıydı. "Orası artık benim odam değil ve neden beni arıyorsunuz?"

Maddie'nin kirpikleri kaküllerinin altındaki koyu kahverengi gözlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Mia ile benzer özelliklere sahipti ve Mia ile tanışana kadar kalbimin nasıl karışmış olabileceğini anlamamıştım. Gözleri neredeyse aynıydı ama Mia'ninkiler birlikte olduğumuzda altın sarısı kahverengiydi. Maddie birkaç santim daha uzun boyluydu ve saçları biraz daha açık renkti. Vücudum istediğini sandığı şeyin aşinalığına tepki verdi ama Mia yanıma geldiğinde kesin olarak biliyordu.

"Sürekli insanların arasındayız, konuşmaya fırsatımız olmadı," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Eli uzandı ve ben bir adım geri attım.

"Konuşacak bir şey yok."

"Geri döneceğini biliyordum, değil mi? Sadece seni ilaçlarına geri döndürmem gerekiyordu." "Sen delirmişsin." Ondan bir adım uzaklaştım ama beni engelledi.

"Sen ve ben, bu olacak. Bu sadece bir zaman meselesi. Tekrar erkek fahişe olmaya geri döneceksin. Ben her şeyi biliyorum. O tarafını gördükten sonra seninle kalacağını mı sanıyorsun?" Elim boğazını buldu ve ne olduğunu anlamadan beton duvara yaslandı. Maddie'nin gözleri benimle alay ediyordu, yüzünde zerre kadar korku yoktu. Eli aletimin üzerinden kayd ve dudaklarını emdi. "İşte orada. İşte hatırladığım Ollie."

"Dur," diye uyardım sıkılmış çenemin arasından.

Maddie güldü ve ben elimi sıkarken o da elini sıktı. İkimiz de diğerinin önce çekip gitmesine cesaret ediyorduk. Bileğini yakalayıp betona çarpmadan önce parmakları şişen sikimin üzerinde gezindi.

"Komik olan şu ki..." sesi tutuşuma karşı çatladı, "Ya içine, Ollie. Tıpkı kardeşin gibisin."

Elimi boğazından çektim ve başımı sallayarak geri çekildim. "Ben kardeşim gibi değilim."

Kapıyı suratına çarpmadan önce alaylar beni odama kadar takip etti. Maddie Oscar'a çok yaklaşmıştı ve çok şey biliyordu. Korkutucu olan şey, onun haklı olmasıydı. Bir yıl önce haplarla geçirdiğim yaz, aletimi sanki bir şey arıyormuş gibi neredeyse her kızın içine sokmuştu.

Başından beri Mia'ydı.

Belki de Mia'yı uzak tutmalıydım ama hiçbir şey buna izin vermiyordu.

O benim yaşam kaynağımdı ve kafam çok karışık olsa da bir şeyden emindim: Ona ihtiyacım vardı. Nefes almak gibi, ona ihtiyacım vardı.

Akşam yemeğine geç kalınca geri çekildim ve kemerin altında Ethan'ın yanında durdum.

Gözlerini Mia'dan ayırmadan, "Ustalar," dedi kayıtsızca. "Sana geçen hafta söyledim. Senin bulaştığın saçmalıklara karışmayacağım."

"Zaten işin ortasındasın." Zaten biliyordum. *Kahretsin*, biliyordum. Mia'nın ona nasıl baktığını görmüştüm ve o da bana aynı şekilde bakıyordu. "Ethan yerinde kıpırdandı ve ben devam ederken kollarını göğsünde kavuşturdu, "Ama ben de aptal değilim. Sen olmayı ne kadar çok istersen iste, asla olmayacak. Her zaman ben olacağım."

Ethan gözlerini Mia'dan ayırıp bana çevirdi. Orada durduk, aynı boyda, aynı gündemde, farklı kalplerdeydik ve sonunda konuştu. "Her şeyi berbat edebileceğini ve onun bundan etkilenmemesini bekleyebileceğini mi sanıyorsun?" Ethan bakışlarını tekrar Mia'ya çevirdi. İkimiz de onun gülümsemesini ve Zeke'e bir şeyler işaret etmesini izliyorduk. "Ona bakın Masters. O yedi ay önce bıraktığınız kişi değil. Siz olmadan nasıl yaşayacağını çoktan öğrendi."

Ethan elini cebine soktu ve içindekileri göğsüme vurdu. "Benden daha fazla iyilik isteme."

Sakız paketini bakmadan ondan aldım, benim aromam olduğuna güveniyordum. Bir paket sakız için on sent çok saçma görünüyordu ama buna ihtiyacım vardı. Diğerleri kafein, nikotin veya hap gibi başka bağımlılıklara teslim oldu. Benim sinirlerimi yatıştıran tek bağımlılığım, gıcırdayan çenemi sakızla meşgul etmekti ve Oscar gittiğinden beri bu bana daha pahalıya mal oluyordu.

Yeni adam, Jude, ben sakızı cebime koymadan önce değiş tokuşumuza göz atarak geç geldi. Arkama baktım, benim kanadımdan geldiğini fark ettim. "Şerefsiz yanlış yönden geldi."

"Kaybolmak gibi bir huyu var," diye mırıldandı Ethan, ellerini tekrar kemerine koyarak, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Seğiren parmaklarımı saçlarımda gezdirirken açık büfe sırasında Jude'a yetiştim. "Nereden geliyorsun, dostum?"

Oscar'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da kimseye güvenmemem gerektiği idi, ona bile. Sorun şuydu ki, hayatım boyunca herkese güvenmiştim ama bu hapları kullanırken güvenmiyordum. İlaç kullanırken, yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordum.

ve paranoya. Yumurta kabukları ve paranoya, örümcek hislerimin Jude'un iyi bir şey yapmadığını söylemesini sağladı. Üçüncü ve dördüncü kanattan geçmesi için hiçbir neden olmamalıydı. Karşı geçitten girmeliydi, benimkinden değil. Mia'nınkinden değil.

Jude arkasını döndü, yağlı siyah saçları kulaklarının arkasında toplanmıştı ve soluk mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Sana ne bundan?"

Jude hemen savunmaya geçti ve suçlamaların beni bir yere götürmeyeceğini söyledi. Bir tepsi aldı ve ben de onu takip ettim. "Kampüste başka bir tura ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başlangıçta yalnız yemeyi planlıyordum ama ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onunla arkadaş olmalıydım. Onu tanımalı ve neden burada olduğunu öğrenmeliydim.

Maddie'nin yanındaki sandalyeyi çektim ve Jude karşıma otururken bacaklarımı uzattım. Maddie'nin parmakları kalçamı buldu ama benim gözlerim Mia'yı buldu. Altın sarısı kestaneleri, pencerenin yanında sönmekte olan güneşe karşı parlıyordu. Dört saniye boyunca bana umutsuzca ihtiyacım olan bakışı attı. En azından gözleri masanın altından Maddie'nin sikimin üzerindeki eline kayana kadar aramızdaki her şeyin yolunda gideceğini hatırlatan bakışın aynısını.

Kahretsin. "Siktir, Maddie," diye tükürdüm, elini iterek, "Ellerini kendine sakla, tamam mı?" Bakışlarım Mia'ya döndü ama o çoktan arkasını dönmüştü.

Maddie kıkırdadı ve kulağıma eğilirken göğüslerini koluma bastırdı. "Bu sadece bir zaman meselesi," diye fısıldadı.

Küstah eli itaatsiz sikime döndüğünde çatalımı tepsiye fırlattım. Tedirginliğime ve ilk etapta onlarla oturmamın tek amacına rağmen, büyüyen aletim kabul etmiyordu.

İlaçlar yüzündendi ve Dr. Butala bana sihirli bir hap vermişti, tek bir dokunuşla sikimin anında uyarılmasına izin veriyordu, Mia'yı geri kazanmama yardımcı olmuyordu. Sinir bozucu bir sinek gibi Maddie'yi *yine* kendimden uzaklaştırdım. "Akşam yemeği için biraz geç kaldın, dostum. Açık büfeyi neredeyse kaçıırıyordun," dedim Jude'a.

Jude'un gözleri benim bakışlarımla buluşmadan önce Mia'nın masasına kaydı. Çatalımı elime aldım, çenemi kemiğe kadar ezmeden önce sosis ve püreyi ağzıma götürmeye hazırdım.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye sıırttı ve dişlerinin arasındaki sosisin ucunu kopardı.

Kahretsin, haklıydı. "Touché."

Mia'nın bulaşıcı kahkahası odada dolaşırken aramızda bir sessizlik oldu. Bu kahkahayı duymayalı uzun zaman olmuştu. Gözlerim o kahkahaya kaydı. Tüm varlığım buna sebep olan kişiyi kıskanmaya başladı.

"Çok sinir bozucu," diye tersledi Maddie.

Çatalımı ona doğrulttum. "Dikkat et."

"Seni anlamıyorum Ollie," diye söze girdi Gwen. "Geçen yıl boyunca ilişkimizi inkâr ettin. Ama ne zaman biri kuş hakkında yorum yapsa, sanki senin için bir şey ifade ediyormuş gibi onu koruyorsun. Peki, hangisi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Sandalyede geriye doğru çökerek kızıma bir kez daha baktım.

Mia'nın gözlerinin üst dudağıyla birlikte kaybolmasına ve tüm yüzünü kaplamasına neden olan o gülümsemesi vardı.

Gülümsemesini hiç saklamadı, sadece bir kıkırdama daha çıkarken öne doğru eğildi. Her ne kadar burada, darmadağın bir halde olsam da gülümsemesi Ethan'ın söylediği her şeyin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Bensiz yaşamayı öğrendi. Ve
gayet iyi gidiyordu.

Mia üstteydi, onu çıkardığım çukurun dışındaydı. Kıçını yukarı kaldırdım ve beni unutmayacağına söz verdi, beni her zaman yanında götüreceğini söyledi. Onun bağımsızlığı beni kızdırmalıydı. Bunun yerine Mia'yı mutlu görmek bana huzur verdi.

Gülümsemesi kanlı bir veba gibi üzerime çöktü ve ben de zevkimi gizlemek için parmak uçlarımı ağzıma götürdüm. Bunu hak etmemiştim, henüz değil, ama yine de onun sıcaklığı beni mutlu bir hastalık gibi sardı - mutlu bir şekilde ölebileceğim bir hastalık.

Bütün hafta Mia'dan ve verdiğim zarardan uzak durmuştum.

Yıl boyunca her cumartesi olduğu gibi, onu görme umuduyla kütüphaneye kaçmışım. Onu yalnız yakalamak, onunla konuşmak istiyordum. Özür dilemek için. Kendimi açıklamak için. Ama o orada değildi.

Tabii ki orada olmayacaktı. Benden kaçıyordu.

Duygularım bir ileri bir geri gidip geliyor, görünmez savaşlar veriyordu. Bir an öfkeliydim, Mia'nın bana ihtiyacı olmadığı gibi benim de ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyordum. Sonra kendimi tekmeliyordum. Cuma, bir otuzbirci. Cumartesi mi? Tam bir karmaşa. İlaçlarım tüm gücüyle geri gelmişti ama bu sefer farklıydı. Bu kez vücudum hapların istediği gibi yan etkilere boyun eğmiyordu çünkü vücudum yan etkilere ait değildi. Bedenim ona aitti.

Dr. Butala iki haftalık kontrolümüz sırasında çorak ofisinde karşımda oturuyordu. "Ruh hali değişimleri mi?"

"Az bile
söylemişsin."

"Başka ne var
Oliver?"

"O kadar kızgınım ki her an kendimi kaybedebilirim diye korkuyorum." Küçük sandalyeye yerleşirken parmaklarım saçlarımda geziniyordu. "Ve azgınım," dedim ellerimi havaya kaldırarak, "Neden her zaman bu kadar azgınım? Bu tehlikeli, Butala." Eğer sikimi yakında bir şeye sokmazsam, patlayacaktım.

Butala gözlüklerini çilli burnunun köprüsünden yukarı kaldırdı ve kalemini not defterine geri getirdi. "Şu anda dört farklı ilaç kullanıyorsunuz, bunlardan birinin ruh halinizdeki dalgalanmaları dengelemesi gerekiyor, tetikleme değil."

"Ne diyorsun sen?"

"İlaçlarına ekleme yapıyorum."

"Sürekli sertleşmeme yardımcı olacak mı?"

"Sizi öfkeliendiren şey, bir başkasını tamamen etkisiz hale getirebilir. Seni tahrik eden şey bir başkasının performans gösterememesine neden olabilir. İlaçlar her insanda farklı tepki verir." Butala içini çekti ve siyah boncuk gözlerini bana çevirdi, "Deneme yanılma yöntemi bu Oliver."

İki elimi kalçalarımaya götürdüm ve tavana baktım. "Duyduklarım hoşuma gitmiyor. Neden beni geçen yılki alaya koymuyorsunuz?"

"Aldık. Almıyor."

Öne doğru eğildim ve bir elimi masasına vurdum. "Ya bana hiçbir şey hissettirme ya da her şeyi!" "Elimden geleni yapıyorum," Butala ellerini bilgisayarının önündeki klavyesine götürdü, "Bu

Yeni tedavi planı iki ila dört hafta arasında sürebilir, bu yüzden hemen sonuç beklemeyin. Yeni reçetenizi hemşire odasına gönderiyorum. Pazartesi günü derslere başlayacaksınız. Önemli bir değişiklik fark ederseniz bana haber verin."

Tek bir baş sallamasıyla ayağa kalktım ve cevaplar ya da çözümler olmadan dışarı çıktım. Muhtemelen Pazartesi gününden itibaren Mia'yla dersim olacaktı. Hazır olsam da olmasam da onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Kendimi düzeltmek için iki ila dört haftam yoktu.

Bu hafta sonu Mia ile işleri yoluna koymam gerekiyordu.

Yedinci Bölüm

*"Acımasız ironi, sen
benim sonsuza dek
ama şu anda benim hakkım değil."*

-Oliver Masters

Mia.

CUMARTESİ SABAHİ uyandığımda Ethan yoktu ve kapımın altından bir not kaymıştı. Yırtık, sararmış kitap sayfası defalarca katlanmış ve yeniden katlanmıştı, düzinelerce kırışık vardı. Beynime rağmen kalbim onu açtı. *"Konuşmamız gerek. Eski günlerdeki gibi, beni nerede bulacağını biliyorsun, - Ollie."* El yazısı bile sayfanın boşluğunda tanıdık geliyordu. Ne yapmam gerektiğini ve sonunda ne yapacağımı bilerek titrek bir nefes aldım.

Hayal kırıklığı kapılarından geçtiğimi çok iyi bilsem de kalbimde kaynayan küçük bir umut kırıntısı, geri kalan şüphelerimi susturmaya ikna etti. Denemiş ya da üzerinde çok fazla düşünmüş gibi görünmeden, eşofman altı, tişört ve dağınık saçlarımla geldim. Dean Lynch korkunç şakadan sonra kıyafet bedenlerimi sormuş ve bana temel şeyleri hediye etmişti. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Kütüphane kapıları arkamdan kapanır kapanmaz, tanıdık labirent bir duygu dalgasını geri getirdi. Buraya aylardır gelmemiştim, sadece işaret dilini öğrenmek için kitabı almaya gelmiştim. O zamandan beri bu kapıdan geçmeye cesaret edemiyordum. Kütüphane boğucuydu, yerimize geri döndüğümüz her adımda raflar üzerime kapanıyordu. Gözlerimi ileriye sabitleyerek hızımı artırdım.

Ollie kendi köşesinde yerde oturuyordu ve ben odamıza girer girmez başını kaldırdı. Aynı gri eşofman ve beyaz tişörtler içinde ikiz gibiydik. Kahverengi saçları, ne zaman hayatı mahvolsa taktığı meşhur beresinin altından dışarı çıkıyordu. Ruh halini asla saklamazdı; gözleri bile *"Ben lanet olası bir tren enkazıyım"* diye bağılıyordu.

Başını eğdi ve o yeşil gözlerde sevdiğim adamı gördüğümü sandım ama bugünlerde asla emin olamıyordum. O olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Gözlerimi yüzüne diktim, dudaklarının belirgin dalgasını ve genellikle gülümsemesinin kıvrımında kaybolan küçük çili takdir ettim. Şu anda gülümsemedi ama yüzü beni hâlâ ikimizin de kalması gereken yerlere götürmeyi başarıyordu.

Ben sessizliğin kalp atışları arasında öylece dururken o uzaklara baktı ve kendini güvensiz hissetti. Keskin çene çizgisi, ikimizin de söylemek istediği ama nasıl söyleyeceğimizi hala bulmaya çalıştığımız kelimelere karşı esnedi. Yaklaşırken kafamdan onaylama sözcükleri geçti ama o benden önce davrandı.

"Her zaman böyle görünmüyordu," diye zorlukla fısıldadı ama her kelimesini duydum.

Durakladım ve kollarımı kavuşturdum, devam etmesini beklerken kalçama yaslandım. Kararlı

duruyordum ama içimde tek istediğim onun dokunuşuyla bir saniye daha geçirmektir.

Ollie ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama bu kitapları renklendirmek iki haftamı aldı. Seni yemekhanede kitap okurken ilk gördüğümde, her boş saniyemde burada senin için bu alanı yaratıyor, seni etkilemeye çalışıyordum." Sinirli bir şekilde kıkırdadı ve parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi. Eskiden omurgamda gezinen parmaklarının aynısı. "Bu alan hiçbir zaman benim olmadı, Mia. Yani, evet, ben buldum. Buraya ilk ben geldim. Burası eskiden benim güvenli sığınağımdı. Ama bu alanı senin kaçman, kendini güvende hissetmen için yarattım çünkü sen benim için busun. Sen benim güvenli yerimsin." Elini bıraktı ve tekrar bana baktı. Boğazındaki yumru yutkunurken hareketlendi. "Okumayı hiç sevmediğini öğrendiğimde, başından beri aptal olan bendim."

Ayağımın üzerinde kaydım, uzanıp ona dokunma isteğimi hafifletmek için tırnaklarımı etime geçirdim. "Neden buradayım Ollie?"

"Sen söyle."

"Elimde değil."

"Ben de yapamıyorum," dedi bana doğru adımlar atarak. "Bana neler olduğunu bilmiyorum. Gittiğimde ve sensizken, haplara teslim oldum çünkü mesafe beni öldürdü. Ne kadar berbat bir halde olduğumu tahmin bile edemezsin. Her şeyi nasıl bıraktığımı... Hapishanede delirdim. Teslim olmak daha kolaydı çünkü seninle olamayacağımı biliyordum. Şimdi geri döndüm, her parçam buna karşı savaşıyor. Bir ileri bir geri gidiyorum. Delireceğim." Üzerimde durdu, birbirimize zar zor dokunuyorduk. Bakışlarını karşılayabilmek için çenemi kaldırmak zorunda kaldım. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Beni ittin Ollie... Memur Scott'a doğru."

"Biliyorum" -elleri sinirli bir şekilde gömleğini çekiştirdi- "Beni reddettiğin için kızgındım. Bizden vazgeçtiğini düşündüm ve hıncımı senden çıkardım."

"Maddie'yi gözümün önünde öptün," diye mırıldandım, gözlerimi kaçırarak içlerinde kalan acıyı fark etmesini engelledim. Görüntü sürekli tekrarlanıyordu.

"Tanrım, özür dilerim," eliyle yanağıma dokunarak gözlerimi tekrar ona çevirdi, "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Onu öperken bile midem bulanıyordu. Ama ben değildim Mia, bunu bilmen gerek. Ben kendimde değilim."

İçimi ısıtan tek dokunuşu bile gerginliğimi dağıtmayı başardı. Ayrılmış dudaklarından çıkan sakızını izlerken omuzlarım düştü. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve ben onun darp edilmiş nefesini içime çekmek için gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda beni zümrüt rengi, hayranlık dolu gözler karşıladı. "Benden ne istiyorsun Ollie?"

Elleri omuzlarımın üzerinde sabit dururken, sanki kelimeler fayanslara yazılmış gibi kısa bir süre tavana baktı. Her zaman doğru şeyleri söylemeyi ve ne zaman hiçbir şey söylememesi gerektiğini bilirdi. Evet, sesiyle dünyayı susturuyordu ama sessizliğiyle zamanı durdurabiliyordu ve her parçam son bir nefes gibi ona tutunuyordu.

Başını tekrar bana doğru eğdiğinde gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti ve işte o zaman karşımda duranın Ollie olduğundan emin oldum. "Beni yine de sevmeni istiyorum," dedi ve

yanağından aşağıya tek bir damla gözyaşı süzüldü, "İyileşmem için bana bir yıl ver, ben de sana bir ömür vereyim."

Başım onun elinden kurtulup geriye doğru eğilirken kaşlarım birbirine çarptı. Ciddi olamazdı. "Bir yıl mı? Bir yıl boyunca buna katlanmamı mı istiyorsun?"

"Mia, deliriyorum. Seni bu yüzden kaybedemem ama kendimi de kontrol edemiyorum. Daha da kötüleşecek ama sadece bir yıl için söz veriyorum. Bana bir yıl ver. Dolor'dan sonra hapları bırakacağım ve bir daha asla arkamıza bakmak zorunda kalmayacağız," Ollie'nin kelimeleri her yerde birbirine karıştı, az önceki yavaş ve kontrollü ses tonuna hiç benzemiyordu, onu şimdiden kaybetmişim. Tepkimi okumak için yüzümü tarayan gözlerinde mücadele açıkça görülüyordu.

Önümüzdeki bir yılı atlatabilmemin tek yolu onun kendini yok edişini izlememektir. Ne yapmamız gerektiğini bildiğimde, tüm hayati organlarıma saldırmadan önce damarlarımdan yeni bir ağrı seviyesi aktı. Bunu düşünmek bile canımı yakıyordu ve söyleyeceğim sonraki sözlerin içimdeki acıyı ikiye katlayacağını biliyordum. Ama sahip olduklarımızı korumak için söylenmesi gereken sözlerdi bunlar. "Sana bir yıl vereceğim, ama bu süre zarfında konuşamayız-

Ollie hemen başını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Mesafeni koru ve benden uzak dur."

"Hayır, bunu yapamazsın..." iki eliyle beresini kavrarken bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Seni bu şekilde göremem. Odama gelemezsin. Yemekhanede benimle oturamazsın. Kafamı karıştıramazsın. Bir yıl uzak dur, ayrıldığımızda sana hayatımı vereceğim. Ama ondan önce beni aşağı çekme, Ollie. Sen tırmanarak çıkabilirsin ama benim buraya gelmem on bir yılımı aldı."

Ollie hızla önüme atıldı. "Benim yüzümden!" dedi acı içinde ve parmağını göğsüne doğru salladı. "Beni altı ay boyunca dövdün ve ben seni en kötü halinle kabul ettim çünkü seni seviyorum, ama sen aynısını benim için yapmayacak mısın?"

Elbette ben de onun için aynısını yapardım, onun için her şeyi yapardım. Ama bunu söyleyemezdim. Eğer arkama yaslanıp bana bu şekilde davranmasına, kafamın içine daha fazla imge yerleştirmesine, kızları öpmek, beni her yöne itmek ve çekmek, küçümseyici yorumlar yapmak ya da daha kötüsü gibi asla kurtulamayacağım imgeler yerleştirmesine izin verirsem... Bundan kurtulabilir miyim bilmiyordum. Sonunda, ben onun ardından solup giderken o affedilmeyi bekleyecekti.

"Bu adil değil. Kafamı karıştıran ilaçları kullanmıyordum. Sen kullanıyorsun."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Demek buradasın," dedi Ollie parmağıyla havayı işaret ederek, "ve beni yanına almayı unuttun," çenesi titrerken yüzünden bir damla gözyaşı daha düştü, "Bana olan lanet olası hakimiyetini kaybettin."

"Tutuşumu hiç kaybetmedim. Kaydın!" Ağlama sırası bendeydi ama gözyaşlarım karşımda duran adam kadar kolay akmadı. Benimkiler çırpındı, her biri yedi ay önce beni bırakıp gittiği sözlerin acı veren kalıntılarıydı. "Ne olursa olsun, buradan ayrılana kadar benden uzak durduğun sürece sana ait olacağım."

Ollie yüzünü koluna silerek, "Bu çok saçma," dedi ve derin bir nefes aldı, "senden uzak kalamam."

"Bu işin yürümesinin tek yolu bu. Koridordayaptığın şey beni mahvetti. Maddie'yi öptüğünü görmek beni daha da öldürdü. Arkama yaslanıp izleyemem. Bu yıl bittikten sonra benden geriye hiçbir şey kalmayacak. Tek yolu bu Ollie. Benden uzak durmalısın."

Ollie'nin yüzü buruştu, söylediklerimi anlayamamıştı. Yeşil gözleri sanki bana bakmak çok acı vericiymiş gibi benimkilerden ayrıldı ve avucunu yüzünde gezdirerek bana sırtını döndü. "Kahretsin Mia," diye zorlukla aldığı her nefesin arasından çıkmayı başardı. Eğilip başını öne eğerken avuç içleri kitaplığa çarptı. "Bana şu anda ne yaptığını umursamayacak kadar bencil misin?"

Bir adım geri atarken başım sallandı.

"Ne bekliyorsun?" Ollie duruşunu düzeltmeden önce avuçlarını kitap rafına vurdu. Benimle yüzleşmek için döndü ve göğsüne bir tokat attı. "Devam et ve işimi bitir!"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kalbimi kırdın ama hâlâ orada duruyorsun. En azından çekip giderek işimi bitirme lütfunda bulunabilirsin çünkü sensiz nefes bile alamayacağımı biliyorsun. O yüzden, siktir git!" Kan çanağına dönmüş, meydan okuyan gözlerini üzerimde sabitleyerek çıkışı işaret etti. "Git!"

İçimdeki her şey onu rahatlatmak istiyordu ama bu sadece bunun amacını ortadan kaldıracaktı. Onu kendimden uzaklaştırmamın tek nedeni zayıf ve korkmuş olmamdı. On bir yıldan fazla bir süredir ölüydüm. Eğer onun yıkımı beni o noktaya geri getirirse, ikimizden birinin bu yıl hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordum. Kendimi koruma sürecinde, onu kaybetme riskini de göze almıştım. Onu kaybetmenin bir olasılık olduğunu bilmek bile içimde pişmanlık yaratıyordu.

Döndüm ve artık altımda hissedemediğim bacaklarımın üzerinde labirentin içinden kütüphanenin girişine doğru koştum.

Ollie'nin geçen yıl söylediği şu sözler beynimde dönüp *duruyordu*: "*Çok uzun süre ya da çok uzağa gitmediğim sürece her zaman yolumu bulurum.*" O sırada kütüphanede kaybolmaktan bahsediyordu ama ben sessizce aynı şeyin benim için de geçerli olması için dua ettim.

Gerçi az önce ona yaşattığım acıdan sonra, onun sevgisini hak ettiğimden pek emin değildim. Kapıya ulaşmadan önce bir el bileğimi kavradı ve beni döndürdü.

"Hemen şimdi," dedi Ollie nefes nefese, beni kapıdan uzaklaştırarak. "Bir yıl uzak kalacağım ama seni hemen şimdi istiyorum." Affetmeyen elleri yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce başparmakları yanaklarımı boyayan gözyaşlarını süpürdü.

Ollie.

MIA bensiz bir yıl geçirmek istiyordu ama ben şu anda onunla birlikteydim. Yavaş yavaş yanan bir öfke içimi dolduruyordu ve bunu boşaltmak için onu doldurmam gerekiyordu. Onun içinde olmak. Bu öfkeyi aramızdaki bağla boğmalıydım. Boğazından ince inilti gelir ve ben bundan zevk alıyordum. Her zaman kontrol için savaşmamıza rağmen, şu an benim zamanımdı ve sonunda

ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bilerek bana teslim oldu.

Onu masaya doğru geri geri götürürken dolgun, somurtkan dudağını dişlerimin arasına aldım. Hızlı ve kesin bir hareketle masayı tüm dağınıklıktan arındırdım - monitör bile devrildi, ama onu hevesle yerden kaldırıp eskimiş ahşabın kenarından geçirirken ikimizin de umurunda değildi.

Mia'nın elleri beremi çıkardı ve tırnakları kafa derimde gezinerek ona olan ihtiyacımı daha da artırdı, bağlanmak için sessiz bir çılgılık atarak onu daha sert öptü. Onu soymama izin verdi.

Mükemmel, yuvarlak göğüsleri serbest kaldı. Kalbim kafesinin içinde çekiçle dövülürken onu görmek için öpüşmemizden isteksizce uzaklaştım. Soyunmuş ve mükemmeldi, önünden geçtiğimiz binlerce kitabın önünde oturuyordu ve ben onun her ayrıntısını beynime kazıyıyordum. Koyu ve açık tonlarla bükülmüş saçları oval yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Fildişi teni rengârenk bağlara karşı parlıyordu ve sanki onunla bu anı yaşamaya layık tek erkek benmişim gibi bana bakarken iri, altın sarısı gözleri parlıyordu.

İkimiz de alaycı ayrılığımızdan dolayı birlikte nefes nefese kalırken o ellerinin üzerine yaslandı. Gözlerim teninin her santimetresine dokunuyor, çaresiz gözleri bunu yapmamı izliyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Mia sordu. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarının yanında dudaklarını küçük bir kıvrımla bükerek başını yana eğdi.

"Sekiz ay oldu aşkım ve sen benden bir on ay daha uzak kalmamı bekliyorsun. Şu ana mümkün olduğunca uzun süre tutunmam gerekiyor." Sanki başka bir yerimiz yokmuş gibi ayakkabılarımı, kot pantolonumu ve boxer'ımı yavaşça geri çektim.

"Peki bunu nasıl yapacağınızı düşünüyorsunuz?"

Onun bacaklarını ayırdıktan sonra benimkiler de büküldü ve bir anda dizlerimin üzerine çöktüm. "Acele etmiyoruz." Gözlerim kıvrımlarında gezindi ve tekrar onunkilere döndü. "Beni hatırlamanı sağlamayacağım Mia. Başka hiçbir şey hatırlayamayacağın bir hale getireceğim."

Mia'nın küçük gülümsemesi beni bir duygu fırtınasının içine çekmeye yetti ve beni daha önce olduğumuz yere geri getirdi.

Ayrı kaldığımız

zamandan önce.

Haplardan önce.

Bir adamın devasa zihin sikicisine dönüşmeden

önce. Var olduğumuz bir zaman.

Bu kıza olan bağlılığım ve bağım koparılamazdı ve karnına kondurduğum öpücük, bana karşı koyduğu her kuralı ihlal edeceğime dair sessiz bir sözdü. Bir yıl daha dayanabilmemin imkânı yoktu. Aşkımız bizim ihlalizdi ve bilimin her gücüne karşı gelecekti çünkü hiçbir hap beni uzak tutamazdı. Buna izin vermeyi reddettim.

Uyluklarının iç kısımlarını kavrayarak, aletim aşağıda nabız gibi atarken onu daha geniş açtım, kan yakın mesafede her yüzeye hücum etti, ancak onu tatma arzum daha güçlüydü. Benim için çoktan ıslanmıştı, dibinde biriktikçe parlıyordu ve ben de o noktadan başladım. Dilimi kıvrımlarında gezdirirken gözlerimi ondan ayırmadım ve görmek için can attığım o küçük tepkiyi bekledim.

Gözleri kapandı.

Başı arkaya düştü.

Ve kalçaları daha fazlası için ağızma doğru yuvarlandı.

Ben de kabul ettim.

Onu içime çekmeden önce iki başparmağım onu birbirinden ayırdı.

Mia Rose'un tatlı tadı beni birden fazla yönden canlandırdı.

Dilim her ayrıntıyı, tasarımı ve özelliği ve onu bana karşı neyin kopardığını biliyordu. Kısa sürede, onu açıp yavaşça içime çekerken bacaklarını titrettim. Parmakları saçlarımı kavıyor, doyurulmak için yalvarıyordu ama ben onun tadına asla doyamıyordum. Bacakları etrafımda sıkıştı ve onu masadan kaldırdım, benim için yayılana kadar onu yere yönlendirdim. Saplantılı bir bağımlı gibi, Mia'nın tadına olan iştahımı yatıştırmak için dilimi onun içine soktum.

Kalp atışları çekirdeğine doğru düşerken duvarları dilime karşı sarsıldı.

Bacaklarının arasında diz çökerken, içimde zincirlerimi kırmaya ve dağları yerinden oynatmaya hazır duygular birikti. Kendimi tutmak imkansız bir görev haline geldi ve itiraf ediyorum, yenilmiştim.

"Ollie..." diye çaresiz bir yakarıyla inledi ve bu onunla birleşmek için ihtiyacım olan tüm motivasyondtu. Duvarları sıkılaşıırken titreyen bedeninin üzerine düştüm ve ağrıyan aletimin etrafını sardım - ona verdiğim orgazmın ritmine göre atıyordu. Parmaklarım hareketlerini durdurmak için kalçalarına saplandı. Aksi takdirde, tam o anda içinde patlayabilirdim.

Diller çarpıştı.

Minik parmakları hevesle saçlarımı kavradı.

Elimle arka tarafını kavradım ve tekrar tekrar içine girerken onu kaldırdım, aletime karşı doruğa ulaşırken her cennet detayını hissettim. "Lanet olası mükemmellik," diye soluksuzca kulağına nefes verdim.

"Neymiş o?"

"Biz."

Altın rengi gözleri benimkileri yakaladı. "Seni seviyorum, Ollie." Kalbimi kavradı.

Zincirleri kırmak. O

dağları itmek.

"Ve ben seni bu şekilde seveceğim-

Ağzım onunkini susturdu çünkü kalbim buna dayanamadı ve onunla kütüphanenin zemininde seviştim. Sonraki yarım saati boşalmadan geçirebilmemin tek yolu bağlantımızın kopmasından duyduğum korkuydu. Tek bir ipliğe tutunarak ellerimin ve ağzımın teninin her santimini öptüğünden emin oldum. Birlikte, sonsuza dek benim olan ama şu anda benim olmayan kızın içine kendimi boşaltırken kanımız birbirine karıştı.

Çünkü *"şu an"*ımın süresi dolmuştu.

Yüzümü boynuna bastırdım ve ağladım.

Lanet bir amcık gibi ağladım.

Kolları beni sarmış bir halde hâlâ onun içindeyken, avuçlarının arasında titriyordum. "Sadece dayanmalısın," diye boğuk bir ses çıkardı.

Sekizinci Bölüm

*"Sonsuz bir aşk için, ona
kağıttan güller yap.
Şiir gibi bir aşk için, ona
edebiyattan güller yap.
Ve eğer ikisini de bulacak kadar
şanslıysanız, ona her lanet günü
hatırlatın."*

-Oliver Masters

Mia.

Jake ve ben dersten sonra koridordan geçip bizim koğuşa doğru yürürken EYLÜL SICAKLIĞI binayı serinletiyordu. Yan yana yürürken o, Brian'ın yazın başlarında ondan ayrıldığından bahsediyordu ama benim aklım haftalardır konuşmadığım başka bir adamdaydı.

Şimdiye kadar Ollie sözünü tuttu. Odama gelmedi ya da yollarımız kesiştiğinde benimle yüzleşmedi. Mesafesini korudu, bu da beni daha çok üzdü. En iyisi olduğunu bildiğimiz şeyleri söyleriz, ama kalplerimiz yanılmış olabileceğimize dair küçük bir umuda tutunur ve bu kez Ollie'nin dinlemeyeceğini ummuştum.

"Kanatlarımı açmaya hazırım." Jake bir kolunu yana doğru uzattı.

"Kanatlarını mı yoksa sosislerini mi?"

"Seni sapık!" diye güldü ve omzuma vurdu. "Bir görev gezisinde iyi bir protein kaynağı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Buraya dönmek için sabırsızlanıyordum."

"Burada ne var?" Jake'in geri dönmesi Ollie'yle aramızdaki durumu biraz daha kolaylaştırdı. Ollie'yle aramızda olanları Jake'e anlatma zahmetine girmedim ama Jake mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

"Yani, hiçbir şey söylemeyeceğine söz veriyor musun?" Merdivenlere yaklaşırken Jake sordu.

Hem ses tonunun hem de duruşunun değiştiğini fark ettiğimde gözlerim yuvalarından fırladı. "Aman Tanrım, bu iyi bir şey olmalı."

Jake kolumu kavradı ve beni duvara doğru çekerek etraftakilerin duyamayacağı bir yere götürdü. "Bana söz ver, Mia. Kimseye söylemeyeceksin." Gözleri hevesle beklerken dudakları kayboldu.

"Tamam, tamam. Söz veriyorum..."

Kulağıma eğildi. "Liam."

Gözlerim büyüdü ve çenem düştü. "İmkânı yok."

"Evet."

"Hayır..."

"Evet!"

"Ew, Jake," diye omzuna vurdum, "Onunla birlikte oldum!"

Jake'in başı beni sustururken her yöne doğru sallandı.

"Biliyorum!" "O bir homurtu!" Fısıltıyla bağırdım.

"Biliyorum, bayılıyorum!"

"Aman Tanrım, bunu duymak istemiyorum. Şimdi içime basınçlı yıkama makinesi sokmak istiyorum."

Jake kıkırdadı ve merdivenlerden inerek hızımıza geri döndük. "Kimseye söyleyemezsin.

Henüz dışarı çıkmadı ve onu kaybetmek istemiyorum."

"Anladım. Dudaklarım mühürlü."

Ayaklarımız ikinci kata değdi ve ana koridordan geçerek kendi kanadımıza doğru yürürken bakışlarım ters yönde bize doğru yürüyen Ollie'ye takıldı.

Ve bir anda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Ollie'nin varlığı, onsuz olduğumu her gün hatırlatıyordu. Dilimin ucunda dönüp duran sözcükler, söylemeye cesaret edebilmeyi dilediğim her şey: *Seni özliyorum. Seni seviyorum. Özür dilerim. Keşke senin kadar güçlü olsaydım. Seni hak etmiyorum. Keşke bu kadar bencil olmasaydım. Bana karşı sabırlı ol, hala bazı şeyleri öğreniyorum.*

Gözlerimi yere indirmeye çalıştım ama onunkilere yapışıp kaldılar. Bir elini geriye doğru sallarken yumuşak yeşil gözleri benimkileri tuttu, bana doğru daha uzun adımlar atarak kalbimi paramparça etti.

Ve işte böyle, dünyanın geri kalanı etrafımızda vızıldarken ikimiz ağır çekimde kilitlendik. Ollie'nin yakınlığı yüzünden adımlarım alışkanlıkla yavaşlıyordu. Birbirimizin yanından geçerken elini cebinden çıkardı ve benimkini tuttu.

Zaman durdu. Kalbim durdu. İki saniyeliğine beynim bile ona haykırmak istediğim tüm kelimeleri döndürmeyi bıraktı. Ollie avucumun içine bir şey bırakmadan önce elimi yumuşak bir şekilde sıktı.

Sonra o an birden yok oldu. Arkamı döndüm. Ollie dönmedi.

Avucumun içinde yıpranmış kitap kâğıtlarından origami bir gül vardı ve nefesim kesildi. "Bu da ne?" Jake sordu ve beni dünyanın geri kalanıyla aynı hıza getirdi.

Ollie'nin el yazısıyla bir yaprağın üzerine yazdığı yazıyı okuduktan sonra oksijen bulmaya çalışırken kalbim titredi - sen *benim sonsuzluğumsun*.

"Bir hatırlatma," diye fısıldadım.

"Jett," diye seslendi biri ve Ethan'ın yaklaştığını görmek için başımı elimden kaldırdım. "Bir ziyaretçin var."

Jake ve ben bakıştık.

Eşyalarımı odama bıraktıktan sonra Ethan bana dışarı kadar eşlik etti. Kasvetli bulutlar güneşi saklıyordu ve gözlerim bulutların arasından sızan güneş ışınlarına alıştıktan sonra babamın çimenlikteki bir bankın yanında ellerini birbirine sürterek ileri geri volta attığını gördüm.

"Babam neden burada?" Cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin olmadan yüksek sesle merak ettim. Üvey annem Diane'e bir şey mi olmuştu? Ethan'a baktım ve o da başını öne eğdi.

Ethan eliyle işaret ederek, "Seni onunla yalnız bırakacağım," dedi. "Seni geri götürmek için işin bitene kadar bekleyeceğim, tamam mı?"

Başımı sallayarak babama doğru yürüdüm. Şiddetli rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu ve soğuğu yenmek için kollarımı kendime sararken onu uzak tutmak için hiçbir şey yapmadım. Kaçınılmaz olanı erteleyerek hızımı yavaşlattım. Canlanan kalbim her adımda daha hızlı atıyordu. Sinirlerim gerilmişti. Bu beklenmedik bir şeydi ve ben beklenmedik şeylerden hoşlanmıyordum.

"İyi görünüyorsun," dedi babam bankta otururken ve yanındaki boşluğu okşarken. "Sen nasılsın?"

Oturdum ve bir yılı aşkın süredir görmediğim adama baktım. O boş gözleri en son havaalanında, benden uzaklaşmadan önce görmüştüm. "Burada ne işin var?"

Evet, ben değişmiştim ama ilişkimiz değişmemişti. Babam sayılamayacak kadar çok kez benden vazgeçmişti. Başkaları çocukluk anıları olarak aile tatillerini ya da yemek masasının etrafındaki oyun gecelerini hatırlarken, onun terk edişi her zaman benimki olacaktı. Gri, affetmeyen gözleri benimkilerle buluştu ama yine de beni görmezden geldi.

"David ile konuştum..."-Babam durakladı ve boğazını temizledi- "Dean Lynch. Dean Lynch ile konuştum ve burada iyi iş çıkardığını söyledi."

Boynumu geriye doğru büküğümde Ethan kapının önünde durmuş, gözlerini bana dikmiş, bir şahin gibi beni izliyordu. Babamla yüzleşmek için geri döndüm. "Öyleyim."

"Daha fazla kilo vermişsin."

"Damak tadım buradaki yemeklerle uyuşmuyor," dedim omuz silkerek.

Babam bir kez başını salladı ve gözlerini bana çevirmeden önce önüne baktı. "Ne olursa olsun, hâlâ iyi görünüyorsun."

Bunca yolu beni kontrol etmek için gelmemişti. Garipliği dilimle keserek, kesik bir nefes aldım ve "Bu ani ziyaret neden?" diye sordum.

Babam da aynı derin nefesi aldı ve ellerini kucağının üzerinde kavuşturdu. "Biliyor musun Mia, hiçbir zaman kendi çocuğum olsun istemedim. Ama annenle tanıştığım anda, onunla birlikte olmak için her şeyi kabul ederdim-

"Sadede gel."

Boş gri gözleri gökyüzüne bakarken göğsü yükseldi. "Bu benim için çok zor, bu yüzden beni dinlemeni istiyorum." Bakışları tekrar bana kaydı, anlamamı bekliyordu. Başımı salladım ve devam etti: "Annenle evlendiğimde sen sadece iki yaşındaydın ve bunu bir sır olarak saklamak konusunda anlaşmıştık ama artık yapamam. Baba olmaya asla uygun değildim ve Jackie de artık burada değil." Nefesi kesildi. "Beni terk etti. Seni terk etti. Bu ikimiz için de adil değil."

Kalbim dibe vururken, geri kalan her şeyim sinirlerimin her kıpırtısına tutunuyordu. "Neyi sır olarak saklayacaksın?"

"Sen akıllı bir kızsın. Bana bunu hiç sorgulamadığını söyleyemezsin."

"Neyi sorguladın?" Yüzümdeki boş ifadeye rağmen sesim daha da yükseldi. "Benimle kafa bulmayı bırak ve söyle artık."

"Sen benim kanımdan değilsin Mia ve gerçeği öğrenmenin zamanı geldi."

Dudaklarımdan kuşkulu bir kahkaha döküldü ve babam çatık kaşlarını birbirine vurdu. "Sen..." Duraksadım ve başımı salladım, "Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin? Bunu söyleyebilirdin."

Hayatının yarım gününü ve bin doları kurtardın."

"Mia, kes şunu."

"Hayır"-durdum- "basit bir telefon görüşmesi yeterli olurdu."

"Seninle konuşmam bitmedi. Gerisini bilmek istemiyor musun?"

Kollarımı iki yanıma doğru uzattım. "Lütfen... söyle bana baba, yoksa sana Bruce mu demeye başlayayım? Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sen asla Birleşik Devletler'de doğmadın, Mia. Burada doğdun... Surrey'de. Annen seni doğduktan sonra ABD'ye geri götürdü, yani çifte vatandaşlığa sahipsin. Yargıcı ikna edebilmemin, seni Dolor'a aldırabilmemin nedeni de bu zaten."

İçimden bir inanmaz kahkaha daha kaçtı. Elimde değildi. Her şey çok fazlaydı. "Tamam, yeterince duydum."

"Daha bitirmedim!"

"Öyleyim! Kısaca demek istediğin, ben senin kızın değilim ve geri dönmek istemiyorum. Şimdiye kadar nasıldım, *baba*?"

"Öyle söyleme. Kastettiğim bu değildi."

"Tam olarak ne demek istedin?"

"Bu iş için biçilmiş kaftan değildim ama elimden gelenin en iyisini yaptım! Elbette, istediğin zaman geri dönebilirsin. Seni hayatımda istiyorum, ama senin de benim hayatımda olmak istemeni istiyorum, hem de tüm gerçeği bilerek. Ve işin gerçeği, ikimiz de bir şekilde bir araya geldik, ama buraya kadar gelebildik. Diane yola gelecektir. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Seni anlamıyor ve tüm bu akıl hastalığı saçmalığı yüzünden kapalı fikirli olabiliyor."

"Akıl hastalığı saçmalığı mı? Siktir git!" Ve Ethan'ın yanına, binanın önüne doğru yürürken onu orada öylece bıraktım. Babamın gerçekte söylediği şey, benim onun geçmişi olduğum ve yoluna bensiz devam etmek istediğiydi. Ethan yaklaşık altmış metre ötede duruyordu ama babamdan uzaklaşmak için attığım her adım aramıza yeterince mesafe koyduğumu hissettirmiyordu. Beynim lapaya dönmüştü, nasıl hissettiğime dair düşüncelerimi sıralayamıyordum ve gözyaşlarım döküleceğini düşündüğümde asla dökülmüyordu."

"İyi misin?" Ethan yüzümü incelerken sordu. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin Mia. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Sadece beni içeri götür," sesim titriyordu. "Lütfen."

Maskem kayıyordu ve bu kadar uzun süre güçlü kalmaya çalışmak bir mücadeleye dönüştü.

Dolor'un çift kapısından geri döndük ve kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Ethan elimi tuttu ve görüş alanından çıkana kadar beni sağ taraftaki bir yan kapıya doğru çekti. Uzun kolları belime

dolandı ve beni kucaklamak için kendine çekti, ben de karşı koymadım. Kollarımı ona doladım ve yüzüm boynuna değer değmez koptum.

Ethan beni kollarının arasına alarak sakince, "O bir pislik," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Başımı kaldırıp Ethan'ın gözlerine baktıktan sonra sordum. "Neden geldiğini nereden biliyordun?"

"İlk geldiğinde onunla konuştum." Ethan başımı tekrar boynuna bastırırken diğer eli sırtımı okşadı ve duvara yaslandı. Bana daha sıkı sarılırken kirli sakalı yanağımı sıyırdı. "Seni seven insanların sayısı senin değerini belirlemez. Bunu unutma."

Akşam yemeği ve duş rutinim boyunca, olan biten her şeyi kavramaya çalışırken sessiz kaldım. Gecenin geri kalanında huzursuzluğumu ve öfkemi günlüğümünden çıkardım, her şeyi sanki bir kum torbasıymış gibi yazdım. Eğer incinmediğimi söyleseydim, bu bir yalan olurdu.

Gerçek şu ki, incinmişim çünkü hepsi bir yalandı. Tüm hayatım bir yalandan ibaretti.

Bruce asla benim babam olmadı, sadece annemi sevdiği için hayatımda rol alan biri oldu, beni değil. Asla beni değil. Muhtemelen ölümünden beni sorumlu tutmasının sebebi de buydu. Büyük ihtimalle bu yüzden beni anlamak için hiç zaman ayırmadı. Hiç umursamadı. Annem öldüğünden beri, ben sadece bir yük oldum. Lanet bir zorunluluk.

Son cümleyi yazarken kalemin ucu kırıldı ve sandalyeye geri yaslanmadan önce kalemi beton duvara fırlattım. Bakışlarım kapının üzerindeki saate takıldı ve neredeyse gece yarısı olduğunu okudum.

Kapüşonumu ve eşofman altımı çıkardım ve kendimi yatağın üzerine attım.

Acı sırtımın derisini parçaladı. Haykırdım ve vücudumu yatağa doğru sarsarak kalkmaya çalıştım ama acı daha da derinleşerek çığlıklarımı bastırdı. Yataktan sarkan tek ayağım yere tutunamadı ve sırtımdaki yanık her ani hareketle genişlerken kollarım yanımda sabit kaldı.

Daha fazla hareket etmekten korkarak, çığlıklarım yumuşak inlemelere dönüşürken ve gözlerimin kenarlarından yaşlar dökülürken, bana neler olduğundan emin olamadan donup kaldım. Hareket etmediğim sürece iyi olacaktım. Kıpırdamadan yatmak zorundaydım.

Ethan odama daldı ve vahşi gözlerle yanıma koştu. "Jett? Neyin var?"

Tek düşünebildiğim acı olduğunda tek bir kelime bile söylemek zorlaştı ve tek yapabildiğim sessiz gözyaşlarımın özgürce akmasına izin vermek oldu.

"Beni korkutuyorsun. Konuş benimle!" Ethan elleriyle omuzlarımı kavrayarak tekrar talep etti. Konuşmadığım zaman beni yukarı çekti ve bir çığlık daha boğazımı tırmaladı.

"Bu da ne böyle?" Ethan sırtımı inceleyerek sordu. Elinden geldiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde beni yataktan kaldırdı ve Dolor'un karanlık koridorlarından hemşire odasına taşıdı. Yol boyunca ağlamalarımı teselli etmeye çalışırken dudakları alnıma kondu.

"Ethan," diye çıkmaya çalıştım. "Sırtımda ne var?"

Ethan nefesinin altında tehditler ve küfürler mırıldanırken sorumu duymazdan geldi. "Yemin ederim bunu her kim yaptıysa öldüreceğim." Kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni ilk müsait yerde yüzüstü yatırdı.

ayak sesleri mermer zeminde çılgınca yankılanıyordu. "Rhonda!" Sarsıcı acı sanki içimde yaşıyormuş gibi kaynıyordu ve onunla savaşmak için yanaklarımı ısırırken mümkün olduğunca hareketsiz yattım. Ethan'ın yüzü tekrar karşımda belirdi. "Rhonda alışmıyor. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Durdur şunu!" diye bağırdım. "Her neyse, çıkar onu içimden!"

Ethan'ın yüzü yanımdan ayrılmadan önce düştü. Etrafımda bir dizi patlama ve karıştırma sesi duyuldu ve sonra elinde cımbızla yanıma döndü. Ethan yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. "Bu cam. Bu acıtacak."

Gözlerim kocaman oldu ve kalçamdan ilk sivri cam parçasını çıkardığı anda çığlık atarken gözlerim kenetlendi.

Ethan büyük parçaları çıkardıktan sonra atletimi sırtımdan sıyırdı ve kk parçaları da beraberinde götürdü. Kk parçalara başlamadan önce kanla ıslanmış stm çöpe attı ve bu işlem gece boyunca saatler sürdü. Bir noktada acıdan bayılmışım.

Ethan omuzlarımdan kk parçalar koparıp içindekileri yakındaki bir tepsiye atarken kendi kendine, "Bunlar ampullerden," diye mırıldandı. Büyük floresanlar kapatılmış, üzerinde çalıştığı derimin üzerinde bir spot ışığı bırakılmıştı. Camdan gelen parlamayı görmesi gerektiğini ve böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. "Sanırım bu sonuncusu. Kanı temizleyeceğim."

Hâlâ şoktaydım ve konuşamıyordum, sadece başımı salladım.

Birkaç dakika sonra Ethan elinde ıslak bir havluyla döndü. Ensemden başlayarak havluyu sırtımda, popomda ve kalçalarımın arkasında gezdirdi. Bitirdiğinde Ethan ellerini sırtımda gezdirdi. "Orada hâlâ bir şey hissediyorsan bana söyle."

Çıplak bir şekilde yatağa uzandığımda onun sıcak, nasırlı elleri odanın sert soğuğunu bastırdı. Ellerini isteksizce sırtımın alt kısmında ve kalçalarımda gezdirirken başımı salladım. "Burası mı?"

"Hayır."

"Git ve geri kalanını kontrol et."

Arkama uzandım ve popomu ve kalçamın arkasını yokladım. Acı ve parmaklarımdan rastladığı çok sayıda kesik dışında, daha fazla cam hissetmedim. Kendimi yukarı çektim ve Ethan'ın önünde yatağın kenarına oturdum. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi ve derin bir nefes aldı. İkimiz de yorulmuştuk.

"Seni bir doktora göstermek için bir otobüs ağırmalıydım. Lanet olsun Jett, polisi aramalıydım ama artık çok geç." Ethan başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Bunu senin için yaptığımı kimseye söyleyemezsin. İşimi kaybederim."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ama bunu kimin yaptığını bulacağım."

"Teşekkür ederim."

Ethan'ın gözleri gğslerimin üzerinde gezindikten sonra tekrar yukarı dikildi. "zr dilerim," diye mırıldandı ve arkasını döndü. Ayağa fırladı ve cımbızı tepsiye bıraktı. "Git şurada bir duş al, ben de sana temiz kıyafetler getireyim."

Duşa doğru ilerlerken bacaklarımdan ılık kan damlıyordu. Düşmeyi çevirdim ve ısınmasını beklerken benimle kimin uğraştığını düşündüm. Maddie bütün yaz boyunca buradaydı, sessizdi ve içine kapanıktı, benimle konuşma zahmetine bile girmemişti. Burada birkaç yeni öğrenci vardı ama bu şakacının hedef aldığı tek kişi bendim ve son birkaç haftadır yarı yakınlaştığım iki kişi de Tyler ve Jude'du. Jude olmalı. Tyler böyle bir şey yapamazdı.

Sıcaklık kesiklerimi yakarken yakıcı suyun altına girdim ve ağlamaktan yanağımın içini ısırdım. Ethan içeri girmeden önce kapıyı çaldı ve bir fırça soğuk hava buharı kesti. "Senin için tezgahın üzerine havluyu birlikte kıyafet bırakıyorum."

"Teşekkürler," dedim
sanırım. "İyi olacak mısın?"

Gözyaşlarımı ve halsizliğimi saklamak için başımı suyun altına soktum. Yapmak istediğim son şey tekrar ağlamaktı. Ethan beni bir kurban olarak görüyordu ve ben kurban olmaktan nefret ediyordum. Her şeyin beni bu kadar etkilemesinden ve kendimi bu kadar zayıf hissetmeme neden olmasından nefret ediyordum. Şimdi her zamankinden daha fazla, bir daha hiçbir şey hissetmemeyi diliyordum.

"Mia?"

"Ben iyiyim," diye aceleyle söyledim. Söylediklerimin sert çıkmasını istememiştim ama kelimelerimi tökezletmeden konuşmak çok zordu.

"Seni artık tanıyorum. Yalan söylüyorsun." Kapı kapandı. "Bu herkesi sinirlendirir. Kabadayı gibi davranmayı bırakıp seninle ilgilenmeme izin vermelisin."

Vücut losyonunu durulamayı bitirirken güldüm. "Belalı mı? Sence ben belalı mıyım? Çünkü yemin ederim bana bir kurbanmışım gibi davranıyorsun ve ben kendimi bebek gibi hissetmekten bıktım."

"Şu anda sen bir kurbansın!"-Duş perdesi diğer tarafta öfkeli bir Ethan'la birlikte açıldı- "Bu piçin kim olduğunu bulacağım ve icabına bakacağım. Ama bana izin vermek zorundasın. İçeri girmeme ve bunu kimin yaptığını öğrenmeme izin vermelisin."

Havluyu kapıp bana uzatırken suyu kapattım. "Alınma Ethan ama bana acınacak biriymişim, kendi başının çaresine bakamayan çaresiz bir kızmışım gibi hissettiriyorsun. Ollie'ye ihtiyacım var..." Bir nefes verdim ve havluyu etrafıma sardım. "Onu özlüyorum Ethan. Keşke o burada olsaydı. Keşke bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatacak kişi o olsaydı." Ollie burada olsaydı, *"Delirdin mi aşkım?"* derdi. *Güzel. Kullan onu. Onunla savaş. Bu işte birlikteyiz,* ya da *buna* benzer güzel bir şey söylerdi. Ve bu doğrudu, Ollie ve ben eskiden bir takımdık, Ethan ise benim işlerimi bensiz hallediyor. "Senin bana zayıf olduğumu hatırlattığın yerde, Ollie bana yalnız olmadığımı hatırlattı."

Ethan'ın dudakları birbirine kenetlenirken yumruğunu sıktı. "Etrafına bak. *Ollie*'yi görüyor musun? Çünkü ben görmüyorum ve böyle devam edersen yalnız kalacaksın. Şimdi kışını kaldırıp otur," diye emretti sandalyeyi göstererek. "Büyük yaraları sarmak zorundayım. Tabii Ollie sihirli bir şekilde ortaya çıkıp bunu senin için yapmazsa?"

Gözlerimi devirdim ve sandalyeye oturdum. "Sık," diye mırıldandım nefesimin altında. Ethan eğlenerek, "Otuzbirci," diye karşılık verdi.

Onu görmek için başımı geriye attım.

Ethan gülümsemedi ama gözleri gülümsedi. Bir sandalye çekip arkama oturdu ve bir ilk yardım kutusunu kalçasının üzerinde dengeledi. Havluyu dikkatlice kaldırdı ve sırtımı ortaya çıkardı. "Bunu her kim yaptıysa bir kutu ampulü ele geçirmiş ve kırık parçaları yatağınıza yerleştirmiş. Odana kimse girdi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır. Bilmiyorum. Babam geldiğinde ikimiz de meşguldük." Uzun bir gün olmuştu. Ethan sırtımı bandajla sarmadan önce krem sürdü. "Sence bunlardan herhangi biri iz bırakır mı?"

"Muhtemelen," diye konsantre bir şekilde nefes verdi. "Ama yaraların ne kadar derine inmesine izin vereceğiniz size kalmış."

Dokuzuncu Bölüm

*"Kafamın içinde fırtınalar kopuyor
olabilir ama asla kalbimle arama
girmeyin. Bu, her seferinde
kaybedeceğiniz bir savaştır."*

-Oliver Masters

Ollie.

"DEFOL BURADAN, dostum. Biz Romeo ve Juliet değiliz," diye güldüm ve yatakhaneinde yerde oturan Zeke'ye yataktan bir yastık fırlattım. Zamanımı boşa harcamak ve beladan uzak durmak için günlerimin geri kalanını Zeke'in odasında geçirdim. Zeke'nin malları paylaşabileceğini düşündüm.

Tüm Dolor'da Schweppes dolu bir mini buzdolabı ve televizyonu olan tek yatakhane.

"Pam ve Jim" diye imzaladı ve ben de başımı arkaya attım.

"Pam ve Jim'den daha yoğun," diyerek dikkatimi televizyona verdim.

The Office. "Bu dizi beynini zehirliyor. Kitap okumalısın."

Zeke başını hızla salladı ve televizyonu işaret ederek elleriyle bir şeyler daha işaret etti. "Hayır, Zeke. Pam ve Jim değil. Ross ve Rachel olmaz. Romeo ve Juliet değil."

Zeke başını geriye attı ve gözlerini devirdi.

"Biz Ollie ve Mia'yız. Lanet bir aşk hikâyesi ya da peri masalı değil. Bunların hepsinin bir sonu var," diye tekrarlardım şişeyi bitirmeden önce. "Gerçek aşk asla ölmez." Yatağından zıpladım ve buzdolabından bir şişe daha aldım, aklım haftalar önce kütüphanedeki sevişmemizden sonra ağladığım zamana gitti.

İnanama

dım.

İnanamıy

orum.

İnanama

dım.

Orada, kızıma onsuz yaşayamayacağı bir şey vermeye çalışıyordum - bir yıl boyunca bensiz kalmakla ilgili sözlerini geri alması için bir neden, sadece bir duygu yığınıyla kontrolünü kaybetmek. Onsuz geçen yedi ayı suçladım. *Evet, suçu ona atalım.*

Gözyaşları bize hissedebildiğimizi

hatırlattı. Acı bize yaşadığımızı

hatırlattı.

Hiçbir şey hissetmemektense çok fazla şey hissetmeyi tercih ederim.

Ama şu anda tek hissedebildiğim, kendimi onun içinde hayal ederken sertleşmiş aletimin spor

ayakkabılarıma değmesiıdi. Kaçınılmaz eşığe gelmeden önce Mia'nın beni sevdiğini söylediği an, beni uçurumun kenarına itmeye yetmişti. Aşkımızın yaptığı şey buydu. Ama doruğa ulaşmamız asla amaçlanan bir şey değildi; paylaştıklarımızın sonucuydu.

Yatağın üzerinde geriye doğru çökerek kalkmış sikimi düzelttim ve "Ona göz kulak oluyor muydun?" diye sordum. Zeke cevap vermedi. Yerdeki televizyonun önünde oturan Zeke'in kıvrıcık başının arkası bana dönüktü.

"Biri onunla uğraşıyor. Sence yeni güvenlik görevlisi mi?" Zeke başını

salladı.

"Kim olduğunu biliyor

musun?" Zeke başını

salladı.

"The Office'i sever

misin?" Zeke başını

salladı.

Lanet olsun, dinlemiyordu.

"Pekala, dostum. Ben gidiyorum ve yol için bir tane alıyorum." Buzdolabına uzandım ve bir Schweppes daha aldım. "Yarın görüşürüz."

Kapı arkamdan kapandıktan sonra Maddie'nin gözleri beni bedeninden önce içine hapsetti.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu Schweppes'i elimden alıp saçlarını gözlerinden silkeleyerek. Etrafindan dolandım, başka bir sidik yarışına girecek havada değildim.

"Senin kıza olanları duydun mu?"

Beynim tam olarak algılayamadan ayaklarım durdu. Arkamı döndüğümde sonunda Maddie'nin başından beri istediği gibi ona baktım. Ama tek istediğim ne sikimden bahsettiğini bilmektir.

Ve aletimin tek istediği, ıslak bir poponun yakınlığında sarsılırken bir şeyin içinde olmaktır. "Sen neden bahsediyorsun?"

Maddie yaklaştı ve kirpiklerini kırıştırdı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip dişlerini kulak mememe geçirdiğinde donakaldım. "Söylentiye göre, sen iyi bir çocuk olmak için gecenin her saati odanda kapana kısılmışken, Memur Scott Mia'nın odasına gizlice giriyor ve güneş doğana kadar dışarı çıkmıyormuş." Başını yana çekti. "Her gece," diye telaffuz etti.

Ağzım kurudu ve yutkunmaya çalıştım. "Sen bir yalancısın."

"Ah, keşke olsaydım." Omuz silkti. "Sanırım Bayan Mükemmel o kadar da mükemmel değilmiş." Kulaklarımdan buhar çıktı. Maddie'yi çevirip yüzünün yan tarafını betona bastırdım. Gözlerim etrafta dolaşp yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridoru taradı. Güvenlik görevlisi akşam yemeği telaşı için çoktan yemekhaneye girmiş olmalıydı. "İronik, değil mi? Mia becerilirken sen mahvolmuş durumdasın."

Çenemi sıkarak kulağına eğilirken parmaklarımı boynunun arkasına geçirdim. "Onun adını ağzına alma."

Maddie'nin kıcı pantolonumdaki tombulluğu sıyırdı. Bunun beni elde etmek için bir oyun olduğunu anlamalıydım. Onu bıraktım, o da arkasını döndü ve eliyle kıcını değiştirdi. "Bu joggerları giymene bayılıyorum," -beni sıkıca kavradı ve büyüyen aletim itaat etti- "Seninle ilgilenmeme izin ver." Jude yanımdan geçerken, "Siktir, hayır," diye homurdandım. Gözlerini önüne çevirdi, sanki hiçbir şey görmedi.

"Hadi, O," diye sızlandı, eli bana iyilik yapıyordu ve pelvisim ona doğru eğiliyordu - bunu istiyordu. Hay sikeyim.

Mia.

Mia.

Mia.

"Yapamam. Mia'ya sahibim. Mia'yı seviyorum."

Maddie geriye doğru yürüdü ve sırtı kapıya dayanana kadar beni de yanında götürdü. Bedenim nedense olması gerektiği gibi direnmiyordu. Bunun yerine elim kapının kolunu çevirdi ve saniyeler içinde ikimiz de içerideydik.

"Evet, bunu kendine söyleyip duruyorsun." Maddie endişeli sikim ortaya çıkana kadar iki katmanı da aşağı çekti. Felç olmuş ve serbest bırakılmaya ihtiyaç duyan Maddie, dudaklarını ağrıyan aletimin etrafına hevesle sararken onu durdurmadım, beni cehennemden kaçan tokatçı gibi derin boğazladı. Parmaklarımı saçlarından geçirdim, gözlerimi kapattım ve ağzına vurmaya başladım. Kız cüssemle başa çıkamayarak öğürdü.

İyi hissettirmesi gereken şey, hissettirmedi.

Beni azdırması gereken şey azdırmıyordu.

Fikrimi değiştirmeden önce aceleyle "Soyun," diye emrettim.

Maddie mutlu bir şekilde ayağa kalktı ve ben kaygan aletimi ovalarken kıyafetlerini çıkardı. Beni bu hale getirdiği için Dr. Butala'yı suçlamak istiyordum. Bunu kışkırttığı için Maddie'yi suçlamak istedim. Ama suçlayabileceğim tek kişi kendimdim.

Ethan'ın Mia'nın odasına girdiği, kızıl saçlı otuzbircinin Mia'nın yanındaki yatağa tırmandığı görüntüler beni tüketti. Ona dokunuyor, onu rahatlatıyor, benim yapamadığım her şeyi yapıyordu. Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu tekmeledim.

Maddie'nin teni süt rengindeydi ve iri göğüsleri ince bedenine uymuyordu.

"Prezervatif mi?" Kendi sesimi tanıyamayarak sordum.

Utanarak yere baktım, kendimden nefret ediyordum. *Tanrım, kendimden nefret ediyordum.*

Masasına çekildi, hafifçe eğildi, gitmemem gerektiğini bildiğim bir yeri ortaya çıkardı, ama zonklayan aletim bana fazla seçenek bırakmıyordu. Scott'ın Mia'yı öperkenki görüntüleri ayaklarımı ileri doğru itti. Scott'ın Mia'nın tenine dokunduğunu hayal etmek Maddie'yi masanın üzerine itmeme ve iki parmağımı kolayca içine sokmama neden oldu.

Benim aşkım gibisi yok.

Ama kafam bunu umursamıyor gibiydi.

Bir elimle onu becerirken Maddie inledi ve diğer elimle prezervatifi ondan çektim.

Dizim bacaklarını daha da açtı ve saldırıma devam ettim. "Kimseye söyleme, anladın mı?"

Maddie başını salladı. "Yani kıymetli Mia'na söylememi istemiyor musun?" Saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çektim ve inek haykırdı, "Anlıyorum! Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Prezervatifi dişlerimin arasında yırttım ve vuran aletimin üzerine kaydardım. Maddie'yi eğerek parmaklarımı tekrar seksinde gezdirdim ve onu sırlıslam buldum. Kayar gibi, sikim kolayca içine kaymalıydı, ama bunu yapamadan sikim yumuşadı.

Benim neyim var böyle?

Ellerimi kenarına dayadım ve nefesimi tutmaya çalıştım. "Bu işe yaramayacak."

Maddie yüzünü bana döndü ve bakışlarım zıplayıp masanın kenarına otururken zıplayan göğüslerine sabitlendi. "Bu prezervatif. Çıkar onu."

Dişlerimi sıktım. "Delirdin mi sen?"

Maddie dizlerini yukarı çekti ve parmağını içine daldırdı. Kendisine ne yaptığına odaklandım. Diğer eliyle sikimi kavradı. "Dokun bana, O."

"*Dokun bana Ethan,*" diye Mia'nın sesi kafamın içinde şarkı söylerken, Mia'nın Ethan'ı yatağına yatırdığını, narin parmaklarının vücudunda dolaştığını hayal ettim. Dayanamadım; bu görüntü çok acı veriyordu. Hayal gücüm arkadaşımken, en büyük düşmanıma dönüşmüştü. Bu karanlık düşünceler beni yiyip bitirirken göğsümdeki ağrıya ve gözlerimin arkasındaki yanmaya karşı savaştım.

Çaresizlik pişmanlığa yol açıyor ama bu noktada acıyı dindirmek için her şeyi yapardım - geçici olsa bile.

Maddie'yi sırt üstü yatırıp kalçalarını ayırdım ve kendisiyle nasıl oynadığına odaklandım. Kız bana ön sıradan bir koltuk verdi ve doğal olarak aletim büyüdü. "Devam et," diye ona telkinde bulundum, uyarılmamı dinliyordum, ama korkaktan başka bir şey değildim. Parmağı kendi içine girip çıkmaya başladı. "Evet, aynen böyle." *Sırılsıklam* olmuştum.

Maddie'nin her çığlığı Ethan'ın Mia'yı sikerkenki görüntülerini daha da artırıyordu. Parmaklarım kalçalarını delerken aletimi girişine sürttüm, onu açık tuttum ve iz bıraktığından emin oldum. Maddie bir şeyler söyledi, emindim ama içine girmeye çalışırken kafam farklı bir yerdeydi ...

Ama yine yumuşadım.

Son kez, sinir bozucu bir şekilde geri çekildim. Maddie'nin masa sandalyesini alıp duvara fırlattım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Bunu yapamam!" Yerden boxer'larımı ve kot pantolonumu aldım ve aceleyle tekrar giydim. Yurda döndüğümde ilk durağım, bu devasa hatanın tek kanıtını atmak için banyo olacaktı.

"Hiçbir şey olmadı," diye uyardım Maddie'yi, ona bakma zahmetine girmeden.

"Haklısın. Hiçbir şey olmadı ve Mia'nın gitmesine izin verene kadar da hiçbir şey olmayacak."

Yapmak istediğim şey onu bayıltıp susturana kadar boğmaktı, ama bu içimdeki şeytanların konuşmasıydı. Başımı salladım. "Her zaman Mia olacak."

"Komik, Ollie. Sence onun için her zaman sen mi olacaksın?"

Yorumun altında donup kaldım. Beni bir yük treni gibi çarptı. Kıç ve pişmanlık kokusu duyularımı doldurdu, bana parmaklarımın nerede olduğunu hatırlattı ve Mia'yı sonsuza dek kaybedecek tek şey olacağını biliyordum.

Az önce ne halt ettim ben?

Mia.

Öğle yemeği sırasında iki kişi yoktu ve bu durum yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi göze çarpıyordu: Ollie ve Maddie. En kötü senaryoyu düşünmemeye çalıştım.

Gerçekten, denedim.

Bria masanın üzerine eğilerek, "Aman Tanrım, Jude geliyor," diye fısıldadı. "Sakin davran."

"Ben iyiyim," diye karşılık verdim, Jude her yanıma yaklaştığında tüylerim diken diken olmuyormuş gibi davranarak. Bana yapılan kötü şakaların arkasında onun olduğuna inanıyordum ama nedenini bir türlü bulamıyordum. "Seninle oturmak ister misin?" Jude, yanında Gwen olduğu halde saçlarını omzunun üzerinden atarken sordu.

"Görünüşe göre masamız birdenbire hafifledi."

Jude benimle pencere arasındaki boş koltuğa baktı ve Bria hemen konuştu. "İşte, yanıma oturabilirsin. Orası Ollie'nin koltuğu." Bria kendi kendine kıkırdadı. "Ollie'nin aklı başına geldiği zaman için tabii."

"Evet, Ollie'nin şu anda iyi kararlar verdiğini sanmıyorum." Jude güldü ve mideme bir bulantı girdiğinde yüzüm buruştu. Jude'un gülümsemesi Bria'nın yanına oturduğunda kayboldu. "Ah, bunun için üzgünüm. İsteyerek yapmadım-

Sözünü kesmek için elimi önüme doğru salladım. "Sorun yok." Her ne demek istiyorsa artık duymaya zahmet edemezdim. Geçen yıl bu fikir aklımın ucundan bile geçmezdi ama Ollie'nin gözümün önünde Maddie'yi öptüğünü görmek bana onun artık eskiden tanıdığım adam olmadığını hatırlattı. Artık onun kim olduğundan bile emin değildim.

Ben "eğer "lere dalıp giderken masa sessizleşti ve aniden sırtıma inen bir el, yaralarımın dolayısı ile içimde küçük acı parçacıklarının oluşmasına neden oldu. "Eminim sadece konuşuyorlardır," diye fısıldadı Tyler ve ben rahatsızlığımı kontrol etmek için dudağımı ısırdım.

"Evet, Maddie'nin eli onun aletinin üzerindeyken pek konuştuklarını sanmıyorum," dedi Jude bir ağız dolusu yemek yerken. Bria omzunu Jude'a doğru iterek onu susturdu. "Ne var? Kızın bilmesi gerekiyor, değil mi?"

Babam hakkında öğrendiklerim, cam olayı ve şimdi de bu çok fazlaydı. Kalbim daha fazla dayanamadı. Jake ayağa kalkarken ben de sandalyemden kalktım. "Mia?"

"Ben iyiyim," diye zorladım. "Erkenden duş alıp yatmaya gideceğim." Ethan'a verdiğim söz nedeniyle cam olayından ya da Ethan vücudumdan irili ufaklı cam parçaları çıkarırken bütün gece ayakta olduğum gerçeğinden kimseye bahsetmemiştim.

Banyoya girdiğimde açık olan tek bir kabin vardı ve beni gözetleyecek bir güvenlik görevlisi yoktu. Her zaman kullandığım tek kabin boştu ve eşyalarımı içeri asmadan önce onu açtım. Buhar etrafımda dönüyor, Ollie olmadan ve onun başka biriyle olduğu düşüncesi nefes almamı daha da zorlaştırıyordu.

Suyun altına girerek kafamın içindeki gürültüyü bastırmaya çalıştım. Ollie'nin şu anda Maddie'yle neler yapıyor olabileceğine dair hayaller, tam da bu yüzden benden uzak durmasını istediğimi hatırladım. Onu sadece başka birinin kollarına mı itiyordum?

Onun için daha çok mücadele
etmeliydim. Birlikte
kalmalıydık.
Hiç böyle olmamalıydı.

Ve kendime karşı dürüst olursam, onsuz aldığım her nefes bir lütuftu çünkü nefes almak o kadar

aba gerektiriyordu ve sonunda ne demek istediğini anlamıştım.

Sanki onu ben yaratmışım gibi, duş perdesinin küçük aralığından aynanın önünde beliren Ollie oldu. Saçları doğal bronz teninin üzerine dökülüyor, damlalar sert hatlarının ve soluk dövmelelerinin ayrıntılarında geziniyordu. Siyah spor ayakkabısı aşağıya sarkıyordu ve gözlerimiz birleştiğinde dikkatimi tekrar yüzüne yönelttim.

Ne kadar denediysem de başka tarafa bakamadım.

Sonra, o ve Maddie'nin görüntüleri yerine, sadece biz ve bu banyoda paylaştığımız anlar vardı. Aramızdaki tek ses, fayansa vuran duş sesi ve benim sığ nefesimdi. Tanıdık yeşil gözler aynanın yansımasından içime işledi.

Gözlerimden yaşlar döküldü ve onları saklamak için suyun altında olduğuma sevindim. Görüşüm bulanıklaşsa da bu bağlantıyı koparmak için gözümü kırpmaya korkuyordum.

Ollie döndü ve bana doğru yürüdü. Çıplak ayaklarıyla durağıma bir adım attı ve perdeyi arkasından kapattı, gözleri benimkilerden hiç ayrıldı. Bu ilkel bir bakış değil, daha çok kalp ağrısı ve umutsuzlukla karışık bir bakıştı. Hâlâ giyinikti, bana doğru bir adım daha attı ve aramızda sadece bir santim vardı. Ollie üzerimde duruyordu, ikimizin de göğsü sakın bir ritim bulamıyordu. Spor ayakkabılarını su ıslatmıştı ama onları aşağı çeken ağırlıktan habersiz görünüyordu.

Ve etrafımdaki diğer her şeyden habersiz gibiydim.

İkimizin de söylemek istediği çok şey vardı ama kelimeler bu anı ya değiştirecek ya da bozacaktı ve ikimiz de bu riski almak istemiyorduk.

Yaptığı her yavaş hareket tereddütle doluydu, tepkimi yakalıyor ve bunun ona hissettirdiklerinden zevk alıyordu. Parmak uçları kollarımın kenarlarında geziniyordu ve eğer ondan alacağım tek dokunuş bu olsaydı, fazlasıyla yeterli olurdu.

Ollie başını eğdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sonra beni görmek için geri çekildi.

Yeşil gözleri çatışmayla doluydu, umutsuz ve umut doluydu, ancak o bunu b a ş a r a b i l i r d i . Saniyeler, diğerinin hareketine bağlı kalp atışlarıyla geçip gitti.

Ve ben kendi içimde bir çatışmayla donup kalmıştım, her lanet karardan korkuyordum, ama o her ince dokunuşuyla her şüpheyi ortadan kaldırıyordu. Yakınlığı beni iyileştiriyor ve her beklenen saniyede içimi açıyordu.

Ollie'nin elleri ıslak saçlarımda gezinirken nefesi kesildi. Suyun altında ilk kez başımı kaldırıp yüz ifadesini yakaladım. Su kirpiklerinin ve dudaklarının üzerine düşmüştü ve çene çizgisi boyunca uzanan kaslar gerilmişti. Sanki dayanamayacakmış gibi alnını benimkine bastırdı, gözlerini kapattı ve parmaklarıyla başımın arkasını kavradı.

Dudakları dudaklarıma dokunduğunda beni içine çekti, havada asılı kaldı, uzaklaştı, yaklaştı ve ellerim bu kadar uzun süre kendimi tutmaktan titredi. Nefes almak bir şarkıya dönüştü, böyle kutsal anlarımızda nihai çalma listemiz. Ama sessizlik bile hikâyeler, istekler, ihtiyaçlar anlatırdı ve biz hep aynı melodiyi anlardık.

Dudaklarının şekli benimkine yapıştı ve burnundan rahatlamış bir nefes kaçtı. Zamanın durmasına neden olan o tek kelimeyi söylerken düşmemek için belinden tuttum.

"Mia," diye nefes aldı, sesi bir duygu dalgasıyla boğuşuyordu. Ollie beni de yanına alarak fayansa yaslandı. Sanki ilk ve son kez öpüşüyormuşuz gibi öpüştük; dudaklar, kalpler ve ruhlar tarafından birbirine bağlanmış, kaçınılmaz bir bağın içinde mutlu bir şekilde kapana kısılmıştık.

Ve su soğudu, ama biz yanıyorduk, tekrar bir araya gelene kadar bu anın içimizi yakacağını çok iyi biliyorduk.

Dili yavaş, yatıştırıcı bir ritimle benimkine karıştı, her sinire vurdu, her vuruş her ağrıyı iyileştirdi. Verme ve alma dansımıza geri dönmeden önce dudaklarındaki suyu emdim. Onun tadı kan dolaşımına bir vızıltı gönderdi, beni baş döndürdü ve onunla sarhoş etti.

Ellerimi bel kemerinin üzerinde gezdirdim, geri çekilip başını benimkine doğru salladığında aşağı doğru çektim. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Ollie dudaklarındaki suyu yaladı ve etrafımdan dolaşıp kabinden çıkmadan önce beni son bir kez öptü.

Hareketsiz bir şekilde orada durdum, kendimi boş ve reddedilmiş hissediyordum.

Zaman geçti, tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Duştan çıktım ve otomatik pilota geçtim. Giyiniyor, kurulanıyor, aynada kendime bakıyordum. Dişlerimi fırçalarken etrafımda insan dalgaları dolaşıyor, ne kendi düşüncelerimi ne de başkalarının sözlerini anlayabiliyordum; ta ki Dean Lynch'in sesi dahili telefondan gelene kadar.

"İkinci bir emre kadar tecritteyiz. Tekrar ediyorum, ben Dekan Lynch ve ikinci bir emre kadar tecrit altındayız. Her ne yapıyorsanız bırakın ve sayım için yatakhanelenize çekilin."

"Pekâlâ, düşünuzu kapatın, prosedürü biliyorsunuz," diye seslenen güvenlik görevlisi tek bir el çırpışının ardından insanları kapıdan dışarı çıkardı.

Sorular ve teoriler ben kapıma ulaşana kadar koridorda vızıldadı.

Ethan beni uyandırdığında saat neredeyse sabahın üçüydü. Bu kez, kollarını belime dolamış, çoktan arkamdaki yatağa girmişti. Kirli sakalının omzumu sıyırmasından ve sıcak nefesinin boynuma çarpmasından onun olduğunu anladım. Vücudunuz, kendi gözlerinizle görmek zorunda kalmadan önce bir başkasının tanıdık varlığını hatırlama eğilimindedir.

Ne zaman korkup harekete geçmeniz gerektiğini ve ne zaman bir başkasının kollarında güvende olduğunuzu söyleyen altıncı bir histi. Herkeste vardır. Çok azı onu dinlemeyi seçer.

Altıncı hissim Ethan'ın öyle ya da böyle her zaman hayatıma ait olduğunu doğruladı. Sadece hangi rolü oynaması gerektiğini bilmiyordum. Ne olursa olsun, ağzım yine de açıldı ve reddedilmiş bir umutla "Ollie," dedi.

Ve her zaman olduğu gibi Ethan iç çekerek beni düzeltti, "Ethan. Her zaman Ethan." "Bu gece ne oldu?" Arkamı dönmeden sordum.

Ethan bir nefes verdi ve parmaklarını belime geçirdi.

Yaşadığımız ilişki için kendimi suçlu hissetmiyordum, hatta bunun için minnettardım. Kimse ilişkimizin derinliğini bilmiyordu ve böylesi daha iyiydi. Ethan'ın yanıdayken, sahip olduklarımızı tanımlamak ya da

Kutu. O bir arkadaşıtı. O benim kahramanımdı. Ollie gittiğinde her şeyimdi. Ve ona ihtiyacım olduğunda her yerdeydi. Her şey kaosa döndüğünde o benim tek dayanağımdı.

Ama işin üzücü yanı, Ethan ve Ollie arasında kalsaydım Ollie'yi seçerdim. Ethan da bunu anlıyordu ama yine de dayanıyor, Ollie geri dönene kadar ikimizin de zamanını alıyor, onu ihtiyacım olan şekilde kullanmama izin veriyordu. Belki Ethan da beni kullandı.

Birbirimizin yalnızlığını öldürdük.

Ethan kuru bir sesle, "İkinci kanattaki bir yatakhane odasında intihar olayı olmuş," dedi. "Lynch sayım yapıldığından emin olmak ve polis için bölgeyi boşaltmak istedi."

Yüzümü ona döndüm, o da inatçı saçlarımı yüzümden çekti. "Gördün mü?"

Ethan başını salladı. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Başını sallama sırası bendeydi ve Ethan gözlerini başka yöne çevirip tavana baktı, beyni fazla mesai yapıyordu.

Ethan yeterince ölüm gördü. Tüm bunlara karşı hissizleşmiş olmalıydı ama yine de her seferinde onu parçalıyor gibiydi. Ethan yüzünü bana döndü, dudakları birbirine yapışmıştı, dünyası sarsılmıştı. "Bu geceye ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Onu hiç böyle görmemiştim ve kendi canına kıyan kişiye yakın olup olmadığını merak etmiştim. "Benden ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Jett. Sadece sana ihtiyacım var." "Tamam."

Yüzünü boynumun oluğuna gömerken sessizce yatıyorduk, her parçası kırılmanın eşiğindeydi ama kırılmayı reddediyordu. Ona ağlamasına izin vermenin daha iyi olacağını söylemeliydim çünkü kalbiniz ancak bir yere kadar affedici olabilir.

Gerçi Ethan'dan bahsediyorduk.

Ethan'ın taştan bir ruhu ve bir Azrail'in kalbi vardı.

Sırtımı göğsüne bastırırken parmakları benimkilere dolandı ve kırılmış bedenini sıkarak uzaklaştırdı.

Dr. Conway günün ikinci dersine girdi. Tyler yanıma oturdu ve küçük sınıfta fısıltılar yankılanırken kaşlarını havaya kaldırdı.

Bayan Chandler, "Bugün biraz farklı olacak," diyerek Dr. Conway'i onaylayan bir baş işareti yaptı. "Buradaki herkes Dr. Conway'i tanıyor ve bugün kendisi zorbalık, intihara yardım ve önleme konularında konuşacak."

Tyler bana döndü ve fısıldadı, "Ne zaman biri intihar etse, sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi bunu büyük bir olay haline getirmek zorundalar."

Başımı salladım ve ona *düşüncelerini kendine sakla* bakışları attım. Dr.

Conway boğazını temizledi ve Tyler'la ben başımızı öne eğdik.

"Hiç beklemediğin insanlar Tyler. Hafife alınmaması gereken bir şey," dedi Dr. Conway

dikkatini sınıfın geri kalanına vermeden önce. Tyler'ın sarı saçları omuzlarına dökülürken gözleri masasının yüzeyini buldu.

Dr. Conway bir gece önce olanları anlatmaya devam etti. Elbette ayrıntılı olarak değil ama Haden'ın birçok arkadaşı olan kendine güvenen bir genç adam olduğunu anlattı. Hiç zorbalığa maruz kalmamıştı ama başkalarına zorbalık yapan biriydi. İçsel mücadele görünmezdi ve bazen sessiz acıyı bastırmanın en kolay yolu onu bir başkasının içine atmaya çalışmaktı. Ne yapmayı planladığını asla bilemezsiniz ve bu tür insanlar kendileri için en tehlikeli olanlardır çünkü yardım çığılığı yoktur. Ancak yine de dikkat edilmesi gereken işaretleri ve şüpheli davranışların nasıl rapor edileceğini sıraladı.

Bir de Livy gibi insanlar vardı.

"Livy kim?" Tyler kısık bir sesle sordu.

Alicia'nın geçen yıl bana Livy ve Tommy'nin hikâyesini anlattığı geceyi hatırlayarak Dr. Conway'i işaret ettim ve dinlemesini tavsiye ettim.

Livy de benim gibi Dolor'un kapılarından kırılmış ve kafası karışmış bir şekilde girmişti. Sonra Thomas sayesinde kendini yeniden bulmuştu, tıpkı benim Ollie sayesinde bulduğum gibi.

Livy aşık olmuştu.

Livy mutluydu.

Livy Dolor'dan canlı çıkmayı planlamıştı. Ama başaramadı.

Livy ve Tommy Dolor'un lanetine kurban gittiler.

"Livy, Haden gibi insanlara karşı aylarca güçlü durduktan sonra canına kıydı. Her ikisinin de kendi şeytanlarıyla mücadele ediyor olması ne kadar ironik ve eğer gözlerimizi ve kalplerimizi birbirimize açsaydık, eğer dinleseydik, ikisi de hala burada olurdu," diye açıkladı Dr. Conway.

Dr. Conway'in bahsetmediği şey Livy'nin toplu tecavüze uğramış olmasıydı ki bu bazıları için yeterli olabilirdi. Yine de hamile kalana kadar dayanmış, daha sonra Tommy tecavüzcülerden birini öldürdükten sonra hapse atıldığında tek devamlılık kaynağını kaybetmişti. Tommy'yi kaybetmek onun kırılma noktasıydı. Livy daha sonra yurt odasında tavana asılı halde bulunmuştu.

Sandalyeden indikten sonra aklından neler geçtiğini merak ettim - pişman olup olmadığını. Tecavüzcünün ve onunla alay eden insanların görüntüleri yaralı zihnine girmiş miydi? Tommy'yi ve kararının ona ne yapacağını düşünmüş müydü?

Tommy'nin intikamının ve Livy'nin ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ama öğrenciler hâlâ sanki bir efsaneymiş ya da bir başkasına yapılabilecek bir büyüymüş gibi fısıltıyla onlardan bahsediyordu.

Bayan Chandler, "Bu akşam yemekten sonra Haden ve Livy için bir nöbet tutacağız," diye sözlerini tamamladı.

Conway elindeki malzemeleri topladı. "Zorunlu değil ama en azından saygı göstermenizi bekliyoruz."

Yemekten sonra Tyler, Bria ve ben çimenlikte yan yana yürüyerek ortadaki loş ışıklara doğru ilerledik. Yanık turuncu gökyüzü, gece çökerken yıldızlı tuvale karışıyordu. Jude Liam'ın yanında dururken, Jake dairenin diğer tarafında mesafesini koruyordu; gözleri merkezden Liam'a doğru

gidip geliyordu.

Maddie yanında Ollie'yle yürürken arkamdan kıkırdadı. "Bu çok sinir bozucu," diye fısıldadı Bria yanımda.

Omuz silktim ve sessizliğin o anı ele geçirmesine izin verdim.

Birkaç öğrenci Haden hakkında bir şeyler söyledi. Livy hakkında kimse bir şey söylemedi. Livy'yi kimse tanıımıyordu. Gözlerim uzakta duran Ethan'a takıldı; sersemlemiş, başka bir yerde, başka bir zamanda kaybolmuştu. Yüzü bir maskeye dönüşmüştü, düşüncelerini saklıyordu, parmakları kemerine dolanmış, eklemeleri beyazlaşmış olmasına rağmen hiçbir şey söylemiyordu.

"Hemen döneceğim," dedim kızlara sessizce.

Fark edilmeden çemberden sıyrıldım ve Ethan'ın yanında durdum. Dikkati ilerideydi ve ikimiz de tepenin üstünden aşağıya, çembere bakıyorduk. Elini kemerinden tutarak bağlı ellerimizi arkasına çektim ve o da uzun bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Nöbetin geri kalanında öylece durduk; dudakları ayrık, nefes alışları düzensizdi ve benim rahatlığım dünyanın geri kalanından gizlenmişti. Ama ihtiyacı olan şey buydu.

Rüzgâr esiyor, görevlilerin ellerindeki mumları titretiyordu.

Konuşmalar bitmişti ama ani sessizlik en gürültüsüydü. Ollie daralmış gözleri ve acı dolu ifadesiyle başını kaldırıp ikimize baktı.

Sonra bulutlar dağıldı ve yağmur başladı.

Öğrenciler tepeden okula doğru koşarken çember dağıldı ama Ethan ve ben olduğumuz yerde donup kalmıştık; Ethan'ın eli arkasından benimkini sıkıyordu ve bırakmak istemiyordu.

"Kelle sayımına başlayalım," dedi başka bir güvenlik görevlisi yaklaşırken, Ethan'ın tavırlarına bakarak.

Ethan elimi bıraktı ve gözlerini güvenlik görevlisine çevirerek son yirmi dakika içinde ilk kez konuştu. "Tam arkadayım Jerry."

Jerry düşen gökyüzünün altında bana başıyla selam verdi ve diğer öğrenciler çılgınca yanımızdan geçip giderken oradan ayrıldı.

Ethan dönüp bana baktı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, biliyorum," dedim. Bırakın teşekkür etmeyi, birine ihtiyaç duyduğunda bunu itiraf etmek bile onun için zordu. Ama benimleyken buna hiç gerek kalmıyordu.

Ethan'ın gözleri çemberin eskiden durduğu yere doğru kaydı ve tekrar bana döndü, "Yurt odana dönmeden önce beş dakikan var." Bakışlarım Ethan'ın bakışlarının az önce ayrıldığı yere indiğinde Ollie'nin tepenin dibinde sırtı bize dönük bir şekilde durduğunu gördüm. "Beş dakika, Jett."

Ollie'yle konuşmayalı bir aydan fazla olmuştu, duşta geçirdiğimiz zamanı saymıyorum çünkü iki kelimeyi bile zor konuşuyorduk.

Ollie'ye doğru yürüdüm. Kapüşonunu çıkarmış, sıırıslıklam olmuş ve ıslak tenine yapışan beyaz tişörtüne kadar soyunmuştu. Kuş dövmeleeri sırtının yan tarafından yukarı doğru çıkarken görünüyordu ve ben yaklaşırken başını öne eğdi. "Onunla yatıyor musun?" sesi kısıktı ve odağı uzaktaydı.

"Hayır," dedim hemen ve onun önüne doğru bir adım attım.

Pasif bakışlarını bana doğru kaldırdı ve kapüşonunu avucunun içinde sıkarken başını eğdi. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

Bir nefes verdi ve yağmur damlalarını göz kırparak uzaklaştırdı.

"İyi misin?" "Bilmiyorum... Hayır... İyi olduğumu sanmıyorum."

Bir gök gürültüsü sessizliği bozarken Ollie başka tarafa baktı ve başını salladı. "Bundan nefret ediyorum," dedi etrafımızdaki havadan rahatsız olmadan. "Kahretsin, Mia... Her şeyi berbat ettim. Ben öyle yaptım-

Onu susturarak bileğini tuttum. "Lütfen, bilmek istemiyorum."

"Seni özlüyorum," dedi sertçe. "Seni o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor." Yumruğunu daha sıkı sıkarken kaşları birbirine çarptı. "Nasıl hissettiğimizi hatırlıyor musun? Sürekli benim seni düşündüğüm gibi beni düşündüğün için mi canım yanıyor, yoksa bunu hafifletecek başka biri mi var? Aklından hiç geçiyor muyum? Çünkü bunu tek başıma yaşadığımı düşünmekten kendimi alamıyorum."

Sözsüzce ona bakarken kirpiklerimdeki yağmuru kırıştırdım.

"Cevap ver lan bana!" Ollie, irkilmeme neden olacak şekilde talepte bulundu. "Yoksa bana işkence etmekten zevk mi alıyorsun?" "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Ollie bileğimi tutup önümde sarsıldığında uzaklaşmak için döndüm.

"Benim onayımı aldın Mia. Artık özgürsün, beni beklemenin bir anlamı yok. Görünüşe göre ben de kardeşim gibiyim. Asla bir zamanlar tanıdığın kişi olamayacağım. O çok hoşlandığın adam artık yok."

Yeşil gözlerinde yeniden doldurmayı çok istediğim bir boşluk vardı. Bana bakan benim Ollie'm değildi. Karanlığın bu tarafı onu iyi tanıyordu. O kadar iyi tanıyordu ki, iblisleri onu geri aldıkları için seviniyorlardı ve eğer şimdi durmazsam, karanlığı beni de yutacaktı.

Onuncu Bölüm

*"Onların gözlerindeki acıdan korkmayın.
Bunun yerine, incindiğinde korkunun içi
boşalır.*

*Çünkü ikisi arasındaki fark
kalptir."*

-Oliver Masters

Mia.

"BU HAFTAYI ÇOKTAN BİTİRDİM," diye sızlandı Bria. "Tyler nerede?"

Nöbetin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve etrafıma baktığımda hem Tyler'ın hem de Jude'un yemekhanede olmadığını gördüm. Aklıma hemen Tyler ve onun güvenliği geldi. "Bilmiyorum,"-sandalyemden kalktım- "Hemen döneceğim. Odasını kontrol edeceğim."

Jake başka bir masada Liam'a asılan bir kız hakkında yorum yaparken Bria başıyla onayladı. Bildiğim kadarıyla Bria'nın Jake ve Liam'ın ilişkisinden haberi yoktu. Ama bu Jake'in ağzını kontrol edememesini engellemiyordu. Bria'nın düşünceleri başka bir yerdeydi ve zaten bu konuda pek bir şey görmüyordu.

Üçüncü kanada doğru yürüdüm ve Tyler'ın kapısına yaklaştım. Yumuşak çığlıklar duyuldu ve kapıyı iterek açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Tyler'a arkadan sokulurken gözlerim Jude'un çıplak kıkına takıldı. Hemen kapıyı kapatırken "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Kocaman gözler ve donmuş ayaklarla kapının diğer tarafında durdum, az önce tanık olduğum görüntüyü bir araya getirmeye ve kapatmaya çalıştım. Elim hâlâ kapı koluna yapıştı, Jude kapıyı diğer taraftan açıp yanımdan geçti.

"Mia, çok özür dilerim. Bunu görmemen gerekiyordu," dedi Tyler nefes nefese. Başının üzerinden bir tişört geçirip bacaklarını pijama pantolonunun içine sokarken açık kapıdan ona doğru döndüm. "Lütfen, Bria'ya söyleyemezsin. Beni öldürür."

Sarı saçları da en az beni içine soktuğu bu durum kadar harap haldeydi. "Neden Bria'ya söyleyemiyorum?"

"Çünkü..." diye homurdandı. "Artık bir şey gibiler."

"Tyler! Bunu ona neden yaptın?"

"Ondan hoşlanıyorum ve ... bilirsiniz... zorlandığımdan beri yeterince hoşlandığım birini bulamadım. Kendimi geri plana atmaktan ve insanların beni ezip geçmesine izin vermekten bıktım!"

"Şu anda bununla uğraşamam," diyerek şakaklarımı ovuşturdum, "iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmeye geldim. O adama güvenmiyorum Ty. Sen de güvenmemelisin."

"O iyi, Mia. Onu tamamen yanlış tanıyorsun. Keşke onu tanısaydın."

"Hayır, bu konuda yanılmıyorum." Bana zararlı şakalar yapanın o olduğunu düşündüğümü ona

nasıl söylerim? Yatağıma ve sırtıma camı kim koydu?

Boş bakışları üzerimde takılı kaldı. "Hiçbir şey söylemeyeceğini söyle. En azından önce bunu anlamama izin ver.

O zaman ona kendim söylerim."

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu senin cenazen."

Kimsenin yüzüne bakamadığım için yemekhaneye geri dönmemeye karar verdim ve bunun yerine yatakhane çekilerek sırlarımı tek güvenilir arkadaşım olan günlüğüme döktüm.

Haftalık Cinsel Saldırıya Karşı Kadın toplantımız o akşam garipti. Tyler, Bria, iki yeni kız ve ben yerde dağınık bir şekilde oturuyorduk. Yeni kızlar odadaki büyük fili saptırmaya yardımcı oldular - Tyler ve Bria'nın karşılıklı oturması ve aynı adamla yatmasıydı bu fil.

Sadakatom önümde serilmişti. Bria'ya baktım, fare gibi küçük, sesi de ona uygun olan genci dikkatle dinliyor, arkasından neler döndüğünden tamamen habersiz olması gereken anlarda başını sallıyordu.

Sonra Tyler bir ayda on kilo verdikten sonra sarışın bomba gibi bir playboy modeline dönüştü, bakışları Bria ve benim aramda gidip geliyordu ve suçluluk duygusu bir yağmur bulutu gibi üzerinde geziniyordu. Gözlerimi Bria'ya diktim, itirafını dökmek için en güvenli yerin burası olduğunu düşünerek, ama o sadece iri gözlerle başını salladı.

" ... ve şimdi buradayım. Biliyorum çok uzun zaman önceydi ve şimdiye kadar atlatmış olmalıydım..." diye devam etti yeni kız.

Bria araya girerek onu susturdu. "Hayır, o şeyler sonsuza kadar seninle kalır. Önemli olan şu anda burada olman." Bria yerde sürünerek kıza sarılmayı teklif etti.

"Peki ya sen? Senin hikayeni dinleyebilir miyim?" diye sordu kız.

Bria onun yanında bir yere yerleşmeden önce bana baktı. "Benim hikâyem benim bile değil; Mia'nın hikâyesi." Bria elini kalbinin üzerine koydu. "Bana tecavüz eden herif bunu sadece başka bir herif ona ulaşmak istediği için yaptı. Ben asla amaç değildim... sadece dikkat dağıtmak için bir fırsattım."

"Teşekkür ederim Bria," diye kestirip attım, o geceyi tekrar yaşamak istemiyordum. Bria beni rahatlatmak için küçük bir gülümseme attı ama benim rahatlatılmaya ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey Tyler'ın itirafının açıklığa kavuşmasıydı çünkü buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Seansımızın ardından Bria ve ben koğuşumuza geri dönerken kızlar dağıldı. Konuyu Jude ve Tyler'dan uzak tutmaya çalışarak, sadece kafeterya yemeklerinden bıktığım, canım taco ve buzlu kahve çektiği gibi güvenli konulardan bahsetmeye çalışırken Bria beni durdurdu ve bir köşeyi dönmeden önce elini koluma koydu. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için başını çevirdiğinde siyah saçları omuzlarını sıırıyordu. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle olmaz. Hayır.

"Elbette," dedim, sesim titriyordu ve dişlerim gıcırıyordu.

Bria'nın dudakları kıvrıldı. "Jerry bana biraz aldı..." işaret parmağıyla başparmağını birbirine

sıkıştırdı ve ağzına götürerek esrarı taklit etti.

Gözlerim büyüdü. "Jerry, güvenlik görevlisi mi?"

Bria heyecanla başını salladı, kolunu benimkine doladı ve beni köşeye doğru ilerletti. "Yarın ormanda bana katılmana izin vereceğim, ama sadece sen." Yüzünü öne çevirdi ama gözlerim ondan ayrılmadı, beni beton bir duvara sürüklemeyeceğine güveniyordum.

"Jerry'nin sana böyle bir şey almasını nasıl sağladın?"

Kapısının önünde durduğumuzda omuz silkti, "Herkes yemekten önce onu doktorlardan birini becerirken yakaladım. Küçük bir tehdit uzun bir yol kat ettirebilir." Başım geriye düşüp sessiz bir kıkırdamaya dönüşmeden önce bir homurtu koptu. "Mia!" Bria omzuyla beni dürttü. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Anladın mı?"

"Tamam... Tamam. Anladım." Çabucak toparlandım ama gülümsemem hâlâ devam ediyordu.

Ertesi sabah, Ethan'ın yanımda hafifçe horlamasıyla uyandım. Başımı pencereden dışarı uzattığımda güneşin bariz bir şekilde parladığını gördüm, yani saat yediyi geçiyordu. Çılgınca, gözleri açılana kadar onu salladım.

"Kahretsin," diye ayağa fırladı ve yere saçılmış giysilerini bulmak için etrafına bakındı, "lanet olsun, Jett." Siyah boxer belini ve kalçalarını sarıyordu. Çıplak göğüslü ve güzeldi, mürekkep değmemiş teninin altında kaslarının hareket edişine hayran olmaktan kendimi alamadım. Bakışlarım göğsünden karnına, oradan da boxer'ının içinde uzanan sabah odununa kaydı. "Jett!"

Ona bakmamı izlemek için hareketlerini durdurduğunu fark etmemiştim ve Ethan bana bakarken sabahki kocaman şaşkınlığını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Hayır, onun yerine iki elini kalça kemiklerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Jett..." dedi yavaşça.

Gözlerimi tekrar onun yüzüne çevirdim. "Neden çıplaktın?"

"Büyü artık." Ethan başını salladı. "Bu çıplak değil ve rahat etmem gerekiyordu." Beyaz bir tişörtü kafasına geçirdi ve etekleri sanki önemli bir şey değilmiş gibi ereksiyonunun üzerine döküldü. "Üzerimde kıyafetler varken uyuyamam."

Dikkatimi dağıtmak için yatağın kenarına eğildim ve pantolonunu kaptığım gibi ona fırlattım ve gözlerimi kapattım. "Kaldır şunu. O şeyle birinin canını yakacaksın."

Ethan gülmek için kendini zor tuttu ama yüz hatlarında bir gülümseme belirdi ve bu belgelenmesi gereken nadir anlardan biriydi. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Sanırım arkadaşlığımızda bir sınırı aştık."

"Havlunu banyoda düşürdüğün anda o sınır zorlandı." Bacaklarını teker teker pantolonunun içinden geçirdi. "Ve beni yatağına davet ettiğin an." Pantolonunu sabitledikten sonra üniformasının gömleğini çıkardı ve üzerimde durdu. Eli başımın üstüne geldi ve bir çocuk gibi saçlarımı karıştırdı. "Merak etme. Ben kimse için ikinci planda kalmam. Asla düşündüğün yere gitmez."

"Hiç aklımdan geçmedi." *Şimdiye kadar, onun sayesinde.* "Güzel."

"Güzel."

"Sonra görüŖürüz, Jett," dedi Ethan sonunda, anlam veremediğim bir Ŗeyle dolu kalın bir sesle ve iz bırakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Bunun nereye varacağına dair endişeli düşüncelerle yatağa yaslandım. Ethan asla bu yola giremeyeceğini söylemişti ama Ŗimdi o yol aklımdan geçiyordu. Ethan kolaydı. Güvenliydi. Ollie'nin Ŗu anda sahip olmadığı her Ŗeye sahipti. Eğer karar verme Ŗansım olsaydı Ethan doğru karar olurdu.

Ama başka seçeneğim yoktu. Ollie hayatıma girdiği anda bunu elimden aldı.

Bria'ya ormanda eşlik etmek yerine, pek uğramadığım bir yer olan dinlenme odasında Sinema Günü'nü tercih ettim. Girişte durdum, kapı aralıktı ve yabancı bir bölgede tanıdık bir yüz aradım. Işıklar sönmüştü ve tüm gözler lisedeki gibi tekerlekli bir arabanın üzerinde duran 1990'ların televizyonuna çevrilmişti. Odanın önünde puf sandalyeler yayılmıştı ve arkada büyük bir kanepe oturuyordu. Birçok kişi yastık ve battaniyelerini yurt odalarından getirmişti ve sessiz fısıltılar ve kıkırdamalar televizyonun ince sesleri altında oynaşıyordu.

Bir güvenlik görevlisi kapalı pencerenin altında oturmuş, ayaklarını havaya kaldırmış ve ellerini bir cips poşetine sokmuş, çalan her neyse ona dalmıştı.

"Mia," diye fısıldadı bir ses ve küçük bir el havaya doğru el salladığında gözlerim odanın içinde süzüldü. *Tyler*. Yanında kıvrılmış Gwen'le birlikte ona doğru ilerlerken rahat bir nefes aldım.

Tyler kanepenin köşesinden kalktı ve Gwen beni selamlarken ben de onun yanına kaydım. "Ne izliyoruz?" diye sordum.

"İki kelime: Dylan O'Brien," dedi Gwen iç çekerek ve elini kalbinin üzerine götürerek. "Dylan mı?"

Gwen önünü işaret etti, tam o sırada bir çocuk iki duvarın arasından koşarak ekranın karşısına geçti.

"Ahh, anladım."

"Sahip olamayacağını bildiğin erkeklere aşık olmak, gerçek bir ilişkiden çok daha kolay. Sana zarar veremezler," diye ekledi omuz silkerek.

Tyler bir kahkaha attı. "Onlar da seni memnun edemezler."

"Eh, ben her zaman daha iyisini yaparım zaten," diye itiraf etti Gwen, başını sallayarak dudaklarını büzmeden önce. Tyler başını geriye attı, önümüzde bir fasulye torbasının üzerinde oturan iki çocuk kafalarını çevirip bizi susturduğunda kahkahalarına engel olamadı. Gwen onları tersledi ve bana doğru döndü. "Yaralanmaktan bahsetmişken, sen nasılsın?"

Kanepeye kıvrıldım ve bakışlarımı tekrar televizyona kaydırdım, zaman kazanıyor ve hangi olaydan bahsettiğini merak ediyordum. Bir Ŗekilde cam olayını biliyor muydu? Babamdan mı? "Ne demek istiyorsun?"

"Maddie ve Ollie olayı. Bunun seni mahvedeceğini düşündüm, değil mi? Tabii artık başka biri yoksa."

"Ben iyiyim. Bir öpücük beni rahatsız etmez." Gerçi rahatsız ederdi ama burada herhangi birine zerre kadar zayıflık göstermek sırtınıza hedef tahtası koyar ve zaten peşimde yeterince insan vardı. Yine de gözyaşlarını gösteremezdim. Duygularını gösteremezdim. İnsanlar zayıflıklarınızı, sırlarınızı öğrenirse, size karşı kullanacakları silahları olur. Ve Ollie beni yok edebilecek tek silah.

Gwen başını salladı, dekolteli gömleğinden görünen iri göğüsleri jöle gibi hareket ediyordu. "Ben öpücükten bahsetmiyorum. Ollie'nin ona çakmasından bahsediyorum." Kalbim karnıma doğru fırladı. Gözlerim onunkilere kaydı ve yüz ifademi kontrol edemedim. "Ve eğer bir kez daha onun poposuyla nasıl lanet bir gitar gibi oynadığını duymak zorunda kalırsam, yemin ederim gide-

"Gwen!" Tyler çığlık atarak başını Gwen'den uzaklaştırdı ve onu omzundan itti. "Senin neyin var böyle?"

Sözsüz bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ve kapıya doğru ilerlerken Tyler'ın sözlerinin geri kalanı arkamda bulanıklaştı.

Geçen ay yaşadığım onca şeyden sonra, Ollie'nin hiç vakit kaybetmeden aletini başkasına soktuğunu öğrenmek kadar acı verici bir şey olamazdı. Sadece başkasına değil, Maddie'ye de. Mesafesini korusa bile beni yakacak güce sahipti. Ama bu daha önce kucakladığımız yanık değildi. Bu yanık cehennem gibi acıtıyordu.

Onunla temas kurma umuduyla koridorlarda ilerlerken her ayağım sanki kül bloklarıyla bağlanmış gibi ağırdı. Kalbimdeki yanma göğsümden boynuma ve gözlerimin arkasına doğru hızla ilerliyordu. Öfkemi ve gözyaşlarımı içimde tutmaktan başım zonkluyordu. Bir planım ya da ne söyleyeceğim yoktu, tek bildiğim onunla yüzleşmek için onu görmem gerektiği idi. Geleceğimizi tamamen mahvetmek için mi bu kadar alçalmıştı?

Kanadıma ulaştığımda kapımın önünde bekleyen bir başka origami gülü ona olan öfkemi daha da körükledi. Bana bıraktığı hatırlatıcıyı alıp kapısına doğru yürüdüm ve kapı açılana ve Ollie kocaman gözleri ve dağınık saçlarıyla diğer tarafta durana kadar kapıyı yumrukladım.

"Mia?"

Yanık tüm duyularıma yayıldı -gözlerimin arkasına, burnuma, boğazımın arkasına ve nihayetinde kulaklarımda çınlamaya başladı. Gülü titreyen bir elle çıplak dövmeli göğsüne vurdum ve yere düşerken gözlerimi onunkilere kilitledim. "Seni piç kurusu," demeyi başarmıştım ve onun canını yakmak ve içimde kaynayan acının aynısını hissetmesini istiyordum.

"Biliyorsun." Bu iki kelime soru yerine bir ifade olarak çıktı ve yenilgiyle başını eğdi.

"Artık sadece ben varım. Artık *sen ve ben* yokuz. Bizim için savaşmayı bıraktığın anda sen ve ben bittik." Her kelime bir zamanlar bildiğim bir aşkla lekelendi, ama toplamayı başardığım tüm gücümle dışarı sızdı.

Bana ikiyüzlü deyin. Bencil deyin. Devam et ve benden nefret et.

Mesele şu ki, Ollie beni bu noktaya getirmek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bir şekilde, duvarlarımı yıkmak için ihtiyacım olan şeyin onun beni itip kakması olduğunu biliyordu ve asla

Bırakmak.

Ve Ollie'nin şu anda tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ollie'yi geri kazanmanın tek yolu ona duygusuz bir kız vermektir. Duyguları olmayan kız. Bir zamanlar uğruna çok mücadele ettiği o lanet sosyopat kız.

"Nöbette o sözleri söylemek istemedim! Savaşmayı asla bırakmadım!" Ollie'nin sesi daha da yükseldi, "Dinle, özür dilerim. Çok üzgünüm ama savaşıyorum. Her gün sürekli bir savaş ama asla pes etmedim. Söylediğim her şeye rağmen pes etmiyorum..."

Ollie'nin yalvarışları sayesinde gözlerimi kapatıp ışıkları söndürmeyi başardım. *Bunun geçici olduğunu* kendime hatırlatıp durdum. *Sadece kısa bir süre için.*

Yanma azalana ve kalbim sabit bir ritim tutturana kadar zihnimden saydım. Sonra gözlerimi açtım.

Ollie'nin sözleri birbirine karıştı ve sonra tamamen durdu. Bana baktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ayaklarımıza baktım.

"Kaldır şunu." "Mia?" Ollie'nin göğsü kabardı ve kaşlarını birbirine vurdu.

"Gül," diye ayaklarımızın dibindeki kâğıdı tekmeledim, "gülü topla."

Ollie tereddütle eğildi ve gözlerini bana çevirmeden önce gülü aldı. Beni okumaya çalışırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ama ben ulaşılmaz olmuştum. İçi boş. Bunu çözmüştüm ve artık maskem takılıyken bana zarar veremezdi.

Bunu onun için yapmıştım. Ona ulaşmanın tek yolu buydu.

"Şimdi yırt şunu."

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapma bunu."

"Yırt şunu, Ollie!" diye bağırdım ve Ollie gözlerini kapadı. Ses tonumdan öfke damlıyordu ve vücudum titriyordu ama gözlerimin ışığını kapalı tuttum. Onları kapalı tutmak zorundaydım. Her bir parça ayağımıza doğru süzülürken Ollie yavaşça gülü yırttı. Son parça botumun üzerine düştüğünde gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Şimdi üzgün olduğunu söyle."

"Mia, lütfen. Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Bana doğru uzandı ama ben bir adım geri attım.

"Bu kelimeyi çok seviyorsun, şimdi ne duruyorsun?"

Kollarını yana doğru indirdi. "Özür dilerim!" "Benden değil, gülden."

Ollie çenesini indirdi ve kollarını yana doğru uzattı. "Çok özür dilerim," diyerek bana baktı, "Daha iyi misin?"

Yere baktım; gül hâlâ ayaklarımızın dibinde parçalara ayrılmıştı. Ayağımla parçaları tekmeledim. "Hayır, hâlâ kırık. Görünüşe göre 'özür dilemek' bir işe yaramamış. Bu benim," - parçaları işaret ettim- "bu benim lanet olası kalbim ve özrün artık hatalarını onarmayacak ya da iyileştirmeyecek. Senin 'özrün' kırdığın şeyi geri getirmez. Ve bu sefer kırdığın bizdik. Temelli olarak."

Farkına vardı ve bir adım geri çekilirken iki avucunu gözlerine götürdü. "Mia, bu konuda

yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun... anlamıyorsun," dizlerinin üzerine çöktü, "Bunu düzeltebilirim. Düzeltebilirim.

Bizi düzelt... Bunu atlatacağız çünkü birlikte olmamız gerekiyor..." Ollie ayaklarımın dibindeki parçaları toplarken gözyaşları arasında mırıldanmaya devam etti. "Bunu yapamazdım. Hiçbir şey bana izin vermezdi... Bunu düzeltereğim."

Bir adım geri attım ve sonunda Ollie'yi tam istediğim yere getirdim; dizlerinin üzerine çökmüş, yalvarıyordu. Uzun parmakları kalçalarımı kavıyor, yüzünü bacaklarımın arasına gömerken hareket etmeme izin vermiyor, tutarsız sözler ve özürler mırıldanmaya devam ediyordu.

"Cehennemde kal, Ollie." Geriye doğru sarsıldım ve avuçlarının üzerine düşmesine neden oldum.

"Sen benim için bir hiçsin."

Güç. Aşk gücü. Ancak aşkın egemenliği altında olmak insanların içindeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkarabilir; güçsüz kalan tarafın siz olmadığınızdan emin olmak için ileri geri bir elim sende oyunu oynanır. Bunu benim en kötü anım olarak işaretleyebilirsiniz-sadece bir noktayı kanıtlamak için sevdiğim tek kişiyi bilerek incitmek. Evet, onu incitmek istedim ama sadece onu geri getirmek için.

Bu işe yaramalıydı.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak ışıklarımı başarıyla yaktım.

Ollie adımı seslendi. Yanık geri geldi ve gözyaşlarım sonunda gözlerimin kenarından düştü.

Bana geri dön, Ollie.

On Birinci Bölüm

*"Soğuk kalpli canavarların
bile sıcak bir dokunuşu
vardır."*

-Oliver Masters

Ollie.

"NEDEN BAŞTAN BUNU YIRTTIM Kİ?" Kendi kendime mırıldandım... Zeke'ye... yukarıdaki cennete... beni dinleyen herkese. Yatağın kenarında yere diz çöktüm ve parçaları önüme yaydım. Küçük ve dayanıksız parçalar Mia'nın yaptığı gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Beynim, kalbim ve bedenim -yüzüncü kez kanlı bir şekilde- birbiriyle savaşıyor, ama şimdi kayan oydu.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Bunu düzeltilmem gerekiyordu.

Kendini kaybetmesine izin veremem.

"Bunu düzeltmeliyim dostum. Yapmak zorundayım," dedim ve Zeke önümdeki yatağın üzerine bir tüp yapıştırıcı fırlattı. *Yapıştırıcı mı?* Başımı ona doğru salladım, yapıştırıcıyı kaptım ve aramızda tuttum. Nefesimi kontrol ederek, sadece yardım etmeye çalıştığını bildiğim için öfkemi bir kenara ittim. "Nereden buldun bunu?"

Zeke omuz silkti ve birkaç kelime imzaladı.

"Burada bir el işi odası olduğunu bilmiyordum." Kırılan parçalara dönerek iki küçük parçayı birbirine yapıştırmaya çalıştım. Mükemmellik için sabırsızlanarak ve sadece bir kez daha önümde bir arada durduğunu görmek isteyerek, onları başparmağım ve işaret parmağım arasında birbirine bastırdım, ancak iki ıslak parçaya ayrıldılar ve parmaklarımı ayırdığımda yırtıldılar. "Lanet olsun," diye alay ettim ve bir kolumu şiltenin üzerinde gezdirerek dağılan kâğıtları her yöne savurdum. Geriye doğru yere düştüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "O haklı, dostum. Bu sefer bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum."

Sıcak bir el omzuma indi ve Zeke beni sarstı. Yukarı bakıp, "*Siz Mia ve Ollie'siniz*" diye imzalarken onunla göz göze geldim. *Asla kırılmadınız, sadece eğildiniz.*

Başımın yan tarafına vurdum. "Aklım başımda değil. Berbat durumdayım. Düzgün düşünemiyorum ve artık kendime güvenemeyeceğimden eminim. Onun için işleri daha da kötüleştiriyorum." Zeke'in gözleri ellerinden önce düştü, benden de vazgeçti. Ağzımı açtım, söylemek istediğim ama söyleyemediğim sözcükleri boğarcasına geri çektim. Bunlar Zeke'in kulaklarına söylenecek sözler değildi. Maddie'nin kulaklarına söylenmeliydiler.

Maddie.

Yerden kalkarak Zeke'in yanından geçtim ve kapıdan çıktım.

Sevgi ve nefret aynı ince çizgide var oldu. Aşk tehlikelidir. Nefret iğrençtir. Ama tıpkı aşk gibi

nefret de sizi kontrol eder, sizi tüketir. Sizi ayıkken asla yapmayacağınız şeyleri yapmaya zorlar.

Şimdi tek yapmak istediğim suçu Maddie'nin üzerine atmaktı. Kalbim durmak için çığlık atıyordu ama bedenim tek bir amaç uğruna boş yere ilerliyordu.

Maddie'nin kapısına doğru ilerlerken güvenlik görevlisine başımla bir selam verdim. Tek parmak eklemimi kullanarak kapıyı çaldım ve hareket olup olmadığını dinlemek için kapıya doğru eğildim.

"Orada değil," diye mızımız bir ses yükseldi.

Gwen sarsılarak önümde durdu. Sarsılmış bir elimi saçlarımın arasından geçirerek gözlerimi göğsünden kaldırdım. "Nerede o?" Gwen kollarını kavuşturmuş, göğüsleri tişörtünden dışarı taşarken göğsünü daha da yukarı kaldırmıştı. Gözlerim koridorda gezindikten sonra tekrar ona döndü. "İkinci kez sordurtma bana."

"Öyle mi? Yoksa ne?" Güldü. *Neredeyse ona vuracaktım.* Bir kadına.

Kontrol yok.

İkinci seçeneğe karar vererek aramızdaki mesafeyi kapattım ve kulağına eğildim, parmağımı bir tutam sarı saçın etrafında döndürdüm ve sertçe çektim. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Fısıldadım ve Gwen güzel başını sallayarak dudağını ısırды. Gardiyanın gözleri bize sabitlenmiş, bir şeylerin olmasını bekliyordu; kendimi kaybetmemi bekliyordu. "Şimdi oyun oynayacak havada değilim. Nerede o?"

"Ormanda," dedi. "Bria'yla birlikte."

Parmağımı bırakıp bir adım geri çekildim. "Maddie Bria'yla mı?" İnanılmaz bir şekilde kıkırdayarak elini tuttum ve onu koridora doğru çektim. "Kanıtla."

Gwen itiraz etmedi. Yanımdan ayrılmayacağını anladığımda, çift kapıdan geçip bulutlarla kaplı gökyüzünün altında dışarı çıkarken elini bıraktım. Uzun adımlarla ilerlerken tepenin yarısına gelmiştik ki Gwen durdu ve ilerideki ormanı işaret etti. "Gördün mü, işte orada. Ben seninle gelmiyorum."

Ormanı taradım ve Gwen'e dönerek onu baştan aşağı süzdüm. "Bilmediğim ne var?" "Hiçbir şey," diye havladı, kalçasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak geri çekildi. Sinmiş. "Bu ikinizin arasında. Beni bunun dışında tutun."

Artık zamanımı harcamaya değmezdi. Etrafımızdaki sonbahar havası kıpır kıpırdı ve endişeyle etrafına bakınan Gwen'in göğüs uçlarının tişörtünün altında sertleştiğini fark ettim. Aletim kendiliğinden zonkluyordu ve kuru dudaklarımı ıslattım, kalbim Mia'da olduğu için asla gelmeyecek bir boşalmaya açtım.

"Git buradan, Gwen." Arkamı döndüm ve tepeden aşağı yürümeye devam ettim. Çimenler yapraklara dönüştü. Orman daha da kalınlaştı. Etrafımdaki gün ışığı, tepemdeki dallardan süzülerek, kızlara ulaşana kadar gittikçe koyulaştı.

Maddie benim hatamdı ama ağzı bozuk kızlar cezalandırılmalıydı. Mia'ya söylemesi gereken biri varsa o da bendim ve onu tekrar hak ettiğim anda söylemeyi planlamıştım. Maddie bu seçeneğimi elimden aldı.

"İkinci kez mi geliyorsun?" Maddie cıvıladı ve geçmiş pişmanlıklarımın hafızamı tüketmesine neden oldu - parmaklarımın onun içinde hoş karşılanmayan görüntüleri, kendisiyle oynaması, benim izlemem. Ama hızımı kesmedim, aramızdaki mesafeyi bir kanser gibi yiyip bitiriyordum.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Kelimeler ağzımdan uçup gitti ve gördüğüm tek şey kan kırmızısıydı. Bria yüzünde hınzır bir sırıtışla bir adım geri çekildi ve Maddie neredeyse... korkmuş görünüyordu? Maddie korkmadı. "Ne yalanlar söyledin?"

Maddie'nin kara gözleri Bria'nın durduğu yere doğru kayd ve Bria kollarını havaya kaldırdığında bakışlarını takip ettim. Sabrım tamamen tükenmişti, Maddie'yi en yakındaki ağaca çarptım ve gözlerinde korku belirdi.

"Beni korkutuyorsun," diye boğuk bir sesle konuştu.

Başımı eğdim ve ona doğru eğildim. "Sorun nedir? Daha önce benden hiç korkmamıştın."

Gerçek. Maddie bana karşı bir kez bile solmadı.

"Seni tanıyorum Ollie. Ne zaman korkup ne zaman korkmayacağımı biliyorum ve şu anda çok kızgınsın ve nedenini bilmiyorum."

"Mia'ya ne söyledin?"

Kaşları birbirine çarptı. "Mia?" şaşkınlık dudaklarından döküldü. Adını bu şekilde söyleyemezdi. Adını hiç söyleyemiyordu. "O inekle konuşmadım."

Avucumu ağaca vurdum, bilerek kafasından kaçındım, içimdeki iblisleri içimde kalıcı bir demirbaş haline gelmeden önce kontrol etmeye çalıştım. Onu mahvetmek istiyordum. Onun yok olmasını istedim. En kötüsü de, Mia'nın içinde olmadığı bir hayatı yaşayamayacağım için yok olup gitmek istiyordum. Bunu idrak edemiyordum. "Kime söyledin?"

"Fark eder mi?" Beni üzerinden itti ve gömleğini düzeltti. "Bitti, Ollie. İkinizin işi bitti ve işin komik kısmı bu bile değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kızman gereken kişi ben değilim," diye tısladı Maddie - normal haline dönmüştü. İşte karşımdaydı, iyi tanıdığım Maddie.

Göz ucuyla baktığımda Bria bir adım öne çıktı ve elini koluma koydu. "Hadi, gidelim. O buna değmez." Sinirlerim sınırına ulaşmış, resmen kapasitesini doldurmuştu. Artık kendimi tutamıyordum. Çılgılık mı atsam, ağlasam mı, yumruğumu bir ağaca mı geçirsem, yoksa sikimi bir amcığa mı soksam bilemiyordum. Tüm bunları unutturabilecek tek bir kız vardı ve ben ona bakmıyordum. "Seninle binaya kadar yürüyeceğim."

Bria'nın elinden kurtuldum ve yumruklarımı ceplerime soktum. Sıkamak. Kontrol etmek. Kontrol altına almak. "Hayır, senin lanet merhametine ihtiyacım yok." Maddie'yle yüzleşmek için döndüğümde, ona ters vuruş yapma isteğiyle savaştım. "Mia'dan uzak dur ve benden de uzak dur."

Tek başıma otururken Mia'yı uzaktan izledim. Bir bere ve kapüşonun altına saklandım, dikkatim bir akbaba gibi Mia'nın üzerindeyken çatalımı tepsimdeki her ne varsa körlemesine çeviriyordum.

Sürekli yemek yemekten dişlerim ağrıyordu.

taşlama. Gözlerim ona sabitlenmişken elimi cebime soktum ve ağızıma atmadan önce bir parça sakız çıkardım.

O beni göremiyordu ama ben onu görebiliyordum. Gülümsemesi gitmişti.

Oturmuş, önündeki masaya bakarken, diğerkleri sanki onun hiçbir önemi yokmuş gibi etrafında konuşuyordu. Kaybolmuştu. Bana ihtiyaı vardı. *Benim sana daha çok ihtiyaım var, o kadar çok ki acıtıyor.* Ben bir g lgeydim, karanlık taraf. Bir zamanlar gölgeler saçan ışıktım. şimdi bu ışığın nereden geldiğini bilmiyordum, bu da benim hala ... sadece çıkmama neden oluyordu.

Evet, biliyorum.

O ışık, bu karanlık gittikten sonra beni neyin beklediğini sürekli hatırlatıyordu. Bir el feneri gibi  st m  gösteriyordu - bizim anımızı. İçinde durmak yerine, elim onun elindeyken, siyah bir siluet olarak aşağıya atıldım. Farklı bir gölge. Yokluğın gölgesi.

Hiç olmak istemediğim bir yer.

Canım çok acıyana kadar bir sonraki hamlemi planlarken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Sonra gözlerimi sıkarak kapattım, ne hale geldiğimizi bir kenara bırakıp eskiden ne olduğumuzu hayal ettim. Mia'nın dokunuşunu, tatlı ve yatıştırıcı sesini, aynı odadaki titreşimlerimizi ve bana hissettirdiklerini hatırladım. Parmağım gergin bir şekilde masanın kenarına vururken y z klerimin şıngırdamasını duymazdan geldim.

Beni kapımda dizlerimin üzerine bıraktığı andan beri tek bir damla gözyaşı d kememekten gözlerim yaşardı. Kalbim soğumaya başlamıştı. Bunun iliklerime kadar işlediğini hissettim. Tüm sıcaklık gitmişti. Daha sıkı, gözlerimi birbirine kenetledim. şıngırtılar arttı, artık kulaklarımdaki tek ses buydu.

Artık onun öpücüğünü hayal bile edemiyordum. Birlikte olduğumuz tek bir anı bile hayal edemiyordum.

Tek gördüğüm karanlıktı.

Sonra hiç hatırlamak istemediğim bir zamana ışınlandım.

Hava soğuk, çok soğuk. Bu küçük dolabın içindeki tek sıcaklık benim. Yine de ellerimi kulaklarımdan çekip kendime sarıldığında çığlıkları duyuyorum. "O," diye fısıldıyorum zifiri karanlığın içinden. Kapının deliğinden sızan ışıktan dış hatları görünüyor - öfkeli yaşlı bir adamın ağıladığını duyunca açtığı delik. şimdi sessiz kalıyorum, olabildiğince sessiz.

Oscar'ın nefes alış verişi artarken parmakları topuzuna dolanıyor, keşke parmaklarım beni sarmalayıp sıcak tutsaydı diyorum. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dizlerinin üzerinde, gözleri annemi izliyor. Muhtemelen annemin tekrar incinmediğinden emin olmak istiyor, ama elinin öfkeyle aletinde aşağı yukarı hareket edişine bakılırsa, onun yerine kendi canını yakıyor gibi görünüyor. Belki de tuvalete gitmesi gerekiyordur. Bunu yapmasına gerek yok. Kendiliğinden ıkıyor. Sadece hissediyorsun.

"Buraya gel," diye fısıldıyor O, bir eli topuzunda, diğeri beni işaret ediyor. Yine de yerimden kıpırdamak istemiyorum. Hareket etmediğimde eli boynumun arkasına uzanıyor ve beni öne doğru

iterek kapıya yaslıyor. "Annem beceriliyor. Yakında bunu yapabileceksin. Ona değil, çünkü bu iğrenç, ama kızları gerçek bir erkek gibi becerebileceksin."

Uzaklaşmaya çalışırken gözlerim kapalı kalıyor, önümde olduğunu bildiğim günahı kabullenmeyi reddediyorum. Oscar boynumu çimdikliyor, acı içimi kesiyor ve gözlerimin açılmasına neden oluyor. Annem eğilmiş

Mutfak tezgâhının üzerinde ve kafamı çeviremiyorum, ama beynim onu kapatmak için yalvarıyor - durdurmak için.

Annem sert bir şekilde sarsılıyor, adam arkasından içeri girerken tezgâha çarpıyor ve başı geriye düşüyor.

*Hayır, düşmedi. O
çekti.*

İblis ellerini kızın kuzguni siyah saçlarında gezdiriyor, kıllı göğsü kızın sırtına çarpıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Evet," diye tıslıyor O. "Yakında işi ben devralacağım. Sen ve ben, kardeşim. Sonunda bu delikten çıkabilir, bu lanet kasabayı ve tüm amcıkları avucumuzun içine alabiliriz." Ne demek istediğini sormak istiyorum ama daha fazlasını söyleyemiyorum. Oscar'ın parmakları enseme saplanıyor, soğuk beni kavıyor, annemin çığlıkları içimi parçalıyor ve gördüklerim beni lekeliyor. "Ama kararları ben veririm Oliver," diye nefes alıyor, her kelime sert ve düzensiz çıkıyor. "Ve eğer kızlarımdan birine dokunursan, kendi gözlerini oymak isteyene kadar onları dövüşümü izlemeni sağlarım. Söz veriyorum kardeşim." Oscar beni soğuk duvara çarpıyor ve canım acısa da artık annemi göremediğim için şükrediyorum.

Oscar avucunu kapının pervazına vururken, vücudu pelteye dönüşene kadar ileri doğru sarsılır. Başını hafifçe eğerek gözleri benimkileri delip geçiyor.

Kötülük. Karanlık.

Kötü. Yüzümü

buruşturuyorum.

"Merak etme Oliver. Sana güzel bir popo bulacağım. Ama asla benimkilerden birini değil."

Gözlerimi açtığımda Mia'nın gittiğini gördüm. Tüm masası yok olmuştu. İnsanlar yatakhanelerine çekilirken yemekhaneyi taradım.

Geçmişimi hep hatırladım. Hatıralar her zaman peşimi bırakmamış, bana ziyafet çekmişti ama her zaman nasıl bir adam olmayı reddettiğimin sürekli bir hatırlatıcısı olmuştu. Ama haplara iyi davrandığımdan beri, içimdeki şeytanların geçmişimle ilgili farklı planları vardı. Onu benimle alay etmek, beni kızdırmak ve bana gülmek için kullandılar.

Jerry yanımda belirdi. "Gitme zamanı."

Öfkeyle sandalyemden kalktım, çöplerimi topladım ve önümden geçen kutuya attım.

Düşüncelerim her zamanki yerine, Mia'ya yöneldi.

Gerginlik parmaklarını kafatasımın etrafına dolamış, tırnaklarını kemiklerime geçiriyordu. Kanatta ilerlerken Mia'nın yaklaştığını hissettim. Ruhumdaki vızıltı açıktı. Kalbim şeytanın yarattığı kafesin içinde titreşiyordu ve utanmaz aletim onun içinde olmak, ona bunu hatırlatmak için acıyordu.

Koridorun yarısında durdum ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı kaldırdım. Daha önce hiç görmediğim pijama pantolonu kalçalarına kadar iniyordu. Bir zamanlar sahip olduğu her kıyafeti bilirdim. Artık bilmiyordum çünkü onsuz bir dünyada yaşıyordum.

Saçlarının geri kalanı dikkatsizce başının üzerine yığılırken, kurumayı başaramayan ıslak tutamlar su tanecikleriyle birlikte ensesine yapıştı.

Mia'nın altın sarısı gözleri beni sabitledi, ıslıl ıslıl ve hayat doluydu.

O gayet iyiydi, hiç kaymadı. Belki de bensiz hep iyiydi.

Mia beni kalp acısının içine hapsetmişti ve ona bakmak canımı yakıyordu. Acı yoğunlaşıyor, kemiklerimin iliklerine işliyordu. Keşke onları söküp atabilseydim.

Bir adım ötede dururken, çıplak kollarının üzerinde yükselen minik tüyleri dikkatimi çekti. Gözlerim onun üzerinde santim santim dolaştı. Tüyleri diken diken oldu ve gözlerim sütyensiz göğsüne doğru bir yolculuk yaptı, bana bakıyor, kanlı gölgeler gibi benimle alay ediyordu.

Arkasını döndü ve ben de beni yiyip bitiren bu acıyı durdurmasını, beni bu ıstıraptan kurtarmasını istedim.

En azından bunu yapabilirdi.

Kanlı tutuşunu kaybetti, yine de ondan nefret ettiğim noktaya kadar onu seviyordum. Ve şu anda, ona ne kadar çok sevdiğimi göstermek için onu becermek istiyordum.

Suyun çok soğuk olduğu ve yaktığı zamanlar gibi.

Frostbite.

Mia.

Daha altı saat önce Ollie'yi itip uzaklaştırmıştım ama o orada durmuş bana yiyecekmişim gibi bakıyordu.

-Çenem gerildi, yumruklarım sıkıldı, burun deliklerim açıldı. Vahşi kedi gibi gözler beni olduğum yere çiviledi. Onu etkilediğimi anlamak için öfkeli gözlerine bir an bakmak yetti.

Kapımı iterek açtım ve sırtıma bir cehennem inerek beni kapı aralığından ileriye doğru yönlendirdi. Tanıdık parmaklar yanlarımı hevesle kavradı, kas ve kemik yarıklarına girdi. Dudaklarımdan bir nefes yuvarlandı ve Ollie kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. Bütün eşyalarım yere düştü. Tanıdık dudakları kulak mememi okşarken, uzun gövdesi arkamdan bastırarak beni kapıya sabitledi.

Ollie - tanıdık, sıcak, güvenli. Kalbim onun yakınlığından dolayı uğulduyordu. Sıcak bir nefes soğuk tenimi taradı ve tanıdık darphane kokusu aramızda bilinen bir yolcu haline geldi. Ollie hiç düşünmeden parmaklarını pijama altlarımın ve külotumun bantlarının içine soktu, onları kalçalarımın altına itti, parmaklarını tenimde gezdirdi.

"Ollie..." Gözlerimdeki yaşlar etrafımdaki manzarayı bulanıklaştırdı ve cinselliğim ateşlendi, ona dokunmak ve ona tapmak için yalvarmaya başladım. Onu uzaklaştırmak imkansız bir görev olurdu.

Sert boyu bana sürtünürken dişleri omzumdan enseme kadar sıyrıldı. Ona dokunmak, dağınık saçlarında parmaklarımı hissetmek için arkama uzandım ama bileğimi yakaladı ve iki elimi de kendi ellerinin arasına alarak önümüzde duran kapının üzerine koydu. Tavrıları dengesizdi; muhtaç ve öfkeliydi.

Bir eliyle, yüzüm kapıya yaslanana kadar sırtımın ortasına bastırdı. Kavrayışı bileğimin

etrafında sıkılaştı ve dizi bacaklarımı ayırdı. Savunmasız ve savunmasız, merkezim onun melodisiyle titreşirken arzunun dişleri içime battı. Ollie beni asla incitmezdi ve kalbimin onun tarafından doldurulmaya ihtiyacı vardı.

"Onu becermek istedim ama yapamadım," diye bilgi verdi Ollie, sesi sert ve duygusuzdu. "Fiziksel olarak yapamazdım çünkü senin kölenim." Tek bir parmağı cinsel organımda gezindi ve titredim. Ollie başını omzuma doğru eğdi ve nefesini içine çekti. Dönüp ona bakmaya çalıştım ama elini geri çekti ve yüzümü tekrar kapıya bastırarak beni olduğum yerde sabitledi.

Kafa karışıklığı beni kör etti.

Avuç içi bana geri döndü, damlayan ıslak merkezimde sürüklendi, beni memnun etmeye odaklanmadı, ama yaptığı her hareket kendisi içindi ve yine onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Onu kucakladım; yakınlığını, dokunuşunu, tenime yayılan kesik kesik nefesini. Hepsini kucakladım.

Parmaklar içime girdi, beni gerdi, içime girdi, beni becerdi.

"Bana durmamı söyle," diye uyardı Ollie, içeri girip çıkarken sesi bozuk ve sıkıntılıydı. Cevap vermediğimde, diğer eliyle boynumun arkasını kavramadan önce beni kendine doğru çekti. İçime daha sert ve daha talepkâr bir şekilde girdi. "Kahretsin, Mia. Durdur beni!"

"Hayır!" Çığlık attım.

Bileğimi kavrayışını bıraktı ve içinde bir şeylerin koptuğunu sandığım bir anda, siki pantolonundan çıktı, çatlağımın arasında sürtünmeye başladı - sert, katı ve evcilleşmemiş. Ollie bir öfke dalgasına büründü, kalça kemiklerimi sıktı ve beni masaya çarpmadan önce kapıdan sürükledi.

Yine de korkmadım, sadece onun için endişelendim... çünkü bu o değildi. Beni hiç hırpalamamıştı. Beni hiç itmemişti. Beni hiç becermemişti. Ve içimde çığlık atan her şey onun tam olarak bunu yapmak üzere olduğunu biliyordu. İlk defa Ollie beni sikecekti. Dönüp ona bakmaya fırsat bulamadan Ollie parmaklarını topuzuma doladı ve yüzümü aşağı doğru bastırdı.

Sanki hareket etme isteğimi kaybetmişim gibi, neye ihtiyacı varsa ona dönüştüm çünkü hayır demek istemiyordum. Bu sefer onun kum torbasıydım. Göğsüm artık temizlenmiş olan masaya bastırılmış, bacaklarım açılmış ve popom havadayken, şişmiş siki içime girerken parmaklarının beni ayırdığını hissettim. Benden intikam almaya devam ederken ağzıma kan dolana kadar bir sesin çıkmasını engellemek için dudağımı çiğnedim.

Düğümlemiş saçlarıma bir yumruk atıp başımı geriye doğru çekerek tekrar tekrar içime girdi.

Gözlerim eskiden seviştiğimiz yatağa sabitlenmişken, tanıdık leğen kemiği bana alışık olmadığım bir şekilde tekrar tekrar çarptı.

Tekrar ve tekrar, parmaklar deriden daha derin izler bırakarak kazıyordu, ta ki nabız gibi atan silahından içime ılık meni pompalanana kadar.

Sonra her şey durdu.

Sessizlik.

Dinginlik.

İçimin derinliklerinde sabit kaldı. Sabit bir nefes almak için soluk soluğa kalırken tüm vücudu titriyordu. İkimiz de hâlâ birbirimize bağlı olduğumuz o anda donup kaldığımız için zaman yavaş - çok yavaş- geçti. Yüzünü hiç görmedim çünkü onu bu şekilde görmeme izin vermeyi reddetti. Sanki benimle yüzleşseydi, bunu yapamayacaktı ama yine de bu onu kırdı çünkü bedeni pişmanlıkla

titriyordu.

Sonunda çekti ve ılık sıvı kalçamdan aşağı damladı ama ben hâlâ hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Göz kapaklarımı sıkıca kapattım ve dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim.

Saniyeler geçti ve kapımın arkasından kapanma sesi onun rahatsız edici intikamının sona erdiğinin tek göstergesiydi.

Ethan'ın kapıdan girmesini beklerken küçük elim üçünün üzerinde oyalandı. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Kendimi yalnız hissetmemek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum tek geceydi. Tek istediğimin yalnız kalmak olduğu günleri hatırladım. Aşkın kurbanı olana kadar kimseye ihtiyacım olmamıştı.

Ollie'ye yaptığı şey için kızgın değildim, aksine bana onun bir parçasını göstermişti ve sonunda anlamıştım. Beni bir battaniye gibi cehenneme -kurtulamadığı yere- sarmış ve her gün yaşadığı işkenceden bir parça vermişti. Söylediği her kelime, içindeki mücadeleyi hissediyordum. Beni her daha sıkı kavradığında, bu söylenmemiş bir yardım çığlığıydı. Her nefes bir çığlıktı. Her itiş merhamet için bir yalvarıştı ve gerçekten dayak yiyen tek kişi oydu.

Hissetmişim.

Yeryüzünün düzlemlerinde amaçsızca yürüyen, kaybolmuş ve kafası karışmış, duyulmamış ve görülmemiş bir hayalet gibi, Ollie'nin iç acısını hissetmişim. Ve gecenin yavaş geçen saatlerinde gözlerimi açık tutan da aynı duyguydu.

Güneş pencereden pırıl pırıl doğana kadar gözlerim açık, ağır ama mücadelecî bir şekilde odanın karşısındaki kapıya kilitli kaldı. Tek ses havalandırmanın tıkırtısıydı. Zihnim tekerlek üzerinde çılgınca yarışan bir hamster gibi dönüyordu. Dönüp duruyordu. Babamın ziyareti. Ollie. Yatağımdaki cam. Ollie. Ölü kedi. Ollie. Odaklanmak, kavrayamadığım imkansız bir eyleme dönüştü.

Sonra kanadın kilit açma sesi geldi ve bana bir parça bile uyumadığımı hatırlattı.

Normalde bu sesle yataktan fırlardım. Eşyalarımı toplar ve herkesten önce ortak tuvalete giderdim - gitmeliydim de. Ama bugün cumartesiydi.

Cumartesi günlerini Ollie ile kütüphanede geçirirdik. Sonra Zeke ile grup terapi odasında piyano başında geçirilirdi. Ama şimdi uyanık, çıplak ve Ollie'nin cehennemine yaptığım kısa yolculuktan bitkin bir halde yatağımdan çıkmak istemiyordum.

Göz kapaklarım sanki üzerlerinde iki fil oturuyormuş gibi hissediyordum ve onları sadece bir saniyeliğine kapatmışım ki kapıma vurulmasıyla tekrar açılıp yukarıdaki saate baktım.

Dokuz.

İki saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Uyuyakalmışım.

Yataktan fırladım, kapüşonumu ve eşofman altımı giydim ve kapıdan kafamı uzattım. Koridorda bir kaos vardı. Etrafımda bağırış çağırışlar vardı. Kağıtlar yerlere saçılırken ve duvarları boyarken insanlar dağıldı. Her yer beyazdı.

Ethan kırmızı suratlı Bria'yı Tyler'dan uzak

tuttu. Jerry fermuarlı bir adamı duvara
yaslamıştı.

Liam, ekibinden iki kişi etrafını sararken köşeye sinmişti.

Jake gözleri parlayarak, yüzü ıslanarak ve çenesi kontrolsüzce titreyerek bana doğru yürüdü. "Söz vermiştin!" diye bağırdı, elinde bir kâğıt tutarak. "Kimseye söylemeyeceğini söylemiştin!"

Kâğıdı Jake'in elinden kaptım ve kalp atışlarım hızlanırken gözlerim hevesle içindekileri taradı. *Benim el yazım.* Kâğıtlar benim el yazımla kaplıydı. Gözyaşlarım görüş alanımı bulanıklaştırıyor, gözlerimden süzülüp mürekkebin üzerine düşüyor ve kelimeleri birbirine bulaştırıyordu. Herkesin tam olarak ne bildiğini anlamak için sadece ilk cümleyi okumak yetmişti.

Günlüğümün sayfaları koridoru bozdu, zihinlerini doldurdu ve birbirlerine karşı saldırganlıklarını körükledi. Herkesin sırları ortaya dökülmüştü.

"Hayır..." diye nefes aldım ve başımı çevremdeki manzaraya çevirdim. İnsanlar birbirlerine bağıyor, gözyaşları akıyor, zehir kusuluyor, tükürükler havada uçuşuyor, sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Dönerek masama doğru yöneldim. Dr. Conway'in bana verdiğiinden beri iki ay boyunca yazdığım günlüğü bulmak için odamı aradım.

İki ay boyunca günlük benim en iyi arkadaşım oldu, herkes hakkındaki her düşüncemi nazikçe kabul etti, herkesin en derin sırlarını paylaşmama izin verdi, böylece bu yükü tek başıma taşımak zorunda kalmadım. Parmaklarımdan, kalemden kağıda geçen her sırrı hatırladıkça beynim allak bullak oluyordu. Birinin herkesin görmesi için sergilediği aynı kâğıtlar. "Bu gerçekleşiyor olamaz..."

Gitmiş. Günlüğüm gitmişti.

Elim boş bir şekilde odamın ortasında durdum. Tyler yanımda belirdi, acısı gözlerinden okunuyordu. "Seni bencil inek," diye dudaklarını büktü ama onu duyamıyordum, sesi koridordaki çığlıklar ve beynimin bulanıklığı tarafından bastırılmıştı. Onu iterek yanından geçtim, uzaklaşmam gerekiyordu. Bir çıkış yolu bulmak için insanların arasından geçerek yanından koştum.

Sol tarafımda, Ollie kapı aralığında dikilmiş, omzunu çerçeveye dayamış duruyordu. Yüz ifadesi kasvetli ve boş kalırken boş yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Dudakları aralandı ve aptal aklım bir an için beni kollarına çekeceğini sandı ama onun yerine gözleri benden uzaklaştı.

Hepsi bana yöneltilmiş küfürler havada uçuşuyordu ve onların yorumları geride kalana kadar ilerlemeye devam ettim.

Sersemlemiş bir halde ellerimle kütüphanenin kapısını açtım ve ayaklarım daha önce bir düzineden fazla kez geçtiğim labirentte ilerledi, ta ki bedenim yalnız kalabileceğim ve kimsenin beni bulamayacağı tek yerde bir top gibi kıvrılana kadar. Ollie'nin benim için yarattığı yer.

İşte orada gözlerimi kapattım ve beni bu kâbustan kurtarması için uykuya yalvardım.

On İkinci Bölüm

"Bir zamanlar, kara kalpli ve kayıp ruhlu bir kız varmış. Ne yapacağı belli olmazdı, düşüncesizdi, kimseyi yanına yaklaştırmazdı."

"Sakin bana ona aşık olduğunu söyleme."

"Ben... düşünüyorum, yani. Kimse size düşüşten, bir kez başladığında asla durmayacağından bahsetmiyor. Ama bu başka bir günün hikayesi, dostum."

"Devam et."

"Hissetme yetisi olmadığını söylediler ama bana bakışı aksini söylüyordu. Yalnız kalmasının daha iyi olduğunu söylediler ama öpücüğü gitmemem için yalvardı. Zamanımı boşa harcadığımı söylediler ama kalbim aksini söylüyordu. Onun şeytan olduğunu söylediler..."

"Peki sen ne dedin?" "Şeytan bile bir zamanlar melekti."

Boğazından bir kıkırdama geliyor. "Hikaye nasıl bitiyor?"

"İşin güzelliği de bu dostum. Öyle değil. Aşkın başlangıcı ve sonu yoktur, tıpkı kimsenin beni uyarmadığı düşüş gibi. Aşk öngörülemez, düşüncesizdir ve onu tehdit edecek kadar yakın olan hiç kimseye ya da hiçbir şeye izin vermez, tıpkı her gün aşık olduğum kız gibi. Siyah kalbi bir kalkandı ve kayıp ruhu benim için yeryüzünde dolaşırken kendini avcılardan koruyordu. Belki de Tanrı meleğinden çok erken vazgeçti..."

"Şimdi de Tanrı'yı mı sorguluyorsun?"

"Demek istediğim, ona sonsuzluk artı bir gün daha verirdim."

-Oliver Masters

Ollie.

Bria kirpiklerini üzerimde gezdirerek, "Gel bizimle otur," diye önerdi.

Gözlerim köşede saklanan Mia'ya takıldı.

İşler nasıl bu noktaya geldi Mia?

Yemekhanenin diğer ucunda -benim karşımda- yalnız ve terk edilmiş bir şekilde oturuyordu. Bugünlerde saçının nasıl görüldüğünü ya da giydiği kıyafetleri umursamıyordu. Geçen yıl burada olmayan ve benim de olmayan o iğrenç büyük boy kapüşonlunun içinde boğuluyordu. Kendimizi içinde bulduğumuz bu durumla birlikte yeniydi.

Bria, "Mia'yı masamızdan kaldırdığımıza göre artık garip olmayacak," diye ekledi.

Gözlerimi kırıştıtarak Bria'ya baktım. Başını dik tutmuş ve dudaklarını büzmüştü, Dolor'daki yeni, söylenmemiş rütbesinin altında iyi ve rahat görünüyordu.

"Mia'nın masası," diye hatırlattım ona. "Hiçbiriniz Zeke'e zerre kadar şefkat gösterme zahmetine girmeden önce Mia ve Zeke'in masalarıydı." Başımı öne eğdim. "Yoksa unuttun mu?"

Kaşları çatılmadan önce dudağının kenarına bir sırtma yerleşti. İçimi çekerek sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bana öyle geliyor ki sarışını oldukça çabuk affetmişsin." Başımı Zeke'in yanında oturan yeni kıza doğru salladım. "Bunun nedenini merak ediyorum. Söylentilere göre Jude'un tuvaleti ikinizin arasında gidip geliyormuş ve senin bundan haberin yokmuş."

"Kıskandın mı?" Bria masanın üzerine eğilerek sordu. Gömleği aşağıya doğru eğilmişti ve çıplak, küçük göğüslerini ortaya çıkarmıştı: B kupları, çeyreklik büyüklüğünde ama bozuk para renginde meme uçları. Hiçbir zaman göğüs meraklısı olmamıştım ama siyah kot pantolonuma karşı aletim sıkılaştı ve ağzım sulandı. Avuçlarımı kotumun yüzeyinde gezdirdim. Hayır, hiçbir zaman meme düşkünü olmamıştım, sadece Mia düşkünü olmuştum ama şu anda tek düşünebildiğim, bir memenin tamamını ağzıma nasıl sığdırabileceğimdi. "Sorun nedir, Ollie?"

"Uzaklaş," diye emrettim, gözlerim hâlâ önümdeki büfeye sabitlenmişti. Bria'nın niyetinin ne olduğu herkesin tahmin edebileceği bir şeydi, ama işte buradaydılar, benim için alıyorlardı.

Bria güldü ve duruşunu düzeltti. "Davetim hâlâ geçerli."

Çifte. Lanet olsun. Anlamı.

İkisi de büyük bir hata.

"Kayboldun mu?" Dr. Butala ofisine girer girmez sordu. Kapının yanındaki küçük masanın üzerinde bir beyaz gürültü makinesi alçak sesle mırıldanıyordu ve L şeklindeki masasının karşısındaki siyah sandalyeye otururken onu görmezden geldim. Kolumu yana doğru uzatarak hayati değerlerimi almasını bekledim.

Dr. Butala dudaklarını birbirine kenetledi, koltuğunda geriye doğru yuvarlandı ve çekmecesini açtı. "Geçen haftadan beri bir değişiklik var mı?" Çekmeceyi karıştırdı, adını bilmediğim tıbbi malzemeleri topladı.

Mia'yı odasında becerdiğim geceden beri yumuşamıştım. Artık sinirli değildim, ruh halim değişmemişti ya da öfkeli değildim... sadece.

Sadece

yaşamak.

Nefes

alıyorum.

Sadece

uyumak. Ve

sadece azgın.

"Tik takların gitti."

Sisim dağıldı ve odağım ona döndü. "Benim neyim?"

Yanıma bir sandalye çekti ve plastiği pazumun etrafına sardı. "Dizinin zıplaması. Geçti."

"Ah, evet... şuna bakar mısınız..." Fark etmemiştim bile. Sonunda sakinliği bulmuş muydum? Fırtınanın gözünü. Burası güzeldi. Bir kasırga gibi kaos etrafımda dönüyordu ama bana

dokunamıyordu. Sonunda hiçbir şey hissetmediğim bir yere girmiştim. Keşke beynim bu mesajı zonklayan sikime iletebilseydi.

Plastik kolumu daha sıkı sararken Dr. Butala siyah ampulü pompaladı. Gözlerini saatine kilitlediğı için konuşmaya ara verdi.

Tik. Kene. Kene.

Kolumdaki dayak, kısıtlamasına karşı mücadele etti.

Sonra cırt cırtın yırtılması beni o bölgeden çıkardı.

"Hayati değerler harika görünüyor," diyerek bariyerin arkasındaki sandalyesine döndü. "Sanırım sana doğru dozda ilaç veriyoruz ve senin için işe yarayan bir kombinasyon bulduk."

"Zekice."

Tap. Tap. Tap. Tap. Dr. Butala bilgisayara notlar giriyordu. Kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. "Peki ya... ereksiyonlar?" diye sordu alçak sesle, bakışlarını bana çevirme zahmetine girmeden.

"Hepsi iyileşti," diye avuçlarımı havaya kaldırarak yalan söyledim.

Omuzları geriye doğru yuvarlandı. "Güzel. Psikolojik olduğunu düşünmeye başlamıştım." Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Psikolojik mi?"

"Şey, evet. Beyin çok karmaşıktır. Kimyasalları dengelemek için elimden geleni yapabilirim ama çocukluk travması geri alınamaz. Size Dr. Conway ile bir randevu ayarlayacağım."

"Ben iyiyim."

"Bu bir seçenek değil."

Başımı salladım ve sandalyeden kalktım. "Kulağa harika geliyor, dostum." "Harika," diye karşılık verdi taş gibi yüz hatlarıyla. "Yarın o zaman. Saat ikide orada ol." Kapıya doğru yönelmeden önce başparmağımı havaya kaldırdım.

"Peki ya Oliver?" Elim kapı tokmağında duraklayarak, bakışlarıyla buluşmak için dönmeden bekledim. "Sakın geç kalma."

Bir kutu Schweppes daha açarak Zeke'in yatağının üzerine uzandım, gözlerim başının arkasına, kulaklarım televizyona yapışmıştı.

Zavallı çocuk parçalanmış origami gülü bir araya getirmek için çok çalışmıştı. Ona artık önemli olmadığını söyledim ama inatçı Zeke hatalarımı düzeltmeye kararlıydı.

Dikkatini çekmek için başının arkasına bir yastık fırlattım. Zeke kaşlarını birbirine çatarak başını bana doğru çevirdi. "Boş ver dostum. Rahatla. *The Office*'i izle," dedim elimle televizyonu işaret ederek. Zeke başını salladı ve masasında önündeki bulmacaya döndü. "Sen kaybedersin."

Schweppes boğazımın arkasına vurdu, köpürdü ve sakızımdaki naneyi tutuşturdu.

Sadece bir yıl önce çocuğu eve götürmeyi planladığımı düşünmek delilikti.

Oscar bana olanları anlatmıştı. Dinlenme odasında Zeke'nin hikâyesine kulak misafiri olduğunu ve Zeke'nin yedi ya da sekiz yaşından beri burada olduğunu, istenmeyen bir hayvan gibi Dolor arazisine terk edildiğini söylemişti. Çocuğu hemen benimsedim. Onu tanıdım, dilini öğrendim. Zeke'in altın gibi bir kalbi ve benimle akraba olan yaşlı bir ruhu vardı. Bir şekilde birbirimize bağlandık. Geçmişini pek hatırlamıyordu ve burada bir yuva kurdu.

Zeke'e bir söz vermiştim. Mezun olur olmaz onu evlat edinecek ve gerçek bir eve sahip olmanın nasıl bir his olduğunu ona gösterecektim. Birlikte öğrenebilirdik. Gerçek bir doğum günü. Gerçek

bir Noel. Gerçek bir aile, Zeke ve benden oluşan bir aile.

İkimizin de istediği ama asla sahip olamadığı bir aile.

Evlat edinme işlemini gerçekleştirmenin tek yolu, ayrıldığımızda maddi durumumun iyi olacağından emin olmaktı. Geçen yıl okul yılı başlamadan önce çalışmalarımı bir menajere göndermiştim. Menajer tarzımı beğendiğini belirtip benimle sözleşme imzaladı ve şiirlerimi birkaç yayıncıya dağıttı. Ancak bir yayıncı benimle anlaştığında, Bria'ya tecavüz suçundan tutuklanmış ve hücreye atılmışım.

Hapishanede geçirdiğim süre boyunca yayıncının sözleşmemizi takip ettiği ortaya çıktı. Hapishaneye uygun bir çek postalanmıştı ve Dolor'un dışında geçirdiğim yedi ay boyunca tek arkadaşım olan Travis'le bir anlaşma yapmaya karar vermişim. O sırada benden önce ayrılacağı için, benim için çalışması ve asistanım olması şartıyla, bağlı olduğu çeteden, yani Bağlantılar'dan uzak durmayı kabul etmesini sağlamışım.

Travis'e güvendim, o da kabul etti.

Buradan temiz bir sicille ayrılmak dışında yapılacak tek şey başımızı sokacak bir ev bulmak olacaktı. Sonra, Zeke'i evlat edinmek için evrakları teslim edecektim. Yasal olarak, onun vasisi olacaktım. Zeke bu fikirden heyecan duydu ve bana "baba" demeye başlayacağı şakasını yaptı.

Ona asla olmaz demiştim. Biz arkadaşlık.

Her zaman geri dönecek bir evi olan dostlar.

Tüm bunların ortasında Mia çıkageldi, benim küçük olay örgüm. Birisi olma arzumu daha da körükledi. Onun için kendimden bir şeyler yapmaktan başka bir şey istememiştim. Her şey mükemmeldi. Mia ve Zeke yakınlaştıkça Mia ve ben de yakınlaştıkça yakınlaştık. Mia, Zeke'i açık bir kalple kabul etmişti. Fırtınanın Dolor'un üzerinden geçtiği ve Mia'nın korkmuş Zeke'yi kollarına aldığı gün, sanki her şey yerli yerine oturmuştu. Onunla tanıştığım ilk günden beri aradığım kişinin o olduğunu biliyordum ama o tek an, Tanrı'nın satranç tahtasındaki taşları oynatarak istediğim her şeyi elimin altına getirmesine hayranlık duymama neden oldu.

Zeke ve benim planlarım Zeke, Mia ve benim planlarıma dönüşmüştü ve ona bir kez bile Zeke'ye verdiğim sözden ya da üçümüz için planladığım bu hayattan bahsetmemiştim. Mia'nın hâlâ bu konuda hiçbir fikri yok. Belki de her sanatçının reddedilme korkusuydu -kendisinden, Zeke'den, yayınevinden, dünyadan -ve başarısızlık korkusu.

Bu sefer başarısız olmuşum. Mia'yı hayal kırıklığına uğrattım.

Zeke'i hayal kırıklığına uğrattım.

Ama işte Zeke, yıktığım parçaları topluyor, benim çizdiğim ve sonunda vazgeçtiğim geleceği düzeltmeye çalışıyordu. Ona, düzeltebilse bile bunun Mia'yı geri getirmeyeceğini söylemeliydim. Beni de geri getirmeyecekti. Gül kırılmış, yanlış yere konmuş ve çatlamış olacaktı. Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bu kirli gerçeği Zeke'e açıklasaydım bile, bunların hiçbir önemi olmazdı.
Onu iyi tanıyordum.

Hâlâ orada, kâğıt gülü bir araya getirmeye çalışıyor olurdu. Zavallı çocuk.

Kutuyu odanın öbür ucuna fırlattım ve masasının yanındaki kutunun içine kayarak bana üç işe yaramaz puan kazandırdı. Zeke kâğıt gülle ilgili hiçbir ilerleme kaydetmemişti ve ben arkasında dururken dönüp bana bakma zahmetine girmede. Bir elimi omzuna koyarak ona gideceğimi bildirdim ve yeni sığınağımdan çıkıp onun kanadından kendi kanadıma doğru yürüdüm.

Mia'nın Günlüğü'nün tüm okulun görmesi için ortaya çıkmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Ayrıca onu ilk kez sikhemin üzerinden de bir hafta geçmişti. O gece, karanlık vicdan azabımı avlarken uyumamıştım. Keder içimi kemirdi ve güneş doğana kadar gözlerimden yaşlar boşandı. Utanç içinde tükenip gittiğimde boşluk beni ele geçirdi, ağlamaktan yoruldum, savaşmaktan yoruldum. Bütün hafta boyunca kendimi etrafımdaki dünyadan soyutlamış, sessizliğin tadını çıkarmış ve rutin işlerimi yapmıştım.

Günlüğünün yayınlandığı salonda bile insanlar birbirine girmiş, pençeler ortaya çıkmış, ortalık yıkılmış, gözyaşları sel olmuşken artık umurumda değilmiş gibi görünüyordu. Mia yanımdan geçip gitmişti, benim küçük umut patlamam, tüm umutlarımın yok olduğunu görmek için. Belki dışarıdan bakıldığında herkes için öyle görünüyordu ama kalbim hâlâ sarsılıyor, ona olanlar yüzünden kırıldığını hatırlatıyordu.

Çünkü onun başına gelen benim de başıma geldi.

Çok fazla önemsemenin, çok fazla hissetmenin, verecek çok fazla şeyin olmasının en kötü yanı, sonunda çok uzun süre çok fazla olmaktan tükenmenizdi. Verecek sikişlerimin bir sayısı vardı ve ilaçlarla depomun tükenmesi arasında, sonunda benzinim bitmiş bir şekilde fırtınanın merkezine inmiştim. Çok canlı bir şekilde hatırladığım bu yer beni kollarını açarak karşıladı.

Ama ben orada dururken Mia kulağımda küçük bir çan gibi çalıyor, beni tamamen bırakmak istemiyordu. O gece duş almak parkta yürüyüş yapmak gibiydi. Artık Maddie ve Mia dışında kimse benimle konuşmuyordu.

Bria-Maddie hala kemiklerimin üzerine atlamak istiyordu ve benim kemiklerim onun içine atlamak istemiyordu. Ne zaman kendimi onunla yalnız bulsam, deniyordu ama hiçbir zaman bir yere varamıyordu. Vücudumun istediği tek kız Mia'ydı.

Tuvaletim kendi elimi bile almadı.

Ilık duşun altında durdum ve avuç içimi fayansa dayadım.

Oda etrafımda uğulduyordu, her kabin doluydu.

Vücudum gergindi, geçen haftadan beri birikmiş olan uyarılmadan kurtulmam gerekiyordu. Ağrıyan aletim önümde duruyordu, ağır ve öfkeliydi ve kanın her bir zerresi yüzeyine hücum ediyordu. Bir avucumla kavradığımda, Mia'nın yumuşak sıklığının içinde olduğumu hatırlattığı için kafası karışmış bir şekilde elimde seğirdi. Dişlerimi alt dudağıma sürterek onu çektim ve gitmek isteyen tıslamayı savuşturmaya çalıştım. Gözlerim kapandı ve bencilce Mia'nın nasıl hissettiğini hatırladım, sıcaklığı etrafımda kenetleniyor, çarpıyor, nabız gibi atıyordu. Onun içindeymişim gibi davranarak elimi becerirken küçük bir inilti beni terk etti.

Ama faydası olmadı.

"Kahretsin Mia," diye nefes aldım, sikimi bıraktım ve iki avucumu da fayansa vurdum.

Boşluğa rağmen, her parçam hâlâ ona aitti. Aklım bunu biliyordu. Kalbim biliyordu. Ruhum biliyordu. Sikim bile biliyordu. Sonsuzluk diye bir şeyin olmadığını her parçamın karşılıklı olarak anlaması ne kadar sürerdi?

"Times up, Masters," diye bağırdı Scott ve vücudum kaskatı kesildi.

Suyu kapattıktan sonra havluyu hızlıca tenimde gezdirdim, boxer'larımı giydim ve kabinden çıktım. Scott sabırsızlıkla kapının yanında dururken birkaç kişi oyalandı. Kendimi başkalarıyla kıyaslamaya hiç ihtiyaç duymamıştım ama bu seferkini aklım almıyordu.

Mia ondan hoşlanıyordu, hatta muhtemelen onu seviyordu ve ben de bunu kabullenmeyi öğrenebilirdim. Eğer Mia'nın lanet olası şalterini tekrar indirmesini engelleyen kişi o olursa, Dolor'daki zamanım dolmadan önce adamın sırtını sıvazlardım.

Ama duvarın yanında duran ve gözleri benimkilere kilitlenmiş olan adamın birçok katmanı vardı. Aklımda hiç şüphe yoktu, Scott'ın burada olmakla ilgili zalimce niyetleri vardı. Sırlar onun dış görünüşünün arkasına saklanmıştı.

Dişlerimi fırçalamak için musluğu açtığımda aynada yansımamı gördüm. Ben değildim.

Mia.

Kabinden çıktı ve küçük bedenini saran bir havluyla orada durdu. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve ellerim onun üzerimde hâlâ sahip olduğu güçten kendimi korumak için tezgâha çarptı. Kahve rengi gözleri aramızdaki mesafeye aldırmadan güçlü bir şekilde bakıyordu. Mükemmel dudakları bir şeyler söylemek istercesine aralandı. *Çıkar ağzındaki baklayı aşkım.* Eğer parmaklarımı çenesine dolayıp onları kendim çıkarmam gerekseydi...

"Gidelim," diye bağırdı Scott.

Mia ağzını kapattı ve havlusunu bıraktı. Soyunmuş ve çıplak bir şekilde duruyordu. İlk içgüdüm onu kollarımın arasına alıp aç gözlerden uzaklaştırmak oldu. Ama sonra bakışlarım solmakta olan yaralarına takıldı. Kusursuz teni bir darbe almıştı ve ruhum buz kesti. Sararmış lekeler kalçalarını ve uyluklarını işaretliyordu ve gözlerim yüzüne doğru yolculuğuna devam ederken lavabonun kenarını sıkıca kavradım. "Bunu sana kim yaptı?" Her kelimesi önümdeki manzaradan acı duyarak sordum.

"Sen yaptın."

Hayır. Sana asla zarar vermem.

Başımı sallayarak saçmalıkları uzaklaştırdım ve Scott aramızda duran Mia'ya bakarken gözlerim ona doğru kaydı. O pislik herif, ben aynı odadayken ona bakma cüretini göstermişti.

Havlusunu aldım, etrafına sardım ve onu kendime çektim. Direnmedi. Scott bana doğru bir adım attı, ben de onu durdurmak için avucumu ona doğru kaldırdım.

Mia elimde titriyordu ve bunun üşüdüğü için mi yoksa benden korktuğu için mi olduğunu anlayamıyordum. Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim. "Bana bunu benim yapmadığımı söyle," diye fısıldadım. Tüm varlığım onun cevabına bağlıydı.

"Sen değildin," diye usulca göğsüme doğru ağladı. "Sen kendinde değildin."

Sözleri beni yiyip bitirdi, paramparça etti. Mutlak bir hiç. Göğüs ağrılarım o kadar şiddetliydi ki görüşüm bulanıklaştı ve ona daha sıkı tutunarak başımı boynuna gömdüm. Önemli olan tek şey oydu. Her zaman önemli olan tek şey o olmuştu.

İçime şiddetli bir sızı girdi ve onu kontrol etmek için burnumun kenarını sıktım. "Üzgün olduğumu söylemekten bıktım. Bunu düzelteceğim." Banyoda enkaza dönmeden önce çabucak söz verdim. Sahip olduğumuz kısa zaman içinde kelimeler yeterince hızlı çıkmıyordu. "Sana göstereceğim. Lütfen beni bekle. Sadece benimle kal, Mia."

"Sen yokken bile mi?"

Ellerimi yüzüne koydum ve gözlerim sulanırken onu görebilmek için kendimden uzaklaştırdım. *Kahretsin*, kırılmak üzereydim. İkimize hâlâ inanıyordu. Bir şekilde beni anlıyordu. Dudaklarım alnıyla buluştu ve onun kokusunu içime çekip hafızama gömdüm. "Özellikle de ben gittiğimde."

Onu bırakarak bacaklarımı eşofmanımın içine soktum, eşyalarımı aldım ve ondan uzaklaştım. Oradan yeterince hızlı çıkamıyordum. Duygular beni vahşi bir canavar gibi parçalıyor, paramparça ediyordu. Ve çok acıtıyordu. Scott'ın önünde durdum ve yumruğumu kafatasına geçirmemek için sıktım. "Bir daha sakın ona bakma," diye uyardı hastalıklı gururum onu.

On Üçüncü Bölüm

*"İlk hatam silah fuarına çiçek
götürmek oldu."*

-Oliver Masters

Mia.

Dr. Conway yüzünde bir gülümsemeyle, "Şimdiden Ekim ayının başına geldiğimize inanamıyorum," diye sevindi. "Cadılar Bayramı yaklaşıyor, en sevdiğim bayram. Ben ve Mark her yıl araba yolumuzun sonunda oturur ve şeker dağıtırız. Küçük çocukları görmek..." diye anlatmaya devam ederken düşüncelerim Ollie'nin içinde bir şeylerin değiştiği banyoya geri döndü.

Ollie kavga ediyordu. Sesinde duymuştum. Gözlerinde görmüştüm. Ondan yayıldığını ve bana tutunma şeklini hissetmiştim. Bana bir bakışıyla kasvetinden sıyrılmış, beni alıp bu kâbustan kurtarmaya hazır hale gelmişti. Bana geri döneceği düşüncesi kalbimi yerinden hoplattı. Aşkımız uğruna savaşılabilecek bir şeydi ve Ollie hâlâ her şeyiyle savaşıyordu.

Ollie günler önce banyodan çıkmadan önce Ollie ile Ethan arasında bazı sözler geçmişti. Aradaki mesafe tarafından rahatça emilen sözler. Ama Ollie'nin söylediği her neyse, o gecenin ilerleyen saatlerinde yurt odamda belirdiğinde Ethan'ın tavrının değişmesine neden oldu.

Ethan donuna kadar soyunmuş ve yanıma tırmanmıştı. Gece terörü bile geçirmemiştım, ama yine de bir açıklama bile yapmadan benimle kaynaşmıştı.

Ollie onu ele geçirmişti.

Ollie'nin beni hep etkilediği gibi.

Uykuya dalmıştık ve birkaç saat sonra uyandığımda Ethan'ın eli uyluk içlerime kadar inmiş, uykusunda mırıldanırken usulca kavırıyordu. Sertleşmiş ereksiyonu bacaklarımın arasındaki boşluğa bastırmıştı. Onu uyandırmak ve geri çekmek için her türlü nedenim vardı, en önemli nedenden başlayarak -Allie- ama yapamadım.

Ethan tarafından ihtiyaç duyulmayı ve istenmeyi bana hiç mantıklı gelmeyen sağlıksız bir şekilde arzuluyordum. Bu yüzden tekrar uykuya daldım, kulağımda bir araya getiremediğim kelimeleri tekrarlarlarken ellerinin dolaşmasına ve uzunluğunun kalmasına izin verdim.

Ondan sonraki her gece aynı rutin devam etti -than ve ben konuşmuyorduk ama onun elleri talep ediyordu. Ollie'ymiş gibi davranarak onun sıcaklığında uykuya dalıyordum. Rol yapmak her zaman daha kolay olmuştu ve Ethan sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi uykusunda bana dokunmaya devam etmişti.

"Her yıl Addams ailesinden Morticia ve Gomez Addams gibi giyiniyoruz. Yeni nesil çocuklar bunu anlamıyor ama ebeveynler için çok eğlenceli oluyor." Dr. Conway, benim dikkatim sıkıcı sohbete geri dönerken konuşmasına devam etti.

"Güzel," diye ilgileniyormuş gibi yaptım ve dinliyormuş gibi davrandım.

Dr. Conway bana her şeyi bilen bir bakış attı ve masasındaki kâğıtları kaldırdı. Bacak bacak üstüne atarak bir arkadaşından aldığı doktor unvanına geri döndü. "Babanızın ziyaretiyle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Babam olmayan ve yirmi yıl boyunca bana yalan söyleyen adamı mı kastediyorsun? Harika gidiyorum."

Yüzü düştü. "Aklından milyonlarca soru geçiyor olmalı."

"Onunla ilgili değil..."-Dikkatimi pencereden dışarı çevirdim ve gökyüzünden yere yağan yağmuru takip ettim- "Dürüst olmak gerekirse, şu anda o kadar çok şey yaşıyorum ki, durup bunun beni nasıl etkilediğini düşünecek bir saniyem bile olmadı."

"İncinmiş hissetmen için her türlü nedenin var."

İncindin mi? İncindim, babam olduğunu iddia edip sonra da onu benden alan adamdan değil, beni ihmal eden arkadaşlarımdan incindim. Jake. Bria. Tyler. Benden çalınan günlüğüme sırlarını yazmak gibi bir hatayla, üçü de hemen ayağa kalktı ve sanki onlar için çok kolaymış gibi benimle ilişkilerini kestiler.

Ekim ayı, serbest bırakılmama altı ay daha olduğu anlamına geliyordu ve yaralandığımı göstererek saldırganıma olanak sağlayamazdım. Günlüğümün sayfalarını Dolor'un her yerinde sergileyebilir, yatakhane ölü hayvanlar saklayabilir, yatağımın içine cam koyabilirlerdi ama acınası oyunlarına boyun eğmeden önce beni öldürmeleri gerekecekti.

Yine de bir parçam onun Jude olduğuna inanıyordu, diğer parçam ise daha çok bir kadına meylediyordu. Erkekler bir kediye parçalardı. Kızlar bir günlük çalar ve içindekilerle duvarları boyar. İki farklı insanla mı karşı karşıyayım?

"Mia?"

"Öyle mi?" Gözlerimi Dr. Conway'e çevirerek otomatik olarak cevap verdim.

"Baban... tüm bunları nasıl karşılıyorsun?"

Harika, hâlâ o konudaydık. "Ona öyle deme."

Omuzlarını çökerttiğinde kaşları birbirine çarptı. "Ona ne demek istiyorsun?" "Bruce," dedim ve bu kelime dilimden dökülürken kulağa çok yabancı geldi. İçinde hiç yer yoktu Bruce'u ya da gerçek babamın kim olduğunu düşünecek kadar aklım yoktu. Yapmam gereken tek şey, burada mahkûm olduğum sürenin geri kalanında hayatta kalmaktı. Kayıtlarıma ve bir bilgisayara erişim sağlayana kadar bunu bir kenara itmek daha iyi bir plan gibi görünüyordu. "Ben çifte vatandaşım, biliyorsun. Burada, İngiltere'de kalabilirim."

"İstedğin bu mu?" Dr. Conway sordu ve ben de Pennsylvania'dan ayrıldığımdan beri istediğim tek şeyin bu olduğunu bilerek başımı salladım. "Bunun gerçekleşmesi için sana yardım edebilirim ama yine de salıverildikten sonra yargıyla yarım kalan bazı işleri halletmek için geri dönmen gerekiyor. Ve Dolor'dan sonra bir plana ihtiyacın olacak. Okula devam edecek misin? Nerede yaşayacaksın? Çalışacak mısınız? Dolor'un harika bir tahliye programı var-

"Tamam, tamam..." Sözünü kestim ve sıcak deriye geri döndüm. Çok fazla soru, çok hızlı. "Bilmiyorum. Bunu anlamak için zamana ihtiyacım var." Bir yıl önce, hapishane ya da yerin altı

olsun, sonumun ne olacağı hiç umurumda değildi. Buna ilerleme diyordum.

"Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Kanadıma dönerken Jake ve Tyler'ın yanından geçtim. Hızımı yavaşlatarak, bugünün benimle konuşacakları gün olacağını düşünerek içimde bir umut kıvılcımı çaktı. Ama sadece tiksinti dolu bir bakışla yanımdan geçip gittiler.

Bir anda Maddie ortaya çıktı ve beni içeri hapsetti. "Danışmanlık nasıldı?" diye sordu, sakız çiğniyordu. Naneli sakız Ollie'ninki gibi kokuyordu ve anında kıskandım.

"Git buradan, Maddie." Ondan bir adım uzaklaşarak balonundan kaçmaya çalıştım. Maddie önümde bir adım atarak her hareketimi engelledi. "Ne halt istiyorsun?"

"Sadece teşekkür etmek istedim."

Belirsiz bir kahkaha aramızda dolaştı. "Ne için teşekkür edeceksin?"

Uzun parmaklar saçlarımı omzumdan iterek yüz çizgimin üzerinden geçti. Kollarım kitaplarla meşguldü, bu yüzden sırtıttığında Maddie'nin pis kavrayışından kıpırdandım. "Bunu benim için bu kadar kolaylaştırdığın için. Tam da düşündüğüm gibi biriymişsin, taş kalpli bir tokatçıymışsın. Annenin neden kendini öldürdüğü şimdi daha iyi anlaşılıyor."

Son pipetim de elimden uçtu ve kitaplarım yere düştü. "Seni kaltak!" diye bağırdım ve kendimi ona doğru fırlattım. Maddie'den sadece birkaç santim kısaydım ama yine de onu geriye doğru yere devirmeyi ve yumruğumu suratına indirmeyi başardım.

Maddie'nin gözleri çılgına döndü ve ben bacaklarımı ona doladığımda bileğimi kaptı. "Kız gibi vuruyorsun prenses," dedi gülerek. "Ollie'den dayak yemeyi ne kadar sevdiğini bildiğim için bu kadar dayanıklı olmana şaşırdım." Adrenalinim onu alt etti ve dirseğimi çenesinin yan tarafına fırlattım.

Kollar karnıma dolanarak beni hızla Maddie'nin üzerinden çekti ve çılgın bakışlarım koridoru gözden geçirerek etrafta toplanan kalabalığı gördü. Eller yanaklarımı kavradı ve bakışlarımı yönlendirdi. Ollie saçlarımı yüzümden çekerken gözlerim iki yeşil gözle buluştu. "Buna değmez, aşkım." Nefes alış verişim düzensizdi ama sesi sakindi. Yatıştırıcıydı. Ondan yayılan huzurdan kana kana içmek istiyordum. "Şuradaki kız," -avucuyla çenesini kapatmış, yerde yatan Maddie'yi işaret etti- "Geleceğini mahvetmeye değmez, tamam mı?"

Benim Ollie'm.

"Nefes al, Mia," diye ekledi ve ben nefes almadığımı fark etmemiştim. Dikkatimi Maddie'ye verdiğimde neredeyse korkmuş görünüyordu. Ethan ona arkadan yardım ederken gözleri Ollie ve bana sabitlenmişti. Ollie, "Hey, bana bak," diye fısıldayınca tekrar ona döndüm. Bana küçük bir gülümseme vermeden önce gözleri yüzümü taradı. "Daha iyi misin?"

"Evet." Bu tek kelimeyi çıkarmak zor oldu ve daha çok bir rahatlama iç çekişi gibi çıktı. İkna edici bir baş hareketiyle tekrar, "Evet," dedim. Ollie'nin aniden ortaya çıkışı beni sersemletmişti ve beni terk etmesinden korkuyordum.

Göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşmadan önce başımın yanını öptü. Ollie gitmişti.

Ethan ellerini çırparak, "Pekâlâ, herkes dağılsın ve yatakhanelerinize dönün," diye seslendi. "Jett, seni görmem gerek."

Ve böylece Ollie sanki hiç ortaya çıkmamış gibi oldu.

Ethan koridorda sadece ikimiz kalana kadar bekledi. Diğer uçta durdu ve son kalan ruh da köşeden dağıldığında bana doğru iki uzun adım attı. "Sakın yapma, Jett. Ne düşündüğünü biliyorum ama sakın beni itmeye kalkma çünkü o yavaş yavaş geri geliyor. Seni de kendisiyle birlikte aşağı çekecek."

"Ben hiçbir şey söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin. Bunu yüzünün her yerinde görüyorum. Bir kez seni kurtarmaya geldi ve bataklık gibi, kelimenin tam anlamıyla ona battın. Kız kardeşime ne olduğunu gördüm ve bunun sana olmasına izin vermeyeceğim!"

"Ben senin kardeşin değilim, Ethan!"

"Yok artık! Her gece kız kardeşimin yanında yattığımı mı sanıyorsun? Kız kardeşime sana dokunduğum gibi dokunduğumu mu sanıyorsun? Aptal olma." Ethan bakışlarını etrafta gezdirdi ve gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce kendini sakinleştirdi. "Aklı başında değil. İlaç alsın ya da almasın, hayatı boyunca kafası karıştı."

"Ben de berbat durumdayım ama yine de ellerini bataklık gibi üzerime batırıyorsun," diye tükürdüm. "Kendi lanet tavsiyeni dinle." Bu sözlerle yanından geçip gittim ve bana seslendiğinde arkamı dönme zahmetine bile girmedim.

Aptalca, günlüğüme yazmak için masama oturduğumda günlüğümün kaybolduğunu hatırlamıyordum. Çalındığını. Yok oldu. Tüm gözlerin görebileceği bir yerde. Sandalyede geriye doğru çökerek kalemimi duvara fırlattım, eskiden duvara yumruk attığım zamanları hatırladım.

Yine, ilerleme.

Son birkaç aydır, odadaki duvarlar bana sırtını döndü. Sonunda, buradan çıkmak için can attığım noktaya ulaşmıştım, duvarlar bile gece boyunca fısıldadı, bana kapana kısıldığımı hatırlattı - bu bilinmeyen şakacı gibi beni rahatsız etti.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda parmaklarımı dağınık kahverengi saçlarımın arasında gezdirdim. Kapının üstündeki saat gece yarısını gösteriyordu. Sandalyemden sıçrayarak pencereye koştum ve uzakta iki figür gördüm. Biri Ethan'dı. Gölgesini bile seçebiliyordum. Ethan çimenlikteki diğer adamın üzerinde yükseliyordu. Ethan'ın yüzünden birbirlerine bağırıp çağırdıklarını anlayabiliyordum ama hiçbir şey duyamıyordum. Ethan yüzünü binaya dönmüştü. Tam bana bakıyordu ama beni gerçekten görmesinin imkânı yoktu, değil mi? Diğer adam yüzünü çevirdi ve onu hemen tanıdım.

Dekan Lynch.

Ethan'ın geceleri korkularımı yatıştırmak için odama girdiğini biliyor muydu? Ethan'ın başı belada mıydı?

Dean Lynch uzaklaştı ve Ethan'ı gece yıldızlı gökyüzünün altında, çimenlerin üzerinde ayakta bıraktı. Ayın ışığı ondan yansıyor ve saçlarının kızıl tonu parlıyordu. Güzel olmadığını söylesem yalan söylemiş olurum ama ona bakmak beni Ollie'nin etkilediği kadar etkilemiyordu.

Ollie'nin beni tek bir nefeste yok edip tekrar bir araya getirme yeteneği vardı ve bir bakışıyla etrafımızdaki dünyayı silme gücüne sahipti. Konuştuğunda sözlerini hissederdim, kemiklerimin çatlaklarına kadar titreşirdi. O yokken bile sevgisi damarlarıma pompalanıyordu çünkü biz çok daha büyük bir şeyle birbirimize bağlıydık.

Ethan güzeldi ama Ollie tamamen başka bir şeydi.

Bakışlarım Ethan'ın binanın içindeki hareketlerini takip etti ve o gözden kaybolduktan sonra yatağa süründüm.

Kapıdan içeri girip yanımda uyumasını beklerken bir saat geçmiş gibi geldi ama bir türlü gelmedi. Yavaşça, gözlerim yorgunluğa boyun eğerek kapandı ve yakında beni uyandıracak bir gece terörüne hazırlandı.

Arkamdan gelen hareketler beni yeniden hayata döndürdü ve Ethan'ın kolonyasının tanıdık kokusu duyularımı doldurdu. Çok sık sürmezdi ama ne zaman evinden gelse çok farklı kokardı; baharat ve ağaç kokusu gibi. Yanıma tırmanırken kulağıma usulca "Uyuyamadım," dedi. Vücudu benimkiyle kaynaşırken çıplak göğsü sırtımı ısıttı. "Kendi yatağımda uyumaya çalıştım ama sensiz uyuyamadım."

Uyuyormuş gibi yaptım ve Ethan blöfüne inanarak iç çekti. "Neden bilmiyorum Mia," diye devam etti, "ama o öldüğünden beri hayatımda olan tek iyi şey sensin ve savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim. Ollie senin bir numaran olabilir ama sen benimsin. Ve eğer şu anda uyanık olsaydın, bunu asla kabul etmezdim."

Kıpırdamadan, sessizce uzandım, maskaralığa devam ettim. Ethan'ın eli atletimin altından kaydı ve avucunu çıplak karnıma yasladı. "Bataklık gibi," diye fısıldadı, dudakları ve kirli sakalı sırtımda geziniyordu. "Mia..." eli göğsümün altındaki göğüs kafesime doğru kalktı, "seninle bir gece geçirebilir miyim?"

Gözlerim birden açıldı. Konuşamıyor, düşünemiyor ya da nefes alamıyordum. Yapabildiğim tek şey, kendimi aptal gibi hissederek hafif bir horlama numarası yapmaktı.

Ethan nefes verdi ve neden bilmiyorum ama o anda kendimi bencil hissettim. Bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı ve ben erkek gibi davranıp hak ettiğim bir gece için kendimi ona veremezdim. Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü ve Ethan'la ulaşabileceğimiz en uzak noktanın bu olduğunu fark ettim. Bundan öteye asla gidemezdi. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu ya da içimde onunla olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim çünkü bilmek istemiyordum.

Önemli olan tek şey Ollie'ydi. Kaya gibi dibe vurmuş, kafayı yemiş Ollie.

Ollie.

Jerry elini kapının çerçevesine vurarak, "Oliver, bir ziyaretçin var," diye seslendi.

Eşyalarımı topladım ve Bay Mahoney'e hınzırca bir gülümseme gönderdim, o da sınıfın önünde başını salladı. Bay Mahoney öğrencilerin sınıftan kaybolmasından hoşlanmazdı ve yıl başladığından

beri tuvaleti kullanma taleplerinin hepsini reddetmişti.

Dolor'un ziyaret saatleri kampüs duvarlarının dışına, kapıya asılmıştı ve eminim internette de vardı. Ama biri buraya kadar korkunç bir yolculuk yaptıysa, Lynch bir aile üyesini geri çevirmekte zorlanıyordu.

Bizim gibi insanların nadiren ziyaretçisi olurdu.

Eğer biri geldiyse, bu ya ailede bir ölüm olduğu ya da yüz yüze halledilmesi gereken acil bir mesele olduğu içindi.

Ailemden kimse kalmadığı için beni kimin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Jerry sessizce yanımda yürüdü ve aşağı inip kampüsün önündeki ziyaretçi odasına doğru ilerledik. "Bir saatin var," dedikten sonra kapıyı açtı ve beni içeri yönlendirdi.

Pencerenin yanında duran Travis'ten başkası değildi, hapiste geçirdiğim yedi aydan beri arkadaşım.

Travis yüzünde kocaman şapşal bir gülümsemeyle, "Ah, bakın kedi ne getirmiş," dedi. Beni yarı kucaklamak için kendine çekmeden önce ellerimiz sıkıştı ve ben de sırtını sıvazladım.

"Seni görmek güzel dostum." Ellerimi omuzlarına koydum ve onu bir kol boyu uzattım.

Travis, kafa derisi boyunca uzanan sarı saç örgüleri ve boynunda sürünen dövmesiyle yakışıklı bir adamdı. "Özgür bir adam olmak sana yakışıyor,"- karnını okşadım- "Görüyorum ki birkaç kilo almışsın. Düzgün besleniyorsun, değil mi?"

Travis elimi itti. "Buradan çıkana kadar bekle. Altı ay sonra yeni evinde seni güzel bir fileto bekliyor olacak."

Bir adım geri çekildim ve kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bir tane mi buldun?" Travis ve ben hapisanede bir anlaşma yapmıştık. Ona göz kulak olacak, mali işlerimi hallettiği sürece asistanım olarak maaş verecektim. Dolor'a geri götürüldükten sonra onu bana mükemmel bir ev bulması için görevlendirmiştik. İki yatak odası, cumbalı bir ebeveyn yatak odası ve suya bakan güzel bir manzara. Mia'nın buradan ayrılırken bahsettiği tek şey ayaklarını suya sokmaktı ve ben de bunu gerçekleştirecektim. Travis'e satın alma işlemini gerçekleştirmesi için gereken araçları verecektim ve ben buradan ayrılana kadar evde yaşayabilecekti. Haftalık telefon görüşmelerim bankayla, ayrı bir banka hesabı açmak ve satın alma işlemi için transferler yapmakla geçti.

Aklım ne kadar sikilmiş olursa olsun, kalbim Mia ve Zeke'le bir hayat kurma hayalimden asla vazgeçemezdi.

Travis'le anlaşma yapmak riskliydi. Parayı alıp kaçabilirdi ama yapmazdı. Tek amacı hayatını aşk için düzene sokmaktı. Onunla Mia hakkında hiç konuşmamıştım ama tek konuştuğu Summer'dı.

Ve aşkın bir erkeği değiştirebileceğini deneyimlerimden biliyordum.

"Evet, dostum. Hepsi burada. Sadece imzan gerekiyor," dedi Travis gülünç bir gülümsemeyle ve eliyle yanımdaki masanın üzerinde duran dosyayı işaret ederek. "On sekiz mülk. Summer'la birlikte *aradığımız* mülkü bulmak için *on* sekiz mülk gezdik ve umarım hayal kırıklığına uğramazsın.

... "

Dosyayı açtım ve karşıma çıkan ilk sayfa, ön bahçesinden dere akan tek katlı, arnavut kaldırım

bir evdi. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. " ... burası

ama arka tarafta iskelesi olan bir göl var. O iskeleye adımımı atar atmaz her yerinde senin adın yazıyordu..." O saçmaladıkça ben de kâğıtları karıştırmaya devam ettim.

Tamamen mobilyalı ana yatak odası sanki zihnimden kaçmış ve kâğıdın üzerini boyamış gibiydi. Duvarın bir tarafını kaplayan cumbalı pencere şömineyle tamamlanıyordu ve dizim masanın altında zıplarken gözlerimin kenarlarında istenmeyen yaşlar birikti.

Dosyayı kapattım ve sandalyeye geri yaslandım. Burnumun kenarını sıkarak beni tüketmekle tehdit eden duygularla savaştım. Tek istediğim buydu; bir yuva. Ama hiç beklemediğim şey onun *bir* yuva bulmasıydı. Mia ve benim için birçok kez hayal ettiğim evi. Şansın yok denecek kadar az olduğuna inanarak onu saçma sapan bir kovalamacaya göndermiştim. Ama o buldu.

"Lanet olsun, beğenmediniz..."

Elimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı bir hamlede topladım. "Hayır, dostum. Bayıldım buna. Mükemmel." Öne doğru eğilerek dosyayı tekrar açtım ve sözleşmeye ulaşana kadar kâğıtları karıştırdım. "Bir kaleme ihtiyacım var."

Mia, Dr. Conway'den övgüyle bahsetti. Doktorla daha önce hiç doğrudan konuşmamıştım. Bu bizim ilk bire bir seansımızdı. Küçük odaya girdim ve bakışlarım posterleri, kampüsün önünü gören pencereyi ve büyük kahverengi kanepeyi tararken Mia'nın buraya kaç kez geldiğini düşündüm.

"Oliver'ı mı yoksa Ollie'yi mi tercih edersin?" Dr. Conway arkamdan yürüyüp kapıyı kapatırken sordu.

"Fark etmez." Bedenim köşedeki deriye gömüldü ve bacaklarımı uzattım.

Dr. Conway ofis koltuğuna oturdu ve bana doğru döndü. "Oliver olsun. Takma isimlerle aram iyidir, hiç sevmem."

"Yeterince adil."

"Görünüşe göre Dr. Butala sizi bana yönlendirdi. İlaç tedavisi nasıl gidiyor?"

"Açıkkçası, onları bırakmam gerekiyor. Olması gerektiği gibi çalışmıyorlar ya da en azından eskisi gibi değil. Sanki içimde bir şeyler eksikmiş gibi bir boşluk var. Eksik hissediyorum. Beni içi boş bir otuzbirciye dönüştürüyorlar ve ben artık böyle hissetmek istemiyorum. Ne dediğimi anlıyor musun?" Mia'ya ne yaptığımı gördüğüm anda, bunların hiçbirine değmeyeceğini anlamıştım. Butala'ya bana her şeyi hissettirmesini ya da hiçbir şey hissettirmemesini söylediğimde, doğru ruh halinde değildim. Her şeyi hissetmek istiyordum. Mia her şeyi hak ediyordu.

Her nasılsa, haplarla bile, Mia hala yoluna devam etti, sadece beni tam bir deliliğe sürükledi. Aşkımız kendi yolunu açtı. Hapların hiçbir miktarı ya da gücü beni daha fazla teslim olmaya zorlayamazdı. Onları tamamen bırakmam gerekiyordu.

Dr. Conway, "Burada ilaçlar olmadan da öfkeli olabileceğiniz yazıyor," dedi ve sonunda bir soru işareti bıraktı.

Eğilerek dirseklerimi dizlerime gömdüm. "Onlar olmadan da nazik, sevgi dolu ve samimiyim. Bu da bir şey sayılmaz mı?"

"Fazla zamanın kalmadı Oliver. Altı ay sonra mezun olacaksın. Özgür bir adam olacaksın."

"Altı ayım yok." Sadece iki ay içinde Mia'yı benimle bir daha konuşmamaya itecek kadar hasara yol açmıştım. Bir altı ayı daha riske atmak bir seçenek değildi.

"Bu gerçekten neyle ilgili?"

Bunca zamandır duvardaki kedi yavrusuyla mı konuşuyordum? "Onu kaybedemem."

"Kimi, Oliver'ı mı?"

"Mia."

"Mia'nın bununla ne ilgisi var?" "Her şeyle."

Dr. Conway'in kahverengi gözleri benimkilere dikilince küçük oda sessizleşti. "Bir şey denemek istiyorum."

"Herhangi bir şey."

"Önce rahatlamayı istiyorum. Rahatına bak ve gözlerini kapat." Deri koltuğa gömüldüm ve tereddütle gözlerimi kapattım. Etrafımdan kâğıtların karışma sesi geliyordu ve havalandırmadan üzerime hafif bir hava esiyordu. "Dikkatli meditasyon denen şeyi yapacağız. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece sesimi dinlemeni istiyorum."

Dr. Conway hiç vakit kaybetmeden yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti, ben de bu noktada boğulmak ve kendimi etrafımdaki dünyadan soyutlamak için elimden geleni yaptım.

Aklıma gelen tek görüntü Mia'ydı.

İri kahverengi gözler. Saçları meşe ağacı rengine, açık ve koyu tonları birbirine karışmış. Dokunuşu çok narin ama ruhuma nüfuz edebiliyor. Gittikçe daha derine battım.

"Neden gülümsüyorsun, aşkım?" Saat sabahın altısını geçmiş olamaz. Güneş henüz doğmadı ama yaydığı ışık ruhumu ısıtıyor. Ş u anda dudaklarında kesinlikle bir gülümseme var ve her santimetreme dokunuyor, beni uyandırıyor, içimi dolduruyor - cennetimi.

"Gülümsemişimi nereden anladın?" diye soruyor eğlenerek.

"Hissedebiliyorum." Yan yattığımda yüzünü bana döndüğünü de hissedebiliyorum. Sonra gözlerimi açmam için her sabah yaptıkları gibi parmağını kirpiklerimde gezdiriyor.

"Çünkü mutluyum," diye cevap verdi sonunda. Gülümseme sırası bendeydi, gerçi onunlayken gülümsemem çok zordu. "Gözlerini aç, Ollie."

"Hayır." Onu reddettiğim tek zamandı. Ona her şeyi vereceğimi biliyor, ama gözlerimi açmak? Henüz buna hazır değiliz.

"Neden olmasın?"

"Gözlerimi açarsam gitmek zorundasın demektir ve ben gitmene hazır değilim. Gözlerim kapalıyken, bir Pazar sabahıymış ve gidecek bir yerimiz yokmuş gibi davranabilirim." Aklıma bir fikir gelince dudaklarımda daha büyük bir gülümseme yayılıyor. Ona göstermeliyim. Bizim için yarattığım ve bir gün ona vereceğim bu dünyayı görmeli. "Hadi, kapat gözlerini."

"Neden?"

"Sadece kapat..." diye ısrar ediyorum, parmaklarımı yanlarından geçirip çıplak sırtını okşarken. "Kapandılar mı?"

Kıkırdaması odayı dolduruyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Evet, Ollie. Gözlerim kapalı." "Bugün Pazar sabahı ve seninle yatağa girmeden önce kahveni yaptım bile.

Kokuyu alıyor
musun?"

"Mmhmm ... "

"Bütün gün bizim, iş yok, yükümlülük yok... sadece sen ve ben... Güneş doğuyor Mia. Cumbamızdan gelen sıcaklığı ve göz kapaklarının arkasındaki karanlığın yavaşça kalktığını hissediyor musun? Hissediyor musun? Güneşi?"

"Evet, Ollie. Hissedebiliyorum."

"Kahveni suya götürüp güneşin doğuşunu izleyebiliriz ya da bütün gün bu yatakta uzanabiliriz. Rafta sana henüz okumadığım birkaç kitap var. Ya da spor ayakkabılarımızı giyip el ele tahta kaldırımında yürüyebiliriz, çünkü yazın bir Pazar sabahı yaptığımız şey budur." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Mmm... hepsi."

Mia ve benimle ilgili görüntüler, asla geri dönmek istemediğim bir yerden gelen yeni, istenmeyen görüntülerle soldu.

"Ne dedim ben kardeşim?" Oscar sorar. "Ya da hatırlatmama gerek var mı?" Kollarım sandalyenin arkasında bileklerime sıkıca bağlanmış olan ipi çekiştiriyor. Daha büyük ve daha güçlü olsaydım, bu iplerden kurtulabilir ve onu kurtarabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim, herhangi bir şey. Ama sadece on iki yaşındayım, cılız ve zavallıyım. Oscar bana her gün bunu hatırlatıyor.

Jasmine yatağın üzerinde çırılçıplak yatıyor, tamamen savunmasız ama uysal. İple bağlanması ya da ağzının bantlanması gerekmiyor; Oscar'ın tehditleri onu boyun eğmeye zorlamak için yeterli. Jasmine'in gözünde o onun kız arkadaşı. Oscar'ın gözünde ise üçüncü kurbanı. O bu kadarı hiç tahmin etmedi ama ben ettim. Tek istediğim onu kurtarmakken mesafemi korumak zorlaştı.

Ama o benden önce davrandı.

Dün gece Oscar'ın odasından gizlice çıkıp benim odama girdi ve kaçmasına yardım etmem için yalvardı. Denedim Jasmine, gerçekten denedim. Oscar onu yerdeki ikiz yatağımın yanında diz çökmüş halde buldu. Önümdeki bu sahne benim cezam.

"Aletim ilk neye girerse o benimdir," diye ekliyor ve Jasmine'i yıldız balığı pozisyonundan kaldırıp bir patates çuvalı gibi dört ayak üzerine yatırıyor. Jasmine'in uzun siyah saçları sırtından kayarak yüzünü örtüyor ve kıcına inen sert şaplak gözlerimi kaçırmama neden oluyor.

"Bak Oliver," diyor Oscar.

Başımı sallıyorum.

Elinin kızın tenine değerken çıkardığı gürültülü çatlama sesi gözlerimi birbirine kenetliyor ve Oscar bir kez daha, "Oliver!" diye bağırıyor.

İsteksizce başımı geri çevirip ona bakıyorum. Pek bir şey bilmiyorum ama yapmazsam beni zorlamanın bir yolunu bulacağını biliyorum. Siyah saçları arkaya taranmış, gözlerindeki şeytan bana lanet okurken dört ayak üzerinde duran Jasmine'in yanında duruyor. Başı duvarı gösterirken sırtı bana dönük. Jasmine'e bu şekilde davranılmamalı; o lanet olası bir nesne değil.

İki elini kullanarak yanaklarını ayırıyor. "On iki yaşındaki aletini buraya mı soktun?" diye gülüyor ve benim tek cevabım sandalyeye doğru bir kez daha sarsılmak oluyor. Duygu dalgaları içime hücum ediyor ve yumruklarım birbirine kenetleniyor, onun çarpan çılgınlığıyla başa çıkamıyorum.

Öfke.

Ağzımdaki banda rağmen bağırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Tabii ki yapmadın. Yüzüne otursa bir amla ne yapacağını bilemezsin." Tekrar kıkırdıyor ve kanımın kaynaması bir çibana dönüşüyor. "Görüyorsun ya Oliver. Eğer sırılsıklamlarsa, bunu isterler. Sormana bile gerek yok." Oscar, parmakları kadının içinde kaybolmadan önce bacaklarının arasından bir avuç tutuyor. "Ve kız sırılsıklam."

Az önce kızın içinden çıkardığı eliyle, üzerimdeki bandı yırtıyor ve yüzüme bir tokat atıyor. "Sen hastasın!" diye bağırdım.

Oscar başını geriye atıyor ve parmaklarını tekrar kadının içine sokarak olması gerekenden daha sert pompalıyor. "Hoşuna gitti mi evcil hayvan?" diye alay ediyor Jasmine'le.

"Evet," diye inliyor Jasmine, tamamen onun hakimiyetinde. Gözlerim büyüyor. "Ona durmasını söyle!" Haykırıyorum.

Bunun yerine Jasmine sırtını dikleştiriyor ve poposu onun için açılıyor. Gözlerimi kaçırıyorum. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Oscar gülüyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

"Jasmine, kes şunu!" Oscar şişkinliğini çıkarırken tekrar haykırıyorum.

Dün gece tek kelime etmemişti, tek yaptığı onu durdurmam ve götürmem için yalvarmaktı. Kıcı havaya kalkarken Oscar yüzünü yatağa çarptı. "Sana kendininkini alacağım kardeşim. Bir daha asla benimkine dokunma."

Jasmine haykırıyor ve gözlerim kapanıyor.

Dr. Conway ellerimi omzuma koymuş, başımda dikilirken gözlerim irkilerek açıldı. "İyi misin?" diye sorduğunda tökezleyerek ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. Gözlerinde endişe okunuyordu. "Oliver, oturman gerek. Solgunsun."

"Ben iyiyim." Kendimi toparlamak için etrafıma bakındım. "Ne gördün?" Bir adım daha yaklaşarak sordu. Aramızda bir el kaldırdım. "Dur."

Durakladı ve yüzü düştü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallayarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve bir adım daha geri attım. Midem bulandı ve ağzım sulandı, bu da kusmamın an meselesi olduğunu gösteriyordu. Gözlerim

odanın içinde yemeğimi kusabileceğim güvenli bir yer aradı. Dr. Conway geri çekilirken ileri atıldım ve tam zamanında çöp kutusuna uzandım.

Duygularımı içerek yok etmeye çalıştığım günlerde bile hiç kusmamıştım. "Özür dilerim," diye mırıldandım, sonra başımı kutunun üzerine eğdim. "Bunu temizleyeceğim."

"Oliver, sorun yok. Ben hallederim. Hemşire Rhonda sana bir baksın. Seninle istasyona kadar yürüyebilirim."

"Hayır." İhtiyacım olan son şey Rhonda'nın bu işe karışmasıydı. Bazen zorba olabiliyordu. "Gerçekten, ben iyiyim." Dengemi kaybedince ayağa kalkmaya çalıştım. Elim onun masasına takıldı ve diğer elim de burnumun köprüsünü sıktı.

"Pekala, Bay Ateşli. Rhonda'yı görmeye gidiyorsunuz" -Dr. Conway telefonunu açtı- "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Dr. Conway telefonda konuşurken içinde bulunduğum durumdan rahatsız olarak masayı kavradım ve eğildim.

Çok geçmeden, lanet Scott'tan başkası kapıda belirdi.

"Ethan, merhaba. Oliver'la hemşire odasına kadar yürüyebilir misin? Kontrol edildiğinden emin olur musun?" Ben şakaklarımı ovarken Conway sordu.

Ethan başını sallayarak çenesini indirdi ve bana el salladı. "Gidelim, O."

Parmak eklemlerim masayı itmeden önce bembeyaz kesildi. "Ollie," diye düzelttim onu. "Lanet olası Ollie."

"Po-tay-to, po-tah-toe."

Başımı salladım, o da yanıma geldi. Sessizce koridorlarda ilerledik, ta ki yabancı bir bölgeye girene kadar. "Sanırım kayboldun, dostum." Ethan'ın adımları yanımda yavaşlamadı, ilerlemeye devam etti, bir köşeyi daha döndü ve başka bir koridora girdi. "Hey, dostum. Burası yol değil." Ethan sessiz kaldı, gözlerini önünden ayırmıyordu. Bir dönüş sonra çıkmaz sokağa vardığımızda yüzümü ona döndüm. "Bu senin için lanet bir şaka mı?"

Birdenbire beni gömleğimin yakasından yakaladı ve beton duvara çarptı. Tepki vermeye fırsat bulamadan yumruğu yüzüme geldi ve kafamda bir çatırtı zıpladı. Kulaklarımda çınlama sesleri duydum ve karnıma aldığım bir başka darbe ciğerlerimdeki havayı alıp beni yere düşürmeden önce dengemi kaybettim. Ethan, "Kalk ayağa seni lanet olası amcık," diye bağırdı.

Ayaklarıma doğru tökezlerken bir elimle karnıma uzandım. Ağzımda biriken kanı tükürerek destek almak için duvara yaslandım. İkimiz de bunun Mia'da bıraktığım morluklarla ilgili olduğunu biliyorduk. "Ver onu bana," dedim parmaklarımla daha fazlası için yalvararak. "Karşı koymayacağım bile. Bunu hak ediyorum. Bunu hak ediyorum." Kalbimin zaten çektiği acıdan daha fazlasını bana çektiremezdi. "Vur bana!" Çığlık attım.

Sağ kroşesi çeneme saplandı ve kafatasımdan bir acı şoku geçti. Kafamda bir çatırtı daha duyuldu ve bununla mücadele ederek dengemi sağladım. Kendimi tam olarak toparlayamadan, kaburgalarıma bir darbe daha geldi ve savruldu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu, O?" diye sordu ve ben de duruşumu düzelttim. Saçlarımı yumruğuyla kavrarken dudağımdan kan akıyordu. "Her gece benim adımları haykırıyor. Her gece ellerim vücudunun her yerinde. Ve her lanet gece, onu sabaha kadar beceriyorum." Yumruğu tekrar

ve yere düşmeden önce başım betona çarptı. Yüzüm şişti ve görüşüm bulanıklaştı ama korktuğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Bu ona ne yaptığımla ilgili değildi.

Bu, onu yavaş yavaş kaybetmesiyle ilgiliydi.

"Hayır," diye çıkmaya çalıştım ve dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Mia seni becermez." "Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yana doğru bir ağız dolusu kan tükürdüm. Sahip olduğum tüm gücü kendimi dik tutmak için harcadım. "Öyle olsaydı burada olmazdın."

Sanki sessiz bir duaya cevap vermiş gibi, botu yüzüme geldi ve tüm ışıklar söndü.

Bölüm On Dört

*"Gülümsedim,
günaha girmek için
bir yol bulmaya
çalışabilirdim.
ama hiçbir el benim
gittiğim yerlere
dokunamaz."*

-Oliver Masters

Mia.

CUMARTESİ SABAHİ geldiğinde, piyano çalma şansı ve benden tamamen nefret etmeyen biriyle biraz insani etkileşim için heyecanla Zeke'e gitmek için zaman kaybetmedim.

Dün gece yemek sırasında, ben uzak köşede otururken Zeke şaşkınlıkla bana bakmıştı. Konuşmayalı epey olmuştu ve ayrı kaldığımız zamanı onarmak için Cumartesi günü grup terapi odasındaki piyano seansımıza devam etmek üzere kendime bir not almıştım. Dün gece diğerleri onun etrafında körü körüne konuşurken ve ona zerre kadar ilgi göstermezken onu eski masamda otururken görmek içimdeki tedirgin yılanı uyandırmıştı. Sayısız kez onu kaldırıp daha uzun olan yeni masama götürmeyi düşünmüştüm ama Zeke rutinle büyüyordu. Ve rutinin gerektirdiği gibi, yemek yediği masa o masaydı.

Zeke'i özledim. Geldiğimde ilk arkadaşım olduğu ve her şeyde yanımda kalan tek kişi olduğu için özlememek zordu.

İşte buradaydım.

Zeke kapıyı kırdı ve kahverengi kıvrıkcık kafasını içeri soktu.

"Piyano randevusu mu?" Umutlu bir gülümsemeyle sordum. Yere baktı ve başını salladı. Yanından geçmeye çalıştım ama görüşümü engelledi. "Zeke? Benden ne saklıyorsun?"

Omuzlarını düşürüp kapıyı yüzüme kapatmadan önce gözleri çılgınca etrafta dolaştı.

Kapıyı tekrar çaldım, sinir bozucu üç kez, ama cevap veren olmadı.

Bana kızgın mıydı? Şakacı onu da benden uzaklaştırmış mıydı?

Hafta sonu Zeke, Ethan ya da Ollie'den hiçbir iz olmadan geçti. Dünyam tek kişilik bir nüfusa küçüldü: ben.

Burası çok yalnızdı.

Pazartesi sabahı Ethan her zamanki gibi arka duvarın dibinde durmuş, elleri arkasında olduğu halde yerinde kıpırdanıyordu. Maddie tartışmasından sonra koridorda benimle yüzleştiğinden beri birbirimizle iki kelime konuşmamıştık ve gün geceye döndüğünde ve korkularım canlandığında yüzünü göstermeye hiç zahmet etmemişti. Son üç gecedir yalnız ve korkmuş bir şekilde uyandım.

Ethan'ı istiyordum ama Ollie'ye umutsuzca ihtiyaç duyduğum şekilde değil.

Ollie'nin yokluğunda bile, o damarlarımda özgürce dolaşıyor, sevgisi dolaşıyor, tekrarlanan kıpkırmızı bir şarkıya pompalanıyordu. Sürekli bir hatırlatma. Her parçam Ollie'ye aitti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözlerim girdiğim her odada ve karşılaştığım her insanda onu aradı. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam da, ne kadar uzak durmaya çalışsam da, Ollie'nin yokluğunda bile bana tutunuyordu.

Beni Maddie'den kurtardığından beri onu görmemiştim ve aklımdan binlerce kötü senaryo geçtikçe endişelenmeye başladım. Onu tekrar kaybetme korkusu, ağlarını örmek için zayıflığımı kullanan milyonlarca örümcek gibi üzerimde geziniyordu.

Sınıfa girdiğimde, ben her zamanki yerime onun yanına otururken Tyler bakışlarını kaçırdı. Tyler, Bria'nın arkasından Jude'u becerirken yakalanmış olsa da, uzaklaştırdıkları ben olmuştum ve bu da onları daha da yakınlaştırmıştı. Hatta *WASA* danışmanlık seansımızı başka bir odaya taşımışlardı, böylece yalnız, kafam karışık ve aptal gibi görünecektim. Alçakların en alçağı hakkında konuşun. Tüm grubu bir araya getiren bendim ve şakacı bunu da elimden aldı.

Ders başlamadan önce ona, "Tyler, bu çok saçma," diye fısıldadım. "Yaptığın bir şey yüzünden cidden kızgın *olamazsın*." Tyler nefes verdi, masanın altında bacak bacak üstüne attı ve sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben herkese söylemedim ki!"

Hiçbir şey.

Bayan Chandler masasından kalkıp herkese tahtadaki dersleri sessizce tamamlamalarını tavsiye ettiğinde pes ederek sandalyeme geri çöktüm. Etkileşimden kaçınan bir öğretmendi, daha çok biz kendi kendimize öğretirken bizi izleyen bir bakıcı gibiydi.

Ders bittiğinde Tyler'ı takip edip bir şans daha vermeyi düşündüm ama biz çıkar çıkmaz Bria'nın kollarına düştü. Dönüp uzaklaşmadan önce iki çift göz bana doğru mermi fırlattı.

Siktiğimin kadınları.

"Cennette sorun mu var?" Maddie'nin sesi yanıma gelerek şarkı söyledi.

"Gördüğüm kadarıyla güzel bir çürüğün var," diye gülümsedim ona, "diğer tarafa da bir tane lazım mı?" "Ah, kapa çeneni."

Muhtemelen yapmamalıydım ama Ollie'yi görüp görmediğini bilmeliydim. Maddie'nin kolundan tuttum ve onu yanımda durması için çektim. "Ollie'yi gördün mü? Onu birkaç gündür görmedim ve endişelenmeye başlıyorum."

Maddie yanımdan baktı ve başını salladı. "Evet, tam orada."

Başımı çevirdim ve gözlerim onun silüetine takılınca kalbim yerinden fırladı. Siyah kot pantolonu, siyah kapüşonlu tişörtü ve kafasına geçirdiği kapüşonuyla Ollie, başı eğik ve gözlerini benden saklayarak koridorda yürüyordu.

Rahatlama endişelerimi bastırdı ve bir an bile düşünmeden ona doğru ilerledim; tek ihtiyacım olan gözlerine bakıp iyi olduğunu bilmektir.

"Ollie," diye fısıldadım, onun önüne çıktım. Durakladı ve başını kaldırdı. Yorgun yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Ama önümdeki manzara daha önce bastırduğım endişelerimi daha da hızlandırdı ve korkularımı yeniden canlandırdı. Kesilmiş, şişmiş ve morarmış olan Ollie, tamamen bitkin bir halde bana bakıyordu.

Parmaklarım yüzüne uzandı ve eli bileğimi yakaladı. Gözlerim sulandı ve boğazındaki yumru yavaşça elimin arkasını kavrayıp yüzüne götürmeden önce sallandı. Ollie'nin gözleri sanki ona dokunmam acı veriyormuş gibi sıkıca kapandı. "Ben iyiyim, aşkım."

"Bunu sana kim yaptı?" Onu bu şekilde görmek beni mahvetti. Kendimi korumakla meşgulken Ollie'yi geride bırakmıştım. Bana olan kızgınlığını ve gözlerindeki acıyı anlıyordum. İkimiz de hata yapmıştık ve şimdi her zamankinden daha çok, söylediğim her kötü sözü geri alabilmeyi diliyordum.

Bu işte birlikte olmamız gerekiyordu.

Ollie gözlerini etrafta gezdirmeden önce avucumun içini öptü. "Başın belaya girmeden ikinci bloğa git. Başlamak üzere."

"Lütfen, konuş benimle."

Maddie yanımızdan geçti ve Ollie elimi aramızda bıraktı. "Sınıfına git, Mia," diye mırıldandı nefes vererek ve sonra benden uzaklaştı.

Yemekhane ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Yoğun soğuk hava, söylenmemiş gerginliğin içine doldu ve ben de herkes gibi gözlerimi etrafta gezdirdim, her an bir şeylerin patlak vermek üzere olduğunu biliyordum.

"Benimle gel," dedi bir ses kulağıma.

Omzuma dökülen kısa siyah saçları görebilmek için boynumu geriye doğru çevirdim. Bakışlarım eski masama kaydı ve Tyler ile Jake'in Bria ve bana doğru baktıklarını gördüm. Gelip benimle konuşmak için haftaları vardı, neden şimdi? "Beni özledin mi?"

"Pek sayılmaz."

Kıçım olduğu yerde kaldı ve gözlerim odanın öbür ucundan dikkatini bana yönelten Ollie'ninkilere kilitlendi. Başını hafifçe salladı ama ben fark ettim. Kapüşonunun altındaki iki zümrüt taşında beni uyaran bir ateş parlıyordu. "Bu saçmalığı geride bırakmaya hazır mısın?" diye sordum.

Bria homurdandı. "Ayağa kalk ve gidelim."

Başımı geriye atarak ayağa kalktım. Bria elini benimkine bağladı, ben de Ollie'ye baktım. Dudakları sert bir çizgi halindeydi, çenesi bükülmüştü ve elleri ayağa kalkmak için masanın kenarını itmeye hazırdı. "Bu neyle ilgili?" Dikkat çekmek istemediğim için alçak sesle sordum. Tyler eski masamdan kalkarken Jude da başka bir masadan kalktı, ikisi de bizi takip ederken Bria beni görmezden geldi.

Bria beni yan yana Jude'un kanadından aşağıya ve kapısına doğru götürdü. İkimiz de içeri

girdiğimizde elimi bıraktı ve yatağının üzerine uzandı.

"Burada ne işimiz var?" Sabrım tükeniyordu. Tyler ve Jude kapıdan içeri girdiler ve Tyler şiltenin üzerine otururken gözleri benimkilerle buluşmayı reddetti. Jude dimdik ve görev bilinciyle, sırtım duvara çarpana kadar bana doğru adım attı. "Benden uzak dur," diye homurdandım.

Jude gülümsedi ve ellerini iki yanına bıraktı. Göğsünü ittim ama yerinden kıpırdamadı. Bir kolunu duvara yasladı ve diğer eli cebinden bir şey ararken yüzü bana bir santim kadar yaklaştı. "İspiyoncuların başına ne geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Soluk mavi gözler benimkiler arasında gidip geldi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama dışarıya zerre kadar korku göstermeye cesaret edemedim. Jude ağzını kulağıma götürdü ve derin, mide bulandırıcı bir nefes çekti. Karnımın çıplak derisi boyunca bir nesneyi sürüklerken kaslarım kaskatı kesildi. "Şimdi arkadaşlarından özür dile."

"Siktir git," diye tükürdüm, başımı yana doğru çekerek. Tyler ve Bria yatağın üzerinden bizi beklenti içinde izliyorlardı. Beni bu yüzden mi buraya getirmişlerdi? Özür dilemek için mi?

Sigarasını kulağının arkasına yerleştirdiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. Parmakları çenemi sararak gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. "Hadi ama Mia. O kadar da zor değil."

"Ben bir bok yapmadım." Onu üzerimden ittim, o da bir adım geri çekildi ve kollarını havaya kaldırdı.

Bakışlarımı üçünün arasında gezdirirken göğsüm kabardı.

Sonra hepsi bir kahkaha patlattı.

"Yüzünü görmeliydin!" Bria krizinin içinden çıkmaya çabaladı ve Tyler'ı arkasından itti. "Ah, buna kesinlikle değdi, değil mi?"

"Berbatsın,"-onu işaret ettim- "Ben gidiyorum." Kapıya doğru yürümek için döndüm ve Jude önüme atladı.

"Evet, o kadar hızlı değil." Başımı eğdi ve çenesini bana bakacak şekilde indirdi. "Oradaki kızlara hâlâ borçlusun ve ben de sana iki seçenek sunacak kadar kibarım."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Jude'un gülümsemesi gözlerine ulaştığında dikkatini omzumun üzerinden Bria ve Tyler'a çevirdi. "Ya benimkilerden biri olursun ya da olmazsın."

"Seninkilerden biri mi?"

"Görüyorsun, Tyler ve Bria bir anlaşmaya vardılar. Seni de koruyabilirim Mia. Görünüşe bakılırsa senin de korunmaya ihtiyacın var."

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Ollie yüzünden, değil mi? Fark etmediyseniz, Ollie kendini bile koruyamıyor."

Bria'nın böyle bir şeyi kabul etmesini anlayabilirdim ama Tyler? O öyle biri değildi. Ona baktım ama hâlâ bana doğrudan bakamıyordu. "İstediğin bu mu, Ty?"

Bana dönmeden önce başını Jude'a çevirdi. "Burada iki yılım var." Başımı sallayarak tekrar Jude'a döndüm ve onu gözden geçirdim. "Eğer yapmazsam ne olur?"

"Sakin ol," diye sıırttı. "Bria ve Ty yasak bölge. Ama söz veriyorum, kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp bana koşarak gelmen uzun sürmeyecek." Kalçamı kavradı ve dili alt dudağında kayarken pelvisini karnımın üzerinde kaydırıldı. "Ve bana güven, ben kızlarıma iyi bakarım."

Bedenimi irkilmemesi için zorladım. Jude beni kıvrandırırken görmek istiyordu ve ben ona bu küçük zaferi vermeyi reddediyordum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Böylece kendimi onun

elinden kurtardım ve oradan ayrıldım.

Tyler kendini neye bulaştırdığını tam olarak bilseydi. Bu tür şeyleri Dolor'da değil, hapishanede görürdünüz ve diğer öğrencilerin bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Elbette ilişkiler yasaktı ama bu Prison Break'ten fırlamış bir şeydi.

Soğuk havlu sıcak tenimde buz gibiydi ve her santimime dokunmasını istiyordum. Saç çizgimden başladı ve havlu dudaklarıma değene kadar yüzümün üzerinden geçti. Çığlıklar yankılanıyordu ve artık neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum. Soğuk boynumu ve omuzlarımı sardı, titredim ama içine dalıp kendimi soğukta boğmak istedim.

Beynim itiraz etti, yarım kâbusun içinde rehin tutulurken diğer yarım inatçı göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta sıkışıp kalmıştı. Çığlıklar bir şekilde durdu ve sanki ruhum bedenimi terk edip beni yukarıdan izliyormuş gibi bilincimi tam olarak kazanamadım. Uzuvarım ağırdı ve hareket edemeyecek kadar yorgundum. Kapana kısılmıştım.

Karanlık bir figür üzerimde belirdi ama kendimi içinde bulduğum felç durumundan daha çok korktum. Kulağıma alçak sesle "Ben buradayım" diye seslenildi. Aklım Ethan olduğunu biliyordu ama kalbim umutsuzca Ollie olmasını istiyordu ve uyku aşamasında sıkışıp kalan tarafım her iki şekilde de cevap veremiyordu. Figür yanımdaki yatağa tırmanırken yatak hareket etti.

Gözlerim nihayet açıldı ve Ethan'la kaynaşarak anında sakinleştim, hangi cehennemden kayıyorsam oradan kurtulduğum için şükrettim. Yüzümü ona döndüğümde Ethan yanağıma yapışan saçlarını oynattı. "Konu neydi?" diye sordu dehşetimi kastederek.

"Hatırlayamıyorum. Asla hatırlayamam." Yukarı baktım ve mavi gözleriyle karşılaştım. Artık alıştığım elektrik yoktu gözlerinde. Paraziti azalmıştı ve sanki aklımı okuyormuş gibi avucunu yüzünde gezdirdi. Uzaklaşarak, "Son birkaç gecedir neredeydin?" diye sordum.

Gözlerini kaçırdı ama aynı elini kalçamdan geçirdi ve göğsüm onun göğsüne, tam da bana ihtiyaç duyduğu yere değene kadar beni sürükledi. "İlgilenmem gereken şeyler vardı."

"Doğru," dedim, "ben "i uzatarak.

"Titriyorsun."

"Hayır Scott," dedim nefes vererek ve gözlerimi ona çevirdim. "Bu sensin." Onu bir kez daha böyle görmüştüm, o da Haden'ın canına kıydığı zamandı. "İyi misin?"

"Konuşmayalım,

tamam mı?" "Neden

geldin ki?"

"Gitmemi mi istiyorsun? Çünkü gideceğim. Sadece söyle."

Panik yükseldi. Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Geceyle tek başıma yüzleşmekten korktuğum için Ethan'a ve beni dehşetten kurtarış şekline bağlanmıştım. Derinlerde bir yerde, onu bırakmaya hazır değildim. Ama bırakmak zorundaydım. Ollie'yi geri almanın tek yolu Ethan'la olan bu maskaralığın bitmesiydi. Yeterince uzun sürmüştü.

Dudağımı ısırarak Ethan'ın kasları bana doğru seğirirken aşağıya baktım. O da biliyordu. Bunu yapmaya devam edemezdik. Kimse için adil değildi.

Ethan çenemi kaldırdı. "Bir gece daha."

"Ve sonra kendi başımızayız?" "Ve sonra kendi başımızayız."

Ve ben göz kapaklarım ağırlaşana kadar parlak mavi gözlere bakarken, onun okyanusunun derinliklerine teslim olurken, kollarında dehşetten ve beni içine çekmek için yalvaran cehennemden güvende olduğumu bilerek orada yattık.

Beni uyandıran güneş değildi, çünkü yataktan hâlâ karanlıktı.

Beni uyandıran şey Ethan'ın külotunun içindeki eli ve göğsümün üzerindeki sıcak ağzıydı. Vücudum kamburlaştı ve gözlerim açılarak kızıl vahşi saçları ve karanlıkta esneyen omuzları gördüm. Tankım boynuma kadar kaldırılmıştı ve istekli parmaklar külotumu yana kaydırıp klitorisimin üzerinde yuvarlandı. Uzun zamandır arzuladığım bir dokunuşa cevap veren çaresiz bir inilti içimden titreşti.

"Ollie," diye fısıldadım içgüdüsel olarak, bedenim onun bana verdiklerinden daha fazlası için yalvarırken.

"Hayır, Mia, Ethan," sesi kalın ve keskindi ve ereksiyonu boxer'ına doğru gerilmişti, "ve bu bana son kez onun adıyla seslenişin olacak."

Üstüme çıkarken ıslak dudakları göğsümün ortasından köprücük kemiğime ve boynuma doğru ilerledi.

Durmasını istemiyordum ve kalçalarım da aynı şeyi isteyerek onun her hareketine uyuyordu. Ama içimden bir ses çılgılık atıyordu.

İçimde, kendimi hasta hissettim.

Ama yine de duracak gücü kendimde bulamıyordum.

Kararlı eller külotumu sıyırdı ve bacaklarımı ayırarak beni soğuk gece havasına ve onun masmavi gözlerine karşı tamamen açığa çıkardı. Gözlerinin bedenimde gezinmesini ve ellerinin vücudumda dolaşmasını izledim. "Seninle ne kadar uzun zamandır birlikte olmak istediğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı Ethan, sonra alnı alnıma değene kadar üzerime eğildi. İri ereksiyonu boxer'ının deliğini zorluyor ve her aç öğütmede klitorisimin üzerinde yoğruluyordu.

Ethan'ın dudakları dudaklarıma değdi ve öpücüğünden kaçınmak için başımı yana çevirdim. "Bu bir tuzak. Bu adil değil," diye çıkmaya çalıştım ama aleti merkezimde alaycı bir şekilde kayarken hala kalçalarımı kontrol edemiyordum. "Bunu yapamayız."

"Bunu zaten yapıyoruz." Parmakları aşağı indi ve bir parmağını içime daldırdı. Kalçalarım her tatmin edici itişe karşı istemsizce sallandı. Ethan kulağıma, "Sen de bunu istiyorsun, sadece olmasına izin ver Mia," diye nefes verdi.

Başım öne eğildi. Tanıştığımızdan beri ilk kez adımı söylüyordu. "Bundan daha ileri gidemez."

"Öp beni," diye karşı çıktı. Başımı salladım ve Ethan hızını artırarak homurdandı. Sert şaftı ıslaklığımı sıyırdı ve her seferinde muhtaç klitorisime çarparken bir parmak daha ekledi. Dudaklarının

boynuma değdiği her fırça, elinin her hamlesi, sikinin her yoğuruğu ruhumdaki sert m¼cadeleye rağmen bedenimi daha da yakınlaştırıyordu.

Ethan'ın dudakları benimkilere yaklaştı ve ben yine başımı kaydırarak dudaklarının yanağımlı sıyırmasına neden oldum. Hayal kırıklığına uğrayarak kendini üzerimden çekti.

İkimizin de göğsü farklı ritimlerde inip kalkıyordu ve ben onun beni itip gitmesini bekliyordum. Ama gitmedi. Ethan yatağın ucunda durdu ve boxerını tamamen çıkardı. Kusursuz teni ayın küçük ışığına karşı parlıyor, Tanrı tarafından yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Saf. Hatasız. Mürekkep ve iğneyle dokunulmamış. Koyu mavi gözleri gecenin içinde parlıyor, kıcımlı kavrayıp beni yatağın ayak ucuna sürüklerken sessiz bir yalvarışla benimkilere bakıyordu.

Ethan iki eliyle bacaklarımı açtı ve açgözlü dilini aşağıdan yukarıya doğru yaladı ve kalçalarım çaresizce ağzına doğru kıvrıldı, bunun için yalvardı. Kirli sakalları kalçalarımın iç kısımlarını sıyırdı ve dili tekrar aşağı inmeden önce klitorisimin üzerinde gezindi. Bedenim ona karşı titriyor, geri çekilmek istemiyordu. "Çok tatlısın," diye inledi. "Benim için gel, Mia."

Ethan iki parmağını içeri soktu ve duvarlarım tamamen istekli bir şekilde parmaklarını kavradı. Dişler klitorisime sürtündü ve sonunda ulaşmak için çok uğraştığım yere geri tırmanmadan önce yeşil gözleri, kahverengi saçları ve mürekkepli teni hayal etmek için gözlerimi kapattım. Ama tam patlamadan önce Ethan tamamen durdu ve her şeyi alıp götürdü.

Prezervatif paketinin yırtılma sesi kalbimde bir sızı yarattı. Ethan ayağa kalktı ve prezervatif kaplı kalın sikini girişime bastırırken eli klitorisimin üzerinde gezindi, sinir düğümünü iki parmağının arasında yuvarladı. "Sıra sende Jett," diye meydan okudu ve kalbim göğsümden dışarı fırladı.

Onu öpmek söz konusu bile olamazdı. Onu becermek söz konusu bile olamazdı. Gardım düşmüşken benden faydalanmayı başardı ve bedenim serbest kalmak için ağlasa da zihnim bu alaycı kargaşanın içinde sikilip kaldı. Ethan'ın elleri kalçalarımın üzerinde hareket etti ve kalçalarını ileri doğru salladı, kendisi ve horozunun ucu beni test ediyordu.

Kalçalarımı indirdim ve şaftı sıırıslıkla olmuş merkezimden geri kaydı ve Ethan kaşlarını çatı ama hareketlerini durdurmadı. "Bırak içine gireyim."

Başımı salladığımda, göğsüm sıkışırken ve düzenli bir nefes almaya çalışırken gözlerimin arkasında bir yanma patlak verdi. Bacaklarımı kapattım ve ellerimi yüzüme sürerek akmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaştım.

O zaman hiçbir faydası yoktu.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökülürken şaşkın bedenim sarsıldı. "Çok üzgünüm," diye haykırdım. "Onu seviyorum."

"Evet, anladım." Ethan eğildi ve boxer'ını kaldırarak bacaklarını tekrar içeri itti. "Ne düşünüyordum ki ben?" Güldü ama ardından gelen her nefeste acı vardı.

"Anlamıyorsun."

"Bu konuda haklısın. Benim yok. Sorun değil. Ben iyi olacağım... ama sen?"-Tişörtünü başına çekmeden önce başını salladı- "Oliver Masters senin felaketine neden olacak. Bu onun kanında var. Lanet dosyasını okudum. Farklı bir şey bilmiyor, dokunduğu her şeyi mahvediyor. Ve sen, Jett... sen sadece bir başka lanet olası çetele olacaksın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

Pantolonunu masa sandalyesinden çekip aldı ve kıkırdarken bir omzunu silkti. "Evet, tamam. Ben lanet bir yalancıyım." Ben yatağımın üzerinde cırılçıplak yatarken ve vücudum titrerken o giyinik bir şekilde başımda durdu. Gözleri üzerimde geziniyordu. "Bana şunu söyle, tamam mı? En son ne zaman sana böyle hissettirdi? Sana en son ne zaman benim dokunduğum gibi dokundu? Söyle bana, Mia. Anlamama yardım et! En son ne zaman sana acı yerine zevk verdi?"

İki ayağım da mermere çarpana kadar sarsılarak doğruldum. Ellerim Ethan'ın bükülmüş göğsünü bir kez itti ama o kıpırdamadı. "Çık dışarı!"

"Dikkatli ol Jett,"-Ethan bir adım geri çekildi- "Seni umursayan tek kişiyi kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Çık dışarı dedim!"

Ethan kapıyı açtı ve yerde bir şey gözüne çarptı. Eğildi ve ben odada bir tişört ararken sırtı bana dönük bir şekilde onu yerden aldı. Arkasını döndüğünde, nesneyi bana fırlattığında düz beyaz tişörtü başıma geçirmiştin.

Havada yakaladıktan sonra elimi açtım ve gözlerim kusurlu bir şekilde bir araya getirilmiş origami güle takılınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözlerim parladı ve çenem titredi. Parmaklarımın uçları yapraklarının arasından süzülürken Ollie'nin el yazısı belirdi.

Çatlaklar var ama artık ışık parlayabiliyor.

On Beşinci Bölüm

*"Bana bir suçlu
diyebilirsiniz, kararsız
elleri ve bıçak gibi
dudaklarıyla onun kalp
ağrısını öldürüyorum."*

-Oliver Masters

Ollie.

GEÇEN HAFTA SONU, Zeke'le yattım.

Dünyadan
saklandı. Mia'dan
saklandı.

Zeke'in "Ollie ve Mia'yı tamir etme" projesini, origami gülünü tekrar birbirine yapıştırarak devralmıştım, ancak Zeke bu konuda sinir krizi geçirdikten sonra. Son kez denediğimde, parçalar kolaylıkla yerine oturmuştu. Belki de gerekli olan tek şey zamandı ya da doğru zihin yapısıydı. Her iki durumda da, artık savaşmadan yenilmeyecektim.

Mia ve ben uğruna savaşmaya değer bir şeydik. Biz yıldızlara yazılmıştık. Aşk böyle bir şeydir. Sana bir kere dokundu mu, bir daha gitmez. Her nefese sinmiştir. Teninize gömülür. Ruhunuzun derinliklerine sızar ve sonsuza dek yaşar ve tüm hayatınızı bir noktada terk edeceğinden korktuğunuz o tek cennet hissini besleyerek geçirirsiniz.

Ama aşk sizi asla terk etmez. Sadece siz onu tekrar kucaklamayı hak edene kadar her geçici duygunun arkasına saklanır. Ve lanet olsun, Mia bunu hak etmişti.

Dr. Conway cevapları elinde tutuyordu. Bu hafta her gün, randevum olmadığı günlerde bile onun ofisine gittim. Meditasyon çalıştık. Kontrol pratiği yaptık. Beni en travmatik durumlardan geçirdi ve ben de bunlarla nasıl yüzleşeceğimi ve onları nasıl bırakacağımı öğrendim.

Bugün de farklı değildi.

"Biraz ara vermelisin Oliver. Kendini aşırı yoracaksın," dedi öğle yemeği sırasında kapısından içeri girer girmez.

Kanepeye çöktüm ve başımı arkaya attım. "Hayır, bu işe yarıyor. Ben hazırım."

"Birkaç saat sonra grup terapin var."

Gözlerimi açtığımda beyaz bir tavan gördüm ve elimi zıplayan dizimin üzerinde gezdirdim. "Eğer bu cehennemde bir saniye daha yaşamak zorunda kalacaksam, beni hemen öldür."

"Böyle konuşma," diye mırıldandı Conway.

Başımı koltuktan kaldırıp onunla yüzleştim. "Ne gibi? Her gün nasıl bir savaş verdiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Bir ileri bir geri - uyuşma, acı. Artık kendimi tanıımıyormuşum gibi

hissediyorum." Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime gömdüm. "İlaçlarla bile, her fısıltı bir çığlık. Her kazma bir darbe. Her bakış bir suçlama. Her gülümseme beni uçuruyor," diye homurdandım. "A

Kadın üzerimde nefes alıyor, aletim heyecanlanıyor -kusura bakmayın- beni mutlu eden her şey kayboluyor ve hayatımı emen her şey etrafımı sarıyor. Bir öyle bir böyle olmaktan, her şeyi hissedip hiçbir şey hissetmemekten yoruldum. Bir an onu öpmek istiyorum. Sonra onu boğmak istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

İçimdeki öfke dışarı taşıtı ve Conway bakışlarımı kaçırmayı reddederek bakışlarımı karşıladı. Ne dediğimi çok iyi anlamıştı. "Araştırma yapıyordum," diye söze başladı.

Koltuğa geri çöktüm ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. "Araştırma, öyle mi? Peki araştırman bana nasıl yardımcı olacak?"

"Bana açıklayın, en sakın olduğunuz zaman? İlaçlar olmadan."

Kaşlarım havaya kalktı ve yüz hatlarını inceledim. Conway'in iri kahverengi gözleri tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. "Yalnızken sakinim... yazarken sakinim... o güvende ve mutluyken sakinim. Zeke'in dudağı o aptal yarım gülümsemeye dönüştüğünde sakinim." Bunu düşününce sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Conway gülümsememe eşlik etti. "Peki kızgın olduğunda? Seni ne kızdırır?"

"Oyuna getirildim, bir oyunda piyon olarak kullanıldım. Sanki ellerinde ne olduğunu bilmiyormuşum gibi beni aptal sanıyorlar ama ben bunu gözlerinden anlıyorum. Dolor'da çok fazla insanın tehlikeli bir gündemi var ve burası aşırı kalabalık. Buranın üzerinde kara bir bulut dolaşıyor ve ben bundan kaçamıyorum. Boğucu."

"Onlar mı?" diye

sordu. "Ne?"

"Onlar' dedin. Kimden bahsediyorsun?" "Herkes!" Çomak soktum.

Conway başını eğdi ve gülümsedi.

Başımı eğdim. "Ne?"

Yapışkanlı bir not çıkardı ve kalemini tıkladı. "Buradan ayrıldığınızda kütüphanede bulmaya çalışmanızı istediğim bir kitabı yazacağım. Umarım elimizde vardır. Eğer yoksa bana haber ver. Sipariş edebilirim," -parlak sarı kağıdı bana uzattı- "Bence tüm yollara bakman önemli."

Makaleyi taradım. *Duygusal Hassasiyet ve Yoğunluk*. "Sence bana yanlış teşhis mi kondu?"

"Hayır, yanlış teşhis demedim. Bilim var Oliver, ama bir de maneviyat var. Bence *tüm* yollara bakman senin için önemli," diye tekrarladı göz kırparak. "Hiper-empatik kelimesini de araştır. Belki bir bağ kurabilirsin."

"Peki bu arada?"

Conway nefes verdi ve bacak bacak üstüne attı. "Bu arada, olumsuz insanlardan kaynaklanan tüm durumlardan ve yüzleşmelerden kaçınmanı istiyorum. Eğer bu kendini izole etmek anlamına geliyorsa, pekala. Ancak duygularınızı tanımlamayı ve kontrol etmeyi anlayıp öğrenene kadar. Kendinizi sizi sinirlendireceğini bildiğiniz bir duruma sokmayın ya da olumsuz kişilerin etrafında bulunmayın. Bu negatif gerilim size çok daha derin bir şekilde yansır."

Çenemi düşürerek gülümsedim. Nihayet bu uzun sarmal tünelin sonunda bir ışık vardı. "Aşırı

hassas olduğunuz için ilaçlar da sizi diğerlerine göre daha yoğun etkiliyor."

Conway sözlerine şöyle devam etti: "Dozajını düşürmek ya da seni daha iyi bir duruma getirmek için ne kadar şansım var bilmiyorum.

tamamen bırakabilirsin, ama benim dürüst görüşüme göre, bunu kullanmamalısın. Bu ilaç yardımcı olmayacak, sadece köstek olacak. Bakalım birkaç telefon görüşmesi yapabilecek miyim. O zamana kadar beladan uzak durmaya çalış."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim." Her kelimesinde ciddiydim.

"Peki ya Oliver?" Tekrar yukarı bakarak eğildi ve bakışlarımı yakaladı. "Eğer buradan Mia'yı alıp gitmezsen, denizde başka balıklar da olduğunu bil."

Bir anda gülümsemem soldu. "Anlamıyorsun. Mia denizdir."

"Bu çılgınca, dostum. Bu kitap beni tam olarak açıklıyor." Bir sayfa daha çevirdim ve kelimeleri taradım. Tavsiye ettiği kitap kütüphanede yoktu ama duygusal yoğunlukla ilgili başka bir kitap buldum. "Umutsuzluğu bilirsin, ama aynı zamanda güzelliği ve coşkuyu da? Kontrol edin. Duyguları benzersiz bir derinlik ve karmaşıklık düzeyinde deneyimlemek mi? Evet. Hem negatif hem de pozitif duyguların sürekli taşması? Kontrol. Belirli insanlarla güçlü duygusal bağ? İşte bu." *Mia*. Elimin tersiyle sayfaya dokundum. "Bunu haplar olmadan da atlatabilirim, dostum. Sadece fiziksel ve zihinsel olarak neyle başa çıkabileceğimi belirlemem gerekiyor."

Zeke gülümsedi.

Sırıttım ve ayağa fırladım. "Daha fazla bekleyemem. Grup terapisinden önce gidip Mia'yı bulmalıyım."

Eğer etrafımızda akbabalar olmasaydı, benimle yüzleştiği salonda ona gerçekten nasıl hissettiğimi gösterirdim. Ona sarılmak, onu öpmek istemiştim. Tek yapmak istediğim elinden tutup onunla birlikte kaçmaktı. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. Bir anda yaptığım her şeyi unutmuş, beni affetmiş, şeytanlarımın gözlerinin içine bakmış ve ona göstermekten korktuğum her yönümü kabul etmişti - hem de tek bir bakışta.

Onu düşününce tüm vücudum titredi. O lanet duyguyu özlemiştim.

Zeke kapıya doğru koştu ve kollarını uzatarak başını salladı. Başımı geriye attım. "Kenara çekil, dostum." Elleri şiddetle hareket ediyordu ve hareketlerine ayak uydurmak zorlaşmıştı. "Ben böyle iyiyim,"-avuç içimi havaya kaldırarak sabit ellerimi gösterdim- "Ona dokunmayacağım bile. Sadece onu görmek istiyorum."

Mia.

"Mia?"

Dikkatimi soluma çektim. "hmm?"

"İlerleme mi?" Arty kaşlarını kaldırarak tekrarladı.

"Ah, doğru ya..." Bu hafta kaydettiğim tek ilerleme ilişkilerin sürekli kaybedilmesi idi. Ethan neden işleri bir sonraki seviyeye taşımak zorundaydı? Neden her şeyi olduğu gibi bırakamıyordu?

Aramızda her şey yolundaydı. "Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

Son yarım saat içinde Ollie'yle göz göze gelmekten kaçınmayı başarmıştım. Gözlerimiz kilitlenirse, onun gücü tüm engelleri yıkacak, Ethan'la olanlardan dolayı içlerinde sakladıkları pişmanlık ve utancı ortaya çıkaracaktı. Ve gözleri tam şu anda benim üzerimdeydi, beni çağırıyor, benim için çığlık atıyor, onu görmem için yalvarıyordu.

Seni anlıyorum, Ollie.

Kemiklerimde bir karıncalanma.

"Bir şeyler olmalı," diye itti Arty. "Pas."

"Aksilikler mi?" Ollie odaya girdiğini duyurarak sordu. Karşımda oturduğunu kabul etmemi istiyordu ama ben ağzımı kapatarak gözlerimi mermere diktim.

Birkaç kıs kıs gülüş çemberin içinde yankılandı ama Ollie'nin sandalyesindeki kayışı en gürültülüydü. Elini indirdi ve parmağını şıklatarak dikkatimi çekmeye çalıştı ama ben reddettim ve gözlerimden akan utançla savaşmak için dudağımı ısırdım.

Grup terapisinin geri kalanı aynı şekilde devam etti, ben yere bakıyor ve yanağımın içini ısıırıyordum. Arty bizi gönderdiğinde ayağa fırladım ve çemberi yararak kapıdan ilk ben çıktım ve merdivenlerden aşağı indim.

Üçüncü kattaki tuvaleti henüz geçmemiştim ki kemerimden tutularak geri çekildim ve bir kapıya doğru sürüklendim. Gözlerimin kenarında yaşlar birikirken başımı eğdim ve gözlerimi Ollie'nin siyah Vans'ına sabitledim. Karşımda duruyordu, yumrukları iki yanında sıkılıydı, şimdiden en kötüsüne hazırlanıyordu. Ondandır ısı yayıldı ve nefes alması durdu.

Sonra uzun bir nefes verirken parmaklarını uzattı.

"Kahretsin, Mia. Bana bak." Başımı kaldırdım ve müziğe döndüm. Gözlerinde bir ateş yandı ve burun delikleri alevlendi. Sonra sanki bu bakış onu sakinleştirmiş gibi Ollie'nin omuzları siyah kapüşonunun altına düştü ve bana doğru eğildi, vücudu beni hatırlıyordu. Sakindi. Rahatlamıştı. Canlanmıştı. Umut dolu yeşil gözleri benimkileri inceledi ve patlamış dudağını ıslattı. "Her şey yoluna girecek."

"Nereden

biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Ollie, ben-

"Hayır, Mia. Ayrıntıları bilmek umurumda değil," diye araya girdi,

her şeyi bilerek. "Ama-

"Önemli değil."

"Onu çıkarmalıyım!" Eğer yapmazsam patlayacaktım. Ethan bu sabah odamdan ayrılalı sadece dokuz saat olmuştu ama bu utançla geçen dokuz saat demektir.

Kaşlarını kaldırdı ve çenesini kaldırdı. "Onu becerdin mi?"

"Hayır, ama-

"Onu öptün mü?"

"Hayır, Ollie."

Başını eğdi ve gözleri kısıldı. "Kafan mı karıştı?"

Asla. "Hayır!"

"O zaman hiçbir önemi yok."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü sana aşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ben aptal değilim, o sana aşık ve bir şeyler denememesi aptallık olur." Gözleri tekrar benimkilere takılmadan önce bir süre uzaklara baktı. "Bırak artık, aşkım. Suçluluk duygusu sana çok yakışıyor. Gözlerinin rengiyle uyuşmuyor."

Dudaklarımda kaçınılmaz bir gülümseme belirdi.

Yavaşça gözlerini kırptırırken ağzının kenarı kalktı. "Ah, işte orada." "Yüzüne ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez."

"Senin için önemli olan bir şey var mı?"

Ollie'nin eli kalktı ve göğsümü işaret etti. Parmağını bir süre orada tuttuktan sonra kendi parmağına çevirdi, göğsü parmağına karşı sürekli yükseliyordu.

Gözlerim göğsünden yüzüne kaydı. *Sen ve ben*. Yeşil gözlerindeki tüm barikatlar kalkmış, kendini tamamen bana göstermişti. Bu anın ne kadar süreceğinden emin olamadan, yüzünü çerçeveleyen siyah kapüşonu kavradım ve onu aşağı çektim.

Ağızlar çarpışıyor, nabızlar atıyor ve duygular kutsal anımızın arasında akıp gidiyordu. Zayıflık beni altına çekti, ama Ollie beni kaldırdı, parmaklarını başımın arkasına dolayarak beni onunla birlikte tuttu - her zaman bizden gelen şeyin içinde yüzmemi engelledi. Coşku. Dudaklarım onu özlediğimi haykırırken, onunkiler onu hatırlamak için çığlık atıyordu.

Bizi hatırlamak için.

Sanki unutulabilmişim gibi.

Dili çatlaklardan içeri girdi, doğrudan kalbime bir enjeksiyon yaptı. Göğsünden bir inilti yükseldi ve kollarını iki yanımdan duvara dayayarak beni içine hapsetti.

Tempomuz istekli ve açlıktan yavaş ve şehvetli bir hale dönüştü, birbirimizin isimlerine kalıcı olarak kazınmış ağızlar ve kalplerle birbirine bağlandı.

Dudaklarının kenarlarını, yaralarını öptüm ve burunlarımız birbirine değdi, sonra alnını benimkine koydu. Göğsüm ağrıyordu ve nefesimi tutamıyordum, şimdiden bunun yokluğunun yasını tutuyordum ve yakında tekrar onsuz olacağımı biliyordum.

"Korkmana gerek yok aşkım," diye fısıldadı ve yanmayı hafifletmek için gözlerimi sıkarak kapattım. "Acı çektiğini biliyorum ama bunu atlatacağız." Duvardan kalkıp kollarının arasına girdim ve yüzümü kapüşonunun içine sokarak onu içime çektim. Ollie başımın tepesini öptü ve beni görebileceği kadar uzaklaştırdı. "Bu sefer birlikte. Sen ve ben."

Aceleyle yatakhane doğru yürürken, Dekan Lynch'in sesi tüm Dolor'da yankılanmadan önce kilitlenme alarmı dahili telefonda çaldı. Ayaklarım kanadıma bastığında, kapılar arkalarından

kilitlenmeden önce bedenler kapıların arkasında kayboldu.

Güvenlik için koridoru taradım. Hiçbir şey yoktu.

Tanıdığım bir kız yanımdan geçti.

"Ne oldu?" Seslendim.

Yatakhanesine çekilmeden önce omuzlarını silkti.

Odama girdiğimde Ethan'ın sırtı bana dönüktü ve pencereden dışarı bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuştururken kürek kemikleri gömleğinin altında hareket ediyordu. "Neredeydin?" diye sordu, sonra boş bir ifadeyle bana döndü.

"Grup terapisi," diye kestirip attım, kapıyı arkamdan kapatıp omuzlarımı düşürdüm.

Ethan'ın bakışları kapımın üstündeki saate kaydı ve tekrar bana döndü. "Grup terapisi otuz dakika önce sona erdi."

"Sana ne bundan?"

Ethan bana doğru yürüdü. "Hadi gidelim." "Nereye?" Bir adım geri çekilerek sordum.

"Lynch seni görmek istiyor." Kapıyı açtı ve takip etmem için başını salladı. Kıpırdamayınca çenesini indirdi ve gözlerini kıstı. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Seçim senin."

"Bu seni reddettiğim için mi?"

Ethan inanılmaz bir kıkırdama çıkardı ve avucunu yüzünde gezdirdi. "Şimdi, Jett," diye homurdandı. "Bu ciddi bir mesele."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve üç saniye boyunca göz göze geldikten sonra öne doğru bir adım attım ve tam Ollie kapısına ulaşır birkaç dakika önce paylaştığımız andan geri dönerken onu iterek geçtim.

Ethan dört oda aşağıdaki kapımı arkamdan kapatırken Ollie'nin eli kapı kolunun üzerinde dondu kaldı. Yeşil gözler Ethan'dan bana kaydı ve durduğum yerden çenesinin gerildiğini görebiliyordum. Ethan göğsünü sırtıma bastırdı ve kolumu tuttu. "Hadi," diye ısrar etti Ethan.

Ollie'nin dudağı seğirdi, kolu büküldü ve ben başımı salladım.

Yapma, Ollie. O buna değmez.

Kolumu Ethan'dan çektim ve ilerlemeye başladım. Bakışlarım önümde sabitlenmişti. Koridordaki gerilim her an kopmaya hazır bir lastik bant gibi etrafımızda gerilmişti. Ethan'ın yüzünü göremesem de yanından geçerken solumdaki Ollie'den gelen her duygu selini hissediyordum. İkimize diktiği gözleri kanımı lavla değiştirdi. Aklından geçen düşünceler bir şekilde beni olduğum yerde kaskatı kesmişti. Ollie her an fırlatmaya hazırdı.

Köşeyi dönmeyi başardık ama omuzlarımdaki baskı azalmadı. Ethan Dekan'ın ofisine giden yol boyunca, merdivenlerden inerken ve soğuk bina boyunca sessiz kaldı. Lynch'in kapısına vardığımızda durakladı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sakin ol, Jett. Sadece dürüst ol."

Kaşlarım birbirine çarptı ve Ethan parmak eklemiyle kapıyı tıklattı.

Lynch bizi içeri buyur etti ve oturmamı tavsiye etti. Ethan kapının yanında durdu, sırtı dik, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları pencereden dışarı, Ekim'in şafağına bakıyordu. Lynch'in kırmızı kadife perdeleri açıktı, binanın yan tarafına bakıyordu, Looney Bin görünüyordu.

"Dün akşam yemeği sırasında aceleyle nereye gittin?" Lynch hemen konuya girdi. Gözlerimi öne çevirdim. Gözlerinin etrafındaki gölge koyu görünüyordu, kahverengi gözlerini daha açık gösteriyordu.

Beynim dünkü olayları süzgeçten geçirdi.

Bria. Tyler. Jude.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyordu." Omuz silktim, bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lynch tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı ve dirseğini sandalyesinin koluna dayayarak çenesini yukarı kaldırdı. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, cevap ararken kaşları birbirine yaklaştı, sinirlerim gerildi. Ağzım kurudu.

"Bana yalan söyleme, Mia," gözleri arkamdaki Ethan'a kaydı, sonra tekrar benimkilere düştü. "Bu çok saçma. Ben hiçbir şey yapmadım." Kelimeler ben düşünemedenden daha hızlı çıkmıştı.

"Saçma mı? Bu zekice numaranla birini gerçekten incitebilirdin. Rhonda'nın işine mal olmandan bahsetmiyorum bile."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Lynch yumruğunu bıraktı ve bir anahtar uzattı. "Bu senin odanda bulundu."

Ethan'la yüzleşmek için geri döndüm ama onun dikkati pencerenin dışında kalmıştı. Dikkatimi Lynch'e vererek ayağa fırladım. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Bana anahtar gibi göründü," diye alay etti, parmaklarının arasındaki nesneyi incelerken. Öne doğru eğildi ve masasının üstüne vurdu. "Rhonda'nın ecza dolabının anahtarı, senin lanet odanda bulundu!"

"Şey, ben almadım! Odama nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Birinci sınıf öğrencisi hastanede. Rhonda'nın yerine birini bulmalıyım. Bilmek istediğim şey, neden? Bir şeyi kanıtlamak için neden başkalarını da kendinle birlikte aşağı çekme ihtiyacı hissediyorsun?"

"Benim bu işle bir ilgim olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın." Başım döndü, "Ethan, ona bunu benim yapmadığımı söyle!"

Ethan ağzını açtı ama Lynch hemen araya girdi: "Seni bu programda tutmak için elimden geleni yaptım ama bu benim kontrolüm dışında."

"Biri benimle uğraşıyor! Birinin beni yakalamak için dışarıda olduğunu biliyorsun. Bunu ben yapmadım!" Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, kendimi uyandırmaya çalışıyordum çünkü bunun neden olabileceğine dair başka bir açıklama yoktu. "Ethan, söyle ona!"

"Dün akşam yemeği sırasında neredeydin?" Ethan bir adım öne çıkarak sordu.

"Bria beni kenara çekti ve Jude'a gittik. Çok kızdılar ve benimle yüzleştiler ama hepsi bu kadar! Yemin ederim, insanların ilaçlarıyla oynamazdım."

"Oliver'inkini değiştirmeyi denemek için bile mi?" Ethan sorguladı ama bu daha çok bir suçlama gibi geldi. "Bilirsin işte, onu ilacından vazgeçirmek için? Başka bir şeyle değiştirmek?"

Sandalyede geriye doğru çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Başımı kaldırdım ve Ethan'a el sallayan Lynch'le yüzleşmek için gözlerimi yaşarttım. "Şimdi de beni kapı dışarı mı edeceksin? Tıpkı Bruce gibi!" Tekrar ayağa kalktım ve ellerimi arkamda birleştirdim. "Kanıtlanana kadar masumum"

Suçlu. Amerika'da saygı duyduğumuz bir şey. Sen de denemelisin," diye tükürdüm ve Ethan'ın beni kelepçelemesini bekledim.

"Sakin ol Mia. Biz daha fazla araştırma yapana kadar hücreye gönderiliyorsun. Senden henüz vazgeçmiyorum," dedi Lynch masasına vurarak.

Ethan'ın gözleri rahatlamıştı ama ağzı sert bir çizgiye oturmuştu. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu yetkililerin hoşuna gitmeyecek," dedi.

"Mia benim gözetimim altında. Kapsamlı bir soruşturma tamamlanana kadar buradan çıkmasına izin vermem için beni zorlamaları gerekir."

"Karar senin patron." Ethan çenesini indirdi ve tuttuğu nefesini bıraktı. "Anlamıyorum. Beni suçlamakta çok acele ettin."

"Haklısın. Duyulmayı hak ediyorsun. Umalım da hikayen kalıcı olsun." Lynch başını yana eğdi. "Tek kişilik hücre, Scott. Ziyaretçi yok."

Ethan'ın eli beni dışarı çıkarmak için omzuma indi.

"Scott," diye seslendi Lynch.

Ethan ve ben aynı anda geri döndük.

"Biliyorum," dedi Ethan, sorulmamış bir soruyu yanıtlarken. Ethan beni ileri doğru itti, kapıyı açtı ve beni hapsetmeye götürdü.

Ne kadar süre için? Hiçbir fikrim yoktu.

On Altıncı Bölüm

*"Kırılmadın, sadece
mükemmelliğe doğru
eğildin."*

-Oliver Masters

Ollie.

"NEREDE O?" Kızıl kafalı serseriye beton duvara çarparak sordum. Mia'nın üst üste ikinci gün M.I.A. olmasından sonra sabrım tamamen tükenmişti. "Onu en son gördüğümde seninle gitmişti. Onu nereye götürdün?"

"Sen şanslı bir piçsin. Kıçını buradan sürükleyerek çıkarmalıyım," diye tersledi Scott göğsüme bastırarak. "Şimdi sakin ol, tamam mı?" Scott boş koridoru tararken gömleğini düzeltti.

Midem çalkalanıyor, Dr. Conway'e son ziyaretimden bu yana haplarımı kusmakta olduğum gerçeğini ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Dürüst titremeleri bastırmak için ellerimi yumruk yaptım.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Hemşire odasına gittiğimde Rhonda'nın gittiğini, yeni bir hemşirenin yüzünde neşeli bir gülümsemeyle bardağını bana uzattığını ve aşkımın iki gündür görülmediğini ve duyulmadığını gördüm.

"Ben de en az senin kadar onun gitmesini istiyorum," diye itiraf etti Scott, ses tonunu yumuşatarak. Parmakları şakaklarına gitti.

"Nereden çıktı? Nereden mi?"

"Psikiyatride mi?" "Hapsedildi."

"Ne için?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Kafayı mı yedin sen?" -işaret parmağıyla şakağıma bastırdı- "Onun neler yaşadığını bilmiyorsun."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve onu iterek geçtim. "Ona gitmem gerekiyor."

Scott kolumu tuttu ama öğle yemeğinden dönen bir öğrenci yanımdan geçerken hemen bıraktı. "Durum bundan daha karmaşık. Hücrede öylece ortaya çıkıp onu görmeyi talep edemezsin. Çıkmasını mı istiyorsun? İşlere kimin çomak soktuğunu bulun. Acemiye hastaneye kimin yatırdığını bulun. Birisi," ses tonunu alçalttı, "birisi Rhonda'nın anahtarını çaldı, hapları değiştirdi ve anahtarı Mia'nın odasına yerleştirdi."

"Söz konusu anahtarın nerede olduğu konusunda kimin ağzını açtığıyla başladınız mı? Ace, Scott, *sizin* polis olduğunuzu sanıyordum."

"Çıkmaz sokak," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Doğru," diye başımı salladım. "Bana adını söyle." "Siktir git."

Onu duvara doğru ittim, sinirlerim tepemdeydi, vücudum titriyordu, bu otuzbirci son sinirlerimi de bozmuştu. "Bu bir yarışma değil, o kazanılacak bir ödül değil." Parmaklarımı boynuna doladım ve onu sabitledim.

bir bakışla. Pislik ellerimi tırmaladı. "Bana lanet olası ismi ver."

Ethan nefes nefese kalmıştı, gücüm karşısında şaşırmıştı ama damarlarıma pompalanan adrenalin bana aynı boyda, aynı kas yapısına sahip ama tecrübesi ve eğitimi eşit olmayan bir adamı alt etme yeteneği vermişti. Mia'yı düşünmekti. Daha önce kaçmasına yardım ettiğim dört duvar arasında yalnız, kapana kısılmış olduğunu bilemeyecek kadar çok kez ziyaret ettiğim bir yerde, hapsedilmiş bir halde yalnız olması. Daha önce adamın beni dövmesine izin vermişim çünkü bunu hak etmişim, bu kez ezilen Mia'ydı ve o bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Jude," diye karşı çıktı Ethan. Onu serbest bıraktım ve gözleri kıpkırmızı oldu. "Beni ona götüreceksin."

"Cehennem gibi yapacağım."

"Lynch'in güvenlik görevlisinin hastalarıyla düşüp kalkmasını hoş karşılayacağını mı sanıyorsun? Ben aptal değilim. Her gece kimin yatağına gizlice girdiğini ve bunun seni ne kadar sinirlendirdiğini biliyorum. Bu gece beni onu görmeye götüreceksin yoksa sabah ilk iş dekanın ofisinde olacağım."

"Seni mahvedebilirim."

Gömleğinin ön tarafının tozunu aldım. "Zaten mahvoldum."

Saat gece yarısını vurmuştu ve neredeyse dört saattir aynı pozisyondaydım, yatağımın kenarında oturmuş Scott'ın kapımın kilidini açmasını bekliyordum. Tek bir kapı tıklaması her şeyi ifade ediyordu. Başından beri haklı olduğum anlamına geliyordu ve Scott, ne kadar zamandır bilmiyorum, Mia gece boyunca uyurken onun yanında yatıyor, dokunuşunu hissediyor, kokusunu alıyor, rüyalarını izliyordu.

Ama bu aynı zamanda onu göreceğim anlamına da geliyordu.

Paylaştığımız öpücük her şeydi. Mia'nın bize hâlâ inandığının teyidiydi, sessiz bir sözdü. O çizgiyi başka biriyle asla aşmayacağından emin olmak için tutunduğum tek şeydi. Ya yanılıyorsam? Eğer öyleyse, onu affedebilirdim. Çünkü o her şeyi tüketen biri olduğu kadar, kusurlu ve dürüst biriydi - aşkın temsili. Tüketen. Kusurlu. Dürüst.

Kapı tıklandı ve sonuçtan memnun olup olmadığımdan emin olamadan ayağa fırladım. Scott boş bakışlarla diğer tarafta duruyordu.

Mia'yla benim için olan anları paylaşan adama sert bir bakış attım. Aptallığım yüzünden ona gümüş tepside sunduğum anlar. Onu suçlayamazdım. Ben de aynısını yapardım. Ona aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa o da bendim.

Scott gözlerini dikmiş bakıyordu, karanlıkta yüzündeki kaslar gerilmişti. "Beni seviyor ama sana aşık."

Kalbimi kaplayan kıskançlığa rağmen sıırttım. "Bunu sana söyleyebilirdim." "Onun için o olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Benden imkansız açıklamamı istiyorsun, bir hissi tatmak ya da bir dokunuşu duymak gibi. Birlikte olduğumuzda, sadece biliyorum."

"Bir gece. O kadar."

"Beni ona götür."

Scott bir eliyle geçmem için kapıyı açık tuttu.

Karanlık koridorlarda bir adım önümde ilerledi. Her dönüşün sonunda sadece bir ampul yanıyordu. Beni üçüncü kanadın yanından gizlice geçirdi ve bu sırada güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıttı. Merdivenlere ulaştığımda onu beklemek için geri çekildim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Geçen yıl da aynı kaçıışı yapmıştım, Oscar beni Dolor arazisinden dışarı çıkarmış ve tımarhanedeki Mia'yı kontrol etmeye götürmüştü. Ona Mia'nın adını hiç söylememiştim, bir yolunu bulur ya da onu bana karşı kullanır diye korkmuştum. Oscar'ın kelimelerle arası iyiydi ve kontrol konusunda çok becerikliydi. İkisini birbirinden saklamak en doğru karardı. Çok az şey biliyordum, birden fazla şekilde tanışmışlardı bile.

Ethan köşede belirerek, "Temiz," diye fısıldadı. Duvardan kalktım, eşofmanlarımı düzelttim ve onu takip ettim.

Bodruma ulaştığımızda döndü ve avucunu kaldırdı. "Burada kal."

O çelik kapının arkasına geçerken ben çenemi indirdim. Bedenim onunkine yaklaştıkça sinirlerim geriliyor, her parçam her zaman olduğu gibi ona doğru çekiliyor ama kendimi hareketsiz durmaya zorluyordum.

Kapının kapanma sesi odanın içinde yankılandı ve saniyeler sonra çelik kapı açıldı ve Scott beni içeri aldı. "Bu gece kanadımı devralması için adamı ikna etmek zorunda kaldım. Ben burada olacağım ama sen gün doğmadan yatakhanene dönmüş olmalısın."

"Anlıyorum."

Scott başka bir kapıya ulaşana kadar beni koridorda yürüttü ve kapının önünde durduk. İçeriden yumuşak çığlıklar geliyordu ve başımı ona doğru salladım. "Bir sorun var."

"Her zaman böyle başlar. Bu bir kabus."

"Kabus mu?"

Scott gözlerime bakmak için anahtarı kapı koluna yerleştirirken durakladı. "Daha da kötüleşiyor. Senin gittiğin günden beri onda. Her gece bunu dinlemek zorunda kaldığımı düşünsene."

"Ona yardım mı ediyordun?" Şaşırarak sordum. "Deniyorum."

Çığlıklar çığlıklara dönüştü ve odağım Ethan'dan onun anahtarlarına kaydı. "Beni oraya götür."

Ethan gözlerini tekrar kapı koluna çevirdi ve kapıyı açmak için anahtarı salladı. İçeri girdim ve onun yanına koştum.

Karanlık ve soğuk odada küçük bedeni titriyordu, sıırılsıklam ve sıcaktan elleri yumruk olmuştu. "Mia," diye fısıldadım, elimi saçlarının üzerinde gezdirerek. Scott'a dönüp baktığımda onun gittiğini ve kapının aralık olduğunu gördüm. "Uyan, aşkım. Gözlerini aç."

Dudaklarından dökülen her çığlık kendi duygularımı yakaladı ve onları sertçe sarstı. Omzumda

bir el hissettiğimde başımı elime gömdüm ve gözlerimi sıktım. Başımı kaldırıp baktığımda Scott'ın elinde bir havluyla başımda dikildiğini gördüm. Elinden havluyu kaptığım gibi Mia'ya döndüm ve havluyu Mia'nın parlayan alnına sürdüm. "Mia, benim için gözlerini aç."

"Ollie?" diye haykırdı.

Kalbim sıkıştı ve adımın anılmasıyla nefesim kesildi. "Evet, aşkım. Benim. Buradayım." Gözlerini yavaşça kırıştıtarak açtı ve rengi bir anda siyahtan altın kahverengisine dönüştü. "Her şey yolunda."

Vücudunun titremesi ürpertiye dönüşürken odayı taradı. "Neredeyim ben?"

Etrafıma bakındım. "Nerede olmak istiyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Buraya nasıl geldin?" "Komik bir hikâye," dedim başımı eğerek, "erkek arkadaşın beni içeri aldı."

Gülümsemesi kayboldu, kaşları birbirine yapıştı. "Bu hiç komik değil." "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Yeterince şey yaşadın. Seni kabuslarla boğmak istemedim."

"Bu saçmalık." Kapüşonumu çıkardım ve yatağın üzerinde onun yanına oturdum. "Ne olursa olsun, benimle her zaman konuşabilirsin. Bundan daha iyisini biliyorsun." Bacaklarımı uzattıktan sonra, başını kucağıma koyabilmesi için onu yukarı ve üzerime çektim. Parmaklarım gömleğinin altına girdi ve sırtında gezdirdim. Parmaklarımın altında sıyrıklar ve izler belirdi ve daha yakından bakmak için atletini kaldırıp eğildim. "Bu da ne böyle..."

"Bir şey yok," dedi Mia'nın sesi kesildi ve elimden çekildi.

Hiçbir şey değildi. Dokunuşum teninin her ayrıntısını biliyordu. Bunlar yara izleriydi. Taze yaralar. Daha önce hiç dokunmadığım yaralar. "Gömleğini çıkar," dedim tedirgin bir ses tonuyla, bir yandan da yanıldığım için sessizce dua ediyordum. *Lütfen Tanrım, bana yanıldığımı söyle.*

Mia gözlerinde aşağılanma ifadesiyle bana baktı ve ben de duygularımın dışarı taşmasını engellemeye çalıştım. "Mia," diye ısrar ettim, bir an tereddüt etti ama sonra doğrulup tişörtünü çıkardı. Oda karanlıktı ve bana sırtını döndü. Onu odanın köşesinden gelen kırmızı yanıp sönen ışığa çarpacak kadar eğdiğimde, vücudunu kaplayan yara izlerini fark ettim. "Ne oldu lan?" Başını eğdi ve midem düğümlendi. "Mia? Bu nasıl oldu? Bunu sana kim yaptı?"

Mia'nın dudakları titredi ve tüm zayıflığını dizginlemeye çalışarak başını tavana doğru kaldırdı.

Onu kucağıma aldım ve yüzünü bana dönecek şekilde kucağıma kaydırdım. Kolları göğsünün üzerinden çözülürken bacakları etrafıma dolandı. Tişörtümü çıkarıp onu kendime doğru çektim, engeller olmadan yakın olmak istiyordum. Mia boynuma doğru bir nefes verdi ve parmakları başımın arkasını tırmaladı. "İyi değilim," diye bağırdı. "İyi değilim. Artık bunu yapamam..."

"Beni dinle," diye başını bana bakması için çektim, "bizi ayrı tutmakla ilgili aptalca fikirlerini dinlemekten bıktım. Biz ayrı olmak için yaratılmadık. Bunu anlıyor musun?" Mia titreyen dudağını ısırdı ve ben de çenesini tuttum. "Sana olan her şey bana da olur. Her darbe, her aksilik, her yanık, her kanlı dayak. Bu konuda yalnız değilsin. Sen acı çekiyorsun, ben acı çekiyorum. Sen acı çekiyorsun, ben acı çekiyorum. Ne yaşarsan yaşa, hissediyorum çünkü sen benim bir parçamsın. Bu işte beraberiz."

Mia'nın parmakları yanlarımı kavradı ve ben de saçlarını yüzünden çektim. "Yüzde yüz değilim. Oraya geliyorum, ama bu sefer, eğer kayarsam, yine çuvallarsam, benim için savaşmana ihtiyacım var. Beni asla bırakma

bir daha bu kadar kolay gitmez." Uzaklara bakarken gözlerinde yaşlar birikti ve bakışlarını kendi bakışlarımla yakalayarak onu beni görmeye zorladım. "Bana söz ver, Mia."

Karmakarışık saçları omzundan düşerken titrek bir nefes aldı. "Söz veriyorum."

Bir elimle saçlarını toplayarak onu kendime doğru çektim. Göğüs göğüse. Kalp kalbe. Atışlar ve nefesler senkronize ve mükemmel bir şekilde eşleşti. İhtiyacımız olan tek şey birlikteliğimizdi ve sonsuza dek birbirimizin kollarında hayatta kalabileceğimize, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağımıza emindim; ne yemeğe ne de suya, sadece birbirimize sığınmaya. Sekse bile ihtiyacımız yoktu. Sadece bu-bedenler kaynaşmış, olması gerektiği gibi tek vücut olmuşlardı.

Onun vücudunun nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğinden emin olamadan, birbirimize karışmış bir şekilde öylece kaldık. Gecenin geri kalanını bana son dokuz ayı ve yaşadığı her şeyi anlatarak geçirdi. Bazı bölümlerde göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için onu durdurmak zorunda kaldım. Bazı kısımlarda ise çifte vatandaşlığı olduğunu açıkladığında heyecanıma engel olamadım.

Bu yeni bilgi planımı tamamen değiştirdi.

"Biyolojik babanın kim olduğunu biliyor musun?" diye

sordum. Başını salladı. "Önemli değil."

"Bilmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Seninle evlenmek için kimden izin almam gerekiyor?"

"Ben."

Bir kahkaha attım ve onun güzel dudaklarını öptüm. "Seni her lanet gün özledim, aşkım. Kendimde olmadığım günlerde bile içimde kocaman, boş bir delik vardı." Elimi kalbimin üzerine götürdüm, "Sen eksiktin." Mia'nın dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve utanarak başını salladı. "Ben de o lanet gülümsemeni özledim." Bir kahkaha atarken dudakları aralandı. "Evet, o lanet gülüşünü de özledim."

Gözlerimiz kilitlendi ve kahkahası dağıldı. "Bunu ben yapmadım, Ollie. Ben yapmadım. Yapmazdım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Seni buradan kendim çıkarmak zorunda kalsam bile çıkaracağım, tamam mı?"

Başını salladı ve kucağıma kıvrıldı, başını boynumun kıvrımına yasladı. Parmaklarımı kollarının yanlarından aşağıya ve sırtının üzerinden geçirirken sert, pembe meme uçları göğsümü sıyrıldı. Bu lanet andan başka bir şeye ihtiyaç duymadığım için topuzum spor ayakkabılarımın içinde gevşedi.

Mia bana yaslanarak uyudu, tek bir kıpırtı bile olmadı ve ben uzun zamandır kendimi bu kadar tamamlanmış, rahatlamış ve yenilenmiş hissetmemiştim. Bu kez gözlerimi açık tuttum ve avuç içimi sırtının her yüzeyinde tekrar tekrar gezdirdim, her yaraya dokundum ve bu yaraları yüzeyde tuttuğu ve ruhunu delmediği için sessizce Tanrı'ma şükrettim. Bulmak için çok çalıştığımız ışığın bozulmadan kalmasını ve şimdi bulmaya kararlı olduğum bu lanet şakacı tarafından

dokunulmamasını sağladı.

Kapının tek bir kez çalınması çok erken oldu ve başımı duvara yasladım.

Aşkıım kollarımdayken, gömleğimi yerden almak için soluma doğru eğildim. "Mia," diye fısıldadım, onun ölü ağırlığını göğsümden kaldırdım ve başını gömleğimin deliğinden içeri ittim.

"Benimle kal," diye mırıldandı kollarını çekerek.

Beyaz tişörtüm onu sardı ve göğüslerinin üzerine düştü. Bir kolumu sırtına doladım ve onu yatağın üzerine yatırdım. "Hiç gitmedim," diye kulağına fısıldadım ve alnından öptüm. "Şimdi gözlerini kapat, aşkıım."

Ayağa kalktım ve uykuya dalmadan önce top gibi kıvrılmasını izledim - benim *meleğim*. Doktorlar kusurlar, zihinsel bir hastalık görüyordu ama benim gördüğüm tek şey güçtü: güçlü bir zihin ve gerektiğinde geri kalanını ondan koruma yeteneği.

Kişinin karmaşıklığını kavrayamayan veya anlayamayan insanlar, bunu bir hastalıkla suçlar. Sizi belirli bir kutuya koyamayan insanlar, uzak dururlar. Ve kendilerinden farklı olanlara kalplerini açamayan insanlar, onları küçümserler. Ama onların kusur gördüğü yerde ben bereket görüyorum.

O güzel aklı onu güçlü tuttu, onu bir savaşçı olarak tuttu.

Kemerimi ayarladıktan sonra kapüşonumu başıma geçirdim, yanına çömeldim ve dışarı çıkmadan önce onu son bir kez öptüm.

Scott kapının dışında, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış bekliyordu. Çenesini göğsüne indirdi ve ben sessizce arkasından gitmeden önce duvardan kalktı.

On Yedinci Bölüm

*"Bir günahkârın elleriyle bir
azizin kalbinden acı çekiyorum."*

-Oliver Masters

Ollie.

Günün yarısı sorunsuz geçti. Ağzımı kapalı, kulaklarımı açık, kararlılığımı sürdürüyorum ve *"Mia'yı dışarı çıkarma"* operasyonuna tam odaklanıyordum. Sicilinde bir çentik olmadan geri döndüğünde, ikinci aşamaya geçecektim: Mia'nın ona taktığı isimle, lanet şakacıyı bulmak. Şakacı, Mia'ya çektirdiklerine göre çocukça görünüyordu.

Scott ve ben bir anlaşmaya varmıştık. Arkamı kollayacaktı ama iş tamamlandıktan sonra onu ve Mia'yı bir daha asla birlikte görmek ya da duymak istemiyordum.

Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım, Mia'yla paylaştıklarımızdan son derece emindim ama yine de bu, onları görmekten ya da duymaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Mia'yı sevdiği ya da yakınlaştığı birinden asla uzak tutamazdım. Sizi tamamen kabul eden ve anlayan birini bulmak nadir bir durumdu ve sevdiklerinizi bu tür ilişkileri koparmaya zorlamak sadece kendinize zarar verirdi.

Kendime karşı dürüst olsaydım, o asla bana ait değildi. O bu dünyaya aitti ve onu gerçekten sevmenin tek yolu onu bencilce sevmektir. Aksi takdirde, onu hiç sevmezdim.

Jude öğle yemeği sırasında kapıdan içeri girdi ve ben de dikkatimi yemekhanenin girişinde duran Scott'a yönelttim. Scott hafifçe başını salladı ve ben de sandalyemden kalkarak yenmemiş tepsimi bıraktım.

Jude yemek sırasına ulaşmadan önce odanın karşısına geçtim ve elimi ensesine dolayarak onu uzaklaştırdım. "Dışarı," diye emrettim. Jude başını tuttuğum yerden çekmeye çalıştı, ben de elimi sıkarak zayıf kıcığını öne doğru ittim. "Kimse sana yardım etmeyecek."

Jude sözsüzce başını salladı ve önümden yürüdü. Kol saatine bakan Scott'a dönüp baktım. Bu adamı konuşturmak için beş ya da daha fazla dakikam vardı.

Dışarı çıkarken Bria ve adımı unuttuğum yeni kız önümüzde durdu. "Hadi, yiyin. Ben birazdan geliyorum," dedi Jude hemen kızlara.

İkisi de önce bana sonra Jude'a baktı. "Sensiz yemek yemiyoruz," diye sızlandı Bria ve ben de başımı Jude'a doğru çevirerek ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Bugün öylesin," dedi nefes vererek ve ses tonunda kızgınlık vardı. "Bensiz bir öğün yemek yiyebilirsiniz."

Sarışın beni incelerken Bria gözlerini devirdi ve sonunda ikisi de kenara çekildi Jude ve ben çift kapıyı iterek dışarı çıktım.

"Bu da ne demek oluyor, dostum?" Jude ayaklarımız çimenlere değer değmez cebinden bir

sigara ve akmak çıkararak sordu. Sigarayı ağızına götürüp sanki benim varlığım bir şeymiş gibi yakma cüretini gösterdi.

zaman kayıydı. Sigarayı ağzından alıp ikiye böldüm ve onu binanın yan tarafına doğru ittim. Jude'un gözleri büyüdü ve beni geri itmeye çalıştı ama başaramadı. "Bir sorunun varsa söyle! Bria'yı alabilirsin, o zaten serseri mayın."

"Bria? Mia için geldim, Mia'yı hatırladın mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ah, Mia, değil mi?" Aklından başka bir düşünce geçmesine fırsat vermeden çenesine indirdiğim yumrukla sırtışını yüzünden sildim. Jude'un boynu vücudundan önce büküldü ama gömleğini yakalayıp onu duvara yapıştırdım.

"Bu sana lanet bir oyun gibi mi görünüyor? Saçmalık dinleyecek havada değilim, seni bok parçası. Konuşmaya başla."

"Gördüğüm kadarıyla ona karşı kötü hislerin var," diyerek beni itti ve elini kaldırdı, "Kıza dokunmadım. Şey... hayır... sözümü geri alıyorum. Belki ona dokundum," - başparmağını ve işaret parmağını havaya kaldırdı, neredeyse birbirine değdirmeden- "ama sadece birazcık."

Bir anda öfkem patladı ve kızgın yumruğum karnına inerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. Jude elini karnına götürerek yere yığıldı.

Şiddet genelde ilk konuşma girişimim olmazdı ama bu adam sabrımı sınamıştı ve artık sabrım kalmamıştı. "Ayrıntılara anahtarın nerede olduğunu söylemişsin," diyerek gömleğini avucumun içine aldım ve onu dikleştirdim, "Anahtarı nereden biliyorsun?"

Jude yanımdan geçip yenik bir nefes çekti. "Bir not, tamam mı?" "Bir not mu?"

Elini üzerindeki siyah kot pantolonun cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp göğsüme soktu. "Lanet olası bir not."

"Bunu nereden aldın?" Mektubu açarken sordum ve gözlerim yırtık pırtık kâğıdın üzerinde hızla gezindi. Mektup basitti: *Lynch'e anahtarın Mia'nın yatakhaneğinde olduğunu söyle yoksa herkes öğrenecek.* "Neyi bilecek? Ne saklıyorsun?" Gözlerimi kısmıştım.

"Yata Khanemde buldum," elini ağzına götürdü, zaten şişmiş olan dudağından kan damlıyordu. "Bilmen gereken tek şey bu."

"Yeterince iyi değil," diyerek bir adım daha yaklaştım ve uyarıcı bir bakışla onu sabitledim.

Başını yana salladı ve siyah saçlarını omzundan savurdu. "Bu seni ilgilendirmez." "Mia'yı ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir. Bir tehdit yüzünden sinsice bu karmaşanın içine girdin. bana anlatacak."

Jude güldü ve uzaklara baktı. "Şimdi anlıyorum. Onu seviyorsun." Başını salladı, gevşek bir saç telini kulağının arkasına attı. "Sana aşk hakkında bir şey söyleyeyim... aşk sadece hayal kırıklığına yol açar. Tavsiyemi dinle ve kaç. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Kendine bir çift inek bul, kışını al ve duygularını kapat çünkü aşkın tek bir sonu vardır: dayanılmaz acı." Kıçı yere değene kadar binadan aşağı kaydı ve cebinden bir sigara daha çıkardı. "Buna değmez," diye ekledi.

Bunu daha önce görmeliydim. Ellerimi kalça kemiklerimin üzerine bırakarak gözlerimin önünde çözülen adama baktım. "Neden buradasın, Jude?"

Gülümsedi, parmaklarının arasından bir nefes çekti ve başını geriye attı. Duman dudaklarının arasından sızarken, "Anlamazsın," diye mırıldandı.

"Dene beni."

Başını kaldırıp güneşe baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sıçıp batırdım," diye omuz silkti, bükülmüş dizlerinin arasındaki külü savurdu, "sinirliydim ve bir doodan dönüyordum, arabayı hurdaya çevirdim, zar zor hayatta kaldım. En kötüsü de ne? Hayatta kaldım. Keşke kurtulmasaydım. Keşke onunla yer değiştirebilseydim. Onu geri getirmek için her şeyden vazgeçerdim, kendi hayatımdan bile."

"Kahretsin," diye nefes verdim ve parmaklarımı saçlarımin arasından geçirdim. "Özür dilerim, dostum."

Jude başını öne eğdi. "Özür dilemek, insanların söyleyecek başka bir şeyleri olmadığı ama boşluğu doldurma ihtiyacı duydukları zamanlar içindir. Hiçbir şey söylememeyi tercih ederdiniz."

"Haklısın." *Onu yumrukladığım için neredeyse kötü hissediyordum. Neredeyse.* "Bir hata yaptın. Bedelini ödüyorsun. Kendini daha fazla cezalandırmana gerek yok. Tanrı biliyor ya, cehennemi yaşıyorsun. Şu anda kendine yaptıklarından hoşlanacağını mı sanıyorsun?"

"Siktir git. Onu tanıyormuş gibi konuşma."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. "Onun, sen bir amcığın içine girip acıların içinde yuvarlanasın ve kızlara bir malmış gibi davranasın diye ölmediğini biliyorum."

Ayağa kalktı ve sigarasını dudaklarından çekti. "Senin için söylemesi kolay, değil mi?" "Kolay. Sade ve basit."

"Peki ya Mia olsaydı?"

"En başta bu kadar aptalca davranmazdım."

"Sen gerçek bir büyücüsün, biliyor musun?" Dumanı üfledi ve başını arkasındaki duvara yasladı. "'Üzgünüm' ile bırakmalıydık."

Elimdeki notu havaya kaldırdım. "Bu bende kalacak."

Jude sigarayı tekrar dudaklarına götürmeden önce elini salladı ve ben de içeri girmek için döndüm. Adam zararsızdı. Tam bir enkazdı ama zararsızdı. Bu onun aşkının ölümünün acısıyla başa çıkma yoluydu. Kendi sebep olduğu bir ölüm.

Mia'yı yaptığım bir şey yüzünden kaybetme düşüncesi midemde bir çukur oluşturdu ve Jude'un kederi bana da bulaşarak içimdeki bu hastalığı kontrol edilemez hale gelene kadar büyüttü. Dolor'a açılan kapıya varmadan önce, başımı döndüren büyüünün etkisinden kurtulmak için taş duvara yaslandım. Gözlerimi birbirine kenetleyip derin bir nefes aldım ve üçe kadar saydım. Duygusal yoğunluğum tüm hızıyla devam ediyordu. Haplar resmen sistemimden çıkmıştı.

Scott binanın içinde, kapının yanında bekledi. "Ve?" Ben yanından geçerken sordu. "Çıkmaz sokak."

"Dediğim gibi," diye alay etti Scott arkamdan koridorda yürürken. "Nereye gidiyorsun?"

"Lynch'i görmeye gidiyorum."

"Masters!" Scott seslendi.

Onu görmezden geldim ve merdivenlere doğru yürümeye devam ettim.

Scott beni kolumdan çekip kendi etrafında döndürdü. "Arkasına yaslanıp seni dinleyeceğini mi sanıyorsun?" Aklını mı kaçırdın sen?

"Bırak beni," diye uyardım, pazumdaki eline bakarak. Scott beni bıraktı ve ben de dikkatimi koridora çevirdim. "Kaybedecek bir şeyim kalmadı ve yapmadığı bir şey yüzünden bir geceyi daha delikte geçirmesine izin vermeyeceğim." İlerlemeye devam ettim. Tek amacım Mia'yı oradan çıkarmaktı. Scott hemen arkamdan geliyordu, yere vuran gürültülü botları her adımda bana bunu hatırlatıyordu. "Bebek bakıcılığı yapmana gerek yok Scott. Lynch'e tek parça halinde gidebileceğime inanıyorum."

"Sana bir eskort lazım," diye mırıldandı arkamdan. "Ayrıca, bu gösteriyi hiçbir şey için kaçırmazdım."

Kapıyı çalma zahmetine girmedim ve Lynch'in kapısını ittim. Ofisinin ışıkları kısılmış, perdeler kapatılmıştı ve adam irkilerek masasından kalktı.

"İyi uyudun mu?" diye sordum ve karşısındaki sandalyeye çöktüm.

Lynch ayağa fırladı, dikkati benden şaşkın kahverengi gözlerle Scott'a sıçradı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Mia'ya tuzak kuruluyor," notu cebimden çıkarıp masasının üzerine fırlattım, "O buraya ait değil."

Gözleri bana dönmeden önce nota kaydı. Gömleğini düzeltirken ve sandalyesine yeniden otururken tek bir nefes verdi. "Buraya gelmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Hesaplamalarım doğruysa, bir gün geciktin," diye alay etti.

"Hesaplamalarını sikeyim. Bırakın onu!" İnce buz üzerinde koşarak, geri çekilerek ve çaresizlik içinde bağırdım. Gözümün ucuyla Scott öne doğru bir adım attı ve Lynch onu durdurmak için avucunu havaya kaldırdı. "İkimiz de onun kanlı bir oyunda hedef olduğunu ve Jude'un sadece bir piyon olduğunu biliyoruz. Eminim dışarıda anahtarı yerleştiren başka biri daha vardır. Bu pisliği dışarı çıkarmanın tek yolu Mia'yı yatakhaneğine geri götürmek."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, onları tekrar içime çekmek istedim. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Mia tecritte güvendeydi. Orada kimse ona dokunamazdı. Ama ya Lynch onu yetkililere teslim etmek zorunda kalırsa?

"Yirmi dört saat nöbet tutacak," diye ekledi Scott. Yüzümü ona dönmeye zahmet etmedim, bakışlarımı Lynch'e sabitledim ve yüzündeki değişen ifadeye dikkat ettim. Scott'ın Mia'yı yirmi dört saat takip edeceği düşüncesi ölmeden önce yapılacaklar listemde yoktu ama tek yol buydu. Yeni planın çözülmesiyle dizim zıpladı ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak avucumu üzerine bastırdım.

Lynch konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu ama sonunda... "Ona göz kulak olacak kişi sen misin?" diye sordu, beni geçip Scott'a bakarak.

Sandalyemde ilk kez döndüm ve Scott önce bana sonra Lynch'e baktı. "Hayır, efendim. Ben değilim."

Kaşlarım kalktı. "Ne demek sen değilsin? Kızdan zaten hoşlanıyorsun, bari onu izle, olur mu?"

Scott gözlerini kıstı. "Benim yerine getirmem gereken bir görevim var. Bakmam gereken on hasta var. Jett'in kişisel koruması olmak için vaktim yok."

"Görev mi?" İnanamayarak sordum ve ayağa kalktım. "En başta ona göz kulak olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Odasındaki ölü kedi, yatağındaki cam... lanet olası işini yapsaydın hepsi önlenebilirdi." Lynch'e döndüm, "Bunu biliyorsun, değil mi? Sen mışıl mışıl uyurken Mia yatağının üzerine düştü ve dikili cam tarafından kesildi. Tüm sırtı yara bere içinde kaldı!" Scott'a döndüm, "O zaman neredeydin?"

"Neden bahsediyor bu?" Lynch Scott'a sordu.

Scott bana doğru uzun adımlar attı ve bir parmağını şişen göğsüne bastırdı. "Onu ben taşıdım! Ve dört saat boyunca her bir cam parçasını teker teker çıkardım.

"Yeter!" Lynch masasına bir yumruk indirdi ve isim levhası yere sıçradı. Scott bir adım geri çekildi ve gözleri kıpkırmızı oldu. Eninde sonunda bu iş bir sonuca varacaktı. "Seni ona göz kulak olman için tuttum!" Lynch bağırdı.

Bu sözler beni yakaladı ve gözlerimi tekrar Lynch'e kaydırdım. *Ona göz kulak olmak mı?* "Ona göz kulak ol demek istiyorsun, değil mi? Çünkü yanlış anlamadıysam onu önemsiyorsun gibi geldi. Ki bunun doğru olmadığını biliyorum. Herkesin gözünde Mia Şeytan'ın dölü, yıkım yaratmak ve ortalığı karıştırmak için burada, ya da en azından ona böyle davranılıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye düzeltti Lynch.

"Hayır, bilmiyorum." Tüm bunlar yüzünden şakaklarım ağrıyordu. "Tek bildiğim, Mia dışarı çıkıyor ve ben ona göz kulak olacağım. Kimseye güvenmiyorum."

Lynch güldü ve sandalyesine çöktü. "Bu harika. Körler sağırılar birbirini ağırlar," dedi esprisiz bir kıkırdamayla. "Burada çok uzun zamandır çalışıyorum. Muhasebe kulağa gittikçe daha iyi geliyor."

Çenemi büktüm ve masasına doğru eğildim. "Bu sana komik mi geliyor?" Kollarım titremeye başladı ve ellerimi yumruk haline getirdim. "Onu serbest bırak, yoksa Tanrı yardımcım olsun, soruşturulacak bir sonraki kişi sensin."

"Ustalar," dedi Scott ve elini omzuma koydu.

"Hayır, siktir et," diye tersledim onu, "burası tam bir şaka yeri."

Lynch bana, "Burası senin hapiste olmamanın ve Mia'nın da Amerika'da bir akıl hastanesinde olmamasının tek nedeni," diye hatırlattı. "Onu serbest bırakacağım ama beni bir daha böyle tehdit edersen bir sonraki evinin bir hapisane hücresinin içi olmasını sağlarım." Lynch dikkatini Scott'a çevirmeden önce birkaç vuruşluk sessizlik ve ağır nefes alıp verme geçti. "Ona göz kulak olacaksın Ethan. İkisinden biri tek bir hata yaparsa, Oliver'ın hesabına ikisi de temelli gönderilir."

"Peki ya polis?" Scott dişlerini sıkarak sordu.

Lynch notu aldı ve masasının çekmecesine bıraktı. "Ben kendi işimi yapacağım, sen de kendi işini yap,"-çekmecesini çarparak kapattı- "Şimdi ofisimden defol."

Scott ve ben dışarı çıkıp kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni koridorda durdurdu. "Çok iyi bir hamleydi," diyerek bir adım daha yaklaştı, "ama buradaki planlarımı bozarsan, seni almakta

tereddüt etmem.

dışarı."

"Dışarı çıkaracağın tek kişi Mia olacak. O zaman ona ben bakacağım. Sana güvenmiyorum ve gece terörü yüzünden onun lanet yatağına girdiğin günler sona erdi. Bir dahaki sefere beni almaya gel."

Ofisin kapısı açıldı ve Lynch kafasını içeri uzattı, gözleri koridordaki çekişme arasında gidip geliyordu. "Bugün öğle yemeğinden sonra ilaçlarınızı almadınız mı, Masters?"

Ayak uydurmak zorunda olduğum maskaralığı unutmuştum. "Şimdi gidiyorum."

Ethan'ın bir sonraki hamlesinin bodrumda olacağına güvenerek ellerimi ceplerime soktum ve yola çıktım.

Ben geldiğimde yeni hemşire masasında bana arkasını dönmüş, bir panoya iliştirilmiş evrakları karıştırıyordu ve omzumu duvara yaslayıp boğazımı temizledim. Hemşire sandalyesinde döndü ve bana baktı. Sarı saçları, kahverengi saç dipleri ve parlak kırmızı rujuyla beni selamladı. Sonra gülümsedi ve dişleri kırmızı tonda parladı. Hemşire gençti ve böyle bir yerde ne işi olduğunu merak ettim.

Gözleri spor ayakkabılarımın içindeki topuzuma kaydı ve ben de yerimde kıpırdandım. "Haplarım."

Hemşirenin bakışları tekrar yüzüme kaydı ve gülümsemesi soldu. "Ah, doğru ya. Oliver Masters?" Kollarımı iki yana açtım. "Kanlı canlı."

"Bana sorun mu çıkaracaksın?"

"Hayır, hanımefendi. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler vardı," diye açıkladım. Kaşlarını kaldırdı ve gözlerim boynunda asılı duran rozete kaydı. *Saunders*. Bacak bacak üstüne attı, bu sırada eteği kalktı ve ter saç çizgimi yardı. "Hadi devam edelim. Bütün gün bekleyemem."

Hemşire Saunders ayağa kalktı ve ilaç arabasına doğru yürüdü. En üst katta sadece birkaç fincan duruyordu. "Rhonda'ya olanları duyduğuma üzüldüm. Dünkü bayan geçici bir hemşireydi ama ben kalıcı hemşire olacağım." Eğildi ve ben de başımı geriye atıp tavana baktım. Saunders döndü ve bana doğru bir adım attı. "Bana Poppy diyebilirsin."

Çenemi indirdim ve gözlerimiz buluştu. "Teşekkürler, Saunders." "Su ister misin?"

"Hayır." Fincanı geriye yatırdım ve onları zorla aşağı indirdim, fincanı avucumun içinde sıktım ve çıkmadan önce çöpe attım.

"Yarın görüşürüz," diye seslendi, ben kapıyı geçip doğruca tuvalete gitmeden önce. Sistemime girmeden önce bu zehri içimden atmak için hiç vakit kaybetmedim.

Mia.

"Burada ne yapıyorsun?" Odanın köşesinden Ethan'a şüpheyile bakarak sordum. Dizlerim Ollie'nin beyaz tişörtünün içinde bana doğru daha sert bastırdı. Tişört hâlâ onun gibi kokuyordu. Okyanus kokusu. Özgürlüğün kokusu.

"Ustalar oldukça ikna edici olabiliyor. Şimdi gidelim," diye mırıldandı Ethan ve bana el salladı. Ayağa kalktım ve şilteden bir adım attım. *Lynch gitmeme izin mi veriyordu? Öylece mi?* Gözlerimi kısmıştım.

Gözlerini Ethan'a dikmiş, ne olduğunu merak ediyordu ve Ethan'ın omuzları çöktü. "Neymiş o?"

"Hangi koşullar altında?" Ben sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Koşul yok."

"Hiçbir şey mi?" İnanmayan bir kahkaha attım. "Ne değişti?"

"Dediğim gibi..." Ethan öne doğru bir adım attı ve elini uzattı, "Adamınız ikna edici.

Şimdi gidelim."

Kollarımı iki yanımda gevşettim ve onu dışarı kadar takip ettim. "Duş almam lazım," dedim geçerken.

Ethan akşam yemeği başlamadan önce duş almak üzere eşyalarımı toplamam için beni odama götürdü. Aramızda ne olduğu ya da ne olmadığı hakkında konuşmamıştık. Ethan incinmişti; bunu gözlerinde gördüm. Reddedilme duygusu, yanıp sönen sarı bir ışık gibi ondan yayılıyordu.

Ortak banyo boştu. Ben soyunup suyun altına girerken Ethan kapıya yaslandı ve acele etmedi. Günlerdir duş almadığım için ılık su inanılmaz hissettirdi.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Ethan beni şaşırtarak sordu. Sesi perdenin hemen dışından geliyordu. "Aramızdaki şeylerin garipleşmesini istemiyorum."

"İşler garip değil. Onları tuhaflaştıran sensin," diye belirttim. "Şimdi anlıyorum. Daha önce anlamıyordum ama şimdi anlıyorum."

Suyu kapattım ve havlumu aldım. "Neyi aldın?"

"Sen ve Masters arasındaki bu şey. İkinizi birlikte görmedim bile ama görmeme gerek yok. Masters'ın konuştuğu her kelime, gözlerindeki her bakış, kanlı bir nefes aldığı her an..." -Ethan nefesini verdi- "Hepsi sensin Mia. Tek duyduğum, gördüğüm ve hissettiğim sensin. Onun içine karışmışsın ve eğer ölürsen, Efendi'nin kalbi de seninkiyle birlikte pes ederse hiç şaşırmam. Bu çok garip Jett ve açıklaması çok zor." Durakladı ve ben havluya sarınmış, sırlı ve sözleri karşısında sersemlemiş bir halde ayakta duruyordum. "Kahretsin, sanki-

"Seni yakaladı," dedim sonunda. "Ha?"

Perdeyi açtım ve Ethan başını yana eğerek bana baktı, omzunu benim durağımın yanındaki fayansa dayadı. "Ollie'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Sizi imkânsıza inandırıyor."

"Onunla neredeyse hiç konuşmadım."

"Ollie'nin olayı da bu... Onunla konuşmanıza bile gerek yok. Sadece onu tanımanız yeterli."

Ethan, "Beni çok kızdırıyor," diye mırıldandı ve ikimiz de gülüştük. "Sence ben onu hiç Böyle biri mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ollie gibi mi?"

Ethan gözlerini devirdi ve fayansın üzerinden kalkıp yüzünü bana döndü. "Hayır. Masters'ın senin hakkında hissettiklerini bana da hissettiren biri."

Bakışlarım kaydı. Önceleri bunların hiçbirine inanmıyordum, burada bulunduğum bir buçuk yıl içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek delilikti. "Evet, inanıyorum."

"Sen olamaman çok yazık."

"Güven bana. Onu bulduğunuzda bana teşekkür edeceksiniz."

Yalnızlıktan çıkmış, yeni duş almış ve midesi guruldayan Ethan'la birlikte yemekhaneye doğru yürüdük. Girişte durduk ve kalabalığa göz gezdirdim. Bria ve Tyler, Jude'un iki yanında, Jake'in en sona atıldığı eski masamda oturuyorlardı. Tüm gözler beni buldu ve Bria bakışlarını kaçırmaya çalışsa da Jake benimkileri tuttu ve gözlerinde küçük bir parıltı belirdi, sonra hemen söndü. Bakışlarım yolculuğunu sürdürerek Maddie ve Gwen'de durdu ve Maddie yumruğunu havaya kaldırarak beni tersledi.

Eski ben bu iyiliğe karşılık verirdi. Bunun yerine hiçbir şey yapmadım ve gözlerim odanın içindeki yolculuğuna devam etti.

Gözlerim onu bulmadan önce onu hissettim. Odanın içinde bir yerdeydi ve tüm vücudum onun dalga boylarına göre mırıldanıyordu. Midemde kelekler uçuşmuyordu. Hayır. Bu his birkaç düzine anka kuşunun küllerinden doğması gibiydi.

Ve sonra gözlerim onu buldu. Ollie başını ellerinin arasına almış, kapüşonunu başına çekmiş, yenmemiş bir tepsiye bakıyordu. Beynim beni disipline ederken ayaklarım hareket etti - bana incinmenin sonuçlarını hatırlattı ve söyleyecek kelimeler bularak ilerlemeye devam ederken kafamda milyonlarca kelime dolaştı. Bugün hangi Ollie'miz vardı?

Bir elimi omzuna koydum ve o tek dokunuşta üzerindeki gerginlik gitti ve omuzları düştü.

Ollie tek bir nefesle, "Mia," dedi. Sağ eli üstünden geçip bileğimi kavradı ve beni kucağına çekerek üzerine oturttu. Uzun kolları beni sararken, başı boynumun yarığına gömüldü ve beni içine çekip soludu.

Ne kadar süre öyle oturduk bilmiyorum. Bakışlarını üzerimizde hissettim ama Ollie hareket etmedi, ben de ondan uzaklaşmadım. Tek hareket ellerinin gömleğimin altından kaymasıydı, tensel temasa ihtiyaç duyuyordu.

Sonra başını kaldırdı ve burnu çenemde gezindi, gözleri hâlâ kapalıydı ve güzel kafasının içinde olmak istediği yere tutunuyordu; mükemmel bir cennete. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanarak uzun nefesler verdi.

"Gözlerini aç," diye fısıldadım.

Ollie başını salladı. "Henüz değil."

Hayalperest ağzımı kendi ağzıyla kavradı ve içine gömüldü. Mükemmel bir cennet.

Ve Ollie geri dönmüştü. Benim Ollie'm. Tam güçle, güçlenmiş ve yenilenmiş olarak. Öpüşmemizi sürdürdü, asla ihtiyacı olandan fazlasını almadı ve burnundan nefes verirken bu basit bağlantı onu rahatlatmaya yetti. Öpüşmemizi bıraktığında dudakları benimkilere değdi ve gözlerini açarak bana baktı.

Dün gece sadece benden bahsetmiştik ve onun nasıl başa çıktığı, hangi zorluklarla mücadele ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birdenbire her şeyi bilmek istedim. "Sana nasıl yardım edebileceğimi bana söylemelisin. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Her seferinde bir gün, aşkım." Ollie'nin gözleri parlıyordu. "İkimiz de bunu çözmeye çalışıyoruz. Seni asla incitmek istemediğimi bil. Kalbim her zaman doğru yerdeydi ama aklım doğru şeyi yapmıyordu."

"İlaçlar ne olacak?"

Uzaktan gelen bir kahkaha patlaması dikkatini çekmedi. Eğilip yakındaki bir sandalyeyi yaklaştırırken gözleri, elleri ve odağı sadece bende kaldı. "Otur, yemek yemen lazım." Kucağından kaydım ve tepsisini önüme itmeden önce sandalyeye geri düştüm. "Üç gündür ilaç almıyorum. Bu sefer daha kolay." Ollie bir dirseğini masanın üzerine atıp sandalyesinde dönerek bana baktı ve diğer eliyle kalçamı kavradı. "Ben iyiyim. Ye, aşkım."

"Sallama yok mu?" Patates püresinden bir ısırık alarak sordum.

Ollie elini uzatarak beni gösterdi. "Geri çekilmekten değil." Yarım bir gülümseme attı ve gözleriyle benimkileri inceledi. "Ben iyiyim. Yemin et. Şimdi kimin kabına işediğini söyle bana. Kimin seninle taşak geçtiğini düşünüyorsun?"

"Jude."

Ollie'nin başı sallandı. "Hayır, Jude bunu yapabilecek durumda değil." "Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

Bir ısırık daha aldım ve odayı taradım. "O zaman hiçbir fikrim yok." Ollie'nin parmakları bacağıma dolanırken birkaç vuruş geçti. "Ya bu yüzden hapse girersem?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim!"

"Yasaların üstünde değilsin, Ollie. Kaderimi kontrol edemezsin."

"Hey, bana bak." Çatalı bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Sana bize inanmanı söylediğimi hatırlıyor musun?"-Başımı salladım- "Şimdi benden çekinme, neredeyse geldik. Ben yasaların üstünde olmayabilirim ama biz? Birlikte mükemmel bir fırtınayız."

"Bilimin bile kavrayamadığı bir kavram."

Gülümsedi, eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bunu atlatabileceğimize hiç şüphem yok, tamam mı? Ve eğer kanunlar bizi yüzüstü bırakırsa, eğer bu lanet yer bizi yüzüstü bırakırsa, tutuklanman için emir bile çıkmadan seni buradan çıkarıp dünyanın öbür ucuna göndermeyeceğimi bir an bile düşünme."

Üzerimizde bir gölge belirdi ve Maddie ile Gwen'in havada asılı kaldığını görmek için başımı kaldırdım. Gözleri aramızda gezinirken çiğnemenin ortasında durakladım. Ollie'yle yüzleşmek için döndüğümde masanın altından bacağıma sıktı ve bakışlarımı yakalayarak rehin aldı.

"Bu çok şirin," diye alay etti Maddie. "Ve aziz sosyopata aşık oldu, ama bu hikayede kimin kim olduğu herkesin tahmin edebileceği bir şey. Gerçekten, şok oldum. Seni düşündüğümünden daha çabuk affetti." Maddie tekrar yere düşmeden önce ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Bacağına dokunan parmaklar kısa bir süre önce içime gömülen parmaklarla aynıydı." İrkildim ve Ollie'nin çenesi gerildi ama gözleri bende kaldı, ona doğru bakma zahmetine girmeyip beni yanında tuttu. "Bu seni rahatsız ediyor mu Mia?" diye devam etti, bir tepki vermemi bekliyordu. "Onun tadına

baktım. Onu emdim-

"İyi misin, aşkım? Buradan çıkmaya hazır mısın?" Ollie ayağa fırlarken sordu. Elimi elinin içine aldı ve ben de başımı sallayarak onunla birlikte ayağa kalktım. Kalbim çok hızlı çarpıyor ya da hiç çarpmıyordu ve gözlerimin arkası dirençten yanıyordu.

"Geri dönecek. Tekrar raydan çıkması an meselesi," dedi Maddie gülerek.

Ollie çift kapıyı itti ve bizi dışarı çıkardı. Sessizce yürümemize rağmen, pişmanlık ve tiksinti adımlarını cezalandırıyor ve ruh halini karartıyordu. Ormanda bir açıklığa ulaştığımızda Ollie yere oturdu ve başı yere değene kadar geriye düştü. Nefes almaya çalışırken elleri yüzünün üzerinde uçuştı.

Bir anda tüm tavrı değişti ve onun için üzülmeekten kendimi alamadım. Ollie her zaman söylenecek doğru kelimeleri bilirdi ama şu anda onu daha iyi hissettirecek hiçbir kelime bulamıyordum. Acı dolu gözlerle bana bakarken ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Ben bir yalancı, bir korkak ve bir ikiyüzlüyüm."

"Hayır, değilsin."

"Kafana o görüntüyü sokmaya hakkı yok." "O

Maddie. Maddie'yle başa çıkabilirim."

"Sikeyim Maddie'yi. Olanlarla başa çıkabilir misin?"

Yanına oturdum ve yeşil gözleri aramızdaki mesafeye ve ellerimin yanlarıma düştüğü yere dikkat ederek onu takip etti. Çenesi titriyor, bir cevap bekliyor ve bu boşluktan hoşlanmıyordu. "Önemli değil," dedim sonunda ve gerçek şu ki, önemli değildi. Ollie de ben de hatalar yapmıştık.

Ollie pes etti ve bana el salladı. "Buraya gel." Yanına yaklaştım ve erişebildiğim anda kolu karnıma dolandı ve başım göğsüne değene kadar beni kendine çekti. Kararmaya başlayan gökyüzüne bakarken parmaklarının uçları kolumun üzerinde gezindi. "Hapse atıldığım günden beri hiçbir şey yazamadım. Ama şimdi bu kelimeler içimde yüzüyor, başımı döndürüyor."

"Ne hakkında yazmak istiyorsun?"

Ollie başını salladı ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi, bakışları hâlâ gökyüzündeydi, şu anda son derece memnundu. "Bunun gibi anlar."

"Peki söyle bana Ollie, şu anda tam olarak ne yazmak isterdin?"

Bana bakmak için çenesini indirdi. "Dudakların hakkında yazardım," başparmağı alt dudağımin üzerinde gezindi, "ve nasıl benim için mükemmel bir şekilde yapıldıklarını. Kahverengi gözlerini ve benim yansımamı görmek için nasıl yaratıldıklarını yazardım. Ve dokunuşun... parmağının tek bir dokunuşunun üzerimdeki gücünü nasıl anlamadığını. Ama asıl dikkat çekici olan, dünya beni dibe çekmeye çalıştığında, kalbimi tutukluyorsun ve geri kalan her şeyim kayıp gidebilir, ama bunun bir önemi yok. Yine de atacak. Sabit. Sağlam. Güvenli." Tekrar gökyüzüne baktı ve ağaçların Ekim şafağında salınışını izledi. "Bunun gibi bir şey. Ama kâğıt üzerinde daha iyi okunuyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Senden duymayı tercih ederim."

"Gerçekten mi?" Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni üzerine çekti ve ön kollarım başının iki yanında yere düştü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü çok güzel bir sesiniz var ve bunun yarattığı etkiyi tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Ya da belki ben önyargılıyım ve sadece beni etkiliyordur." Ollie gülümsedi, gözleri ışıldadı ve kalbim sıkıştı.

"Sana dokunabilir miyim?" Beyni eşit bir tenis maçı gibi zıplıyor ve asla bir yerde çok uzun süre durmuyordu. İç çatışması, yanlarıma temkinli dokunuşuyla akarken beni şaşırttı. "Yoksa zamana mı ihtiyacın var?" Az önce yemekhanede Maddie'yle olanlardan bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Zamana ihtiyacım yok, Ollie. Konu sen olunca, zaman boşa harcamak istediğim bir şey değil."

Ollie gülümsedi ve ellerini saçlarıma doladı. "Yüzünü gördüm, aşkım. Kafanın içine girmiş. Üzülmeye hakkın var ve benim yanımda güçlüymüş gibi davranmana gerek yok. Tamam mı? Zamana ihtiyacın varsa sorun değil."

Konuyu bir kenara bırakıp onun yanına uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirip aynı gökyüzüne baktım. "Sence bu gece burada uyusak kimse fark eder mi?"

"Scott fark eder ve kapılar kilitlendiğinde içeri geri giremeyiz. Ama sana şunu söyleyeyim," - birbirine bağlı ellerimizi kaldırıp gökyüzünü işaret etti- "Gelecek yıl aynı zamanda, aynı ayın altında uyuyor olacağız, muhtemelen farklı bir yıldız dizisinin altında."

"Bugün günlerden ne?" diye

sordum. "Onuncu gün."

"Yani, Ekim'in onunda, iki bin yirmisinde. On-on-yirmi-yirmi." Zihnime not almak için gözlerimi kapattım.

"On-on-yirmi-yirmi," diye tekrarladı Ollie. "Sikmek kulağa hoş geliyor. Bayıldım." Başını çevirdi ve alnını şakağıma dayadı. "Hadi aşkım. Geri dönmeliyiz."

Ollie beni ayağa kaldırmadan önce havalandı ve tarih zihnimde çınlarken kampüse doğru koşmaya başladık. Planlar. Bir gelecek.

On-on-yirmi-yirmi.

On Sekizinci Bölüm

*"Onu çılgınca öp ve
çılgınca sev."*

-Oliver Masters

Ollie.

"Mia bir psikopat," diye bağırdı Liam koridorda. "Kaltak neredeyse birinci sınıf öğrencisini öldürüyordu. Burada olmayı hak etmiyor."

Başımı arkama çevirdiğimde Liam'ın rastgele bir adamla konuştuğunu gördüm, Mia ve ben çok da uzakta değildik ve onun kötü niyetli dilinden dökülen her kelimeyi duyabiliyorduk. Etrafımdaki hava değişti ve avını izleyen bir yırtıcı hayvan gibi, vücudum Mia'ya yaklaşp onu bu çirkinlikten korurken gözlerim ona odaklandı.

Cadılar Bayramı'ydı, ölülerin günü. Ayrıca, serserilerin cesaretlerine uygun olarak taşaklarını büyüttükleri gün. Her ne kadar ona bir ders vermek istesem de, bunun bir yararı olmazdı. O da en az diğerleri kadar korkmuştu ve korkusunu kolay hedef olanlara yansıtıyordu.

Şakacı, Mia'nın yatakhanesine kolayca girip günlüğünü çalmış ve Liam'ın cinsel yönelimi de dahil olmak üzere herkesin sırlarını duvarlardan yayınlamayı başarmıştı. Sorun herkesin bunu bilmesi değildi. Sorun Liam'ın kendi kalbinin tercihini kabullenememesiydi.

Utanmıştı ve bu ona sadece acımama neden oldu.

Bilmiyor muydu? Aşk, içindeki ruha çekilirdi, diğer her şeye kördü. Seçme şansınız yoktu, bu konuda hiçbir seçeneğiniz yoktu. Aşkın suçu, korkusu ya da olumsuzlukları yoktu, sadece saf bir şekilde organlara saldırıyor, derinlere yerleşiyor, gelişmek ve büyümek için açlık çekiyordu. Utanmazca, aşkın hiçbir engeli ya da kuralı yoktu ve asıl trajedi, aynı derecede korkmuş olan kapalı fikirli insanların direnişiydi.

Bir gün, aşk korkuyu yenecekti. *Bu sadece bir zaman meselesi, Liam.*

Boş elini tuttum ve göğsüme yasladım. "Bunu görmezden gel. Liam sadece utanıyor," diye fısıldadım ağızımı kulağına doğru eğerek. Gözlerimi Liam'dan Mia'ya çevirdiğimde, uzun bir nefes alıp gözlerini önüne dikerek başını sallamadan önce göğsü hava ile doldu. Onunla yüzleşmek için etrafından dolaştım, onu sabit tuttum ve kırılğan bedeninin üzerinde yükseldim. Doğal dalgalı saçları yüzünden dökülürken kahverengi gözleri benimkilere değene kadar havalandı. "Hey, eğer bir psikopatsan, o zaman seni delice seveceğim."

Mia kıkırdadı ve başını öne eğdi. "Kimsenin bizi anladığını sanmıyorum."

"Kimse bizi anlamıyor mu? Güzel. Sonunda tarih yazıyoruz gibi görünüyor," dedim. Gülümsedi ve sert kaslarım onun büyüğü altında gevşedi. "Seni hemen şimdi öpmek istiyorum."

Mia'nın gözleri etrafımızda dolaştı ve yanakları pembe bir renk aldı. "Ne tür bir öpücük? Hafif bir öpücükten mi bahsediyorsun?" Gözleri bana döndü, bana meydan okudu ve kirpikleri de

"yoksa deli, deli, deli türünden mi?"

Bu sözler damarlarıma lav enjekte etti, onun için yanan bir ısı dalgası ve ağrıyı hafifletmenin tek yolu şimdi ısırıldığı dudaklardı. Kitapları kollarından kaptım ve onu koridora doğru çektim, Liam'ı ve sınıflar arasında oluşan kalabalığı ittim.

Köşeyi döndükten sonra boş bir salona ulaştık. Mia sırtını betona yasladığında kitaplar kollarımdan düştü ve nefes alışını duyabiliyordum. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra ağzımla kavradım ve onu çılgınca öptüm.

Onu ellerimle tutarken ve her şeyini tüketirken göğsü benimkine karşı uğuldadı - tadı, kokusu, nostaljik ruhu benim için bir mıknaş gibi çekiciydi. Ağrısı artık çoktan geçmişti ve dilim dudaklarındaki parçayı itti. Tüm benliğimle dibe battım ve Mia'nın derinliklerinden çekilip çıkarılmayı hiç istemedim...

"uh-hmm," diye alçak bir homurtu duyuldu arkamızdan. Alnım Mia'nınkine düştü ve gözleri arkama kaydı. Küçük bir kıkırdama çıkardı ve ben tereddütle geri çekilirken o da duruşunu düzeltti. "Bir sonraki blok bir dakika içinde başlıyor, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Jerry sordu.

Bize nerede olduğumuzu hatırlatmak için balonumuzun dışındaki tek bir kişi yetmişti. Dolor. Elbette yetişkindik ama özgürlüğümüz elimizden alınmış, ilaçlarla ve beyin yıkama yöntemleriyle kimliğimizden yoksun bırakılmıştık; bu da bizi bozuk bir oyuncak gibi sıfırlama girişimiydi.

Altı ay daha kaldı. Lanet olası altı ay. Mia olmadan yedi ayımı parmaklıklar ardında geçirmiştım, bu cehennem çukurunda altı ay daha idare edilemez görünüyordu. Ama gözlerim onunkilere kilitlendiğinde, her şeye degeceğine olan inancım tüm şüphelerimi sildi.

Bizim için hazırladığım ev kafamda canlandı - demir kapıların dışında bekleyen hayat. Mia ve ben, ve eğer her şey plana uygun giderse, Zeke de.

Gözlerimi Mia'dan ayırmadan ağzımı açtım. "Bu güzel yarattığı öpüyorum, dostum." Dudaklarımı bir kez daha gülümseyen Mia'nın üzerine kondurdum. "Hazır mısınız?"

Mia başını hafifçe salladı ve saçları yüzüne düşerek o bok yiyici sırtışını gizledi.

Çok ikna etmem gerekti ama Zeke'i yemekhanedeki masama transfer etmeyi başarmıştım. Zeke'in programı kesintiye uğradığında, öfkelenmişti. Ama Bria, sarışın ve Jake onun etrafında konuşurken arkamda durup görmezden gelinmesini izleyemezdim.

Ailem-her şeyim-birbirine bağlıydı.

Kargaşa arasında Mia'yla Zeke hakkındaki planlarımı konuşamamıştım. Mia'yla planlarımızı hiç teyit etmemiştik, sadece buradan ayrıldıktan sonra onu her neredeyse oradan çalacağımı söylemiştik. Üçümüz için hazır bir evim olduğunu bilmiyordu. Çifte vatandaşlık haberiyle birlikte omzumdan büyük bir yük kalktı.

Her şey birbirine giriyordu.

Dikkatini çekmek için elimi Mia'nın kalçasında gezdirdim. "Zeke'in vasisi olmak için çalışıyorum," diye ağzımdan kaçırdım, planlarımı açıkladım ve bu haberin onu kapatmayacağını

umdum.

Güzel dudaklarının köşeleri yukarı kalktı ve eli benimkinin üzerinden uyluğuna uzandı. Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim. "Bu mümkün mü?" diye sordu alçak sesle, benim ses tonuma uyarak.

Çenemi indirdim. "Dışarıdaki arkadaşım bazı araştırmalar yapıyor. Sicilim temizlendikten sonra evlat edinebilirim. Yaşım büyük." Başımı Zeke'e doğru salladım, "Ona baksana. Kan bağı olarak kardeşim olmayabilir ama bağ olarak kardeşim ve onu geride bırakmayacağım."

Çocuğa olan sevgimi anlayan biri varsa o da Mia'ydı.

"İnanılmazsın," dedi iç çekerek. "Ne olursa olsun, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağını biliyorum."

Tekrar nefes alabildim. "Bu senin için sorun değil mi?" Emin olmak zorundaydım. "Zeke'i buradan çıkarman benim için sorun olur mu? Kesinlikle evet."

"Üçümüz olacaktık," diye açıkladım, her şeyi bir perspektife oturtarak. "Her zaman sen ve ben olurduk, aşkım, ama Zeke'in sonunda bir hayatı olurdu. Hak ettiği bir şey için bir şans."

"Dediğim gibi," elimi sıktı, daha yakına eğildi ve ben nefesimi tuttum, "Kahretsin. Evet."

O yumuşak dudaklar sadece benimkilere dokundu ve küçük yumrular tenimin yüzeyinde gezinirken uyandırdıkları her hissi hissetmek için tüm duyularımı kapattım. Gözlerim tekrar açıldığında Mia'nın bulaşıcı gülümsemesi beni karşıladı ve aptal gülümsemem geri döndü.

Masanın karşısından bizi izleyen Zeke'e dönüp baktım ve arka duvardaki saat netleşti. "Kahretsin," diye nefes aldım. "On dakika içinde haftalık telefon görüşmem var." Ayağa kalkmadan önce başının yan tarafını öptüm. Ethan her zamanki yerinde duruyordu, Mia'ya baktım ve dikkatini tekrar bana çekmek için avucumu başının üzerinde gezdirdim. "İyi olacak mısın?"

"Evet. Bu kadar endişelenmeyi bırak." Yemekhanedeki sesler yükseldi ve Liam'a doğru atılan bir yumruğu görmek için başımı kaldırdım. Ethan hemen harekete geçerek çocuğu üzerinden çekti ve Mia'nın eli benimkinin üzerine düştü. "Git, Ollie. Zaten Conway'le bir seansım var."

"Evet, tamam," diye mırıldandım ve parmağımla Zeke'i işaret ettim, "Ona iyi bak." Zeke *her zamanki* gibi imzaladı.

Koridorların boş olduğu merdivenlerden hızla indim ve tam zamanında kapalı odaya ulaştım. Kapının hemen dışında elinde bir pano olan bir gardiyan oturuyordu. "İsim?" diye sordu, küçük masasından başını kaldırmaya zahmet etmeden.

"Adımı biliyorsun, sik suratlı."

Jinx başını kaldırdı ve sırtıttı. "Ollie, adamım," ayağa kalktı ve tembelce elimi sıktı, "seni bir dakikadır görmüyorum sanki."

"Bir hafta oldu," diye güldüm, "İstediğimi aldın mı?"

Jinx ilginç bir karakterdi. Koyu tenli, eksik dişli ama insanların görmesini istediğim bir kalbi vardı. Kardeşimi biliyordu ve ondan nefret ediyordu. Oscar'a hiç benzemediğimi anlaması biraz zaman aldı.

"Bana borçlusun seksi şey," diyerek cebinden sakız paketini çıkardı ve bana doğru fırlattı.

Zaten açılmış olan pakete baktığımda iki tanesinin eksik olduğunu gördüm. "Faturamı yeni adresime gönderin. Ben sizinle ilgilenirim." Travis, paralar kaybolmaya başlayana kadar bana nakit para gönderirdi. Sakız bağımlılığımı para olmadan yeni bir yolla beslemek zorundaydım. Jinx tek seçeneğimdi.

"*Amazon*'da yanıyorsun kardeşim. Birkaç gün önce seni araştırdım. Mağazalarda ve internette varsın. İnsanlar heyecan içinde."

"*'Amazon'* değil dostum, sadece *Amazon*." Başımı salladım, "Teşekkürler, çok anlamlı ama bu sadece bir başlangıç. İlk yayınım. Küçük bir şey. Buradan çıktıktan sonra daha iyisini yapabileceğim."

Jinx eksik dişlerini göstererek kıkırdadı. "Lanet olsun, kardeşim. İltifatları pek iyi karşılamıyorsun. Kendine bu kadar yüklenme, tamam mı? İnsanlar bu saçmalığı şeker gibi yiyor. Dışarıdaki herkes Oliver Masters'ın kim olduğunu öğrenmek için can atıyor. Yakında o kadar çok kışın olacak ki, geri dönüşüm yapmana gerek kalmayacak."

Ağzıma bir parça sakız attım ve ona gülümsedim. Söyledikleri masumdu, her erkeğin söyleyeceği ya da duymak isteyeceği şeylerdi.

Mia ve ben okul yılının başından beri sevişmemiştik, hızlı sevişmemiz hiç sayılmazdı. Maddie olayını çoktan affettiğini ve geçmişte bıraktığını söylemişti ama yaptığım şeyin kabul edilemez olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onunla tekrar yakınlaşma şansını kazanmalıydım. Benim seçimim. "Bunu istemediğimi biliyorsun. Onları sana vereceğim, koca adam." Kapıyı itmeden önce omzunu okşadım ve telefonu şarj ettim.

Jinx'in kahkahası kapanan kapıdan içeri girdi. "Adamım benim!"

Telefonu ahizesinden kaldırıp kulağıma götürdüm ve Jinx'in sözlerini düşündüm. İnsanlar benim şiirlerimden bahsediyordu; ben burada izole olmuşken sözlerim dışarıda, dünyanın içindeydi. İroni gülünçtü ama gözlerim kaydığı için görüşüm hâlâ bulanıktı.

Ve sonra aklıma geldi.

Yüzlerce ruha dokunmuştum.

Travis'in numarasını ahizeye tuşladıktan sonra, çarpmakla tehdit eden dalgalarla savaşmak için burnumun köprüsünü sıkıştırdım.

"Sen lanet olası bir efsanesin," diye selamladı Travis.

Bacaklarım güçsüzleşirken duvara yaslandığımda elim duvarı buldu. "İstatistikler nasıl görünüyor?" "Yüzlerce mi?" diye sormayı başardım.

"Hayır, Ollie. Binlerce! Ticari ürün yapmak istiyorlar. Onlara sen çıkana kadar ürün yok dedim ama sabırsızlanmaya başladılar. İnsanlar konuşurken hemen çıkarmak ve bir imza günü ayarlamak istiyorum."

"Altı ay daha bir şey yapamayacağımı biliyorsun. Nerede olduğumu biliyorlar." Bütün bunların olmasını istememiştim. Tek istediğim ev için biraz para kazanmaktı, Mia için. Seyahat etmek ve dünyanın dört bir yanından insanların hikâyelerini toplamak için yeterli parayı bir araya getirmek. "Devam edin ve malları onaylayın. Benden onay aldın. Ama aşırıya kaçma."

"Pekâlâ, pekâlâ. Sen varsın, dostum."

Telefonun her iki ucundan da derin bir iç çekiş duyuldu.

"Nasılsın?" diye sordu. "Sesin farklı geliyor."

Travis beni normal halimle hiç duymamış ya da görmemişti ve bunu bu kadar çabuk fark etmesine şaşırımtım. "Her şey yolunda. Fazla bir şey söyleyemem, aramalar kaydedildi ama tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Hapları bıraktım, yoksunluk yok, Mia'yla birlikteyim.

"Sesin mutlu geliyor... Sesin iyi geliyor. Summer kulübenin duvarlarını boyamak istiyor. Bizim olmadığını anlıyor ama senin için heyecanlanıyor. Elinden geldiğince yardım etmek istiyor, anlıyor musun?"

Mia'nın resim yapmayı sevip sevmediği ve hangi rengi seçeceğinden başlayarak kafamdan binlerce soru geçti. Burası benim olduğu kadar onun da eviydi ama Travis bunu bilmiyordu. "Duvarlar şimdi ne renk?"

"Çöp bir portakal. Gitmesi gerek."

"Her şeyi beyaza boyayın. Her yeri aydınlat, tamam mı?" Mia yeni evine adım attığında karar verecekti. Kapıdan içeri girdiğimde yanımda durduğu sürece, lanet olası duvarların ne renk olduğu umurumda bile değildi.

Travis telefonda anlaşıırken kapı arkamdan kapandı. Duvardan kalkıp başımı çevirdiğimde Maddie'nin telefonu yanımda açtığını gördüm. "Gitmem gerekiyor. Seni haftaya ararım."

"Açık olmak gerekirse, evet."

Travis cümlesini bitirmeden telefonu kapattım. İhtiyacım olan son şey Maddie'nin konuşmamı dinlemesiydi. "Burada ne yapıyorsun?" Gözlerim pencereye kayınca Jinx'in sandalyesinde rahatlamış olduğunu gördüm. "Bu senin planlanmış zamanın değil."

"Değiştirmiştım." Bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu, başımı salladım ve yanından geçip gittim. Maddie ve benim aynı odada yalnız kalmamızdan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı ve sanki çok erken konuşmuşum gibi, beni durdurmak için kolu belime dolandı. Geri çekildim ve yüzümü ona döndüm, yüzüm kızarmış ve çenem sıkılmıştı. "Gördün mü? Çok gerginsin."

Aklımdan kötücül düşünceler geçti, onu küçümsemek ya da incitmek için söyleyebileceğim binlerce şey vardı ama Maddie'nin gözleri kaydı ve içinde daha önce hiç fark etmediğim bir şey gördüm; çaresizlik.

Ama neden bu kadar çaresiz olduğunu anlayamıyordum. Bunu istiyormuş gibi görünmüyordu, bunların hiçbirini.

Ben onu incelerken etrafımızdaki dört duvar birbirine yaklaştı. "Benden ne istiyorsun?" Sonunda niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışarak sordum. Alnı kırıştı ve sanki bu sorudan saklanıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tekrar sordurma bana."

Maddie'nin bakışları yere düştü ve nefesini içine çekti.

Tekrar başını kaldırdığında, yüz hatları onu her zaman gördüğüm fareye dönüşmüştü. "Hadi, buradan çıkalım ve odamda konuşalım. Mia, Conway'le birlikte."

"Mia'nın programını artık biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Onun programını neden biliyorsun?" Maddie yine gözlerini kaçırды, bu bir yalan düşündüğünün işaretiydi ve ben bunu

çoktan aşmıştım. "Bu sana son uyarım. Uzak dur."

Uzun adımlarla ikinci kez yanından geçip kapıya yöneldim ve kapıyı arkamdan çarparak açtım. "Her şey yolunda, dostum." Ellerimi kaldırdım ve Jinx başını salladı.

Yataktan uyanırdım, uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, kapının çalındığı ve beni uyandırıp ayağa kaldırdığı oldu. "Sana uzak durmanı söylemiştim," diye homurdandım kapıyı açarken.

Sonra aşkım-Mia ile yüz yüze geldim.

Gözleri irileşti ve bir adım geri çekildi.

"Kahretsin, Mia. Özür dilerim."

"Akşam yemeğine gelmedin, endişelendim," -kaşlarını kaldırdı- "Belki başka bir zaman gelmeliyim?"

"Hayır, hayır, hayır," kolum beline dolandı ve onu kendime çektim, "Gitme." Onu içime çektim ve kokusu beni içine düştüğüm kâbustan anında geri getirdi.

Kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, kulakları tırmalayan bir çığlık kanadı ınlattı.

Kapıdan kafamı uzattığımda koridorun sonundaki tuvaletten bir kızın koşarak çıktığını gördüm.

"Neler oluyor?" Mia kapının dışını görmek için dönerek sordu.

Başımı salladım. "Emin değilim," dikkatimi tekrar Mia'ya çevirdim, "Burada kal. Bu odadan ıkma."

Başını salladı ve ben de koridora ıktım.

Kız çığlıklarını elleriyle bastırırken yerde duvara yaslanmış bir şekilde titriyordu. "Ne oldu?" İnsanlar etrafımızda bir çember oluştururken sordum.

Kız başparmağıyla banyoya doğru işaret etti, tutarlı bir şey söyleyemiyordu. Banyo kapısını iterek açtım ve donakaldım.

Boynunda derme çatma bir ilmikle tavana asılı duran Chad'di. Yüzü mosmor, gözleri kocaman açık ve ayakları sallanıyordu. Midem bulandı ve biri dengemi yakalayınca bir adım geri attım. Kafamı evirdiğimde Scott'ın arkamda durduğunu ve elini omzuma koyduğunu gördüm.

Gömleğini yumrukladım. "Neredeydin sen?" ığlık attım ve onu duvara fırlattım. Gözleri Chad ve benim aramda gidip geliyordu. "Onları izliyor olman gerekiyordu! Hangi cehennemdeydin? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

"Sakin ol. Ben-

"Neydin sen?" Gözlerim yaşarıırken onu tekrar duvara doğru ittim. "Burası kendi canlarına kıymaya hazır insanlarla dolu. Senin onlara göz kulak olman gerekiyordu!"

Scott avuçlarını göğsüme doğru itti. "Her zaman her yerde olamam! şimdi sakın ol, bunu bildirmek zorundayım."

Kemerindeki radyoya uzanmadan önce avuçlarını havaya kaldırdı ve Mia'nın sesi aralık kapıdan duyulduğunda gergin ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ollie?"

"Hayır Mia," demekte zorlandım, duygularımda boğuluyordum ve onu durdurmak için uzun adımlar attım. "Buraya giremezsin." Kapıdan içeri süzölerek kimsenin girmesini engelledim. Ellerimi yüzümden gezdirdim ve saçlarımdan geçirdim. Dövüşmek. Mücadele. Mücadele. İçimde sürekli bir kavga vardı. Kapının diğer tarafında ne olduğunun görüntüsü zihnime kazındı. Kolumu yüzümün üzerine kıvırdım ve Mia beni hemen sardı. Sıcak eli gömleğimin önünden yukarı

kaydı.

ve beni yakın tutarken göğsüme. Kalbim ellerine çarptı ve başımı omzunun üzerine düşürdüm.

"Bununla başa çıkamam," diye fısıldadım içimdeki hastalık kıpırdanırken ve gözlerimi bir yanık delip geçerken. "Bu çok fazla."

"Hadi odana geri dönelim," diye fısıldadı.

Başımı ona doğru bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. "Polis gelene kadar olmaz."

Hiç soru sormadı, sadece yanımda durdu, bildiği tek yolla beni rahatlatmaya çalıştı ve bu fazlasıyla yeterliydi. Nihayet normal nefes alabilecek noktaya geldiğimde, kapüşonu başımın üzerine çektim ve gözlerimi ona kilitledim. Çevremdekiler bana fazla geldiğinde kalbimde kaynayan kargaşayı yatıştıracak tek kişi hep o olmuştu.

O benim merkezimdi. Evimdi.

*"Gecenin içinde bir
hırsızsın, bakışlarımı
çalıyorsun, elimi
kaydırıyorsun, nefesimi
soyuyorsun, ihtimalleri
aldatıyorsun, kalbimi
çalıyorsun,
ve benim için sorun değil."*

-Oliver Masters

Mia.

Şahsen hiç tanımadığım bir çocuk olan Chad'in ölümünden sonra ritmimizi bulmamız İKİ HAFTADAN BİRAZ FAZLA SÜRDÜ. Ollie de onu çok iyi tanımiyordu ama Chad'in ölümünün onun üzerindeki etkisini anlattı. Chad'i görmenin onu, yas tutan yüz kişinin atom bombası gibi vurduğunu söylemişti. Chad'in kendisi bile son anlarının duygularının üzerine çöktüğünü hissediyordu ve Ollie'nin kalbi bunu kontrol edemiyordu. Ben de tam olarak anlayamamıştım ama gözlerindeki bakış milyonlarca kırık kalbin bakışıydı. O tek an onu tamamen tüketmişti ve Ollie bir hafta boyunca boşa koşmuştu. Başka birinin acısının onu fiziksel olarak nasıl bu şekilde etkileyebildiğine tanık olmak yürek burkucuydu.

Kasım ayının ortalarında soğuk bir öğleden sonraydı ve ben Conway'in ofisinde Ollie'nin büyük boy kapüşonuna sarınmış bir şekilde oturuyordum. Tanıdık kokusu sert kışa ve Conway'in istenmeyen görüşlerine karşı savaşıyordu. "Üniversiteye gitmemekten çok daha fazlasını yapabilirsin," dedi Dr. Conway elini sıkarak ve sandalyesinde dönerek masasına baktı. Dişlerim kapüşonun ipinin plastik ucuna battı ve gözlerimi devirdim. "Sen bir dahisin. Ve hepsini çöpe atıyorsun. Neden?"

"Kendimi açıklamak zorunda değilim," diye mırıldandım, konuşmadan rahatsız olmuştum. Kafam güncel olaylarla dolup taşıyordu - *şakacı, Bruce, Ollie, Ethan* - gelecek hakkında düşünmeye yer kalmamıştı. Bir noktada kaderimin cinsel saldırı mağdurlarına yardım etmek olduğundan emindim ama şakacı günlüğümü ortaya çıkarır çıkarmaz bunu elimden almış ve herkese güvenilmez olduğumu göstermişti. Belki de bu iş için yaratılmamıştım.

Empati hiçbir zaman güçlü yanımlı olmamıştı, bu yüzden belki de bana bir iyilik yaptı.

Conway gözlerini kısmış, ağızından çıkan kelimeleri anlayamadığı için beden dilimi okuyordu. "Bana bir iyilik yap Mia. Yarın kampüste bir yürüyüşe çık. Tek başına. Temiz hava al ve dikkatin dağılmasın. Kesin kararlar vermeden önce geleceğine bir saat zaman ayır ve bunu iyice düşün. Bu kadarını hak ediyor, tamam mı?"

İp ağızımdan düştü. "Tamam."

Satış hilesi *bire bir*: Soruyu "tamam", "peki" veya "kulağı hoş geliyor" ile bitirin ve on kişiden dokuzunda dinleyicileriniz olumlu yanıt vererek otomatik olarak

düşünmeden ne derlerse desinler. Aklın bir oyunu.

Beni yakaladı.

Sikeyim.

Bunu çabucak kabullendim ve koltuktan kalktım.

Kapıya doğru yönelirken Conway bilmiş bir gülümsemeyle, "Haftaya görüşürüz," dedi. "Ve Mia?" Avucumu kapının çerçevesine dayayarak ona doğru döndüm. "Şükran Günü için hâlâ yemek yapıyorum. Kalan yemekleri getiririm ve Şükran Günü seansımız sırasında mini bir Şükran Günü geçirebiliriz, kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

Kahretsin. Beni yine yakaladı.

Kendi kendime kıkırdadım. "Çok iyisiniz, Dr. Conway," diye seslendim uzaklaşırken. "Biliyorum," diye hatırlattı bana arkamdan.

Dr. Conway'den hoşlanmamak zordu. İlk günden beri beni çok sevmiştir. Ondan şüphe ettiğim ve ona güvenemeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda bile, sınırlarımı zorlayan ve her adımda yanımda olan tek ebeveyn figürü olarak beni gerçekten önemseydiğini kanıtlamıştı. Onu özleyecektim.

Dördüncü kanada dönerken, Jake, Tyler ve Bria yüzleri buruşmuş bir şekilde yanımdan geçip gittiler. Jake hariç tabii. Gözleri iğrenmiş ifadesini ele veriyordu ve beni özlediğini biliyordum. Ama Tyler ve Bria'nın yanındayken sadakatine karşı gelmeye cesaret edemezdi. Onu yalnız yakalamalı ve onunla konuşmalıydım.

Kapıyı açmadan önce Ollie'nin kapısını çaldım ve onu yatağında, karnının üzerine yayılmış bir kitapla uyurken buldum. Yavaşça kitabı kaldırdım ve yanına uzanmadan önce bir kenara koydum. Ollie mırıldanarak kollarını bana doladı ve başını boynuma gömdü.

Elimi gömleğinin altına soktum ve parmaklarımı sıcak teninin yüzeyinde gezdirdim.

"Conway sana yine üçüncü dereceyi mi verdi?" diye sordu, nefesi boynumu okşuyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve küçük bir kahkaha atarak ona doğru eğildim. "Her zaman."

"Haklı, biliyorsun..." -Kolu beni daha yakına çekti- "İstediğin her şey olabilirsin ama sen hiçbir şey yapmamayı seçiyorsun. Bana sorarsan bu bir kayıp."

"Harika. Sen de mi?"

Ollie kendini geri çekti ve uykulu gözlerini açtı. "Hayır. Conway'in benden farklı nedenleri var. Ben mi? Ben herkesin dünyaya açık bir yolla gönderildiğine inanıyorum." Bir elini gözlerinin üzerine sildi. "Seni ilgilendiren nedir, aşkım?"

"Artık o kadar emin değilim."

"Vücudunuz size her gün ne için yaratıldığınızı söyler. Ne zaman tüyleriniz diken diken olsa, asla görmezden gelmeyin. Beyninizin mesajı almaması ihtimaline karşı vücudunuz size dikkat etmeniz gerektiğini hatırlatır."

"Yani ben senin için mi yaratıldım? Acaba bu hangi branşa giriyor?"

Gülümsemesi büyüdü. "Bana elini ver." İnce çarşafın altından kaldırdım ve önüme uzattım. Ollie'nin eli belimden kayboldu. Parmak uçları benimkine dokundu ve avucumun uzunluğunu izlemeye devam etti. İçimi bir ürperti kapladı ve Ollie gülümsedi. "Bunu hissediyor musun?" Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Parmakları sadece benimkilerin üzerinde gezinmeye devam etti ama sadece baygınlık bile

küçük tüyler diken diken. "Böyle hissedeceksin ve bunun için yaratıldığını bileceksin. Bunu asla sorgulama."

"Yazmak hakkında böyle mi hissediyorsun?"

Ollies parmaklarını benimkilere geçirdi ve ellerimizi göğsüne yaklaştırdı. "Evet. Yazarken böyle hissediyorum ve sen yakınımdayken de böyle hissediyorum. İblisler beni aldığında bile, ruhum her zaman hatırlıyor." Dudakları alnıma kondu ve çekilmeden önce bir süre orada oyalandı. "Ama piyano çalarken hiç böyle hissetmedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle olsaydı, sürekli oynuyor olurdun."

"Sanırım bu hayat için biçilmiş kaftan değilim."

"Ya da belki olaylara farklı bir açıdan bakmaya ihtiyacın vardır." Ollie'nin çocuksu sırıtışı geri döndü ve yaramaz gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Sana bir şey aldım. Yatağın altında." Konuşmak için ağzımı açtım ama dilim bir türlü çalışmıyordu. "Devam et." Başını salladı.

Diğer tarafa döndüm, yatağın altına uzandım ve bir şey yakalayana kadar elimi salladım. Çıkardığımda arkama yaslandım ve ona bir göz attım.

Bir kamera.

Ve sıradan bir kamera değil.

Nasıl kullanıldığını bilmediğim bir tür makine. "Ollie?"

"Başka bir bakış açısı, aşkı. Dünyayı biraz daha farklı görmene yardımcı olabilir."

Doğrudum ve üzerine doğru süründüm, kamerayı yüzüme doğru çekerek objektiften baktım.

"Hayır.

Sen de çok güzelsin ama ben gerçeğini tercih ederim. Peki bunu nasıl buldun?" Ollie'nin elleri

kalçalarımı kavradı ve gözleri ıslık ıslık parladı. "Gülümsüyorsun. Hoşuna gitti." "Nasıl, Ollie?"

"Bir arkadaşşıma sordum," başını omuz silkerek eğdi, "Önemli değil. Gel buraya, ilk fotoğrafımızı çekelim, tamam mı?" Parmakları kalçalarımına saplandı ve ben de kıvrıldım, fena halde gıdıklandım ve onun üzerine düştüm. Ollie fotoğraf makinesini elimden kaptı ve başımızın üzerinde tutarak ben daha hazır olmaya fırsat bulamadan fotoğrafı çekti.

Tekrar yukarı baktığımda, film üstten geldi ve Ollie fotoğraf makinesini şiltenin üzerine, yanına bıraktı ve resmi üzerimize tuttu. İkimiz de yukarı baktık, bekliyorduk. "Hazırlanmama izin vermedin."

"Hazır mısın? Sahte bir gülümsemeden mi bahsediyorsun? Hayır. Gerçeğini çekmem gerekiyordu." Filmi karıştırdı ve resim netleşti. "Şurayı görüyor musun?" Fotoğrafta başım Ollie'nin göğsünün üzerindeydi ve o bana bakarken yüzümde sevimsiz bir gülümseme vardı. "Nefes kesici."

"Siyah ve beyaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Aramızda yeterince renk var, sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedim nefes vererek, çektiğimiz ilk fotoğrafa huşu içinde bakarken.

"Bu bende kalacak." Resmi yastığının altına koydu ve yüzünü bana döndü. "Gerisi senin. İstedğin kadar fotoğraf çek, emrinde bir kutu film var. Bak bakalım bir yerlerde ilham bulabilecek

misin?"

Birkaç fotoğraf daha çektikten, birkaç bölüm okuduktan ve öğleden sonrayı her zaman sevdiğimiz gibi yatakta tembellik ederek geçirdikten sonra Ollie ve ben birlikte yemekhaneden geçtik ve doğruca yemek sırasına yöneldik.

Zeke ile vedalaşarak rutinimize devam ettik ve koşuşturmadan önce erkenden banyoya yöneldik. Kimin dişlerini en uzun süre fırçalayacağını görmek için yaptığımız sessiz savaş tam anlamıyla devam ediyordu ve ikimiz de aynı anda lavaboya tükürdük. O suyu açarken ben de lavabonun üzerinden atlayıp oturdum, ikimiz de senkronize bir şekilde hareket ediyorduk.

Ben Ollie'nin duş kabininin karşısında otururken öğrenciler yavaşça banyoya girdiler.

Ethan duvarın yanında belirdi. Yüzünde bitkin bir ifade vardı ve gözleri benimkilerle kilitlenmişti. Hücreden ayrıldığımdan beri pek konuşmamıştık ve nerede uyuduğunu ya da artık uyuyup uyumadığını merak ediyordum.

"Konuşmamız gerek," dedi Jake, bir anda ortaya çıkarak.

Ollie'nin tezgahına bir göz attım. "Konuşacak ne var ki? Yapmadığımı bildiğin bir şey yüzünden beni tamamen dışladın."

"Biliyorum. Bunu şimdi fark etmeye başlıyorum. Bria tam bir sürtük. Artık ona katlanamıyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım..." Başımı ona doğru çevirdim. "Sen ve Bria bir kız kavgası yaşıyorsunuz ve şimdi kimseniz yok mu? Birdenbire konuşmak istemen daha mantıklı gelmeye başladı."

Jake gözlerini devirdi ve tezgâha doğru eğildi. "Böyle yapma. Seni özledim, tamam mı? Bunun olmasını istemediğini biliyorum. Birinin seninle uğraştığını ve yıl başladığından beri uğraştığını biliyorum. Ama hadi ama Mia. Sırlarımı bir günlüğe yazdın. Onlar senin yazdıkların değildi. Onlar benimdi. Şimdi Liam benimle konuşmuyor bile." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve önüne baktı. "Sadece Liam'ı değil, seni de kaybettim."

Çenemi göğsüme indirdim ve tezgahın sarkan bacaklarımı çaprazladım. "Sorun yok. Olanları unutalım."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Jake nefes verirken. "Bu üçünün sürdürdüğü çok eşli ilişki düpedüz iğrenç. Jude iyi bir adam, beni yanlış anlamayın ama üçünün birbirini ezmesini izlemek zorunda kalmak beni iğrendiriyor."

"Artık ağzın iyi laf yapıyor." Kıkırdadım ve Ollie perdeyi açtı, üzerinde boxer'ı ve elinde bir havludan başka bir şey olmadan kabinden çıktı.

Ollie'nin gözleri Jake ve benim aramda gidip geldi. "Şimdi her şey yolunda mı?" "Bunu sen mi yaptın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Hayır... hiç de değil." Sözleriyle uyuşmayan bir gülümsemeyle yanımdaki lavaboya doğru yürüdü. "Ollie'ye giden bendim. Nerede durduğumuzu bilmem gerekiyordu," dedi Jake aceleyle.

"Sorun değil. Geldiğine sevindim. Ben de seni özledim." Jake'e el salladım ve kollarımı ona doladım. "Liam için de üzgünüm ama o da kendine gelecektir." Ollie ve Jake el sıkıştılar ve benim

dikkatim Ollie'ye bakan iki kıza kaydı. Eğildim ve temiz joggers'ını kaptığım gibi Ollie'nin göğsüne fırlattım. "Giyin hadi."

Ollie küçük bir kahkaha attı ve Jake'in yanından geçip onu yemeye hazır iki birinci sınıf öğrencisini gördü. Kaşlarını kaldırıp bacaklarını eşofmanlarının içine sokarken yeşil gözleri benimkilere çarptı.

"Seni her yerinden yalamak istiyorlar," diye şarkı söyledi Jake, "ve tekrar tekrar."

Onu yalayan biri varsa o da bendim. Ollie ve ben, beni becerip yurt odamda asılı bıraktığından beri seks yapmamıştık. Birçok fırsatımız olmuştu ama Ollie henüz sevişmeye hazır olmadığını söylemişti.

Ollie de istediği kadar zaman alabilirdi. Ne kadar sürerse sürsün beklerdim.

Ollie başını salladı ve öne doğru bir adım atarak dizlerimin arasındaki boşluğu doldurdu. "Bunun seni rahatsız etmesine asla izin verme," diye fısıldadı.

"Şu anda muhtemelen kafalarında dolaşan fantezilerden hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

Ollie'nin gözleri benimkiler arasında gezindi ve parmakları belimi kavrarken diğer eli ensemini tuttu. Islak dudakları ve nane kokusu içime doldu ve Ollie beni yavaşça öptü, dilini benimkine sürttü ve sıcak yaz gününden fırtınalar kopardı. *Ateş ve buz*. Elini çekmeden önce boynumun dibine ve çene çizgime götürdü. "İşte," diye dudaklarını yaladı, "Bu onların fantezilerini mahveder."

Göz kırptı ve bir kahkaha paylaşıırken onu şakacı bir şekilde üzerimden ittim.

Jake ıslık çaldı. "Vay canına, ikiniz de hiç vakit kaybetmemişsiniz."-Eliyle yüzünü yelpazeledi-"Eminim bunu tüm oda hissetmiştir."

Yanaklarım kızardı ve Ollie beni tezgahdan çekip başıma bir öpücük kondurmadan önce tişörtünü başına çekti.

Sonunda her şey normale dönüyordu.

Ollie.

Kirpiklerim açıldığında Scott'ın karanlıkta kollarını kavuşturmuş başımda dikildiğini gördüm ve yatağımdan sıçradım. "Tanrım, Scott," diye mırıldandım.

"Ben Mia."

Ayaklarım soğuk sert zemine bastı ve onu iterek geçip doğruca Mia'nın yatakhaneğine gittim. Scott'ın geceleri benimle uyumasına izin vermemesi çok can sıkıcıydı. Bunun yerine, sadece Mia'nın dehşetin içine çekildiği gecelerde gelip beni uyandırıyor. Hiç içine çekilmemesini ve ait olduğu yerde, yanımda uyumasını tercih ederdim. Dolor'un ağırlığı her geçen saniye artıyordu. Çıkış gününe sadece beş ay kalmıştı.

Özgürlüğümüze kavuşmamıza beş ay kalmıştı ve sonunda ona bizim için planladığım hayatı gösterebilecektim.

Kapı arkamdan kapandı ve Mia soğuk terler içinde sıırıslıklam yattı. Uykusunda ağlayarak ileri geri hareket ederken saç telleri yüzünün kenarına yapışmıştı. Çarşafı kaldırdığımda onu her zamanki beyaz atleti ve külotuyla gördüm; teni parlıyor, dudakları titriyordu. "Ollie," diye seslendi dehşet içinde, gözlerini sımsıkı yumarak.

"Mia, uyanmalısın." Yüzündeki saç tellerini ittim ve adını söylemeye devam ederken onu hızla yana yatırdım.

Mia'nın kirpikleri dalgalandı, sonra gözlerini açıp benimkilerle buluştu. "Ollie?" "Ben buradayım."

"Sana ulaşamadım," dedi.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni duydum. Sesini duydum. Ama seni göremedim ya da sana dokunamadım. Benimle kafamın içinde konuşuyordun. Karanlıktı. Çok ama çok hızlı düşüyordum ve her şey üstüme üstüme geliyordu. Gömülmek gibi. Nefes alamıyordum."

"Artık yok."

"Sürekli aynı rüyayı görüyorum. Sıkıştım kaldım ve çıkamıyorum!" Endişeli gözlerinden yaşlar fışkırdı ve vücudu titrerken korku onu ölümcül bir kısıpaca aldı. İlk defa hatırlayabildiği bir şeydi bu. Ama şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Aşkımın parlak zekası ona oyunlar oynadı, onu eskiden olduğu kıza, duygusuz ve her şeye karşı hissiz olan kıza geri dönmeye zorladı. Ve hepsi benim hatamdı.

"Bana bak." Gözleri benimkilere kaydı ve elini tutup göğsümün üzerine koydum. "Bunu hissediyor musun? Bu gerçek. Seni burada her ne tutuyorsa," diye kafasına vurdum, "o lanet düğmeyi tekrar çevirmek için gerçekten çok çalışıyor. Ama ben de sana tutunmuş durumdayım ve asla bırakmayacağım."

Bana doğru kıvrılmadan önce kaygıyı da beraberinde bırakarak uzun ve derin bir nefes aldı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, bok kafalı Scott'ın gelip beni odama geri götürmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Gitme," diye fısıldadı karanlığın içinden. "Gitmeni istemiyorum. Bu gece olmaz."

Şu anda istediğim son şey onu terk etmektir. Sonunda hatırladı ve Mia'yı tanıdığım kadarıyla bütün gece uyumayacak, yaşadığı dehşeti tekrar tekrar yaşayacaktı. "Hemen döneceğim. Gidip şu otuzbirciyle konuşayım."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve başımı içeri uzattım. "Ben kalıyorum."

Scott'ın kaşları çatıldı. "Hayır."

"Hatırlıyor amına koyayım. Onu yalnız bırakmayacağım. Kalıyorum."

Scott beni kapıdan çekti ve duvara çarptı. Ses karanlık koridorda yankılandı ve onu üzerimden ittim. "Her şeyi mahvedeceksin," diye homurdandı.

"Neyi mahvetmek? Vazgeç, Scott. İkinizin arasında asla olmayacak."

Scott başını koridora çevirdi ve bıyık altından kıkırdadı. "Bahsettiğim şey bu değil."

"Ne o zaman?"

Kızıl kafa bir adım geri çekildi ve aramıza sessizlik çöktü.

Kollarını havaya kaldırarak, "Gidin o zaman," dedi. "Bu ikinizin işi."

Ondan uzakta bir saniye bile geçirmeden kapı arkandan kapandı ve kıyafetlerimden sıyrılıp onun yanına gittim ve atletini çıkardım. Parmaklarımı yanlarından geçirdim.

külot, onları da çıkarıyorum.

 ikimiz de çırılçıplak soyunduk, g   sleri g   s me yaslandı ve tekrar bir araya geldik
- Kalp kalbe, uzuvlar birbirine dolanmı  - zonklayan aletim onun sıcaklığına karşı. Parmaklarım
sırtındaki kasları yo ururken, " imdi uyu," diye fısıldadım. "Sana sahibim."

Parmaklarım uylu u boyunca ilerleyip bacağını b a c a   ı m ı n üzerine çekerken, içinde biriken
tüm korkuyu masaj yaparak yok ederken, sonunda uykuya dalana kadar nefes alı  verı i sabitlendi.

Bir daha asla karanlıkla ba  ba a kalmayacaktı çünkü gece,  eytanlarımızın oyun oynamak için
ortaya çıktığı zamandı. Ve  eytanlarımız birlikte güzelce oynayarak ikimizi yalnız bıraktı.

Yirminci Bölüm

"Ciddiymişsin gibi seviş onunla."

-Oliver Masters

Mia.

OLLIE ve Zeke'i KAÇIRMIŞ ve okulun üzerinde her zaman dolaşan kara bulutlardan uzaklaşmak için grup terapi odasına kaçmıştım. Piyano çalmayalı aylar olmuştu ve ilk kez hem Ollie'nin hem de Zeke'nin hafif bir güne ihtiyacı vardı. Güneş güzel ışınlarını göstermeye karar vermişti ama çimler öğrencilerle doluydu.

Ollie ve ben, kalabalıkların onu duygusal olarak da etkilediğini öğrendik, bu yüzden bu alan mükemmel bir cevap oldu. Bu güzel adam hakkında bir şeyler öğrenmek büyüleyiciydi. Verdi ve verdi, ama diğer herkesin yaptığı tek şey ondan almaktı - çoğu hiç bilmeden.

Piyanodan başımı kaldırdım ve Zeke'in bana huşu içinde baktığını gördüm. Müziği seviyordu. Bir deri bir kemikten oluşan bedenim rahatlamıştı, iri kahverengi gözleri bana sabitlenmişti ve parmaklarım tuşların üzerinde akıcı bir şekilde dans ederken ona küçük bir gülümseme gönderdim. Müziğin dil engeli yoktu.

Parmaklarım yeni bir melodiye bürünürken bakışlarım Ollie'ye kaydı, daha önce bir kez duyduğum ama şimdiye kadar anlamını tam olarak kavrayamadığım bir şarkı.

Şimdi mi? Beni derinden etkiledi, kalbimi alevlendirdi ve ruhumu tutuşturdu.

Firestone.

Ollie pencerenin yanındaki siyah katlanır sandalyeye oturmuş, kucağında not defteri, elinde kalemi ve ayaklarını başka bir sandalyenin üzerine uzatmıştı. Kapüşonu kaybolmuştu ve dağınık kahverengi saçlarının telleri gözlerine düşüyordu. Dikkati kâğıdın üzerinden bana yöneldi ve gözlerimiz birleşti. Kalp atışlarım ağır ve sert tek vuruşlara yavaşladı. Parmaklarımın kendi aklı olmasına rağmen göğsüm tutuldu. Parmakları gevşedi ve tuttuğu kalem not defterinin üzerine düştü. Anın, şarkının ritimleri kutsal anımızı canlandırdı.

Ollie'nin ifadesi sakinleşmişti ama gözleri unutulmazdı ve her şeyi ifade ediyordu.

Bir nefes verdim, sonunda beynim tekrar devreye girdi ve ona bir gülümseme gönderip başımı salladım. Ollie başını eğdi ama tekrar yukarı bakmadan önce dudakları kapalı bir gülümseme belirdi ve gülümsemesi büyüdü, gözleri Zeke'den bana kaydı.

Etkiyi o da hissetti.

Ben Firestone'un son akorlarını bitirirken Zeke ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. İsteksizce yanımdaki boşluğa baktı. Ona yer açmak için eğildim ve avucumla o bölgeyi sıvazladım. "Sana öğreteceğim."

Zeke sağır değildi, sadece dilsizdi ve ilk kez öğrenmeye ilgi duyuyordu. Yaz boyunca ona defalarca sormuştum ama daha önce verdiği tek yanıt hızlı bir baş sallama ve

elini salladı.

İki parmağımla tuşların sol tarafında basit bir desen çaldım, sağ tarafta tekrarlamasını umuyordum. Zeke iki işaret parmağını tuşların üzerinde gezdirdi. İkinci parmağını basar basmaz yanlış tuş sesi duyuldu ve elini çekti.

"Sorun değil. Ben her zaman karıştırırım." Duruşumu düzelterek derin bir nefes aldım, onu kopyalamaya zorladım ve tuşların üzerinde aynı kalıbı tekrarladım.

Zeke hareketlerimi kopyalayarak ikinci kez kolaylıkla tamamladı ama ritim tutturamadı. Bu dünyada iki tür müzisyen olduğunu fark etmiştim: kulaktan çalanlar ve talimatla çalanlar. Zeke talimatla çalmayı öğrenen biriydi ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Yüreğiniz, tutkunuz ve azminiz olduğu sürece, akış zamanla gelirdi.

"Tamam, bir şarkı çalacağız. Bu düzeni yapmaya devam et ve durma. Ben de şuradaki ikinci kısmı çalacağım," dedim Zeke devam ederken. Sandalyesinde rahat bir şekilde oturan ve gözlerini ikimize dikmiş olan Ollie'ye baktım. Ollie'nin gülümsemesi gözlerini parlattı ve şarkının ikinci bölümünü çalmadan önce dikkatimi tekrar Zeke'e verdim.

Zeke parmakları düz bir şekilde tuşlara odaklanmıştı, ritme ayak uyduruyordu ve benim yeni nota dizim onu rahatsız etmiyordu.

"Evet!" Piyanoda öğrendiğim ilk şarkıya devam ederek cesaretlendirdim. Zeke'in bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu onun için büyük bir adımdı ve ona öğrettiğim şarkıya konsantre olmasını izlerken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum.

Üç kez daha tekrarladıktan sonra yavaşladım, benim hızıma yetişip yetişemeyeceğini görmek için. Yaptı ve birlikte durduk.

Zeke masum yüz hatlarında parlayan bir gülümsemeyle parmağını tuşa sıkıca bastırarak bana döndü.

Ona sarılmak ya da en azından omzunu okşamak istedim, böylece paylaştığımız muazzam anı - ortaya çıkardığımız yeni bir şeyin başlangıcını- anlayacaktı. Ama ona dokunmama vereceği tepkiden emin olamadığım için bu riske giremedim. Yüzündeki gülümseme anladığını anlamak için yeterliydi.

Ollie piyanonun önüne geldiğinde ikimizin de dikkatini çekerek, "Başardın dostum," dedi. Eğilirken avuçlarını piyanonun tepesine vurdu. "Şimdi git buradan," dudaklarında daimi bir gülümsemeyle başını kapıya doğru itti, "aşkımla yalnız kalmam gerek." Zeke bana dönüp bakarken kahverengi bukleleri sallanıyordu, gülümsemesi belirsizdi ve gözleri dalgın dalgın bakıyordu. "Git hadi. Her şey yolunda."

Zeke koşarak dışarı çıktı ve Ollie kapı kapanana kadar gözlerini benimkilere kilitledi. Tek bir ses ayaklarını ileri doğru itti. Ollie piyanonun etrafında dolaştı, sonra bacağını bankın üzerine atarak yüzüme doğru eğildi. "Ollie," diye fısıldadım. Aramızdaki yakınlık her kelimeyi beynimden söküp aldı.

"Benim için bir daha al," diye rica etti, fısıltıyı zor aşan bir sesle. "Firestone." Ollie'nin gülümsemesi beni ele geçirdi ve gamzeleri derinleşti. Onları görmeyeli sanki uzun zaman olmuştu. "Oyna," diye tekrar cesaretlendirdi, uzaklara baktı ve yüzü ışıldadı. Yeşil gözleri tekrar benimkilere kaydı ve başını eğdi. "Lütfen."

Bir nefes verdim ve gözlerimi önüme çevirdim, ellerimin tek yapmak istediğı tuşları bırakıp onun üzerinde olmakken şimdi nasıl oynayacağımdan emin değildim.

Kendime hakim oldum ve titreyen parmaklarım tuşların üzerinde şarkının başlangıcına doğru ilerledi. Ollie'nin gözleri beni sabitledi, kalbim göğsümde çırpınırken bizi balonumuzda bir arada tutan yerçekimi haline geldi. Gözlerim ona doğru kayarsa şarkıya ayak uyduramayacağımı biliyordum. Bu yüzden, kendime nefes almayı hatırlatırken bakışlarım önümde sabit kaldı.

Güneş, gölgeli odanın karşısındaki büyük pencerenin açık panjurlarından süzölüyordu. Nakaratın yarısında Ollie'nin eli şarkıyı durdurmak için benimkinin üzerine geldi ve beni sandalyeden kaldırdı. Oda sessizliğe gömüldü, kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti ve gözlerini kapattı.

"Her zaman nereye kaçırıyorsun?" Başımı kaldırıp kalçalarına tutunarak sordum.

Ollie ellerini saçlarıımın üzerinde gezdirdi ve gözlerini açtı. "Sen. Senin müziğın. Bizi. Burada olmaktan daha iyisini hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?" Gözleri bana dönmeden önce odayı taradı. "Bunu duydun mu Mia?" Başımı salladım ve Ollie gözlerini kapattı. "Firestone," dedi nefes vererek. Kafasında bir şarkıyla bizi yavaşça ileri geri salladı ve bir ıslahevinin kötü aydınlatılmış odasından başka bir yerde dans etmemizi sağladı. "Nereye gitmek istırıyorsun aşkım?"

Gülümsedim. "Sonuna kadar."

Ollie'nin boynundaki nabız tekmelendi. Yeşil gözleri önümde dönüşerek daha açık bir tona dönüştü. Savunmasız. Çıplak. Savunmasız. Dudaklarını ıslatıp bakışlarını ağzıma indirdi ve hareketlerimiz durdu. Parmakları saçlarıımın üzerinde gezindi ve başımı geriye atıp ona bakmamı sağladı.

Başını eğdi ve dudağımı dudaklarının arasına alırken, elleri boynumda gezindi ve başımı kavradı. Dokunuşu, dudakları, nane tadı... Hepsi aynı anda beni hem sakinleştirdi hem de yatıştırdı. Uzaklaşıp alnını benimkine yaslayarak bizi yerimizde tutarken oda dönmeye başladı.

Ve aniden kalalarımıdan tutulup piyanonun dibine götürüldüm ve orada öylece bırakıldım. Ollie koşarak odayı geçip kapıyı kilitledi ve geri dönerken, ereksiyonu spor ayakkabısını zorlarken uzun adımlar attı. İstekli ereksiyonunu kavradı ve olduğu yerde durdu. Bir adım geri çekilerek, ben muhtaç hale gelirken beni inceledi.

"Ollie, buraya gel." Bir adım öne çıktım.

Başını iki yana salladı. "Sadece orada dur, aşkım. Sadece sana bakmak istırıyorum." Gözleri üzerimdeyken tenim ısındı.

Uzun bir nefes verdi ve bana doğru birkaç adım attı ve beni piyanonun üzerine kaldırdı.

İhtiyacım olan tek şey ona tekrar bağlanmakken, ne kadar kısıtlayıcı olduğu bir sır olarak kaldı. İkimizin de beni nasıl becerdiğini hatırladığımız bir sır değildi ve pişmanlık akıp gidiyordu

ve ruhunu lekeledi.

"Korkuyorum," diye itiraf etti kulağıma, kalçaları bacaklarımın arasında eğilirken. "Dağılacağım."

Ollie daha önce seksimizin ona neler hissettirdiğini anlatmıştı. Çarpıştığımız an onu derinden sarsıyor, yaralarını sarıyor ve yaşadığı duygu dalgası muazzam oluyordu - benim Ollie'm.

İlk kez seviştiğimizde, tüm bunları yaşadıktan sonra, onu en savunmasız halinde kendime kapatmıştım. İkinci kez banyoda, duş kabininde yıkılmıştı. Ollie'nin hiçbir yere gitmeyeceğini bilecek kadar bana güvenmesi zaman aldı. Sonra ayağı kaydı ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldık. Kütüphanede seviştiğimizde kollarımda ağlamıştı. Ondan sonra da yataktan beni becermişti. Ollie'nin korkmaya hakkı vardı.

"Ayrı düşelim ki birlikte yerimize oturabilelim," diye onu rahatlattım.

Ellerini kalçalarımda gezdirirken gözleri benimkileri yakaladı. Ayakkabılarımı tekmeledim. O benim kotumu çekti. Ben de onun pantolonunu indirdim. Benden önce o kendi gömleğini çıkardı. Sütyenimin mandalını açtım ve bedenlerimiz çarpışana kadar her şey çok hızlı gelişti.

Sonra yavaşladık.

Merkezim ağrırken dudakları hassasiyetle çene çizgimin izini sürdü ama Ollie uyarılmışlığı bana baskı yaparken acele etmedi. Elleri popomu kavradı ve beni kenara çekti. Her dokunuşu ve öpücüğü nazik, yavaş ve uzun süreli kaldı, boynumdan aşağıya ve göğüslerime doğru sürüklendi.

Aşağı inmeden önce her iki meme ucumu da kutsarken sırtım ona doğru kıvrıldı. Hazır olmama rağmen, her zaman acele etmez ve her yüzeyin tadına bakardı. Sırtım soğuk piyanoyla buluşana kadar eliyle beni geriye doğru itti. Sıcak dudakları leğen kemiğimi şehvetli ve ağır bir şekilde öptüğünde nefesim kesildi. Elleri cinsel organıma dolanıp beni ayırmak için masaj yaptığında kalbim kontrolünü kaybetti. Dudakları klitorisimi kaplamadan önce dilinin derin darbeleri merkezimde gezinirken kalçalarım ağzına doğru kıvrıldı.

Dilinin nazik darbeleri beni çıldırttı ve daha da yaklaştırdı ve o uzaklaşırken nefesim tutuldu. Kolunu sırtımın etrafına dolayarak beni ona doğru kaldırdı, kalın başı girişime doğru bastırırken yakınlığa ihtiyaç duyuyordum. Kolumu boynuna doladım ve parmak uçları uyluğumu kavramadan önce hassas tenimde, kolumda ve yanımda gezindi.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve sonra kendini içime soktu.

Birbirimize tamamen bağlanana kadar ağızlarımız aynı hizaya gelmedi. Ollie beni telaşsızca öperken dili içeri kaydı, başparmağı klitorisimin üzerine sıkıca bastırırken çok yavaş ve işkence edercesine sürtündü.

Ollie dağıldı. Ben ayrı

düştüm. Ama birlikte düştük.

Sert.

"Seni seviyorum," sesi öpüşmemiz boyunca titredi ve eli başımın arkasına dolanarak sıvıya dönüşmemi engelledi. "Tüketen, zamansız, bencil olmayan bir aşk. Seni her zaman sevdim.

Kendimde olmadığım en karanlık anımda ve bundan sonraki her yaşamımda seni seveceğim." Vücudum onun mutlak dürüstlüğü altında titredi - asla kendini tutmadı, kendini bu kadar çiğ bir durumda açıkta bıraktı.

"Ollie..." demeye başladım.

"Biliyorum Mia," diye beni durdurdu, tepkime engel olamıyordu. "Biliyorum."

Ağızlarımız bir kez daha çarpıştı ve siki duvarlarımda zonklamaya başladı. Avuç içleri kalçalarımın üzerine indi ve yaklaşırken parmakları tenimde gezindi. İçimde derinden okşarken bacaklarımı etrafına sardım ve seksim onun etrafında kenetlendi, kırılmaya hazırdı - dikişlerde patlayan mükemmel bir coşku.

Ben bırakana kadar o benim doruk noktamı kovaladı ve öpüşmemizi sürdürdü. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve kalplerimiz yanıyordu, Ollie o kutsal duyguya ulaştı ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Evlen benimle Mia," dedi nefes nefese. "Her şeyi planlamıştım ama şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi? Şu halimize bak. Soyunup tek vücut olmuşuz. Çıplak ve birbirimize bağlı, sadece tatlı bir aşk yapıyoruz.

Lanet olsun, hâlâ devam ediyorum ve şu anda konuşabildiğime inanamıyorum... lanet olsun... evlen benimle." "Evet."

"Kalbim seninkini bulduğundan beri emindim ve o anın mükemmel olması gerektiğini düşünüyordum. Ama bu çok mükemmel-

"Ollie," diye küçük bir kahkaha attım, "Evet dedim." "Öyle mi?"

Başımı salladım.

Başımı tuttu ve bir öpücük daha için beni kendine doğru çekti, gülümsemeler ikimizi de hiç terk etmiyordu.

Ollie gülerek, "Mia, resmen titriyorum," dedi ve elimi kalbine doğru çekti. "Lanet olsun. Şu anda beni senin kadar mutlu eden başka birini hayal bile edemiyorum." Ağır ve titrek bir nefes verdi.

Pazar sabahı gülümseyerek uyandım ve Ollie yanımdaydı. Ollie, Ethan'ı benim yataktanemde uyumasına izin vermesi için ikna etmişti ve bir daha asla tek başıma bir gece terörü yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmek beni rahatlatmıştı.

Umarım.

Çok erken konuşmamalıyım, çünkü öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin bir düğmeye basmak gibi değişebileceğiydi... Kelime oyunu yapmak istemedim.

"Duşa ihtiyacın yok," diye inledi Ollie, sesi kalın ve boğuktu, gözleri hâlâ kapalıydı. "Harika kokuyorsun."

Hafif bir kahkaha beni terk etti. "Gelmek zorunda değilsin. Ben iyi olacağım. Sen uyumaya devam et, ben hemen dönerim." Güneş henüz doğmamıştı -yurt tamamen karanlıktı- ve eşyalarımı kollarımın arasına aldım. Sabah duşlarını tercih ettiğimi biliyordu ve çoğu gün bana katılırdı. Ama gece boyunca kutlama yapmıştık ve bir gece önce hiç uyumadığı için bitkin düşmüştü.

Koridor boştu. Ethan gece evde izinli olmalıydı. Karanlık koridordan aşağıya, banyoya doğru yürüdüm. Düşüncesizce sabah rutinimi uyguladım, ılık düğmesini çevirdim, duşu açtım ve kendi yansımama bakarak değişiklik aradım.

Birinin nişanlısıydım, herhangi birinin değil. Ollie'nin nişanlısıydım. Yüzüm bana gülümsedi ve tezgahı itmeden önce çenemi indirdim, kimseyle evlenmeyi hayal etmediğim günleri ve en önemli değişikliklerin içimde nasıl gerçekleştiğini hatırladım.

Duşun altında iki dakika kaldıktan sonra tüm banyo tamamen karanlığa gömüldü. "Alo?"
Seslendim.

Karşılığımdaki tek ses tepemden akan duşun sesiydi. Elimi önüme uzattım, hiçbir şey göremiyordum.

Ardından büyük bir gürültü odayı delip geçerken, yere düşen camın sesi de hemen arkasından geldi.

İkinci bir ayna kırılana kadar tüm vücudum dondu. Duş kabininin köşesine kıvrıldım, çığlık atmak istiyordum ama hiçbir şey benden kaçamıyordu.

Tek gördüğüm etrafımdaki karanlıktı.

Tek duyduğum ayak sesleri altında camın çıtırdamasıydı.

Sonra perdemin çubuğuna çarpma sesi ürkütücü havayı dağıttı. İki eldivenli el beni köşeden yakaladı ve kabinden çıkardı.

Onlara karşı savaştım ama sağlam bir tutuş elde edemedim. Yüzlerini tutmak için uzandım ama yüzleri kapalıydı. Çekecek saç bulmaya çalıştım ama başlarında bir kapüşon vardı. Çıplak ayaklarım camın üzerinde kaydı ve sivri kenarlar derimi kesti. Saçlarımdan damlayan su yere düştü, kan ve camla karıştı.

Figür beni yere doğru itti; iyileşen yaralarım bir kez daha kırıldı. Onlara karşı savaşırken, yardım için haykırırken korku beni sardı. Boğazım yanana ve tüm havam bacaklarımı terk edene kadar çığlık attım. Eller ayak bileklerimi çekerek beni camın içinden geçirdi, ta ki sert bir şey kafama çarpana kadar.

Tek yapmak istediğim dövüşmekken bir an için gevşedim. Uzuvarım üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bir el ıslak saçlarımı avuçladı ve sırtım duvara dayanana kadar beni yerde sürükledi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken hiçbir şey söylemediler. Çıgıllıklarım fısıltılı yalvarışlar olarak çıkıyordu ve hareket etmeye korkuyordum. Kendimi fayansa doğru her kaldırmaya çalıştığımda camın acısı daha da derinleşiyordu.

Sonra kalçama bir cam parçası sapladılar. Yandı ve başıma aldığım bir başka darbe beni susturana kadar dayanılmaz acıdan çığlık attım.

"Lütfen, Jude," diye yalvardım. "Lütfen buna bir son ver."

Sessiz figür camı merkezime doğru hareket ettirdi ve başka bir parçamı daha kesmeden onları sırt üstü ittim. Kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştım ama onlar daha hızlıydı.

Başım fayansa çarptı ve karanlığın içinde spiral çizdim.

Süzülürken soğuk hava etrafımı sardı. Göz kapaklarımdan arkasından tepeme bir ışık vuruyor, tamamen olmasa da beni ısıtıyordu. Bir an için çok güzeldi - ta ki bilincim geri gelene ve huzurun yerini acı alana kadar.

Ölüm daha kolay olurdu ama Ollie'nin ığlıklarındaki ıstırap buna değmezdi. "Mia! Biri benimle konuşsun!" diye bağırdı. Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir kalabalığı gördüm.

yüzler dümdüz karşıya bakıyordu. Biri omuzlarımı geriye doğru ittiğinde ayağa kalkmaya çalıştım. Ethan bir anda ortaya çıktı ve Dolor arazisinde tekerlekli sandalyeye bindirilirken elimi tutarak yanıma geldi. Ollie'nin telaşlı sesi sabah soğuğuna karıştı. Yüzünü göremiyordum ama sesinin tınısı ruhumdan geriye kalanların rüzgârla sürüklenebilecek kadar küçük parçalara ayrılmasına neden oldu.

"Çok fazla kan kaybediyor," dedi içlerinden biri. Büyük kahverengi gözler bana baktı. "Bizimle kalmalısın hayatım. Uyanık kalmalısın."

"Ethan, onunla git," dedi başka bir erkek sesi, Ethan'ın yüzü solumda hiçbir şey ifade etmezken, eli benimkini sıkıca kavırıyor ve gözlerinin söyleyebileceğinden daha fazlasını gösteriyordu.

"Bırakın beni!" Ollie çığlık attı. "Mia!"

Ambulansın kapıları kapandı. Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazım düğümlenmişti ve beynim bulanıktı.

Ethan otururken elimi kucağına çekti, gözleri benimkilere kilitlenmişti, çenesi gerilmişti.

Bölüm Yirmi Bir

*"Gözlerimizde özgürlükle, coşkuyla
ölçülen bir yere doğru kaçalım,
ve saatler zamanın bir işareti.
Ayı kovalayabilir, güneşten kaçabilirdik.
Bizi rehin tutacak kafesler yok, sadece sevgiyle bağlıyız.
Ateşi yakalayalım ve rüzgarda dans
edelim.
Bu lanet yeri unutalım,
sadece ...
r u n a w a y ..."*
-Oliver Masters

Ollie.

KALBİM DİBE VURDU ve göğsüm çöktü. Beni ondan uzak tutan iki kişiye karşı savaşırken boğazımdan paramparça bir çığlık koptu.

Ambulans uzaklaşırken Jerry ve Jinx sonunda beni bıraktılar ve ben de Mia'nın içinde olduğu inen otobüse bakan Lynch'e doğru atıldım.

"Lynch!" İki elimle onu arkadan ittim. "Beni bırakmalısın!" Lynch öne doğru sendeledi ama arkasını dönüp benimle yüzleşmeyi reddetti. Saniyeler sonra Jerry ve Jinx'in elleri beni geride tutmak için pazularıma dolandı. "Bana bak, seni zavallı pislik!"

Lynch yavaşça arkasını döndü, yüzü solgundu ve gözleri suçluluk kokuyordu. Birbirimize baktık.

Görüşüm bulanıklaştı ve göğsüm kabardı. Göğsümün içinde nefes almayı zorlaştıran yakıcı bir ağrı vardı. "Ona gitmeme izin vermelisiniz," diye yalvardım ve kollarımı iki heriften çektim. İleriye doğru bir adım attığımda, Kasım sabahı rüzgârı etrafımızda dönmeye başladı ve üşümüş olmalıydım -tişörtüm yoktu, ayakkabım yoktu- sadece Mia'nın kanının ıslanıp tenime bulaştığı eşofmanlarım vardı. "Lütfen," diye yalvardım. "O benim nişanım."

Orada durup beklerken kanla kaplı ellerim iki yanımda titriyordu. Bu gözyaşları içinde her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Eğer bir yanıt için daha fazla beklemek zorunda kalırsam, ona ulaşmak için ona, hepsine neler yapabileceğimden korkuyordum. Çılgın düşünceler kirli ağlarını içimde dolaştırıyor, beni kırmak istiyordu.

Ama Lynch konuşmaya korkuyordu. Bir şey yapmaktan çok korkuyordu, hiç kıpırdamamıştı. Felç oldum. "Onu önemsiyorsun," diye çıkmayı başardım. "Onu önemsiyorsun amına koyayım!" Lynch'in geniş kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve onlarda gördüğüm tek şey Mia'ydı.

Birden aklıma geldi.

Bir anda her şey netleşti ve başımı salladım. "Hayır, bu doğru olamaz..." diye mırıldandım kendi kendime, parmaklarımı saçlarımdan geçirip yüzümden aşağıya doğru indirdim. Kendimi kaybediyor olmalıydım.

Lynch dişlerini sıkarak, "Tek kelime daha etme," dedi. "Git giyin. Beş dakika. Benimle geliyorsun."

Jerry'ye döndüm. O da hemen hemen aynı yapıdaydı, sadece birkaç santim daha uzundu. "Bana gömleğini ve ayakkabılarını ver."

Jerry güldü ve bir adım geri çekildi. "Defol git."

Jinx üniformasının düğmeleriyle uğraşırken, "Al," dedi. "Ben iri bir adamım ama umurunda olduğunu sanmıyorum." Üniforması yere düştü ve iç gömleğini çıkarıp bana doğru fırlattı. Sırada ayakkabıları vardı.

"Sağ ol dostum. Sen iyi bir adamsın, sana bir tane borçluyum." İkincisini taktım, "Benimkini yataktan alabilirsin." Lynch'e döndüm. "Hadi gidelim."

Lynch beni hiç kelepçelemedi ve hastaneye götürülüşüm işkence gibiydi. Mia'nın cam ve kanla kaplı yerde yatarkenki görüntüleri zihnimde durmadan tekrarlanıyordu.

Ayrıralı on dakika bile olmamıştı ki içime bir sıkıntı çöktü ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Etrafımdaki boşluktan oksijen çekilmişti ve ortak tuvalete yürümek başlı başına bir mücadeleye dönüşmüştü. Tüm duyularım en kötüsünü biliyordu, ama kalbim kapıyı itip açarken bir umut ışığına tutunmuştu.

Ve işte oradaydı, benim küçük umut patlamam.

Sanki bir parçam bedenimi terk etmiş, ona doğru koşarken, geri kalan zayıf parçam donup kalmış ve önümde uzanan sahneyi kavrayamamıştı. Ruhum haykırdı ve ayaklarım camdan geçip ona ulaşmak için tek bir şeyi önemseyerek ilerlemeye başlamadan önce ruhum dört saniye içinde binlerce kez öldü.

Yine de ayağımdaki camı hissedemiyordum.

Hissettiğim tek şey göğsümdeki ağrıydı.

Şehir yanımızdan geçip giderken şaşkınlıkla önüme baktım. Yapmak istediğim tek şey gözlerimi kapatmakken bu imkânsız hale geldi. Korkunun sisi beni hapsetmişti.

"Oliver?" Lynch'in sesi sert ve yüksek çıktı, beni sersemlikten çıkardı. Hastaneye giden dolambaçlı yollardan hızla geçerken bakışlarına karşılık verme zahmetine girmedim. "Nereden biliyorsun?"

Önemli değildi.

Lynch nefesini verdi ve avucunu saçsız kafasına sürdükten sonra tekrar direksiyonun üzerine koydu ve başparmağı kafasında tekrarlanan mantraya vurdu. "O bilemez. Ona söyleyemezsin," diye devam etti.

Bir an sessiz kaldım, sırrını saklayacağımı ne onayladım ne de reddettilim. Mia için en iyisi neyse onu yapacaktım.

"Gözlerin," sesim alçak ve sessiz çıktı, "Gözlerin onda."

Dudaklarım içeri çekildi ve sonunda kendi gözlerimi kapatabildim.
Mia iyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı.

Lynch, "Geldik," dedi ve araba hızla otoparktaki bir boşluğa girdi. Vites park etmek için hareket etmeden önce ben çoktan dışarı çıkmış ve girişe doğru koşmaya başlamıştım. Hiçbir şey yeterince hızlı hareket etmiyordu. İçime pompalanan hava ve kan bile düşüncelerimin ve adımlarımın hızına yetişemiyordu.

"Mia Rose Jett," resepsiyonist dehşet içinde başını kaldırırken kanlı ellerim masanın üzerinde titriyordu. "Hangi oda?"

"Efendim, si-

Yumruğum masaya çarptı. "Hangi oda?"

İnsanlar etrafımda dolaşıyordu. Kalabalığın enerjisi üzerimden sekiyor, bana dokunamıyordu. Hiçbir şey bana dokunamazdı.

"Aileden misiniz?" diye sordu test kaşını kaldırarak.

Aniden omzuma dokunan el Lynch'e aitti ve konuşmayı o devraldı. "Jett benim bir hastam. Durumu hakkında bilgi istiyorum."

Çenem gerildi ve kolunu silkerek çift kanatlı kapıdan içeri doğru koşmaya başladım. Daireler çizerek yürürken gözlerim her yeri tarıyor, saçlarımı tutuyor ve Mia için kendimi toparlamaya çalışmaktan gözlerim yanıyordu. O iyi olmalıydı.

"Mia Jett?" Başı öne eğik bir hemşire yanımdan geçerken sordum ve onun önüne çıktım. "Lütfen, hangi oda?"

Dikkati benim üzerimdeydi. Bakışları üzerimde dolaştı, beni inceledi ve yargıladı, sonra elindeki panoya döndü. "Umm... Jett? Uh... Mia, Mia, Mia... Ah orada," bana geri baktı. Ameliyathanede. Taburcu olana kadar bekleme alanında memurla birlikte bekleyebilirsiniz."

Küçük soluk parmağıyla arkamı işaret etti ve başımı çevirdiğimde Scott'ın koridorun sonundaki kapalı bir odada cam bir duvarın arkasında daireler çizerek volta attığını gördüm.

Önüme dönüp baktım ve kız gözden kayboldu.

"Lanet olsun!" Scott'ın sözleri, ikimizden de yayılan gerginlik ve endişeyi tutmaya yetmeyecek kadar küçük olan odaya girer girmez döküldü. "Buraya nasıl geldin lan?"

Onu görmezden gelerek oturdum ve zıplamamı kontrol etmek için dirseklerimi dizlerime bastırdım, avuçlarımı yüzümde aşağı yukarı ovuşturdum. "O nasıldı? Ambulansta mı? Bir şey duydun mu?" Lynch içeri girerken başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için sordum.

Herkesin bakışları odanın içinde bir tur attıktan sonra tekrar bana çevrildi. Ayağa fırladım ve saçlarımın ete, alçıpana ya da cama değmesini önlemek için uçlarını tuttum. "O nasıl?"

Scott tekrar Lynch'e baktı. "Otobüste bayılmış, çok kan kaybetmiş." Scott sesinde bir titremeye başını salladı, "Durumu iyi görünmüyor."

"Başaracak." *Başarmak zorundaydı.*

"Peki her şeyden nasıl bu kadar eminsin? Bay Glass-Half-Full, her şey yolunda," derken gözleri doldu, "Peki o neden burada?" Scott Lynch'e döndü. "Onu neden getirdin ki? Her şeyi riske atacaksın-

"O biliyor," diye araya girdi Lynch. Bundan sonra ortalık sessizleşti.

Yerimde duramıyordum. Acil servisin kokusu, içimi kemiren hastalığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu, ben de dinleyecek herhangi bir tanrıya aşkımla ilgilenmesi için sözsüzce dua ediyordum. Önümden geçen her doktora, hemşireye ve çalışana aynı lanet soruyu sordum ve aldığım tek cevap aynıydı: "Doktoru en kısa zamanda aileyle konuşmaya gelecek."

Milisaniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar saatlere dönüştü. Küçük odanın her santimini dolaştım, her sandalyeye oturdum, cam duvarın her yüzeyine dokundum. Dua ettim, lanet okudum ve o anı kafamda tekrar tekrar canlandırımdı, onu gözümün önünden ayırdığım için kendimi kınadımdı.

"Mia?" Bir doktor, avuçlarının içinde Mia'nın bilgileriyle elektrikli sürgülü kapıdan içeri girerek anons etti.

Diğer ikisi etrafımı sararken onun karşısına ilk çıkan ben oldum. "O iyi mi?"

"Atlattı," dedi doktor ve üçümüzün arasında bir domino etkisi gibi nefesler kesildi. "Şimdi..." gözleri üçümüzün arasında dolaştı, "Aileden kim var?"

Lynch ve ben hep bir ağızdan, "Öyleyim," dedik. "Onu görmem gerek," diye ekledim dişlerimi sıkarak.

"Şu anda bir odaya naklediliyor ama ağrı kesicilerin etkisiyle şu anda baygın durumda. Muhtemelen bir saat kadar daha uyanmayacak. Bu arada, ifade almaya gelen birkaç memur var."

"Elbette," diye nefes aldı Lynch, gergin omuzları düşmüştü ve yüz ifadesinden rahatladığını anlaşılıyordu.

Ben mi? Henüz değil. Onu kendi gözlerimle görene kadar olmaz. "Hangi oda?" Talep ettim.

Doktor Mia'nın dosyasından başını kaldırdı.

"Affedersiniz?" "Hangi odada kalıyor?"

Doktor ilk kez gardırobumu inceledi. Gözleri ayağımdaki Jinx'in ayakkabılarına, kollarıma bulaşmış kana, sonra da üzerimde gevşekçe asılı duran beyaz tişörtün ön kısmına kaydı.

Boğazımı temizledim.

"Polisin ifadeni alması için burada kalman en iyisi."

Gözlerimi kısımdı ve öne doğru bir adım attımdı. "Mia'yı görene kadar bir bok yapmayacağım."

Lynch elini omzuma atarak, "Oliver," diye uyardı. "Hangi oda?" diye sordu arkamdan doktora.

"Dokuz-altmış dört."

Onu geçip koridorda koşarken omzum doktorlara çarptı. Her kapının yanındaki sayılar azalarak sekiz yüzlere düşüyordu ve ben diğer tarafa koşmak için döndüm. Her adımda, her bir ayak bileğimin etrafına bin kiloluk bir ağırlık sabitlenmiş gibi hissediyordum, yeterince hızlı gidemiyordum.

Odaya ulaşmıştım ve Mia'yla yüz yüze gelene kadar yavaşlamadım.
Karmakarışık saçlar. Mükemmel dudaklar. On iki çil.

Elim hevesle onun yanına uzandı ve dokunduğumda soğuktu. Monitör sabit bir kalp atışı gösterse de, başımı göğsüne yasladım, güvene ihtiyacım vardı. Sabit ritim nefes almamı sağladı ve o uzun nefes kaçtığı anda gözyaşlarım da kaçtı. Onları çok uzun süre tuttum, hapsedilmişim ve ağır kalbimi rahatlatmayı hak etmiyordum. "Çok üzgünüm..." diye ağladım, yanağını, şakağını, alnını, burnunu öptüm. Başparmağım alnında gezindi. "Gözlerini aç, aşkım. Gözlerini görmem gerek."

"Bir süre dışarıda kalacak," dedi arkamdan yaklaşan genizden gelen bir ses. Bu rahat ses tonunun ancak her gün bu gibi durumlarla uğraşan birinden gelebileceğini bildiğim için arkamı dönmeye zahmet etmedim. Tüm varlığım Mia'ya odaklanmış, güzel zihninden geçen bir rüyanın etkisiyle kirpiklerinin nasıl dalgalandığına dikkat kesilmişti.

"Durumu nasıl?" Artık Mia'yı hissedebildiğim, nefes alabildiğim ve görebildiğim için nihayet sordum.

"Siz onun için kimsiniz?" diye sordu cesur hemşire, Mia'nın diğer tarafında belirip monitörden gelen bilgilere bakarak. Ona sert bir bakış attım, nasıl cevap vereceğime kendim karar vermeye çalışıyordum. Hangi cevap bilgiyi açığa çıkarmak için yeterince iyi olurdu? "Dur tahmin edeyim..." diye devam etti, "erkek arkadaş?" Bakışlarımı tekrar Mia'ya çevirdim, duygular boğazımı sıkıyordu ve gözlerimin arkasındaki yanma geri döndü. "O emin ellerde," dedi sonunda, gözle görülür baskıyı hafifletmeye çalışarak.

Nefesimi içime çektim ve dudağımı ıslattım. "Durumu?"

"Stabil." Hemşirenin gözleri mürekkebeime bulaşan kanda gezindi. "Onu bulmuşsunuz," dedi başını sallayarak, "Onu bulduğunuz için şanslı olduğunuzu biliyorsunuz. Kolayca kan kaybından ölebilirdi. Kan akışını durdurarak doğru şeyi yaptın."

Başımı sallayıp başparmağımı Mia'nınkine sürterken burnumdan hava çıktı.

"Her an uyanabilir. Onu kontrol etmek için bir saat içinde geri geleceğim." Lynch ve Scott kapıda belirirken hemşire oradan ayrıldı.

"Gitmiyorum," dedim onlara dönüp bakmadan. "Mia uyandığında burada olmalıyım." Lynch yaklaşırken, "Polis ifadeni bekliyor," dedi.

"Onları içeri getir o zaman. Onun yanından ayrılmayacağım."

İki çift ayak sesi duyuldu. Gözlerim Mia'ya kilitlenmişti.

Sabırsız bir kalem tıkırtısı duyuldu.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Yakındaki bir sandalyeyi Mia'nın yatağına yaklaştırdım, elini kucağıma çektim ve dizim zıplarken üniformalı adamlarla yüzleştim.

"Adın?" diye sordu yaşlı memur.

"Oliver Masters."

"Bay Masters, bize bu sabah Bayan Jett'i bulduğunuz ana kadar olan olayları anlatabilir misiniz?"

Dişlerim sıkıldı. "Mia her zaman saat altıda kapılar açılır açılmaz duş alır. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim-

"Hissettin mi?"

"Evet, hissettim," diye açıkladım. Hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyan Mia'ya baktım. Elini sıktım, aramızdaki gücü ittim ve çektim. "Onu kontrol etmeye gittim ve..." Başım geriye düştü ve bir saniyeye ihtiyacım vardı, "Işıklar sönmüştü ve su hâlâ akıyordu. Işıkları açtım ve onu buldum."

"Banyoda başka kimse var mıydı?"

"Hayır. Yalnızdı." *Orada olmalıydım.*

"Mia ile aranızdaki ilişkiyi nasıl tanımlarsınız?"

Gözlerimi soruyu soran memura diktim ama her iki memur da beni anlamaya, profilimi çıkarmaya çalışırken dört çift göz içimde bir delik açtı. "Bu çok saçma. Ona asla zarar veremem. Onu seviyorum."

"Hangi suçtan dolayı Dolor Islahevi'ne gidiyorsunuz?" "Bu benimle mi ilgili, yoksa Mia'yla mı?"

"Bu basit bir soru."

"Bu alakasız bir soru." Scott'a baktım. "Ona sordun mu?" Başımla dürterek sordum. "Mia saldırıya uğradığında neredeydin?"

"Memur Scott'ı zaten sorguladık," dedi memur ve dikkati tekrar bana yöneltti. "Mia'yı hiç fiziksel olarak incittiniz mi?"

"Yok artık," diye başımı salladım, bunun olduğuna inanamıyordum. "Ona asla zarar vermem."

"Mia'nın çürükleri olduğu rapor edilmişti?"

Çenem kasılırken gözlerim ikinci kez Scott'a kaydı ve başım ağrımaya başladı. "Ollie," Mia aniden yanımda konuştu.

Ayağa fırlayarak ona doğru baktım ve hızla, "Buradayım," dedim. Mia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ışığa alışması için elimi gözlerine siper olarak kullandım. "Merhaba aşkım."

"Merhaba," diye fısıldadı.

Yine o tek kelime beni içine çekti ve her seferinde olduğu gibi milyonlarca parçaya ayırdı. Başımı boynuna gömdüm ve parmakları saçlarımı taradı.

Geri çekildim ve bulanık görüşüm onun güzel yüzünü buldu. Mia'nın minik eli ıslak yanağımı okşadı ve gülümsedi. Ama sonra gülümsemesi soldu ve yüz hatlarına acı kazınırken gözlerini birbirine kenetledi.

Memur, "Mia, eğer hazırsan sana bazı sorular sormak istiyoruz," dedi. Çenemi göğsüme indirdim. "Hayır. Başka lanet olası soru yok."

Eli benimkini sıktı ve acı dolu bir inilti boğazından yukarı fırladı. "Ollie, acıyor."

Memurlara dönüp bakarken çenem omzuma çarptı. "Siz ikinizin gitmesi gerekiyor."

Yatağın kumandası elimde titreyerek düğmeye defalarca bastım ve ağır botları odadan inerken hemşireyi çağırdım. Scott ve Lynch onlara katılmak için kapıdan çıktılar. Havadan sudan konuşuyorlardı ama benim odaklanabildiğim tek şey Mia'yı acıdan kurtarmaktı. "Çok üzgünüm," diye tekrar tekrar söyledim, keşke onunla yer değiştirebilseydim.

Keşke acıyı yok etmenin bir yolu olsaydı. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz ve işe yaramaz hissetmemiştim.

Aynı hemşire geri döndü ve serumuna bir şey enjekte etti.

"Gitme," dedi Mia bana, kahverengi gözleri benimkilerin arasında kayarak.

Başımı sallayarak elini tuttum ve nefesimi içime çektim. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Saniyeler sonra, dışarıdaydı.

Yirmi İkinci Bölüm

"Kazanmak ve kaybetmek arasında ince bir çizgi vardır, bu çizgi de buna nasıl tepki verdiğinizdir."

-Oliver Masters

Mia.

Kafamı yastığa geri gömdüm. "Bunu sevmedim." Ollie son bölümden başını kaldırıp sırtarak baktı. "Neden beğenmedin?"

Dört gündür hastanedeydim ve Lynch her ziyaretimde Ollie'yi de getiriyordu. Bugün buradaki son günümdü ve bu sabah polislerle konuşup bildiklerimi anlattım. Ollie'nin olayla bir ilgisi olmadığını da doğruladım.

Sağ uyluğumdaki bıçak yarası bir atardamarı sıyırmıştı. Bir ameliyat, kan nakli ve dört günlük bakımın ardından Dolor'a geri dönmeme izin verildi. Doktor tamamen iyileşebileceğimi, sadece enfeksiyona karşı dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

"Nedenini biliyorsun," dedim nefes vererek. Kitaplardaki mutsuz sonlardan hoşlanmadığım için değil, bu özel hikâyeye yüzünden. "Bu çok aptalca. Eğer onlar ruh eşiyse, neden birlikte olamıyorlar?"

Ollie kıkırdadı, dirseğini yanımdaki şilteye gömdü ve başını avucunun içine bıraktı. "Ruh eşlerine inanır mısın, Mia?" Kaşları yukarı kalktı ve gülümsemesi derinleşti. "Çünkü tepkine bakılırsa bu kitap seni etkilemiş gibi görünüyor, değil mi?"

"Hikâyede," diye açıkladım, "Eğer ruh eşi olsalardı, o zaman birlikte olmaları gerekirdi. Öyle değil mi... sanki ... bir yasa falan mı?"

"Aşkta kanun yoktur. Bu özel hikâyede, bu yaşamda birlikte olmaları gerekmiyordu. Bu hikayedeki tek amaçları kendilerini keşfetmektir. Birbirlerinden ayrı bir yolculuğu tamamlamak ve birey olarak büyümek. Doğru zaman geldiğinde, belki de ömür boyu uzakta, yeniden bir araya gelecekler ve sonsuza dek bir olacaklar. Ama önce kendilerini bulmaları gerekiyor."

"Kaybolmuşlardı."

"Evet, ama sadece birlikte olmadıkları için."

"Kafamı karıştırıyorsun."

Ollie elini yumruk yaptı. "Şöyle düşünün. Yaratıldığımızda, sonsuz ışığın içinde tek bir varlığız. Çoğu kişi sonsuz ışığa 'Tanrı' der, değil mi?"

"Evet."

"Tamam, kıvılcım ruhun sonsuz ışıktan ilk ayrıldığı andır," Ollie'nin yumruğu işaret parmağı ve orta parmağına dönüştü, "Sonsuz ışığın dışında deneyim aramak için göreve çıkan bir ruh. Sonra, büyümesini sürdürmek için, bu tek kıvılcım ikiye ayrıldı," parmaklarını açtı, "Her biri insan zevkini

keşfetmek isteyen ruh eşlerinin doğuşu.

"Gezegeni iyileştirmek için bu sürece ihtiyaç var. Sonsuz ışığın yaratımını gelişen ve canlı tutmak için. Birçok yaşam boyunca yaşar, bireyler olarak büyür, denge ve huzur sağlarız. Yolculuğumuzu tamamladığımızda, her birimiz kendi bireysel işimizi yapmış olarak eşit şekilde dolmalıyız. Ancak o zaman ruh eşimizle bir kez daha birleşebiliriz. Bunu yaptığımızda, birleşen enerji yeryüzünü iyileştirir ve sonsuzluğu tekrar bir olarak birlikte geçirmek üzere sonsuz ışığa dönüş yolunda tamamlanma sunar."

"Neden ruh eşleri yolculuğa birlikte çıkamıyor?"

"Ruhlar bir aradayken, zihinlerinde zaten tamamlanmışlardır, birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymazlar. Ayrıldıklarında, bir parçaları eksiktir ve bu da onları nedenini bilmeden öğrenmeye ve büyümeye devam etmeye zorlar. Önce acıyı ve kalp ağrısını tanımalı, denemelerin ve sıkıntıların üstesinden gelmeyi öğrenmelidirler. Ayrı ayrı güçlenmelidirler ki tekrar bir araya geldiklerinde daha da güçlü olabilsinler."

Bu konuda tutkuyla konuştu. Bunun inandığı bir şey mi olduğundan yoksa *A Thousand Years Apart*'ın hikâyesini mi yeniden anlattığından emin değildim. "Eğer tüm bunlar doğruysa, ruh eşi olmamıza imkân yok."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü..." birbirimizi bulmadan önce ikimiz de kırılmıştık. Tamamlanmış, iyileşmiş ya da Ollie'nin dediği gibi *dolmuş* değildik. "Sen gelmeden önce ben berbat bir haldeydim. Ve eminim ki hala biraz berbat durumdayım."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun, aşkım. Mesele mükemmeli aramak değil. Bir ruhun diğeri olmadan mükemmelliğe ulaşması mümkün değil. Bu, kendinizin en iyi versiyonunu bulmakla ilgili ve belki de birbirimizi doğru yöne itmek için daha erken tanıştık çünkü dediğim gibi, aşkın da kanunları yoktur. Burada olmamız bir tesadüf değil."

"Harry ve Nora sonsuza dek mutlu olacaklar mı?" Hikâyedeki karakterlere dönerek sordum.

Ollie dikkatini aramızdaki yatağın üzerinde duran ciltli kitaba verdi. "Harry ve Nora zamanlarının gelmediğini biliyorlardı. Tanıştılar, aralarındaki bağ inkâr edilemezdi. Ruh ikizi olduklarına şüphe yok, ama birlikte geçirdikleri kısa zamanda ihtiyaç duydukları şeyi kazandılar ve bir gün sonsuza dek mutlu yaşayabilmek için yolculuklarını tamamlamak üzere birbirlerini zorladılar."

"Kıssadan hisse, her kitap sonsuza dek mutlu sonla bitmez."

Ollie başını salladı. "Bu hikâye sevdiğin kişi için en iyisini yapmakla ilgili. Harry'nin bu hayatta bir amacı vardı. Harry ne isterse istesin, Nora onu sadece amacına ulaşmaktan alıkoyardı. Bunu biliyordu ve onu sevmenin tek yolunun onu bencilce sevmek olduğunu anladı."

Lynch elinde bir tekerlekli sandalyeyle odaya girerken, "Gitmeye hazırsın," dedi. Lynch onu yatağın ucuna park ederken gözlerimi devirdim. "Bu gerekli Bayan Jett. Tabii arabaya kadar yürümek istemiyorsanız."

Ollie ayağa kalkıp kitabı kolunun altına sıkıştırırken, "Fazla abartmak istemezsin, aşkım," diye ekledi. Ben hastane yatağının kenarına doğru ilerlerken diğer elini uzattı. "Ben hallederim."

Ollie kıkırdadı ve kaşlarını kaldırarak sandalyeyi işaret etti. "Pekâlâ. Buyurun."

Çorapla kaplı iki ayağım da yere çarptı ve sağ bacağım bükülerek sol ayağımın üzerinde zıpladım ve destek için yatağı kullandım. Ollie başını sallayarak, "Çok inatçısın," diye mırıldandı.

Tekerlekli sandalyeye çöktüm ve yüzümde bir sırıtişla ayaklarımı mandalların üzerine kaldırdım. "Şimdi hanginiz beni buradan çıkaracak?"

İki hafta geçmişti ve ben tamamen iyileşmişim. Yemekhanede, Dolor'un öğrencileri etrafıma toplanmış ve beni affettiklerini göstermişlerdi, ancak okulun duvarları arasında bir yırtıcı olduğunu bilen herkes tetikteydi.

Aralık ayıydı. Hava serindi ve personelin tatile çıkmasına sayılı günler kalmıştı. Yine de bu yıl farklıydı.

Bu yıl güvenlik tüm gücüyle devam etti.

Ollie yollarımız her ayrıldığında bana, "Kimseye güvenme, aşkım," diye hatırlatırdı. Ollie Ethan'a güvenmiyordu ve bunu söylemesine hiç gerek yoktu. Ollie'nin adım attığımız her odada Ethan'ın her hareketine nasıl dikkat ettiğini gördüm.

Ollie ve ben çok az konuda aynı fikirdeydik ama konu Ethan'a geldiğinde aynı kitabın iki farklı sayfasındaydık. Ollie bir şey hissettiğinde genellikle önsezileri doğru çıkardı ama ben Ethan'ın bana asla zarar vermeyeceğinden emindim.

Tatilden önceki son ders gününde, Tyler'ın yanındaki yerime oturmadan önce tamamladığım makalemi Bayan Chandler'ın masasının üzerindeki kutuya bıraktım. Kollarımı kapüşonun kollarından geçirdim ve uyuşan bacağımı uzattım.

"İyileştin mi?" Tyler sordu.

"Evet, dün yeni hemşire dikişlerimi aldı. Bacağıma hala zaman zaman kramplar giriyor ama sanırım hepsi kafamdan kaynaklanıyor."

"Anlaşılabilir. Vücudun çok yıpranmış. Düzgün bir yara izin var mı?"

Sandalyemde döndüm ve ona kalçamı gösterdim. "Bu kadar büyük," dedim, başparmağımı ve işaret parmağımı kullanarak iki parmağımı da siyah kot pantolonuma bastırdım.

"Solacak."

"Bu konuda endişelenmiyorum." Bu noktada, yürüyen bir yara iziydim. Hiçbir şeyim kalmamıştı, odun kırma makinesinden geçirilmiş gibi görünüyordum.

Bayan Chandler sınıfa tahtadaki dersleri tamamlamalarını ve sessizce çalışmalarını tavsiye etti ve masasına oturup telefonunu çıkarır çıkarmaz odada hafif bir sohbet başladı. Bayan Chandler rahatsız edilmediği sürece bunu hiç umursamadı.

"Yarın gelebilirsin," diye devam etti Tyler alçak bir fısıltıyla, masasını yaklaştırıp sarı saçlarını omuzlarından sıyrarak yüzüne siper ettikten sonra. "Ormana. Bir şişemiz var." Kaşları kıkırdadı ve gülümsemesi hınzırlaştı. Bria'nın üzerinde kötü bir etkisi vardı. "Ollie'yi de getir."

"Bilmiyorum... Onunla konuşacağım." Sonunda onların affını yeniden kazanmışım. Gerçi Bria'nınki üzerinde hâlâ çalışıyordum ama en azından benimle tekrar konuşuyorlardı.

"Her şey yoluna girecek. Hepimiz iyiyiz. Seni davet etmemi isteyen Bria'ydı." Kaşlarımı kaldırdım. "Hadi canım?" Belki de düşündüğüm kadar çok çalışmam gerekmiyordu. "Ciddiyim."

"Kim gidiyor?"

"Bria, Jude, Jake, umm... Gwen ve belki Maddie, emin değilim."

İstemsiz bir inilti beni terk etti.

Tyler, "Maddie'nin bir ilgi orospusu olduğu gerçeğini kabul ettiğinizde o kadar da kötü değil," diye açıkladı. "Evet, tamam." Ollie bu fikre on kat karşı çıkardı ama ben gidiyorsam o da giderdi.

Tyler sırtı baktı, sonra tekrar öne doğru döndü ve elindeki derse geri döndü.

Dolor'da zil yoktu. Öğretmen sizi kovdu ve Bayan Chandler kovduktan sonra eşyalarımızı toplayıp kapıya doğru yöneldik -Tyler yanımdan ayrılmadı.

"Hâlâ üçlü bir ilişki içinde misin?" İşler kötüye gittiğinde beni hızla kenara iten iki kızı çok fazla önemseyerek sordum. Belki de Sosyopat Mia bir yumuşağa dönüşmüştü. İki kızın yaşadığı onca şeyden sonra, onlar için isteyeceğim son şey kalp acısıydı. Zaten kırılğan olan organlarında bir yırtık daha.

Gözümün ucuyla, bir sonraki sözlerini düşünürken ifadesi dondu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama görüldüğü gibi değil."

Adımlarının ortasında durdurmak için elimi koluna koydum ve Tyler gözleri dolu dolu bana döndü. "O zaman bana açıkla," diye ısrar ettim. Koridorda bir öğrenci sürüsü yanımdan geçerken Tyler'ın bakışları etrafta geziniyordu. "Sana zarar verdi mi?"

Tyler'ın gözleri benimkilere döndü ve ifadesi buz kesti. "Tanrım hayır, Mia. Sadece... Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım-

"Ty! Ne yapıyorsun?" Bria araya girerek kolunu Tyler'ın koluna doladı. "Jude bizi bekliyor." Bria'nın varlığını kabul etmesi bir an aldı ve Tyler o anı silkeleyerek sahte bir gülümsemeye zorladı. "İyileşiyor musun?" Bria kaşlarını çatarak bana sordu. "Epey mücadele ettiğini duydum, değil mi? Çok daha kötü olabilirdi."

Elimi havaya kaldırdım. "Beni bilirsin. Savaşmadan pes etmem."

Ollie'nin sesi kulağımda çınladı: "Doğru," dedi. Kendini sırtıma yaslamadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve üzerimdeki etkisini gizlemek için çenemi göğsüme indirdim. "Hazır mısın?"

Bria yerinde kıpırdandığında başımı salladım ve "Yarın ikiniz de geliyor musunuz?" diye sordum. "Hayır," dedi Ollie benim "Evet," dememle aynı anda.

Ollie, "Belki," diye boyun eğdi.

"Orada olacağız," diye onayladım, ona karşı gelmek niyetinde değildim. Buna ihtiyacım vardı. Bu insanlarla aramı düzeltmem ve onlara güvenilmeyecek biri olmadığımı göstermem gerekiyordu. Dolor'u küskün bırakmadan ayrılmak en azından yapabileceğim en aptalca şeydi - bu aptalca

buluşmayla başlayarak.

Bria memnuniyetle gülümsedi ve gözlerini arkamda dimdik duran Ollie'ye çevirdi. "Yarın kahvaltıdan sonra o zaman."

Ollie'yle birlikte tepeden aşağıya, ormana doğru yürürken Aralık ayının sert sıcaklığı ince siyah kot pantolonumu ısıırıyordu. Savaş botlarımın altındaki yapraklar çıtırdarken, Ollie birbirine bağlı ellerimize sıcak hava üflüyordu. "Bu çok sinir bozucu," diye devam etti Ollie ve başını salladı, "Sana yaptıkları için. Herkesin bir arada olmasından iyi bir şey çıkmaz. Bundan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz."

Tepenin dibine vardık ve bilinmeyen bir bölgeye girmeden önce yüzümü ona döndüm. Ollie siyah kapüşonunun altında titriyordu, aynı siyah kot pantolonu giymiş, beresini takmış ve kapüşonunu başına geçirmişti. Burnunun ucu doğal bronz tenine karşı kırmızıydı ve yanakları havadaki soğğun etkisiyle kızarmıştı. "Fikrini değiştirdim mi aşkım?" Umut dolu bir bakışla sordu.

Başımı salladım. "Bana herkesin içindeki iyiliği görmeyi öğrettin. Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini."

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra ben bir ikiyüzlüyüm." "Hangi diğer şeyler?"

"Aşık bir adam ve nişanlısının güvende olduğundan emin olmak için inandığı her şeye karşı gelecek biri."

"Bana zarar veremezler."

"Biri çoktan yaptı, Mia. Seni bıçaklayan kişinin şu anda ormanda seni bekleyenlerden biri olmadığını kim söyleyebilir? Seni öldürmek için daha fazla mühimmat mı topluyor?"

"O zaman buna dedektiflik çalışması diyelim."

Ollie gülümsedi ve kolunu omzuma attı. "O zaman işte içmek yok." "Anlaştık."

Herkes kırık ağaç dalının etrafına serpilmişti. Biz ortaya çıktığımızda bir grup dışlanmış, gülerek yüzsüz bir şişeyi elden ele dolaştırıyordu. Bria ve Jude bizi bu cehennemin içinde tutan yüksek taş duvara yaslanmış derin bir sohbete dalmışlardı. Tyler şişeyi dudaklarına götürerek bacaklarını kırık ağaçtan aşağı salladı ve kıkırdayan Maddie'ye uzatmadan önce bir yudum içti; Jake ve Gwen ise bir yaprak yığınının üzerine uzanmış birbirlerine dal atıyorlardı.

Maddie'nin tembel ve aç gözleri Ollie'ye dikildi ve yavaşça yükselen bir sırıtişla şişeyi önüne itti. "Oliver Masters'ı *beceriyor*... ya da Masters'ı *beceremeyen* Oliver mı demeliydim?" Gülerken başını geriye attı ve başını ağaçtan sektirdi.

"Birileri belli ki içkiyi fazla kaçırmış, değil mi?" Ollie onun elinden şişeyi kaptı ve etrafa bakındı. Kaçırdığım birçok Cuma günü boyunca toplanmış sarhoş şişelerinin mezarlığı.

"Özür dilerim Mia," diye mırıldandı Maddie, tökezleyerek ayağa kalkarken gözleri bana kaydı.

İçimi bir tedirginlik kapladı ve kıkırdayan ellerim kapüşonun cebine saklandı. "Ne için?"

"Kaldıramayan bir adama aşık olduğun için üzgünüm."

Ollie tepkimi yakalamak için başını bana doğru çevirdi ama bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için rahatsız edilmeden durdum. Ağzım kurudu ve şu anda dışarıdan içeriye baktığım gerçeğiyle savaşmak için tırnağımı cebimin içindeki bileğime sürttüm. İkisi arasında bir şeyler olduğunu biliyordum ama ayrıntıları öğrenmek hiç umurumda olmamıştı. Ollie bir keresinde bana anlatmayı teklif etmişti ama daha önce duymak istememiştim.

Özellikle de şimdi duymak istemiyordum.

"Pekâlâ, gidiyoruz," diyerek Ollie düşüncelerimi böldü ve elini omzuma koydu.

Her zaman koruyucudur.

Tyler, Maddie'yi minibüsüyle tekmeledi. "Maddie sadece Mia'ya karşı ereksiyon halinde olmanı kıskanıyor," Jake kıkırdayınca durakladı, "Kal lütfen. Eninde sonunda bayılacak."

"Evet, kal Ollie. Uzun zaman oldu," diye duyurdu Bria, kuyruğunda Jude ve elinde yeni bir şişeyle. "Rahatla. Eski günlerdeki gibi." Bria boştaki eliyle Ollie'yi tutup kenara çekti ve itaatsiz bir çocukmuş gibi oturttu.

Ollie şişeyi reddetti ve dikkatini bana vermeye devam etti.

"Her şeyi açıklığa kavuşturmak için," diye söze başladım ve başladığım cümleyi bitirmek için cesaretimi topladım. "Hepimiz iyiyiz, değil mi?"

Sessizlik çöktü ve ben nefesimi tuttum.

Hiç gelmemeliydim. Kendi içimdeki sürekli değişim zordu. On yılı aşkın bir süredir sadece ben vardım; başkalarının duyguları hakkında endişelenmeme gerek yoktu, sadece kendime güveniyor ve kendi başımın çaresine bakıyordum. Böylesi daha kolaydı.

Sonra Ollie beni buldu.

Ve sonra beni terk etti.

Ollie'den sonra arkadaşlar edindim; bir rutinim vardı.

Şimdi mi? Bana bakan yüz­süz bedenleri taradım. Eskiden dostum dediğim bu insanları artık tanıyamıyordum. Duruşum sarsıldı, tedirginlik bacaklarımdan yukarı süz­üldü ve tüm uzuvlarıma saldırdı. Böyle hissetmemeliydim. Hayat onların yanında durmak için çok kısaydı, sanki bir silahın namlusuna bakıyormuşum gibi hissediyordum.

"Mia," diye seslendi Ollie alçak sesle ve tüm duyularım onun sesini hemen tanıdı. Aşağıdan hafif gözleri bana bakıyor, beni çağırıyordu. Tek bir bakış ruhumu kavramayı ve aynı anda sahip olduğum tüm endişeleri boşaltmayı başardı. "Şimdi hazır mısın?"

Çenemi tek bir baş hareketiyle bırakan Ollie ayağa kalktı ve birlikte oradan uzaklaştık.

Buna değmeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Onlardan uzaklaştığım her adım daha hafif hissettiriyordu. Beni zayıf hissettirmesi gereken şey beni daha güçlü hissettirdi.

Uzaklaşmak beni daha güçlü yaptı.

Ollie elimi sıktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Belki de sosyal bir kelebek olmak için yaratılmamıştım. Etrafınızdaki insanlara dönüşüyorsunuz ve ben kimliğimin bir parçasını kaybetmenin buna değmeyeceğine karar verdim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*"Bana öyle sarhoş edici bir aşk
ver ki, asla akşamdan kalma
olmayayım."*

-Oliver Masters

Ollie.

MIA benimle yatmaya başladığından beri başka bir gece terörü yaşamamıştı. Onun nelerle uğraştığını bilseydim, belki de ona geri dönmenin yolunu bulmam bu kadar uzun sürmezdi.

Vücudunun bana mükemmel bir şekilde oturması dudaklarıma bir sabah gülümsemesi getirdi. Onun da uyanık olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Bu kadar erken uyanması hâlâ aklımı başımdan alıyordu ama kızcağız günün ilerleyen saatlerindeki şekerlemelerine bayılıyordu.

İnatçı gözlerim kapalı kaldı, onun kollarımda güvende olduğu bu küçük anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum. Parmaklarım kalçalarında ve uyluklarında dolaşırken Mia'nın zayıf nefesi göğsümü öpüyordu.

Ve sonra gelen şey, her kutsanmış sabahı dört gözle beklediğim şeydi.

Mia'nın zarif parmağı kirpiklerimin üzerinde gezinerek açılmaları için yalvardı ve tam da o anda takındığını bildiğim gülümsemenin özünü hissettim.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadı Mia ve aynı zarif parmak burnumun, dudaklarımin ve göğsümün üzerinde gezindi.

Çılgınca. Bundan bir yıl sonra Noelimizi bizim için hazırladığım evde geçiriyor olacaktık. Hâlâ bilmiyordu ve bunu ona söylememek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

Hava hâlâ karanlıktı, büyük olasılıkla sabah altıya yakındı.

Parmağı göğsümün ortasındaki mürekkep deseninin üzerinde döndü ve üzerimde sahip olduğu güçle mırıldandım -parmak ucundan akan dalga tüm vücudumu tutuşturdu.

"Şimdi neredesin, Ollie?"

Sırıtişım başlı başına bir cevaptı, ama bilmiyorsa diye söylüyorum...

"Seninle." "Ne yapıyoruz?" Kadife sesi şakacıydı.

Ellerimi dağınık uzun saçlarına doladım ve alnımı alnına bastırdım, doğal yasemin kokusunu içime çektim ve dudaklarının dış hatlarını kendi dudaklarımla çizdim. "Ne halt istiyorsak."

Ve sonra gelen şey, onun ve benim ürünümdü. Her fısıltı, nüfuz edici.

Tenime konan her öpücük, heyecan verici.

Her dokunuş, coşku.

Ve bir trajedinin olmadığı anlar.

Çok fazla hissetmenin etkileri, ama Mia'da bu sadece çok fazla değildi. Aynı anda her şey vardı. Zaman zaman duygularımın taşmasını engellemek için duraklamak zorunda kalıyordum ama Mia beni ve paylaştığımız her samimi anı görmek, hissetmek, tatmak ve bir parçası olmak istiyordu. Birlikte hiç kimseye ve hiçbir şeye -acıya, sefalete, yalnızlığa- karşı dokunulmazdık. Ölüm bile bariyerimizi delip geçemezdi. Tüm dünya altımızda parçalanabilir, dalgalar üzerimize çarpabilir, güneş imkansız bir hızla üzerimize düşebilirdi ve her şey yolunda giderdi çünkü birbirimize sahiptik.

Kalpler çarpıyor, kan kükrüyor ve duygular alevleniyor, bırakıyoruz.

Ve sonrasında dudaklarında kalan gülümseme, buraya kadar gelebildiğimiz için ne kadar korktuğumu ve rahatladığımı hatırlattı. Dehşete kapılmıştım çünkü henüz yüzde yüz temize çıkmamıştık ama şu anda rahatlamıştık.

Kendimi onun içinde sabitlerken elini yanağımın üzerinde tuttu, hala bitmeyen duygulardan ve tırmandığımız coşkudan titriyordum. Elimini onunkinin üzerine koydum ve elini kalbimin üzerine götürmeden önce avucunun içini öptüm. "Beni sakınleştir, aşkım."

Başımı göğsüne yaslayan Mia, parmaklarını terli saçlarımda gezdirdi ve beni tekrar sağlam bir zemine çekerken gözlerim tekrar kapandı.

"Bu kadar uzağa atamazsın, dostum."

Ben bir adım daha atarken Jake kıkırdarak, "Siktir git," diye bağırdı. "Hayır, on adım daha geri git." Eliyle işaret etti.

Beş adım geri gittim, Jake topu fırlattı ve top üç metre önüme düştü.

"Topa gitmelisin," diye kollarını havaya kaldırdı, "Top sana gelmeyecek." Jake, Mia'nın Noel futbol geleneğinin geçen yıl kesintiye uğramasından bu yana dört gözle bekliyordu.

Başımı sallayarak topu çimlerin üzerinden aldım ve bacak bacak üstüne atmış, ona sürpriz yaptığım fotoğraf makinesiyle oyalanan Mia'ya dönüp baktım. Yırtık kot pantolon giymiş, seks saçlarını dağınık bir şekilde başına toplamış ve benim üzerinde "*Şiirsel*" yazan büyük boy kapüşonlu sweatshirt'ümü giymişti. Kapüşonlu sweatshirt, ben yokken Travis'in yönettiği mağazamda onayladığım ilk ürün olmuştu.

Mia'nın hiçbir fikri yoktu.

Ona doğru hafif bir koşu yaptım. "Ne yapıyorsun aşkım?" Çömeldim ve kameranin düğmeleriyle oynarken gözlerim onun buruşmuş yüzünde gezindi. "O şey kıcını tekmeliyor, değil mi?"

Kahverengi gözleri bana dikildi ve beni çimlerin üzerine itti. Kamera parladı ve kahkahası beni tekrar yere serdi. Film ortaya çıktığında "Mükemmel," diye nefes verdi.

Yan döndüm ve bir dizimi yukarı kaldırarak çimlerin üzerinde duran fotoğraf koleksiyonuna hayranlıkla baktım. "Bunlar da ne?"

"Yok bir şey," dedi Mia resmi soğuk havada yelpazeleyerek, "sadece oyalanıyordum."

Fotoğraflardan birini elime aldım ve hiç fark etmediğim bir yanımı gördüm. Gülmenin ortasında topu yakalamıştım. Kambur durduğum için yüzümün sadece yan tarafı görünüyordu. Bir başka

fotoğrafta ise

Jake topu fırlatıyor ve Zeke'in buklelerinden biri başka bir günden kalma gülümsemesinin üzerine dökülüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Bunlar gerçekten çok iyi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" sesi yükseldi.

Başımı sallayarak her bir resme göz gezdirdim. "Bekle, bu benim kığım mı?" Yakaladım, daha yakından baktım. "Kığımın fotoğrafını mı çektin?" Fotoğraftaki oda karanlıktı ama yatağında duvara dönük duran çarşafın üstünden görünen benim beyaz çatlağımdı.

Dirseğimi çimlerin üzerine bıraktım ve ona baktım, kesinlikle lanet bir çocuk gibi sırtıyordu.

Mia fotoğrafı elimden kaptı. "Çok güzel," diyerek resme hayranlıkla baktı ve başını eğdi, "Harika, değil mi?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Kığım mı?"

Mia kıkırdadı. "Evet, o da var," kahkahası sakinleşti ama gülümsemesi fotoğrafta kalıcı bir demirbaş olarak kaldı, "Bunu görüyorum ve çektiğimde hissettiğim her şeyi hissediyorum," yanakları pembeleşti ve bir an için başını öne eğdi, "Seks bile yapmadık. Sadece bütün gece yatakta çıplak yatıp "O mu, bu mu?" oynadık, hatırladın mı? Senden ya hayatının sonuna kadar kahvaltı yapmanı ya da kahvaltı hariç tüm öğünleri yemeni istedim. Sen her gün kahvaltıyı seçtin ve aynen şöyle dedin: *'Randevularımız sabahın üçünde krep çevirmekten, külotlarımızla kafein yudumlamaktan ve-*

"The Beatles eşliğinde dans etmek," diye bitirdim aynı gülümsemeyle.

"Buradan asla birlikte çıkamazsak diye, bana verdiğin bu vizyonu her zaman hatırlamak istedim. Bu resim benim için bunu yapıyor."

Eli benimkine tam olarak oturdu. "Neredeyse vardık." Soğuk bir rüzgâr aramızda çılginca eserek Mia'nın meydan okuyan saç tellerini yüzüne doğru savururken, gözlerinde yıldızlarla yaptığı işe bakmaya devam etti.

"Hissediyorsun, değil mi?"

Fotoğraflardan başını kaldırdı. "Neyi hissetmek?"

Aklımda hiç şüphe yoktu, burası onun çağrısıydı. "Bunu gözlerinde görüyorum. Fotoğrafçılık hakkında konuşma şeklin. Işıldıyorsun, Mia. Gerçekten bu işle ilgileniyor musun?"

"Evet," diye dudaklarının arasından üfledi ve gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Biliyordun. Nasıl?" Omzumu kaldırdım.

Mia kızardı. Kalçasını kavradım. Sonra bir gölge üzerimizde gezindi.

Mia'nın arkasına çömelirken Jake'in dudaklarından bir ıslık çıktı. "Becer beni," diye nefes aldı. Mia başını geriye attı ve ben de fotoğrafı elinden kaptım.

"Defol buradan, dostum. Kığımın daha önce de gördün. Bu yeni bir şey değil." Bu doğrudu. Mia'dan önce defalarca banyoda ve yurttaki gece yarısı partilerinde üzerimde hiçbir şey olmadan dolaşmışım. Mia geldiğinden beri, pantolon giymeyi unutmayarak ona saygı göstermişim.

"Hâlâ her seferinde beni yakalıyor." Jake kaşlarını salladı.

"Sen de ben de," diye kabul etti Mia. Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Ollie, yüzün kızarıyor mu?" "Hayır." Başımı yana eğdim ve yüzümü kapattım.

Mia hastaneden döndüğünden beri şakacıların harekete geçmediğini sanıyordu ama geçmişlerdi. Scott ve Lynch onun geceleri benim odama taşındığını bilen iki kişiydi. Ara sıra kontrol etmek için yatakhaneğine uğruyordum ve birkaç gün önce kapısının altından belli belirsiz bir mektup bulmuştum. Tavuk tırnağıyla yazılmış mektupta '*Henüz bitmedi*' yazıyordu. Bunu ona söylemememin tek nedeni tatilini korku içinde geçirmemesi gerektiği idi.

Yemekhanenin duvarına yaslanmış yanımdaki Scott'a alçak sesle, "İçimden bir ses mükemmel bir fırsat için beklediklerini söylüyor," dedim. "Ben etraftayken kimse ona dokunamaz. Ve ben her zaman etrafta dolanıyorum."

Sadece gerektiğinde konuşuyor, Lynch'e iletmesi için ona güncel bilgiler veriyorduk. Scott olmadan Lynch'e kendim gidebileceğim bir yol olsaydı, giderdim ama birinin Mia'ya göz kulak olması gerekiyordu.

Zeke ile akıcı bir işaret diliyle konuşurken dikkatim odanın diğer ucundaki Mia'ya kilitlenmişti. Mia çocuğun onu duyabildiğini biliyordu ama yine de sesini kullanmayı reddediyor, öğrenmesinin tek yolunun bu olduğunu söylüyordu. Elleri önünde yumuşakça hareket ederken saçları narin yüzünü çerçeveliyordu.

"Lynch'e haber veririm," diye mırıldandı Scott ve kâğıdı elinde ufaladıktan sonra cebine soktu. "Ona Lynch'ten bahsettin mi?"

Elimi saçlarımda gezdirdim ve uçlarını kavradım. Böyle bir zamanda böyle bir bombayı nasıl patlatabilirdim ki? "Kafasının doğru yerde olduğunu anladığım zaman ona söyleyeceğim."

"Lynch olmalı, değil mi?"

Evet, yapmalıydı. Sonra öğrendim ve bu sırrı nişanlımdan saklamaya karar vermek pek çok açıdan yanlıştı. "Ona söylemek için bir yıldan fazla zamanı vardı. Şimdi konuşacağını düşündüren ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, doğrudan Scott'la konuşuyordum ama gözlerim Mia'yı izliyordu. Her zaman. "Artık bildiğime göre, ona söyleyen ben olacağım. Bunu ben söylemeliyim." Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyordum. Mia'yı tanıyordum, bunca zamandır bildiğimi bilse bana güvenmemek için her türlü nedeni olurdu.

Bunu senin için yapıyorum, aşkım.

Duvarı iterek, "Bunu Lynch'e götür, seni bilgilendirmeye devam edeceğim" dedim.

Jake gözleri yaşlı ve üzgün bir halde masaya gelmişti. Mia'nın yanına oturdu, Mia onu teselli ederken ikisi de birbirlerine bakıyordu. "Onu yalnız bırakamıyorum. Onu özlüyorum ve onun da beni özlediğini biliyorum," dedi Jake alçak sesle, ben bir sandalye çekip otururken.

Konuşma durdu ve tüm gözler bana çevrildi.

"Benim yüzümden durmayın," diye ısrar ettim.

"Ollie tavsiye isteyebileceğin en iyi kişi." Mia gülümsedi. "O bilir." Meydan okumayı teşvik ederek, iki elimle bana vermesini işaret ettim.

Jake bana doğru döndü. "Her zaman insanların etrafında. Sanki kendini benim için dokunulmaz kılıyor. Ama bana nasıl baktığını görüyorum."

"Liam?"

"Evet," diye iç geçirdi, "hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Aramızda gerçekten bir şeyler vardı. Sonra bütün okul öğrendi. Şimdi benden kaçıyor, hisleri ... kahretsin, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

"Onu özlediğini anlıyorum dostum. Gerçekten, birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu yüzde yüz anlıyorum ama adamın kafasının karışık olduğu ve hâlâ her şeyi anlamaya çalıştığı belli."

"Korkarım zaman geçtikçe tekrar bir araya gelme şansımız azalıyor."

Parmaklarım Mia'ninkilere dolandı ve ellerimizi kucağıma çektim, dikkatle dinlerken başparmağım Mia'ninkilerin üzerinde görünmez daireler çizdi. "Onu seviyor musun?"

Jake dudaklarını emdi ve gözlerini Liam'ın oturduğu yere dikti. Gayri ihtiyari çenemi omzuma düşürdüm ve kız arkadaşımı sadece öpmekle kalmayıp aynı zamanda siken adama baktım. Mia'nın kafasının karışık olduğu ve bana karşı hissettiği duyguları uzaklaştırmak için her şeyi denediği bir zamandı. Gözlerimi tekrar yanımdaki kıza çevirdim. Uzun bir yoldan gelmiştik. O da uzun bir yol kat etmişti. İhtiyacı olan tek şey ona dört duvarı teker teker nasıl yıkacağını gösterecek biriydi. O lanet duvarlara alışmıştı. Muhtemelen resimler asmış ve onları içinde saklanan sekiz yaşındaki korkmuş kızın kendi kanıyla boyamıştı.

Liam'ın gözleri Jake'inkileri buldu. Sadece yarım saniyeliğine, ama oradaydı. Onu gördüm. Hissettim. Bir çaresizlik. Bir yalvarış. Kırılan bir kalbin sesiyle ona haykıran bir *"Seni özliyorum"*. Jake sonunda buğulu gözlerle, "Duygularımı sikip atmak için kışına vuran bir adamdan hoşlanıyorum," dedi. "Alınma Mia."

Mia boştaki elini önüne doğru uzattı. "Alınmadı."

"Bana bak," diye öne doğru eğildim, "Dört ay sonra hepimiz buradan gideceğiz. Dört ay sonra Liam eve dönecek ve seni tamamen uzaklaştırmak, topluma uymak ve onların yarattığı mükemmel bir kutuya sığmak için her türlü nedene ve araca sahip olacak. Tavsiyemi dinleyin ve hemen peşinden gidin. Son dakikaya kadar beklemeyin." Sandalyeye geri yaslandım. "Şu andan daha iyi bir zaman yok. Garanti olan tek zaman. Onu yalnız mı istiyorsun? Seni onunla yalnız bırakacağım... ama gerisi sana kalmış, dostum."

Eğer küçük bir anın değiş tokuşunu yakalamamış olsaydım, adama bunu çözmesi için zaman tanımasını söyledim ve böylece hayatım çok daha kolay olurdu. Ancak kalbim bariz olanı görmezden gelemeyecek kadar büyüktü. Liam ve Jake'in kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Kalbim göğsümde sıkıştı.

Yılbaşı gecesi idi. Geçen yıl tam da bu gün her gece peşimi bırakmıyor, gözlerimi dört açarak uykusuz kalmama neden oluyordu. O geceyi yeni anılarla boğmaya niyetliydim. Ama gece yarısını havai fişekleri izleyerek geçirmeden önce Liam'la konuşmam gerekiyordu.

Mia ve Scott merdivenlerden yan yana inerken göğsümdeki ağrı kalbimdeki ağırlığın yanında solda sıfır kalırdı. Korkulukların üzerinden eğildiğimde altın sarısı gözleri beyzbol şapkasının altından bana baktı. Yüzündeki göz kırpma ve gülümseme üzerimdeki ağırlığı kaldırdı ama acısı devam edecekti. Ne zaman ayrı kalsak hep öyle olurdu. İkisi ortadan kaybolduktan sonra, Jake grup terapi odasında onu beklerken ben de Liam'ı bulma görevime koyuldum.

Ayaklarım Dolor'un her santimetresine değdiğinde Liam'ı dolaptan çıkıp kot pantolonunun fermuarını çekerken buldum. Gwen onun arkasında belirdi ve omzundan sarkan gömleğiyle

dudaklarından dökülenleri sildi. Jake bunu hak etmemişti. "Liam, konuşmamız gerek."

Liam ve Gwen gözlerini kocaman açarak durakladılar.

"Gidebilirsin," diyerek Gwen'e yöneldim ve başımı koridora doğru salladım. "Bu, parçası olmak isteyeceğin bir konuşma değil." Gwen koridora çıkmadan önce sütyeninin askısını düzeltti.

"Bu da ne demek oluyor?" Liam sarı saçlarını geriye doğru topladı.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Onu göğsünden ittim. "Dolapta sakso mu? Sadece bir şeyi kanıtlamak için mi bu kadar alçaldın? Ve kime? Burada başka kimse yok!" Planım onunla yüzleşmek değil, onu Jake'e götürmekti. Jake'in şu anda onunla konuşmak için sabırsızlıkla beklediğini ve Liam'ı aletini emdirmekle meşgul bulduğunu bilmek aklımı başımdan aldı.

Liam inanmaz bir gülümsemeyle avucunu yüzünde gezdirdi. "Mia artık senin için yapmıyor mu, dostum? Al bakalım," avucunu inmekte olan Gwen'e doğru kaldırdı, "ama söz veriyorum Mia'nınki kadar güzel bir popo bulamayacaksın. Ve biliyorum..." sırtını dikleştirdi ve göğsünü kabarttı. "Ben onu reklama sokarken sen birinci sınıf kışın için şükret."

Yüzüne vurmakla anlamayı seçmek arasında sıkışıp kalmıştım. Yumruklarımı gevşettim ve nefesimi serbest bıraktım. "Hadi gidelim."

"Duyduklarınızın aksine, Masters, ben aynı takımda oynamıyorum." Bir sonraki hareketim hiç bana göre değildi ama bir şey yapmadan duramazdım. Çocuğa bir tokat attım.

Yumruk değil. Ona tokat attım. İz yok. Kanıt yok. Korkak gibi davrandığı için suratına bir tokat attım. O yanağını tutarken Liam ve ben karşı karşıya geldik.

"O Mia içindi. Ve duyduklarıma rağmen, seni hak etmediğin birine götürmekten başka bir şey için burada değilim. Kafanı kışından, aletini bütün kadın deliklerinden çıkar ve gözlerini aç," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Lanet olası bir adama aşıksın ve bu süreçte zarar verdiğin iki kişi sadece Jake ve kendin."

Zaman Liam'ın gözlerinin her yavaş kırpışıyla ölçülüyordu. Başını eğdi ve bakışlarını koridora doğru çevirdi. "Nerede o?"

Muhabbet kuşunu bıraktıktan sonra, Scott Mia'yla ilgilenirken Jinx'le buluşmak için aşağıya koştum.

Jinx her zamanki yerinde kulaklıklarını takmış, gözleri kapalı bir şekilde kafasını çarpıyordu. Kulaklığını kulağından çektiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kulaklığın fişini çekip telefonu uzatırken dişsiz gülümsemesi ışıldıyordu. "Kızın zevki var," dedi göbek kahkahası atarak. "Seninle ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ha! İyiydi dostum." Mia'nın telefonunu cebime attım. "Hızlı bir arama yapabilir miyim?" Jinx'ten Mia'nın telefonunu almasını istemiştım, böylece bu gece ona dinlemek için can attığı müzikle sürpriz yapabilirdim, ama burada olduğum için ...

"Evet, dostum," diye el salladı Jinx, "Çabuk ol."

Kapıdan geçerken omzunun arkasını okşadım.

Travis'i aramak için telefonu ahizeden kaldırdığımda Mia'nın cep telefonu cebimde bir delik açtı. Üçüncü çalışta cevap verdi ve ben de duvara yaslanıp telefonunu geri çektim,

Elimde çeviriyordum. Bu onun benden önceki hayatıydı. Müziği ve fotoğrafları, tekrar tekrar dinlemek ya da görmek için yakalanmaya değer öğeler; Mia Rose'u Mia Rose yapan şeylerin iç yüzü.

"Ev boyandı. Temiz görünüyor, dostum. Parlak. Tıpkı senin istediğin gibi." "Sağ ol dostum. Summer nasıl?"

"Hamile! Sekiz haftalık, daha geçen hafta öğrendik... yani şimdi dokuz haftalık olduk. Buna inanabiliyor musun? Baba olacağım."

Gülümseyerek, o göremese de başımı salladım. "Tebrikler, dostum. Bunu hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun." "Sen çıkana kadar dört ay daha var ve senden elde edeceğim gelirle Yakında kendi evimizi arayacağız. Fazla bir şey yapamam ama bu da bir başlangıç. Sen eve döndüğünde ben de tam zamanında çıkmış olurum."

"Her şey yerli yerine oturacak. Aceleye gerek yok. Baba olacaksın, anne yazacaksın. Artık bir ailen var. Önümüzdeki dört ay içinde biriktirebildiğin kadar biriktir, ben de yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama Travis. Bunu berbat etme. Eski dostların Links'ten uzak dur. Onların parasına ihtiyacın yok. Ne dediğimi anlıyor musun?" Travis'in ihtiyacı olan son şey eski yöntemlerine geri dönmek, onu son seferinde alaşağı eden aynı çeteye karışmaktı.

"Evet, anlıyorum. Bunu berbat etmeyeceğim." Bir nefes verdim. "Onunla evleniyorsun, değil mi?"

"Ben de istiyorum. Ama Summer'ın sadece hamile olduğu için teklif ettiğimi düşünmesini istemiyorum." "Ona sor, Travis."

"Şimdi mi?"

"Hayır, seni tembel budala, her şeyi ayarla. Özel bir şey olsun." "Evet, evet... Bir şeyler düşüneceğim."

"Kapüşonlu nasıl gidiyor?"

"Stokta tutamıyorum. İyi gidiyorsun dostum. Lanet bir kelimenin yok satacağını kim bilebilirdi?" "Mesele kelime değil, anlamı."

Travis'in kahkahası telefondan geldi. "Dinle, anlamaya çalışmayacağım. Yeter ki satıyor olsun, tamam mı?"

"Evet, iyi gidiyorsun." Jinx parmak eklemiyle bardağın üzerine vurdu. "Bak dostum, gitmem gerek."

Perşembe günü seni ararım."

"Kulağa hoş geliyor! Mutlu yıllar, kardeşim."

"Mutlu yıllar."

Telefonu kapattım ve kapıyı itmeden önce Mia'nın telefonunu cebime geri koydum. "Her şey için tekrar teşekkürler dostum."

Jinx tek bir baş hareketiyle gözlerini kapattı. "Her zaman."

Yirmi Dördüncü Bölüm

*"Güneş öldüğünde ve karanlık
kanadığında, saydığım kara koyun odur;
Serseri bir mayın; bir başkasının
pişmanlığı, keşkesi ve
tekrarlanan hatası.*

*Kimse için dans etmez ve kurtlarla birlikte ulur.
Bir ruh hali yüzüğünün ruhuna sahip bir ay çocuğu.
O benim tüm zamanlardaki aşkım."*

-Oliver Masters

Mia.

"Şimdi de bu fotoğrafçılık işine mi girdin?" Ethan, babamın gerçeği itiraf ettiği sırada oturduğu bankın önünden geçerken sordu.

Babam Bruce, burada geçirdiğim zamanın ardından eve hoş geldin demişti ama artık bir yalanın ağırlığı altında yaşayamazdı. Ama beni hiç gerçekten sevmiş miydi? Yoksa ben bir zorunluluğa mı dönüşmüştüm? Belki de başından beri annemin yüküydüm. Tıpkı ona benzediğim için artık bana bakamamasının nedeni buydu. Ela gözleri dışında annemin tıpatıp aynısıydım.

"Ailenle birlikte olman gerekmiyor mu? Bilirsin, herkes gibi bayramları kutlaman?" Onun bir fotoğrafını daha çektim. Ethan'ı sadece üniformalı ya da boxerlı görmüştüm. Onu hiç deri ceket, beyaz tişört ve yırtık kot pantolon giyerken görmemiştim.

Ethan'ın başı yana düştü ve bana o her şeyi bilen bakışını attı.

"Dur bakalım," dedim ve tam Ethan fotoğraf makinesine uzanırken bir fotoğraf daha çektim. Tam zamanında arkama sakladım. "Ben değilim, yemin ederim, ama kamera seni becermek istiyor."

"Evet, bir fotoğraf daha çekersen kameranın içine ederim."

"Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor musun?"

Ethan kirli sakalını kaşıdı. "Hayır."

Ağacımıza ulaştığımızda durakladık ve Ethan çimlerin üzerine çöküp bana baktı. "Soruna cevap vermek gerekirse, sadece kız kardeşim ve ben vardık. Annem Alzheimer hastası ve bir bakımevinde yaşıyor. Babam anneme teşhis konulduktan kısa bir süre sonra kalp krizinden öldü. Olivia bana kalan tek aileydi."

Yanına çöktüm ve arkama yaslandım. Ethan'ı tanıdığımdan beri ailesi hakkında bana hiç açılmamıştı. Şimdiye kadar hep burnumu sokmuş ve karşılığında hiçbir şey almadan yolumu bulmaya çalışmışım. Ve şu andan sonuna kadar yararlandım, bana verebileceği kadarını içime çektim. "Annen bir evde kalmak için genç değil mi?"

"Hayır, beni kırk üç yaşında doğurdu. Yetmişine

merdiven dayadı." "Onu sık sık ziyaret ediyor musun?"

Ethan ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Bu çok zor. Bana bakıyor ve kim olduğuma dair hiçbir fikri yok. Sanırım Alzheimer'ın tek iyi yanı kızının ölümünün ona dokunamaması." *Lanet* olsun. "Sana sahibim, Jett. Sen benim ailemsin." Yüzünü bana dönmek için yan döndü ve başını avucunun içine aldı. "Bütün bunları sana anlatmamın nedeni Masters geri dönmüş olsa da aramızda hiçbir şeyin değişmeyecek olması. Masters'ı kabul edebilirim. Eğer hayatının geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdiğin adam oysa, onu kollarımı açarak karşılayacağım ama seninle benim aramda hiçbir şey değişmeyecek. Eğer o herifin sana bakamayacağını bir an bile bilseydim, eğer seni benim sevdiğimden daha çok sevmeseydi, çoktan gitmiş olurdu."

Boğazına bir yumru oturdu. Bakışlarını önümde kaldı, Ethan'ın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yinelenirken gözlerim gökyüzünde hareket eden bir bulutu izliyordu.

"Evet, söyledim," Ethan çimlere yaslandı, "ve senin de beni sevdiğini biliyorum, ama asla onu sevdiğin gibi değil, ve ben bununla iyiyim. Bunu kabullenmeye başladım. Bir gün benim de zamanım gelecek ve aradığım kişiyi bulduğumda aramızdaki bu şey aynı kalacak. Sen. Sensin. Benim. Ailemsin."

Ethan'ın parmakları çimenlerin arasında benimkileri buldu ve gözlerimi kapattım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Neden bunun bir veda olduğunu ya da kötü bir şey olacağını hissediyorum?"

"Sen mezun olduktan sonra ülkeyi terk edeceğim. Bir süreliğine ortadan kaybolmalıyım. Buradan, insanlardan, her şeyden bıktım. Burada olmak bana sadece kız kardeşimi hatırlatıyor ve ben bunu yapabileceğimi düşündüm. Gerçekten düşündüm." Elimi sıktı ve kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. Bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu ve bu rahatlatıcıydı. Etrafımdaki her şey değiştiğinde Ethan ve onun bana olan sadakati baki kalmıştı. "Bunu atlatmamın sebebi sensin. Yirmi yıl boyunca insanlar senden vazgeçti ya da seni terk etti ve benim ortadan kaybolmam hiçbir şey ifade etmiyor. Benimle iletişim kurmanın bir yolunu bulacaksın."

"Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Beni unutma, Ethan." "Asla."

"Serçe parmağı yemini?" Birbirine bağlı ellerimizi açarak serçe parmağımı önümüzde uzanan bulutlu maviye doğru kaldırdım.

Gökyüzü.

Ethan'ın göğsü kabardı, ciğerlerini tamamen doldurdu ve sonunda, "Evet, Jett," dedi. geldi ve serçe parmağını benimkiyle birleştirdi. "Yemin ederim."

Elbette, ilişkimiz alışılmadıktı. Asla bir kalıba sığmadı ve sığmayacaktı. Emin olduğum tek bir şey vardı. Birbirimizi kendimizi ararken bulmuştuk.

Zaman bizi terk etti ve kış havası daha da kızgınlaştığında içeri girme zamanının geldiğine karar verdik. Soğuk Ethan'ın yüzünü yakıyor, kan kırmızısı saçlarıyla uyumlu lekeler oluşuyordu. Hapishaneye doğru yürümeden önce beni ayağa kaldırdı. Ollie girişe yakın bir bankın üzerine oturmuş, sırtı bize dönük ve başı omuzlarının arasında asılı duruyordu. Omuzlarındaki kaslar

kapüşonuna doğru gerilmişti.

Yan yana dururken Ethan ağzını kulağıma doğru indirdi. "Son şansın, onun doğru kişi olduğuna emin misin?"

Gözlerim Ethan'a kaydı, onun elektrik mavisi gözleri ve kendini beğenmiş sırtışıyla karşılaştım. Karnına bir şaplak attım ve dikkatimi, ellerini ceplerine sokmuş, uzaktan bize bakan Ollie'ye verdim. İçimde tanıdık bir alev tutuştu ve bu acı soğukta beni ısıttı. Ollie'nin bakışları içimi doldurdu ve beni çağırdı, insanın iliklerine işleyen türden bir bağ. Bileğimden sarkan fotoğraf makinesiyle koşmaya başladım ve Ollie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Ayaklarım aramızdaki mesafeyi yok ediyordu; aramızdaki boşluk asla bize ait değildi.

Mesafe, şeytanlar, kader, zaman... Yeyin lan kalbinizi.

Bacaklarımı beline doladığımda Ollie beni havada yakaladı. Göğsünden bir kahkaha yükseldi ve boynumun kıvrımına düştü. Kolu beni yerimde sabitlerken diğer eli kalçamın altında durdu ve gözlerime bakmak için başını çekti. "Randevumuz için hazır mısınız?"

Başımı salladım, ayaklarım tekrar sağlam bir zemin buldu. "Neden burada bekliyordun? Bu soğukta?"

Ethan yanıma gelirken Ollie'nin kolu omzuma dolandı ve beni yanına çekti. "Ben aşağıdaydım. İkkinizi pencereden gördüm ama rahatsız etmek istemedim." Ollie elini Ethan'a uzattı. "Teşekkürler, dostum."

Ethan onu salladı ve hayatımdaki en önemli insanların senkronize olduğunu görünce kalbim ısındı. Yüzümdeki gülümseme çok kolaydı. Bir anlayış önceki tüm gerginliği ele geçirdi ve farkına vardım.

Yakında Dolor'dan zincirsiz, aşık bir şekilde, her düşüşümü kıracak bir güvenlik ağıyla çıkacağım.

Yemek ve banyo rutininden sonra Ollie'yle birlikte kapısına vardığımızda elini kapı koluna götürerek durakladı. "Bu gece bizim. Güvendesin. Kimse gelmeyecek, kimse gitmeyecek. Bu gece bizim yeni yılımız. Bu bizim ilk yılımızmış gibi davranacağız, tamam mı?"

Hiç şüphe yok ki o tek gece, ne zaman yalnız gecelerimle savaşısam bana geçmişimi hatırlatarak hâlâ benimle alay ediyordu. On yılı aşkın bir süre boyunca kendimden uzaklaştırdığım savunmasız küçük kız, sadece o lanet gece -geçen yılın Yeni Yılı- yüzünden küllerinden doğmak üzere kurtarılmış ve dinlenmeye bırakılmıştı. Geçmiş Yılbaşı'nın hayaleti. Ollie'nin bana güvence vermesine hiç ihtiyacım yoktu ama o yine de hiç düşünmeden güvence verdi. "Hadi yapalım şunu," dedim nefes vererek. Kapıyı açmadan önce dudakları şakağıma kondu.

Bir şekilde Ollie ucuz kırmızı şarap ve müzik kaptı. Herhangi bir müzik değil. Benim müziğimi. Saatlerce içtik, dans ettik, güldük, Magic 8 phone oynadık ve geceye sahip çıktık.

Gece yarısına on beş dakika vardı ve ben Stateless'ın *Bloodstream*'ine daldım. Ollie alt kattan beni içine çekerken likörün sıcaklığı akışımı ikna etti. Hipnotize olmuş, gözleri aç ve ağır, gamzeleri yanaklarını öpüyordu, joggers'ıyla şilteye karşı gömleksiz oturuyordu. Battaniyeler ve yastıklar yere serilmişti ve ben siyah sütyenim ve kalçalarım düşen eşofman altımla elimde şarap şişesiyle dönüyordum. Oda daireler çizerken havayla kurutulmuş saçlarım etrafımda sallanıyordu.

Sarhoş ve özgür bir şekilde, gözlerimi kapatıp onun bana bakışlarının hissettirdiklerini içime çektim.

Yaşıyor.

"Gel benimle dans et," diye ısrar ettim, yavaşça gözlerimi kırpıştırarak. Ollie sözsüzce ayağa kalkmadan önce elini tembelce göğsünde ve mürekkepli karnında gezdirdi. Bir kol mesafesinde, şişeyi elimden çekip aldı ve dudaklarına götürdü. Yutkunurken yumru hareket etti ve şişeyi masanın üzerine koydu. Islak dudakları parladı ve gözleri muhtaç bir şekilde büyüdü. Aradaki hoş karşılanmayan mesafeyi kapattı ve parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdirdi.

"Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum," dedi yavaşça, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken. "Kendini kaybetmeni izlemek mi yoksa bunun bir parçası olmak mı?" Yavaşça devam etti, "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, aşkım?" Başımı salladım ve Ollie başını eğdi. "Bütün gece hareketsiz kalmak için mücadele ettim. Vahşi kalbin, vahşi ruhunla birlikte atıyor ve böyle bir güzelliği çıplak ellerimle lekelemek günah olmalı. Ama yine de..." parmakları göğsümün ortasında gezindi, "Elimde değil." Gözleri elinin kabaran göğsüme yaptığı şeyden dudaklarına kaydı. "İkilemimi görüyor musun?"

Şair Ollie alkolün içinden çıkmıştı. Kelimeler zahmetsizce hareket ediyordu, tonu sabit ve yavaştı, boğucu ve canlandırıcıydı - Tanrı'nın yarattığı dudaklardan fışkıran diriltici bir zehir. Avuçlarını belime doğru kaydırmadan önce parmakları çıplak karnımın yüzeyinde gezindi. Şarkı tekrar etmeye başladığında, diğer eliyle telefonu masasının üzerine koydu ve alınlarımız birleşti ve birlikte dans ettik.

Ollie'nin gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve dudaklarını ıslattı. Alev alev yanan teninden yayılan sıcaklığa rağmen tüylerim diken diken oldu. Havai fişeklerin patlamasından bir dakika öncesine kadar dans ettikten sonra pencereye koştuk. Bakışlarım karanlığa sabitlenmiş bir şekilde bekledim, o yanımdaydı, el ele.

Çevremde bakışlarının ağırlığını hissediyordum. "Ollie'yi izle," diye cama vurdum.

"Bakıyorum."

Ve havai fişekler patladı, tüm gökyüzünü aydınlattı. Renkler birbirine karıştı - maviler, morlar, beyazlar, kırmızılar - umudun renkleri ve yeni bir yılın şekilleri. Ollie elimi sıktı ve ben de ona döndüm. "Gözlerini kapat, aşkım," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yıldızların altına."

Sonra elleri enseme ulaşmadan önce dudakları dudaklarımı kavradı. Ollie beni oraya, yıldızların altına, havai fişeklerin altına götürdü. Beni nane ve kırmızı şarapla karışık tat tomurcuklarıyla renklendirerek öptü. Açgözlülüğüm beni ele geçirmeden önce birbirimizin içine gömüldük. Kan dolaşımına girmek isteyen dilim şiş dudaklarını itti ve boğazından yumuşak bir inilti yükseldi.

Yavaş. Dramatik. İşkence gibi.

Oliver Masters'ı oluşturan üç yürek hoplatan bileşen ve onun hareket etme şekli. Sütyenimin askıları parmaklarının ucuyla omuzlarımdan yuvarlandı. Elleri ince kumaşın üzerinde yavaşça hareket ediyor, başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor, ağzı boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerliyordu.

Sarhoş ve dağınık bir halde, sutyenin geri kalanını indirirken yerimde duramıyordum. Göğüslerim soğuk havaya çarptı ve dili damarlarımda bir ısı dalgası yaratmadan önce ikisini de ellerinin arasına aldı. Pencereye yaslandım ve Ollie dizlerinin üzerine çökerken başımı arkaya attım. Arkamda ve içimde bir havai fişek gösterisi patladı. Düşmemek için parmaklarım onun asi saçlarında gezindi ve basit bir gerçek yüzünden ona dokunmam gerekiyordu.

Popomu aşağı çekti, içim serbestçe yüzüyordu ve Ollie dilini seksimde gezdirerek onun için döktüğüm ıslaklığı topladı. Kalp atışlarım klitorisime doğru düştü ve her yerimi ağzına almadan önce nazikçe dişlerinin arasına aldı. Daha fazla erişim için bacağımı omzunun üzerinden çekti ve bacaklarım titredi. Kendimi bir arada tutmaya çalışmak imkansız bir görev haline geldi.

Sarhoş olsun ya da olmasın, konu beni memnun etmek olduğunda Ollie'nin hiçbir sınırı yoktu. Avuç içleri popomu kavradı ve dudaklarına sürtünmem için beni yönlendirdi. Haykırmak istedim ama diliyle aynı anda bir dalgalanma girince göğsüm tutuldu. Ellerim saçlarında yumruk oldu. Bacaklarım tamamen ona bağlı olarak gevşedi, o doruk noktasını gittikçe yükseltirken beni bir arada tuttu. "Ollie," diye bağırarak onu uyardım. Sadece ellerini cezalandırıcı ağzının etrafında hareket ettirdi, beni tamamen içine almak için beni açık tuttu.

Ollie orgazmıma kendini kaptırdı ve ayağa kalkana kadar beni tamamen boşalttı. Şişmiş dudakları parladı ve tembel bir gülümsemeye dönüştü. "İyi misin, aşkım?"

Sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru aktı ve ellerimle yüzümü kapattım. Ollie tek bir hareketle beni kaldırdı ve bacaklarımı ona doladım. Islak seksim leğen kemiğinden aşağı kayarken, içim hâlâ sersemlemişti.

Ollie'nin ereksiyonu jogger'ına doğru gerildi. "Seninle nerede sevişmemi istersin?" dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı. "Buranın manzarası hoşuma gidiyor ama karar senin aşkım."

"İşte," diye fısıldadım ve ıslak dudaklarını öptüm, kendimi onun üzerinde tattım. Beni duvara yasladı ve eşofmanını indirdi, sert şaftı popoma çarptı ve beni görmek için geri çekildi. Yeşil ihtiyatlı gözleri içimi yaktı, dudakları seğirdi ve şaftını içimde hareket ettirmek için geri çekildim. "Seni yakaladım."

Ona bırakmasının sorun olmadığını hatırlatacak üç kelime.

Ollie kendini içime sokmadan önce avucunu cama vurdu. Nefesini bırakıp gözlerini kapattı ve kısa bir an için birbirimize bağlandık. Yüzüne dokunarak onu geri getirdim. Ardından gelen eziyet ikimizi de tatlı bir çılgınlığa sürükledi. Birbirimizi çoklu zirvelere doğru kovaladık. Dudaklar ve diller her yüzeyde hareket etti ve eller her dokunuşu tatmin etti.

Yolculuk boyunca bir yerde, telefonumun küçük hoparlöründen müzik damlarken, yastık ve battaniye yığınının içinde yerde bitirdik. Gecenin tüm saatlerinde ve güneş doğana kadar seviştik. Gecenin büyüğü akşamdan kalmalığımızın üstesinden geldi ve bir halk şarkısından akustik bir gitar, sıcak ve kaygan uzuvlarımızın etrafındaki havaya nüfuz etti.

"Tak-tak," diye fısıldadı Ollie, bir tutam saçımı parmaklarının arasında döndürerek. Üzerine uzandım ve dudaklarımda yorgun bir gülümseme belirdi. "Kim var orada?"

"Olive."

"Olive kim?" Parmağımı göğsündeki dövmenin üzerinde gezdirerek sordum.

"Olive you."

Göğsünden çekildiğimde Ollie gözlerini indirip çocuksu bir sırtıyla bana baktı.

Çıplak ve birbirimize sarılmış bir halde, yeni yılın ilk gününde dinlendirici müzik eşliğinde uykuya daldık.

Ollie.

"İlaçlarını mı atlıyorsun?"

Dizim onun incelemesi altında zıpladı. Suçlu hissettim mi? Zerre kadar değil. Ama Dr. Butala'nın gözlerinin ağırlığı, Dolor'un tüm kampüsü göğsümde oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Kendime dürüst bir adam demek isterdim... ama sadece içimde öfkelenen canavardan kurtulduğumda.

Haplar. Geçmiş. Oscar.

Siktir git, Oscar.

"Hayır," diye yalan söyledim ve bu kanlı yalan, dizime vurduğum parmaklarımın ucuna kadar içime sızdı.

Hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey oldu, Dr. Butala gözlerini kısarak ağırlığı artırdı. Zorlukla nefes alabiliyordum. Az önce söylediğim yalan tepemde kara bir bulut gibi asılı duruyordu ve iki kocaman ok başımı göstererek *"Yalancı" diye* yanıp sönüyordu. Tüm bedenim kalbimin ve ruhumun yaptıklarına meydan okuyordu ama ağzımın kendi akli vardı.

Eğer bilseydi, güç uygulardı ve bir daha asla eski halime dönemezdim. Mia ve benim buradan çıkmamıza sadece dört ay kalmıştı. O zamana kadar akıl hastanesinde kalmak planın bir parçası değildi. Onu korumak vardı.

"Uyarılman dengelendi mi?" diye sordu kayıtsızca.

Benim uyarılmam. Butala ciddi kalmaya çabalarken ben dudaklarımı birbirine bastırdım. En basitinden Mia'yı düşününce bile ereksiyonum artıyordu. O lanet hapları içerken bile kalbimin ve aletimin hemfikir olduğu tek kişi oydu. Sessizce, karanlık zamanlarda başımı fazla belaya sokmadığı için sikime teşekkür ettim. "Uyarılmam gayet iyi gidiyor."

"Güzel," klavyesinde birkaç not daha yazdı ve sonunda bana baktı. "Dr. Conway yarın dönecek. Bence okul yılı sonuna kadar haftada bir danışmanlık seanslarına devam etmek iyi bir fikir."

Avuç içim yüzümde gezindi. Bu, Mia'nın haftada sadece bir kez Scott'la yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Ona zarar gelmemesi için Scott'a güveniyor olabilirdim ama ona güvendiğim tek şey buydu. Scott ona aşıkı ve ben onun yerinde olsaydım, denemekten asla vazgeçmezdim. Size dokunduğunda bir duygudan vazgeçmek için aptal olmak gerekir ve Mia bana dokunmakla kalmadı, içime aktı. "Bu zorunlu mu?"

Butala işaret parmağını tek bir tıklamayla faresine götürdü. "Evet, Efendiler."

"O zaman sanırım başka seçeneğim yok." Ayağa kalkmadan önce sandalyenin kollarını kavradım, ona geri dönmek için can atıyordum. "Gelecek hafta, aynı saatte, tamam mı?"

Butala beni inceledi. "Evet, Oliver. Gelecek hafta."

Aptal değildi. O lanet ilacı almadığımı biliyordu. Sadece duvarın diğer tarafındaki havayı soluyana kadar konuyu uzatmamasını istiyordum.

Ortak salonda Mia'yla buluşmadan önce tuvalette işemek için durdum. Dersler henüz başlamamıştı ve huzursuzların kendilerini belaya atmalarını önlemek için filmler tekrar tekrar oynuyordu.

Birkaç kabin öteden inleme sesleri geliyordu ve kanlı bir tuvaletin yanında sevişmenin iğrençliği karşısında başımı geriye attım.

"Kahretsin, evet..." diye mızımız bir ses tısladı ve gözlerimi kapatıp elimdeki işe odaklandım - kelimenin tam anlamıyla.

"Ollie," diye şarkı söyledi kız ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin lan sen bana?" diye sordu bir adam.

Topuzumdan kurtuldum ve ne yapacağımı bilemez bir halde pantolonumun fermuarını çektim. "Oh, sadece onunla git," diye nefes aldı.

Birbirine çarpan etlerin sesi tezgahlarda yankılandı. Tekrar ve tekrar. Kız adımı haykırdı. Adam homurdandı ve ben donup kaldım.

"Ollie," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlarla. "Her şey yolunda."

"Hayır," diye sızlanıyorum dişlerimi sıkarak ve başımı sallıyorum. Bu doğru değil. Benden yapmamı istediği şey doğru değil. Yanımda duran Oscar'a bakıyorum.

"Yapacaksın, kardeşim. Onu sadece senin için aldım. Uyacaktır." Oscar'ın avucu, içinde prezervatif olan mide bulandırıcı mideme çarptı. "On dört yaşındaki aletine uymalı, değil mi? Çalıştır onu, tatlım. Lil' O'nun erkekliğe adım atma vakti geldi."

Yaşlı kız pantolonumun fermuarını açarken ve Oscar enseme sıkıca kavrarken donup kalıyorum, gözlerim önümde ama hiçbir şeye bakamıyorum.

Çok yaşlı olamaz. Oscar gençleri sever ve görünüşe göre o da benim için seçilmiş ve hazırlanmış. Platin sarısı saçlar. Buz mavisi gözler. Takma tırnaklar. Sahte kirpikler.

Tahmin etmem gerekirse, on yedi ya da on sekiz yaşında olduğunu söyleyebilirim.

Benim yaşımdaki herhangi bir erkek, bekâretini güzel yüzlü ve tertemiz vücutlu yaşlı bir kıza kaptırma fikrine balıklama atlardı. Ben değil. "Ama kendimi kurtarıyorum."

Oscar başını geriye atıyor ve tehditkâr bir kahkaha atıyor. "Ne için?"

Omuz silktim, tam olarak emin değildim. Daha önce hiç kimseye bir şey kanıtlamak zorunda kalmamıştım. Oscar'a kendimi kanıtlamak zorunda kalmamıştım ve gerçekleşmek üzere olan eylemin hafife alınmaması gerektiğini bilecek kadar çok kitap okumuştum, özellikle de bir izleyici kitlesi varken. "Doğru zaman geldiğinde, sanırım."

Oscar "Lacey" dediği kıza başıyla onay işareti yapıyor ve Lacey pantolonumu ve boxerımı indiriyor.

"O kutsanmış," diye ilan ediyor.

"Aileden geliyor," diye mırıldandı Oscar ve kıcını tokatladı. "Devam et."

Oscar arkamda duvara dayalı bir sandalyenin üzerine çöküyor, kız beni ovalarken ben de onun aletini ovuyorum. Bu yanlış ve vücudumun ona verdiği tepki yüzünden kendimden nefret etmek istiyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve Oscar'ın sinirli nefes alış veriş i kızın bana sakso çekme sesiyle karışıyor. Evet, sertleşt i m ama bir türlü sikiş me noktasına ulaşamıyorum. Prezervatifi kapıyor ve ağ rıyan aletimin üzerinde yuvarlıyor. Aletini eliyle kavrayan Oscar'a umutsuz bir yalvarış la dönüp bakıyorum. "Becer onu, seni korkak. Sen bizden biri olana kadar kimse bu odadan çıkmayacak."

Nasıl sikileceğini biliyorum. Annemin heriflerle seviş mesini ve Oscar'ın kıcına vurmasını daha önce defalarca izledim. Sadece istemiyorum. Bu şekilde de ğ il. Burada olmaz. Ş imdi olmaz. Onunla de ğ il.

Lacey bana sırtını dönüyor ve eğ iliyor. Poposu yarıldı, ne istersem teklif ediyor. Gidebilirim, kıcına tekmeyi yerim ve yarın yine buraya gelirim.

Ya da ben alabilirim.

Oscar'a son bir kez daha bakan pis herif, elini aletinin üzerine daha sert bastırıyor. "Sik onu kardeşim," diye bağı rıyor. "Ş imdi!"

"İsted i ğ in bu mu?" Yüzünü yata ğ a bastır mış ve kıcı dayak yemeye hazır Lacey'ye soruyorum. Baş ını sallıyor ve öfke içimde bir kasırğa gibi esiyor. Oscar tıpkı onun gibi birini yaratmak istiyordu. Elime tükürdüm ve onun poposunu avuçladım ve sikim karş ılık verdi. "Emin misin?"

"Evet, Ollie..." diye haykırıyor ve arkamda oturan canavara dönüş mem uzun sürmüyor.

"Evet, Ollie..." İsmim beni hafızamdan çekti. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Ben içeri iterken sallanan kapı duvara çarptı. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Kıza neden benim adı mı haykırdığını sormalıydım ama tek istedi ğ im oradan bir an önce çıkıp oksijen bulmak, Mia'yı aramaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

*"Belki de en tehlikeli
adam,
aşık bir adamdır."*

-Oliver Masters

Mia.

ETHAN odadaki konuşmaları bastırmak için televizyonun sesini açtıktan sonra yanımdaki sandalyeye çöktü. Bacaklarım sallanan masanın üzerinde tekmelendi ve elimi bir poşet Lays'in içine soktum. Floresan ampuller sönmüştü. Tek ışık, panjurlardan sızan bir parça ışık ve odanın önündeki tekerlekli arabada çalan Die Hard filmiydi.

"Noel filmi mi, Noel filmi değil mi?" Ethan elimden cips paketini kaparak sordu.

"Hey!" diye çığlık attım ama parmakları çoktan bir çip çıkarmıştı ve ben de benimkilerin uçlarını emmeye başladım. "Noel filmi... kesinlikle."

"Anlaştık." Başını salladı.

Duvardaki telefon çaldı ve Ethan ayağa fırlayıp elindeki çantayı kucağıma attı. Gözlerim onu kapının yanındaki telefona kadar takip etti. Ethan siyah üniformasına geri dönmüştü, kemeri kalçalarını sıkıca sarmış ve kızıl saçları başının üzerinde çılgınca sabitlenmişti. Cevap verdikten birkaç dakika sonra bakışlarını bana çevirdi ve yüzünü duvara dönerek hattın diğer ucundaki kişiye başıyla onay işareti yaptı.

Ethan telefonu kapattı, televizyonun arkasına geçti ve masanın üzerinden eğilerek bana fısıldadı, "Arayan Lynch'in asistanıydı. Aşağıda senin için bir telefon var."

"Kim olabilir bilmiyorum."

"Belki de baban sana Mutlu Noeller diliyordur?"

Bir kahkaha havaya fırlamak şeklinde geldi. "Birkaç hafta geç kaldı."

"Yani, gitmiyor musun?"

Başımı salladım ve başparmağımı dudaklarımın arasına aldım.

"Bir sorun olabilir, Jett. Nadiren arar. Belki de önemlidir..."

Elim ağzımdan düştü ve Ethan *az önce onunla konuşan* bakışıyla beni sıkıştırdı. İnledim ve ayağa kalkarken avuçlarımı ahşap masaya vurdum. "Peki. Benimle geliyor musun?"

"Yapamam," diyerek başparmağını arkasına götürdü ve Dolor'a olan görevini işaret etti. "Ollie çok kızacak," diye şarkı söyledim.

Ethan başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Ustalar hayatta kalacaktır."

Cansız koridorlardan aşağıya doğru yürüdüm. Savaş botlarımın mermere vururken çıkardığı ses ürkütücülüğü yansıtıyordu ve siyah kot pantolonum ve Ollie'nin siyah *"şiiirsel"* kapüşonlu tişörtüyle tamamen giyinik olmama rağmen

Bina bu cehennemini soğutmaya yetecek kadar kızgınlık yarattı.

Adımlarım hızlandı ve merdiven boşluğuna varmadan önce bir güç kapüşonumu arkadan yakaladı, beni boğdu ve geriye doğru savurdu. Tırnaklarım beni yakalayan kişinin derisine battı ama karanlık bir dolaba atılana kadar çekiştirmeyi bırakmadılar.

Kapı kapandı ve etrafımdaki tek şey karanlıktı.

Korkunun iğrenç başını kaldırması gerekirken, bulduğum tek şey öfkeydi. Tereddütle kollarımı önümdeki kapı koluna uzattım. "Çıkarın beni!" Kapıya vurarak çılgılık attım.

Sesim kısılana kadar çılgılık attım, kolum güçsüzleşene kadar yumruğumu vurdum, bacaklarım pes edene kadar tekmeledim ve sonra yere yığıldım. Gözlerimin açık ya da kapalı olmasına bakılmaksızın, hala karanlıktı. Artık bir önemi yoktu. Bu yüzden onları kapalı bıraktım ve birinin kaybolduğumu fark etmesini bekledim. Çok uzun sürmemeliydi. Yine de gözlerimi kapalı tuttum, karanlığı bir dolapta kilitli olduğum için değil, kendi kabulümle görme seçeneğine sahip olmanın tadını çıkardım. Donuyor olmama rağmen kanım kaynıyordu ve hayal gücüm çılgına dönmüştü.

Birçok kez beynim bana oyunlar oynadı ve adımın söylendiğini duydum. Ayağımla kapıya vurarak nerede olduğumu işaret ettim.

Ethan da benimle gelmeliydi.

Ollie bunu yapmadığı için çok kızardı. Ben bu dolaptan düşene kadar okulun altını üstüne getirecekti. Çok uzun sürmez ve beni bulur. Köşeye kıvrıldım, dizlerimi göğsüme bastırdım ve başımı dizlerimin arasına koydum. Sadece bir süre daha sakın kalmam gerekiyordu.

Sonra kilit tıkladı.

Yoksa hayal mi
etmiştim?

Sürünerek ilerledim ve kapı kolunun soğuk metalini hissedene kadar elimi önüme doğru uzattım. Elbette, topuz bükülerek açıldı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

İçeri ışık girdi ve gözlerim zeminde gezinirken rahatlayarak başımı eğdim. Tozlu mermerin üzerinde bir not duruyordu. Dizlerimin üzerine oturdum ve önümde tuttum. *"İşte böyle hissettiriyor."* yazıyordu.

"Mia!" Ollie'nin sesi koridorda yankılandı. Parmaklarımla arasına sıkıştırdığım notla donmuş bir halde otururken karşımda belirdi. "Ne oldu böyle?" Ollie yüzümü tararken saçlarımı geriye doğru itti. "İyi misin?"

Ollie beni yerden kaldırdı ve ben de başımı salladım. "Evet," dedim sanırım, mektubu ona uzatırken. Notu elimden aldı ve okudu. Göğsü ağır ağır kalktı ve yeşil gözleri benimkilere değdiğinde endişeli bir ifade belirdi.

O kızgındı.

Ben

korkmuştum.

Öfkeyle titriyordu. Ben

korkudan titriyordum.

"Ne yapacağız?" Sonunda boğazım şişmiş bir halde sordum.

"Bu saçmalığı aştım. Çoktan aştım. *Sikeyim*. Bu orospu çocuğunu alaşağı edeceğim." Ollie dudağını yaladı ve gözlerini benden ayırıp koridora baktı, "Scott'ın boynunu kırdıktan hemen sonra."

Ollie elimi tuttu ve beni koridordan ortak salona götürdü, adımları hiç kesilmiyordu.

Aynı anda hem haklı hem de haksızdı.

Ethan beni yalnız bırakmamalıydı ama bıraktı.

Ama Ethan'ın sorumluluğunda değildim. Kimsenin sorumluluğunda değildim.

"Ollie, bu onun suçu değil." Onu yavaşlatmaya çalışarak elini sıktım. "Dur ve beni dinle!"

Döndü ve üzerimde yükseldi, burun delikleri alevlendi. "Onun tek bir işi vardı, Mia. Bir tane."

Elimi sıkıca kavradığını fark edince hızla bıraktı ve arkasını dönüp yumruklarını iki yanında sıkarak kaçmaya başladı. Adını haykırarak peşinden koştum.

Ollie sadece *kırmızı-Ethan* kırmızısı gördü.

Kolunu arkadan çekiştirdim ama *aklı bir karış* havada olan Ollie'yi durdurmak mümkün değildi. "Unut gitsin, Ollie. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bırak gitsin!"

Ollie'nin eli kapı tokmağına gitti ve ben arkasından ittiğimde o hızla içeri girip odanın diğer tarafına geçmişti. "Herkes dışarı!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı ve terden saç çizgileri belirmişti. İnsanlar koltuklarına yapışmış, başlamak üzere olan gerçek gösteri için sabırsızlanarak öne doğru eğilmişlerdi. Ethan çoktan ayağa fırlamış, gözlerini etrafta gezdirerek etrafı incelemeye başlamıştı. "Çıkın lan dışarı!" Ollie tekrar emretti ve bu sefer insanlar dışarı fırladı.

Ollie'nin önüne geçerek yumruklarını ellerimle kapattım. "Lütfen, bunu yapma."

"Çık dışarı, Mia."

"Bana bakın! Bunun sonu iyi bitmeyecek!"

Ollie beni kucağına aldı ve ayağa kaldırmadan önce kapıdan dışarı taşıdı. "Jake, onun gözünün önünden ayrılmasına izin verme!" Ollie kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden bağırdı.

"Sakin bunu yapmaya cüret etme!" Küçük pencereden bağırdım ve yumruklarımı kapıya doğru savurdum.

Ollie'nin çukurlaşmış gözleri bana sabitlendi ve kapı kilidi tıkladı. "Gözlerini kapat, Mia." Sonra bana sırtını döndü ve Ethan'a doğru uzun adımlarla ilerledi. Ethan masanın etrafında dönerek Ollie'yle konuşmaya çalıştı ama Ollie hızla masanın etrafından dolaştı. Ollie'nin ürkütücü sesi duvarları titrettikten sonra masayı kuş tüyü bir yastıkmış gibi kaldırıp odanın öbür ucuna fırlattı. Adrenalinin duygusal ve vahşi bedenine pompalanmasıyla boynundaki damarlar şişti.

Ethan ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi ama Ollie hızla hareket ederek yumruğunu Ethan'ın kafatasına indirdi. Kulakları yırtan ses kapıyı delip geçti.

Bir çığlık attım, gözlerimin kenarından yaşlar döküldü ve ben de diğerleriyle birlikte yere düştüm. İçerideki aksiyonu görmeye çalışan insanlar bana çarpıyordu ama tek yapabildiğim sesleri bastırmak için avuçlarımı kulaklarıma bastırmak ve yoldan çekilmek için duvar boyunca ilerlemektir.

Zaman geçti ve sonunda insanlar dağıldı. Soğuk bir hava dalgası yanımdan geçti ve ona karşı titredim. Kapı açıldı ama başımı kaldırıp müzikle yüzleşemeyecek kadar korkmuştum. Ollie'nin Chuck Taylor'ları yanımda belirdi. Sonra Ethan'ın botları bir anlığına görüldü. Ethan yüzünü görmeme fırsat vermeden dönüp uzaklaşmadan önce başımı kaldırıp el sıkışan ikiliyi gördüm.

"Mia," diye bastırđı Ollie, eli omzuma indi. "Bana bak."

"Onu rahat bırak. Belli ki seninle konuşmak istemiyor," diye mırıldandı Jake ve bu kadar uzun süre etrafta dolaştığını bilmiyordum. Koridorun karşı tarafında, karşımda durduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Ollie yanımdaki duvardan aşağı kaydı. Ondan yayılan sıcaklık ve aşinalık beni rahatlattı ama bunu kabul edemeyecek kadar deliydim. "Hiçbir yere gitmiyorum Mia. Gerekirse bütün gece burada otururum," dedi Ollie bana.

Tabii ki Ollie yanıma oturdu. Artık etrafta başka kim vardı bilmiyorum. Başımı kaldırıp kontrol edemeyecek kadar inatçıydım. Birkaç öğrenci yanımdan geçti ama kimse konuşmadı.

Jake, "Bu çok eğlenceli ama ben çıkıyorum," diye mırıldandı ve ayak sesleri koridorda kayboldu.

Ollie ve ben sessizce oturduk. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ethan'ın hangi cehenneme gittiğini ya da hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, delirmiş olduğumdu.

"Seni seviyorum Mia," diye fısıldadı Ollie, bacağını benimkinin yanına çarparak. "Bu bencilceydi. Sen bencilsin."

Ollie havayı üfledi. "Bencilce, değil mi?"

"Evet," diye nefesimi kapüşonluya verdim. "Ve tehlikeli."

Zihninin ışık hızıyla yarıştığını hissettim. Her nasılsa, düşünceleri bana dokunuyor ve içimden geçiyordu. Endişesini giderme ihtiyacı parmaklarımın kolumun içinde seğirmesine neden oldu. Sebepsiz yere Ethan'ın kafasına vuruyordu. Hepsi benim hatam olan bir sebep. Tüm bunlar benim hatamdı ve sevdiğim iki insan bunun sonuçlarıyla boğuşuyordu.

"Bencilce," diye tekrarladı başını sallayarak. Bacaklarını önünde uzattı ve ellerini ceplerine soktu. "Biliyor musun, bir film izlediğimi hatırlıyorum... Lanet olası adını hatırlayamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, hayal görmüş olabilirim, ama kızın ne dediğini asla unutmayacağım ... hem bencil hem de aşık olunamayacağı gibi bir şey. İnsanlar her şeyden önce kendilerini sevmek için yaratılmışlardır, bu yüzden çıplak ellerimizle kendimize fiziksel olarak zarar veremeyiz. Asla kendi dişlerinizle derinizi kıramazsınız ya da kan akıtacak kadar yüzeyi çizemezsiniz. Ve bunu yapanlar tehlikeli, hatta deli olarak kabul edilir."

Başımı eğerek kollarımın arasına aldım ve yüzümü ona döndüm. Kırık kaşından kan sızıyordu ama bir şey söylemedim. Muhtemelen bunu hak etmişti ve Ethan'ın ne kadar kötü görüldüğünü merak ediyordum.

Ollie başparmağını dişlerinin arasına soktu ve gözlerini sıktı, kaşları kararlılıkla birbirine kenetlendi. Nefesim göğsümde sıkışırken başımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun sen?" Sonunda kafama dank etti ve kolunu itmeye çalıştım ama Ollie eğilerek diğer koluyla kendini korudu.

Başparmağını çektiğinde, kırık deriden kan pompalandı. Gözlerim yuvalarından fırlamış, bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ollie duruşunu düzeltti ve başını salladı. "En tehlikeli adam aşık olan adamdır," dedi bana bakarak, gözleri aynı anda hem vahşi hem de sakindi, "çünkü ben

Biri sizi incitmeden önce kendi etimi incitirim... ve bunu kendime yaparsam, başkasına ne yapacağımı hayal edin."

Ona baktım, hayranlık dolu yeşil gözleri bana bakıyordu. Ollie'nin kolu dizinin üzerinde asılı duruyordu, avuç içi yukarı bakıyordu ve mermerin üzerine kan damlıyordu. "Bunu bir daha asla yapma," diye öfkelen dim ve başparmağını tutup kapüşonumun koluna sardım. "Sen delisin."

Gülümsemi. "Aşığım," diye düzeltti ve başı duvara yaslandı. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

İnanılmaz bir gülümseme dudaklarıma yayıldı ve boştaki elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Evet. Sana hâlâ kızgınım."

Birlikte tekrar ayağa kalktık. Ollie elimi avucunun içine aldı ve kanayan başparmağını emdi. "Hey, Mia?"

"Öyle mi?"

"Sakin benim yaptığımı deneme. Çok acıtıyor."

"Güzel." Güldüm ve omzumu onun koluna doğru ittim.

Bakışlarım Jude'un yüzünün yan tarafında delikler açtıktan sonra şakaklarında, belirgin burnunda ve uzun saçlarında gezindi. Önceleri korkmuş küçük bir sürtük gibiydim. Ama o eskidendi.

O zamandan beri korkum öfkeye dönüşmüştü.

Ollie'nin parmakları uyluğuma gömülmüş, içimde yuvarlanan öfkeyi emmeye çalışıyordu. "Bebeğim, ye," dedi.

Ollie bana hiç öyle demedi. Çaresizdi.

Ethan'ın her zamanki yerinde Yeti lakabını taktığım hapsedilmiş bir güvenlik görevlisi duruyordu. Genelde diğer bölgelerden gelen gardiyanları pek sık görmeyiz. İsimlerini bilecek kadar uzun bir süre değil, zaten birçoğu da vermeyi reddediyor ama Yeti benden çok büyük değildi, sarı dalgalı saçları ve kristal mavisi gözleri vardı. Sakalı yoktu, orta boyluydu. Muhtemelen lisede, ya da burada her ne deniyorsa, peşinde kızlar koşturan ve ondan sonra takip edecek bir hayali olmayan türden bir adamdı. Yeti'nin baba gibi bir vücudu vardı, yine de tehlikeli bir okulda asgari ücretle çalışan bir çocuğa sahip olup olmadığından emin değildim. Yeti lakabı, yanında taşıdığı gümüş Yeti bardağından geliyordu, duvara yaslanıp sallanmasına bakılırsa muhtemelen likör katılmıştı.

Yeti mükemmel bir kurban olurdu, onun anahtar setine erişmek benim için çok kolaydı.

"Lynch'in ofisine girmem gerekiyor," diye mırıldandım, kafamda bir plan şekilleniyordu. "Düşmanımı öğrenmek için dosyalara erişmem gerekiyor." Ollie elini çekip göğsünü kaşımadan önce işaret parmağıyla başparmağını kalçama vurdu. Yorumum onu sinirlendirmişti ama bunu onunla ya da onsuz yapacaktım. "Elime bir dizi muhafız anahtarı almam gerekiyor."

Ollie'nin avuçları yüzünde geziniyor, yemekhanenin her santimetrekaresine baktıktan sonra delici zümrüt mücevherlerini bana çeviriyordu. Az önce onun gizlenme ve buradan birlikte çıkma planını tehdit etmiştim. Tek bir fikirle geleceğimizi tehdit etmiştim.

Bu benim hatam değil, Ollie. Ben sadece aynı oyunu oynuyorum.

"Her şeyi anladın, değil mi?" Ollie sordu.

Dudaklarımı sert bir çizgi haline getirdim.

"Kahretsin Mia,"-Ollie yumruğunu masaya vurarak hem Zeke'i hem de beni zıplattı- "Dört lanet ay. O zamana kadar yapacağın tek şey benimle yemek yemek, uyumak ve her gecenin tadını çıkarmak olacak." Onun için söylemesi kolaydı. Karanlık ve kapalı bir odada bir saatten fazla mahsur kalan o değildi. Öyle olsa bile, hıncını yanlış kişiden çıkarmakta gecikmedi. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Çenemi kaldırdım ve bakışlarımı tekrar Jude'a çevirdim. *İşte böyle hissettiriyor.* Nottaki kelimeler tekrar tekrar yinelendi ve bununla ne demek istediğini merak ettim.

Ollie'nin eli yüzümü kavradı ve dikkatimi ona çevirdi. "Bana söz ver... bu işi halletmeme izin vereceksin." Gözleri dua ediyordu ve çenesi sıkılmıştı. "Söyle Mia. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Yalanımın acısını hissetmek için yanağımın içini ısırdım. Gözlerinin içine bakarken boğazıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Ollie'nin dudakları alnıma kondu ve gözlerim kapandı.

Çekilmeden önce dudaklarını bir süre orada tuttu. "Bana bir daha asla yalan söyleme." Ollie sandalyesini dışarı itti ve tam bir centilmen gibi karşı koyamadan sandalyesini tekrar içeri itti. "Biraz yürümem gerek." Ve yemek kuyruğuna doğru yola koyuldu.

Ollie bu odadan ya da benim bulunduğum herhangi bir odadan çıkmazdı.

Zeke yumruğunu masaya vurarak dikkatimi Ollie'nin sırtından çekti.

Mia ve Ollie. Sonsuza dek, Zeke kararlılıkla imzaladı. Pam ve Jim değil. Ross ve Rachel değil. Romeo ve Juliet değil. Mia ve Ollie. Peşinden gidin.

Şu anda işaret dilini kullanamayacak kadar tembel olduğumdan, "Hayır, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," diye güvence verdim. "Sadece bir yanlış anlaşılma."

Sana ihtiyacı var, diye ekledi Zeke.

"O bana sahip, Zeke. Sonsuza kadar. Bana kızgın değil. Yüzsüz bir dangalağa kızgın ve bu sorunu çözmek istiyor ama nereden başlayacağını bile bilmiyor. Ollie ahlak ve yıkım arasında sıkışmış durumda. Sakinlik ve fırtına. Aşk ve nefret. Ortada sıkışıp kalmış durumda; sorgulanacağından çok emin olduğu her şey." Gözlerim soluk dövmelere ve dağınık kahverengi saçlara çarpana kadar sürüklendi. Ruhumun söz verdiği adam duvara asılmış, eliyle ensesini kavrayıp bacağını destekleyerek odanın diğer ucundan bana bakıyordu. "Ollie o güzel zihninde binlerce kayıp ruhun yükünü taşıyor ama binlerce meleğin kalbine sahip. İşte tam da bu yüzden bunu benim için yapmasına izin veremem. Yalan söyledim çünkü bilincimde en ufak bir çizik bile olmadan bu kişiyi alaşağı edebilirim. Ollie de bunu bildiği için çekip gitti."

Yirmi Altıncı Bölüm

*"Bazen tek ihtiyacımız
olan şey
bizimle karanlıkta otur."*

-Oliver Masters

Mia.

MS. CHANDLER cep telefonu yüzünün önünde oturmuş, ağzında sakız patlatıyor ve muhtemelen mesajlaştığı kişiye gülümsüyordu. Dersimi yaklaşık yirmi dakika önce bitirmiştım ve burada oturup onun yumuşak kıkırdamalarını ve sakız patlatmasını dinlemek için bir yirmi dakikam daha vardı.

"Dün gece Looney Bin'de ne olduğunu duydun mu?" Tyler fısıldadı. "Başka bir intihar daha. Söylemiştim... bulaşıcıdır. Orman yangını gibi yayılır."

Hiç mantıklı değildi. Bu bir okul yılında üç intihar demek. Pek olası değil. "Bunu nasıl duydun?"

Tyler omuz silkti. Yıl başladığından beri çok değişmişti. Görünüşe bakılırsa, üzerinden yirmi ya da daha fazla kilo düşmüştü. Genellikle aşağıya dökülen ve yüzünü gizleyen sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Dolor gömleğinin iki düğmesi kopmuş ve göğüs dekoltesi ortaya çıkmıştı. Kendinden emindi. Aferin ona, ama ne pahasına?

Pop.

Tyler inledi. "Bunu bir kez daha duyarsam, çılgılık atacağım..." Sızlanmaya devam ederken gözleri Bayan Chandler'a dikildi ve beynim matematik, istatistik ve intiharın yaşadığı bir yere gitti. İntihar matematikle ilişkilendirilmemeliydi ama ne yazık ki her şeyin sayılarla ölçüldüğü bir dünyada yaşıyorduk.

Benim dünyamda, hem Ethan hem de Ollie bundan duygusal ve fiziksel olarak etkilenmiş görünüyordu.

Ethan'ı dayaktan sonra sadece bir kez görmüştüm ve Ollie'nin yüzündeki öfkeyi serbest bıraktığını doğrulamak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Dayaktan sonra ikisi de el sıkışmış ve kendi yollarına gitmişlerdi. Ethan'ın iyileşen elmacık kemiği Pennsylvania'daki bir Temmuz günbatımı gibi görünüyordu. Dudağında bir kesik vardı ve bir hafta sonra bile gözü hala şişti. Bana kızacağını düşünmüştüm ama kızmamıştı.

Saygı duyulmak için korkulmaması gerektiğini öğrenmiştim. Ollie'den kimse korkmuyordu ama herkes ona saygı duyuyordu. *"Eğer insanlar senden korkarsa, düşmanların arasında on fit boyunda olursun. Eğer insanlar sizi severse, sadık savunucular arasında yüz metre boyunda olursunuz,"* demişti Ollie bir keresinde. Karşılığında onlara bir şey verirsiniz insanlar size saygı duyar; bir seçim, bir cevap, bir ders... Ve Ollie'nin yumruğunun Ethan'ın kafatasına saplandığı gün Ollie herkese sadakat duyduğunuz insanlara sırtınızı döndüğünüzde neler olacağına dair bir ders vermişti.

Sadece bir şaplaktı.

Ethan sınıfa girdi ve sınıfın önündeki Bayan Chandler'a yönelmeden önce gözleri benimkilere takıldı.

"Memur Scott, bu ne sürpriz," diye mırıldandı, maskara sürülmüş kirpikleriyle Ethan'ı beceriyor ve pembe dudaklarını büzüyordu. Ethan'ın bir tanrının vücuduna ve Picasso'nun portrelerinden birinin yontulmuş yüz hatlarına sahip olması kimseyi şaşırtmamıştı. Ama gecenin bir yarısı kollarına kıvrılıp dehşeti fısıldayarak uzaklaştırırken nasıl hissettiğini sadece ben biliyordum.

"Jett, gidelim," diye seslendi Ethan, Chandler'ın dirseğini masaya dayayıp gömleğinin alt kısmını göstermek için öne eğilirken kendini aptal yerine koymasına aldırmadan. Eşyalarımı toplarken kendi kendime gülümsedim ve Tyler'a el salladım.

Bir oda ötede yürüdük ve Ethan aceleyle kapıyı kapatıp bana döndü. Maskesi düştü ve çok iyi tanıdığım Ethan'a geri döndü. "Sana ihtiyacım var," dedi sessizce. "Bir gece. Bir geceye ihtiyacım var. Pek iyi değilim. Seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Bunu asla yapmamalıydım. Ama lütfen Jett. Masters'a bu gece odanda uyuyacağını söyle. Ona ne istersen söyle, ama sana söylüyorum, şu anda sana çok ihtiyacım var. Kırılmak üzereyim. Bununla başa çıkamıyorum," diye saçmalamaya devam etti Ethan.

"Tamam," diye başımı salladım ve elini tuttum. Ethan daha önce bana ihtiyacı olduğunu hiç itiraf etmemişti. Her zaman bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama bu sözleri söylediğini ilk kez duyuyordum. Onu bu kadar öfkeliendiren her neyse, onun yanında olmalıydım.

Ethan bir nefes verdi. "Masters'a ne söyleyeceksin?"

"Gerçek bu. Siz benim ailemsiniz ve ailemin şu anda bana ihtiyacı var. Ama benim için bir şey yapmana da ihtiyacım var."

"Ne?"

"Lynch'in ofisine girmem gerek." "Ne sikim için?"

"Dosyalar. Öğrenci dosyalarına bakmam gerekiyor. Ollie bilemez."

Ethan inanmayan bir kahkaha attı. "Bakalım doğru anlamış mıyım, geceleri yanımda yatma konusunda dürüst olacaksın ama Lynch'in ofisine zorla girme konusunda yalan söyleyeceksin öyle mi? Her yerine dokunduğumu ona söyledin mi? Masters senin onun olduğu kadar benim de olduğunu anlıyor mu?"

"Ollie'yle aranızdaki fark bu. Ollie'ye göre ben kimsenin malı değilim."

Ethan yanağını kaşıdı. "Öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun." İkimizin arasında bir anlık sessizlik oldu, sonra Ethan'ın nadir görülen gülümsemesi yavaşça belirdi, "O zaman anlaştık mı?"

"Bu bir anlaşma değil. Aramızda anlaşma falan yok. İhtiyacım olduğunda yanımda olacağını bilmem gerekiyor ve sana her zaman yardım edeceğimi biliyorsun," diye açıkladım.

"Tamam."

"Tamam."

Ve böylece eski halimize geri döndük. "Akşam

görüşür müyüz?" Ethan sordu, nadir görülen gülümsemesi gevşemişti.

"Evet," kollarımı beline doladım, "Akşam görüşürüz."

Çıkmadan önce alınımdan öptü ve Ollie saat gibi sınıfın dışında bekledi, ama bu kez Maddie onun önünde hararetli bir konuşma yapıyordu. Gözleri benimkileri buldu ve arkamdaki Ethan'ı fark edince sırtını dikleştirdi.

Ollie bir kolunu omzuma atarak, "Hadi canım," diye mırıldandı.

Maddie kollarını havaya kaldırdı, onun işleri bırakma şeklinden rahatsız olmuştu. "Bu kadar mı?"

Ollie dalgın bir şekilde, ben yanında olduğum halde adımlarını atmaya devam etti. "Bu da neydi şimdi?" Ona sordum.

"Siz gelmeden önceki yaz tanıdığımız bir adam kendini Looney Bin'de astı. O yazdan beri onu görmemiştim ama Maddie psikiyatri ziyareti sırasında onunla yakınlaştı. Benimle konuşmaya çalışıyordu, onun böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu." Sözleri çok rahattı. Ollie ölümden bahsederken kalbini kullanarak konuşurdu. Bu sözler benim tanıdığım Ollie'den gelmiyordu.

"Ollie," diye duraksadım, elimi göğsünün üzerinde gezdirdim, "Benimle bu konuda konuşabilirsin... Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa."

"Beni rahatsız eden tek şey, insanların intihar hakkında konuşma biçimleri ve bunun onları nasıl etkilediği. O kadar benmerkezci miyiz ki, ölümden bile kayıplarımız için bencilce ağlıyor, bir an bile ruhun hayatına son vermeye karar vermeden önce ne kadar işkence ve acı çektiğini düşünmüyoruz? Bu mide bulandırıcı.

... kişinin en çok ihtiyaç duyduğu anda kimsenin cevap vermediği sessiz yardım çılgılığı. Bu lanet olası dünyada asla bir eylem olmaz, sadece bir tepki olur. Birisi içsel acısından bahsettiği anda ilaçlara, danışmanlık hizmetlerine ve hastanelere itiliyor," Ollie başını sertçe yere vurdu, "çünkü onların kutusuna sığmıyoruz ve lanet olası zayıf ve tembeliz, öyle mi? Yalnız ve yanlış anlaşılmaya ne dersiniz!"

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını iki yanına uzattı. "Yalnızdılar ve dünya onları karanlıklarına terk etti. Ve dünya onların ardından bencilce ağlıyor çünkü kurban, herkes onu bir kum fırtınası sırasında bataklığa attığında huzur bulmaya karar verdi. Dünya mezarlarının başında durmuş, bencil... ve 'ailesi ve arkadaşları ne olacak' gibi sözler sarf ediyor... ve biz yine başa dönüyoruz, kurbanın ölümünün bizi nasıl etkilediğini düşünüyoruz."

"Kendi canına kıymanın iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır Mia," diye sakinleşti ve elimi göğsüne çekti. "Daha fazla şefkat ve anlayış gösterebilseydik, kalıpları, kutuları ve sosyal statüleri bir kenara atabilseydik, en başta buna yol açmak zorunda kalmayacağımızı söylüyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi ve kafasının içinde çarklar dönmeye başladı. "Şimdi söyle bana, Scott ne istiyordu?"

"Zaman. Bir şeyler yaşıyor ve bu gece bana ihtiyacı var."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ethan'ın kimsesi yok Ollie... benden başka. Şu anda onu bu kadar darmadağın eden şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama daha önce sadece bir intihar olayı olduğunda böyle davranıyordu. Eminim cesetleri görmek ve raporları almak birini yıkmak için yeterlidir." Anlayabilecek biri varsa o da Ollie'ydı.

Ollie yanımda başını salladı ve yürümeye başladık. "Ace, Scott. Lanet olası bir suçluluk duygusu," diye mırıldandı kimseye ve bana döndü, "Ben senin sahibin değilim, aşkım. İsteddiğini yapabilirsin. Sen

geceyi başka bir adamla geçirmek ister misin? Devam et, bu konuda kızgın değilim. Sana güveniyorum. Dönüşünü bekliyor olacak mıyım? *Kesinlikle*. Gitmeden önce seni boşaltacak mıyım? Tabii ki. Evet. Scott'a muhtaç ve içinde dölüm olmadan kaçmana izin vermeyi reddediyorum."

Gözlerim büyüdü. "Ollie!"

Öğle yemeği sırasında Lynch dahili telefondan Dolor'dan çalınan toplam dört hayat için tutulan bir başka nöbet hakkında anons yaptı: Bir yıl önce Livy, Haden, Chad ve şimdi de William.

Zeke dikkatimizi çekmek için parmağıyla masaya vurdu. *Livy'yi özledim*, diye imzaladı.

Bize ondan bahset, Ollie elimi tutup sandalyesine çökmeden önce tekrar imzaladı ve dikkatini Zeke'e verdi.

Çilek sarısı saçlar, Zeke'in elleri hareket ederken dudağı seğirdi, *Tatlı, komik, Tommy ve Livy. Büyük mavi gözler. Bana karşı nazikti ama Mia gibi hayır cevabını kabul etmedi.*

"İyi bir kıza benziyor. Unutulması zor biri," dedim kıkırdayarak.

Tommy onu seviyordu. Tommy'nin bebeği olduğunu söyledi, Zeke imzaladı. Ellerini indirdi ve hepimiz bundan sonra ne olacağını görmek için bekledik ama hiçbir şey olmadı. Zeke hikayesini burada bitirmek istiyordu. Bir rulo aldı ve ısırdı.

Ollie parmağını şıklatarak Zeke'in gözlerini tekrar kendisine çevirdi. "Livy ve bebeği senin kalbinde yaşıyorlar. Bir ruh sana bir kez dokundu mu, sonsuza dek senin bir parçan olur. Bununla teselli bul."

Zeke'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve rulo tepsisinin üzerine düştü. *Peki ya Tommy? O iyiydi. Başına gelenleri hak etmemiştii. Tommy bir hapisane hücresinde tek başına. Tommy bana karşı iyiydi. Benim kardeşimdi. Tommy benim kardeşim.*

Zeke'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve itirafı karşısında donakaldım.

"Hayır," diye başını salladı Ollie ve ellerini kaldırarak hevesle işaret edip konuşmaya başladı. "Kan mı, ruh mu?"

Zeke'in gözleri çılgına döndü ve tepsisini öfkeyle ileri itti.

Ollie dikkatini toplamak için yumruğunu masaya vurdu. "Kan mı, ruh mu, Zeke?"

Zeke'in elleri akıcı ama şiddetli bir şekilde hareket ediyordu.

Zeke'in ellerinin her hareketinde yüz ifadesi değişen Ollie'ye baktım. "Yetişemiyorum. Ne diyor bu?"

"O nasıl senin kardeşin oluyor? Bunu bana neden söylemedin?" Ollie dişlerini sıkarak konuştu.

Gözlerim tekrar Zeke'e kaydı, elleri ve yüz hatları sıcaktı, kahverengi kıvrıkcık saçları hareket ettikçe dalgalanıyordu. *"Benim için geldi. Aşık oldu. Şimdi kilit altında ve ben sonsuza dek burada sıkışıp kaldım. Ona yardım edemem. Bana ihtiyacı var ve ben ona yardım edemem. Livy'yi kurtaramadım. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu korumam gerekiyordu. Kimseye onun kardeşi olduğumu söyleme, yoksa benim peşime düşerler, dedi."*

"Lanet olsun!" Ollie alnını ovuşturdu, "Bana güvenebilirsin. Ben senin ailenim," diye ısrar etti Ollie. "Biz aileyiz. Ben de senin kardeşimim... ruhen. Buradan ayrıldığımızda Tommy'yi kurtarmak

için elimden gelen her Şeyi yapacağıma söz veriyorum. Anladın mı?"

Zeke başıyla onayladı. Zeke anlıyordu ama benim yetişmem imkânsız görünüyordu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Ollie ve ben tepeden aşağıya, nöbete doğru yürüdük. Güneş batarken gökyüzü kırmızı, sarı ve turuncuya boyanmıştı. Çemberi oluşturan kalabalık bir önceki kadar büyük değildi. İnsanlar başkalarını önemsemeye olan ilgilerini kaybetmişlerdi.

Ethan da aynı yerde duruyordu. Ellerini arkasına sakladı ve karşılıklı başımızı salladık.

Ollie arkamda duruyordu. Parmak uçlarının benimkilere dokunması bile bana onun her zaman ulaşabileceğim bir yerde olduğunu hatırlatıyordu. Çember sessizdi ama Ollie'nin duyguları içinde haykırıyor, gün batımı gibi aydınlatıyordu. Alnını başımın arkasına koyarak kendi kendine bir dua fısıldadı. Sözleri gözlerimi kapanmaya ikna etti. Sözleri etrafımızı bir balon gibi sararak bizi dış dünyadan koruyordu. Nefesimin kesilmesinin ve nabzımın titremesinin nedeni onun sözleriydi.

Ollie, Zeke için dua etti. Ruhlar için, kaybolmuşlar, kafası karışmışlar ve benciller için dua etti. Ollie sevginin galip gelmesi, sağduyunun öne çıkması ve dar görüşlülerin çizgilerini bulanıklaştırması için dua etti. Kimseye ve herkese dua etmedi, kim ya da ne olursa olsun daha yüksek bir güce inandı. Ethan için, benim için, kendisi için dua etti. Ollie'nin gözlerinin karşılaştığı herkes ve onunla tanışma fırsatı bulamayan her insan için dua etti.

Alnını benimkinden kaldırdı ve duasını başımın arkasına kondurduğu bir öpücükle mühürledi. Çemberi taradım. Bedenler gevşedi, gözyaşları dindi ve Ollie parmaklarını benimkilere geçirdi. "Gidelim, aşkım."

Yata Khanemize geri çekilirken ayaklarımız merdivenlerin son basamağına indi. "Neye inanıyorsun?" diye sordum.

"Ben pek çok şeye inanırım." Ollie gülümsedi. "Daha açık konuşman gerekecek." "Kiliseye gider miydin? Bilirsin, Dolor'dan önce?"

Merdivenleri çıkarken hızımız yavaştı, kalabalığın gerisinde kalıyorduk.

"Neden kiliseye gitmem gerekiyor ki? Bir bina insan yapımıdır. Ben Tanrı'nın eseriyim. Sonsuz ışığa en yakın olan şey bedenimizdir, lanet olası bir bina değil. İstedğim zaman ve istediğim yerde dua etme gücüne sahibim. Nerede olursam olayım Tanrı beni duyar. Kimse bunu benden alamaz. Ama bir bina? Bir bina yıkılabilir, yerle bir edilebilir ya da şehir izin verirse McDonalds'a dönüştürülebilir."

"Tanrı'ya inanıyorsun," diye başımı sallayarak sözümü bitirdim.

Ollie dudaklarını yaladı. "*A Thousand Years Apart* öyküsünü hatırlıyor musun? Hastanede sana okuduğum hikayeyi?"

"Evet. Sonsuz ışıkla ilgili bir şey."

Ollie başıyla onayladı. "Bu inandığım pek çok şeyden biri, peki ya sen aşkım? Bana Tanrı'nın seni nasıl yüzüstü bıraktığına dair bir hikâye mi anlatacaksın? Yoksa yaratıcımızın sana nasıl güç verdiğine dair bir hikâye mi anlatacaksın?"

Birdenbire utandığımı hissettim. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

Ollie ve ben merdivenlerin başına vardığımızda durdu ve benimle yüzleşti. "Eğer hiçbir şeye inanmıyorsan, o zaman uğruna yaşadığın şey de budur. Ve bir hiç uğruna yaşamak bir kayıptır, öyle

değil mi?"

"Umarım çocuklarımız da sana çeker."

Adımlarımızı geri attık. "Kaç kişi?" Ollie gülümseyerek sordu.

"Bir bakalım, bana kaç tane kruvasanla sürpriz yaptın?" "İki, ama ben üç tane istiyorum, o yüzden sana bir tane borçluyum."

Ortak tuvalette herkes şaşkınlık içinde kaybolmuş gibiydi. Jake'in genellikle şarkı söylediği, Bria'nın normalde mızızlandığı ve sohbetin genellikle arka plandaki gürültüyü doldurduğu bir yer. Bu geceki tek ses su sesi, perdenin çubuğa çarparak ileri geri sallanması ve tuvalet sifonuydu. Öğrenciler yükselen nemle aynı hızda hareket ediyordu.

Burası Ollie'yle ilk tanıştığım yerd. 'Merhaba'lar ve gülümsemeler tam da bu odada gerçekleşmişti - diğer şeylerin yanı sıra: bakışmalar, el sıkışmalar, kırık aynalar, bağlılık, kutsal anlar, tatlı aşk, Noel öpücükleri, kahkahalar ve gözyaşları. Bu banyo ilişkimizdeki her önemli anı barındırıyordu.

Ollie'nin kullandığı duş kabiniindeki küçük açıklık onun şeklini ortaya çıkarmıştı. Sırtının alt kısmı ve şirin poposu. Suyun altında döndü ve dövmele kuşları derisinin yüzeyinde uçtu. Sadece yarısı görünüyordu ve gözlerim göğsünün her yarığında, karnında ve ziyaret ettiğim yerlere giden ve hayatımın geri kalanında sahip olduğum için şanslı olduğum belirgin çizgilerde gezindi.

Bu adam benim nişanlımdı.

O beni seçti ve bunu daha önce de söylemiştim ve tekrar tekrar söyleyeceğim... Bunu asla anlayamayacağım.

Ollie başını eğdi, yeşil gözleri küçük aralıktan bana baktı ve yaklaşan parmağıyla beni işaret etti. Yanaklarım kızardı. Tezgâhtan aşağı atladım ve başımı perdeden içeri sokmadan önce ona doğru ilerledim.

"Beni mi izliyorsun, aşkım?" Ollie fısıldadı, eli onun boyunu yıkıyordu. Daha yeni duş almıştım ve her yerim ıslanmıştı.

Bakışlarım onun üzerinde dolaştı. Evet, öyleydin ve onun duş almasını, giyinmesini, uyumasını, yemek yemesini, benimle sevişmesini, her şeyi memnuniyetle izlerdim. "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordum ve yanağımın içini ısırarak tenine dokunma isteğimle savaştım.

"Gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var, bunu biliyorsun," durulanmak için bana sırtını dönerken yüzüne bir sırıtış yayıldı, "Sadece emin olmak istedim." *Şaka*. Ollie suyu kapattı ve ben ona havlusunu attım, o da havluyu saçlarına sürdü. "Scott'ın sana ihtiyacı olduğuna emin misin?"

Yarı ereksiyon halindeki penisinin kalkması ve içimin güm güm atması bütün gecemi ikinci kez sorgulamama neden oldu. "Seninle bu şekilde konuşamam," diye nefes aldım ve perdeyi kapattım. Sırtım fayansa çarparken Ollie güldü ve ben kollarımı kavuşturup dışarı çıkmasını bekledim.

Banyodan çıkıp koridora koştuk, kapalı kapılar ardında yarattığımız küçük cennetimize girene kadar güldük. Ollie çılgınca kıyafetlerimi çıkarırken ağızlar birbirine çarptı. "Mia, şaka yapmıyorum," diye mırıldandı öpücükler arasında, "Tatlı tatlı sevişiyoruz ve ben uyuyana kadar benimle kalacaksın."

Başımı salladım ve dudaklarımız bir kez daha çarpıştı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ollie'nin uykuya dalması çok uzun sürdü. Benden ayrılmayı reddediyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de bunu istemiyordum. Ama Ethan'ın bana ihtiyacı vardı.

Ollie'nin elinden kurtuldum ve karanlıkta giysilerimi buldum. Onu öpme isteğim, uyanıp gitmemem için bana yalvarma ihtimalinden daha ağır basıyordu. Uzaklaşmadan önce, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Ollie kıpırdamadı. Hiç kıpırdamazdı. Yan yatmış uyurken, Ollie'nin kolu benim bedenimin olması gereken yerde, yatağın üzerinde çapraz duruyordu.

Siyah kapüşon beni içine çekti ama sıcaktı ve Ollie'nindi. Üzerinde "*Şiirsel*" yazıyordu. Her nasılsa bir tane daha almış ve bunun artık benim olduğunu söylemişti.

Kapı arkamdan hafifçe kapandıktan sonra dikkatimi koridorda Ethan'ın beklediği yere çevirdim. "Yeterince uzun sürdü." Ethan bana doğru yürümeye başladı.

Birlikte, Lynch'in ofisine varana kadar ürkütücü kampüste sessizce yürüdük. Ethan kemerinden yüzüğü çıkardı ve anahtarları karıştırdı. "Sadece öğrenci dosyaları," diye tembihledi bana kapıyı açarken. "İşte bu kadar."

"Emredersiniz, Kaptan."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan burada olmasaydı, odadaki tek kişinin ben olmayacağıma yemin edebilirdim. Evet, hayaletlerin gerçek olduğunu düşünen bir kızdım ama onlardan hiç korkmamıştım. Bu dünyada korkulacak daha karanlık şeyler vardı, bir ruhtan çok daha kötü şeyler - size fiziksel olarak dokunabilen bir şey.

"Jett?" Ethan düşüncelerimi böldü. Gözlerim masanın arkasında elinde bir el feneriyle duran ona kaydı. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

"Tamam." Masanın etrafında yürüdüm ve önünde çömeldim. "El feneri?" Elimi uzattım.

Ethan arkamdan nefes verdi ve onu elime bıraktı. Emiciyi dişlerimin arasına aldım ve dosyaları gözden geçirdim. "Whas oos las aai?"

"Ne?" diye kıkırdadı.

El fenerini ağızımdan çıkardım. "Jude'un soyadı ne?" "Biliyorsam ne olayım."

Parmaklarım her geçen manila klasörün üzerinde gezindi. Karşılaştığım her tanıdık ismi çıkarıp arkamdaki Ethan'a uzattım. Madilyn. Brianna. Tyler. Parmağım Oliver Masters'ın üzerine dokundu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ollie'ye güveniyorum ve onun dosyasını görmek yanlış olur, diye kafamın içinde tekrar tekrar söyledim. Dudaklarımı ısırarak gözlerimi Jake'e, sonra da Jude'a diktim. "Bingo."

"Bütün bunlara neden ihtiyacın var?" Ethan ben sürünerek ayağa kalktıktan sonra sordu.

"Çünkü herkes bir şüpheli." Klasörleri ondan aldım ve Lynch'in deri masa sandalyesine uzandım. Ethan diğer sandalyeyi yanıma çekti ve çalışmaya başladık.

"Tam olarak ne arıyorum?" Ethan ona ilk dosyasını uzatırken sordu. "Sapık, bıçakçı ya da kedi parçalayıcı diye bağırان herhangi bir şey."

"Nerede olduğumuzun farkında mısınız?"

Gözlerim ona kaydı ve onun da dikkati kâğıtlar ve önümüzdeki uzun gece tarafından tüketildi.

Jake'in dosyasında çok uzun süre oyalandım, doğru yönde en ufak bir ipucu bile olmadan bir saat geçti.

Pislik babasını öğrendikten ve annemi eleştirdikten sonra aklıma gelen tek şey, buradan ayrıldığımda bir seri katile dönüşebileceğim gerçeğiydi. "Bu çok anlamsız."

"Hayır, sanırım bir şey buldum," Ethan eğildi ve el fenerini dosyanın üzerine tuttum, "Jude cinayetten içeride."

"Biliyordum," diyerek dosyayı elinden aldım ve daha yakından baktım. Gözlerim Jude'un karıştığı araba kazasının ayrıntılarını taradı. Gördüklerim karşısında ellerim titredi ve gözlerim yandı. "Sarhoşken araba kullandığı için..." elim ağzıma gitti ve gözlerimi kapattım. "Kız arkadaşını öldürdü, Ethan." Kâğıtları kucağına ittim. "Sanırım kusacağım."

"Ciddi misin?"

Kıvrıldım ve başımı bacaklarımın arasına yasladım. "Hayal edebiliyor musun?" Başımı salladım, "Kahretsin, Ollie aradı. Jude'un böyle bir şey yapamayacağını biliyordu. Onun hakkında çok yanlışmışım."

"Jett, o otuzbirci için üzülme."

"Evet, elimde değil. Kolaylıkla herhangi biri olabilirdi. Sana kaç kez zil zuma sarhoşken araba kullandığımı, bir kez bile başkasını düşünmediğimi anlatamam. Her şey olabilirdi Ethan. Çok aptaldım. Jude'un böyle davranmasına şaşmamalı. Kendini cezalandırıyor. Kahretsin, şalterini kapatmış..." Başım bacaklarımın arasında, gözyaşlarım düşmek üzereyken saçmalamaya devam ettim.

Ethan'ın eli sırtıma indi. "Dinle, seni daha iyi hissettirmek isterdim ama bunun için zamanımız yok. Kendini topla."

Derin bir nefes alarak sırtımı dikleştirdim. Jude şakacı olamazdı. "Haklısın," diye gözümü sildim, "bana bir sonraki dosyayı ver."

Ethan bir sonrakini kucağıma bıraktı, üzerinde Madilyn Wyser - Maddie olarak da bilinir - yazıyordu. Parmağımı tarifiinin üzerinde gezdirdim. Siyah saçlı mı? "Kahverengi saçlı demeliydim..." diye mırıldandım kendi kendime. "Boyunu bile yanlış yazmışlar, aptal herifler," - Ethan yanımda kıkırdadı- "Öz annesi doğumda ölmüş, babası onu evlatlık vermiş. Koruyucu aileden koruyucu aileye..." Saçmalamaya devam ettim. "Şunu dinle," diye dirsek attım Ethan'a, "Karışık sanrısız bozukluk... devamı için notlara bak," parmağım bir sonraki sayfaya geçmeden önce sayfayı çevirdi, "İşte başlıyoruz, Madilyn karışık sanrısız bozukluktan muzdarip yüksek işlevli bir birey: erotomanik, büyüklenmeci ve kıskanç... takip, takıntılı davranış, aşırı öz-değer ve güç duygusu..."

Madilyn testlerde benden daha yüksek puan aldı."

Gözlerim kâğıttan Ethan'a kaydı. "Büyük konuşmak gibi olmasın ama ben çok zekiyim. Benden daha yüksek puan alan biriyle hiç tanışmadım."

Ethan başımın tepesine masaj yaparak, "Görünüşe göre eşinle karşılaştın," dedi, "Odaklan."

"Doğru," diye başımı öne eğdim ve avuçlarımı havaya kaldırdım, "O olmalı. Bu bir şakacı yaratmak için mükemmel bir kokteyl. Ya Ollie'ye aşık ve Ollie'nin de ona aşık olduğuna inanıyorsa? Ya bu kafasında kurduğu bir hayalse ve ben de onun önündeki tek engelsem?"

Ethan dosyayı kucagında çevirerek kapattı. "Bu bir başlangıç ama herkesin bu adamda ne bulduğunu anlamıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır," dosyayı çekmeceye geri itti, "ama sonunda bir ipucumuz var."

Sonunda.

Aylar süren şakalar ve başından beri Maddie'ydi.

"İşte böyle hissettiriyor," diye fısıldadım Ethan ve ben sabahın neredeyse dördünde kanadıma doğru yürürken.

"O da ne?" Ethan koridorun ortasında durakladı.

"Beni dolaba tıktıktan sonra yazdığı notta da *böyle* yazıyordu, '*İşte böyle hissettiriyor,*' Ne demek istedi? Yalnız olmak gibi mi?"

Ethan kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Bilmiyorum Jett ama geç oldu. Dinlenmen gerek. Ollie'nin yanına dönmelisin."

"Ama sen takılmak için can atıyordun," diye belirttim. Bunca zaman Ethan bitirmem için beni acele ettirmişti ve şimdi koridorun ortasında duruyorduk ve artık çok geç olduğuna mı karar vermişti?

"Kimi kandırıyoruz? Ne bana ne de başka birine ait değilsin. Masters'ın yanında olmalısın. Ona geri dön. Sorun değil. Belki de birlikte geçirdiğimiz bu zamandan ihtiyacım olanı aldım."

"Emin misin?" Üç harfli kelimeyi duymak için yalvararak sordum. Ethan'ın yanında olmayı ne kadar sevsem de tek yapmak istediğim Ollie'nin yanına uzanıp gözlerimi kapatmak ve uykunun beni ele geçirmesine izin vermektir.

"Evet," elimi tuttu, "Birazdan görüşürüz." Elimi sıktı ve gülümsemeye zorladı.

Ethan ve ben Ollie'nin odasına girmeden önce vedalaştık. Karanlıktı ve hiç kıpırdamamıştı, hâlâ onu bıraktığım yerdeydi. Karmakarışık kahverengi saçları, yan yattığı için yukarı kalkmıştı. Kapüşonumu, botlarımı ve kot pantolonumu çıkarırken hafifçe aralanmış dudaklarına hayranlıkla baktım, büyük ihtimalle yıldızların altında bizi ya da sahil şeridinde gezinmeyi düşünerek bir rüyanın içinde kaybolmuş bir şekilde uyuyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve yatağa, onun yanına uzandım.

Başını boynuma gömdü ve nefes alıp verirken inledi. "Seni özledim," dedi gırtlığından çıkan kelimeler ve yastık dudakları kulağımda vızıldadı.

Ollie beni sıcak tenine yapıştırdı ve kısa sürede birlikte sürüklendik.

Yirmi Yedinci Bölüm

*"Benim için seni
gülümsetmem beni bencil mi
yapıyor?
kendi çıkarına mı?"*

-Oliver Masters

Ollie.

MIA'NIN KAHVERENGİ GÖZLERİ BENİMKİLERİ YAKALADIĞINDA ZAMAN DURDU AMA GÜLÜMSEMESİ SAATİ, NE YAPACAĞI BELİRSİZ KALBİMLE YARIŞMAYA İTTİ. Aramızdaki mesafe adımlarla ve almam gereken ama alamadığım nefeslerin sayısı ile hesaplanıyordu. Otuz metre boyunda ve ona layık biri olarak günlerim ayakta durmaya odaklanmakla geçmişti çünkü her an dizlerim çökebilir ve yere çakılabilirdim.

Bu. Mia'nın sahip olduğu şey. Zamanı kontrol ettiği, mesafeyi belirlediği ve bana tamamen sahip olduğu her an ölçülüyordu. Ve tüm bunların güzelliği? Hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de vardı, dudaklarıyla beni acılarımdan kurtardığı için.

Ömür boyu gidiciyim.

"Sen ne düşünüyorsun?" Mia edebi bir gülü havaya kaldırdı ve sapını iki parmağının arasında gururlu bir gülümsemeyle yanağına doğru yuvarladı. Gözlerindeki pırıltı o kadar parlaktı ki, doğrudan onun ışığına bakmak neredeyse çok acı vericiydi.

Yutkundum ve boğazımı temizledim. "Mükemmel."

Mia yemekhanede Zeke'in yanındaki sandalyeden sıçradı, masanın etrafında rahatça dolaştı ve kucağıma kıvrıldı. Parmaklarım anında gömleğinin altında, belindeki çıplak ve sıcak tene uzandı. "İki ay daha," diye fısıldadı.

İki ay daha.

Elim kalçasında gezindi. Alnımı omzuna koydum ve ayrıldıktan sonra da içimde akmaya devam etmesi için o lanet anı içime çektim.

Zeke masaya vurdu. Başımı ondan ayırmadan onu görebilmek için başımı eğdim.

Mia ve Ollie'yi sonsuza dek imzaladı.

"Evermore," diye onayladım. Başımı kaldırdığımda onun nefes kesici gülümsemesini yakaladım ve bakışlarımı yaşlı ruha çevirip önündeki bağlantıyı takdir etmeden önce kalçasını sıktım. İçindeki çocuk da ona karşılık verdi. Bana on beş yaşındaki halimi hatırlatıyordu; umut ve inançla büyüyen çaresiz bir romantik. *The Office*, *Friends* ve hatta *Romeo ve Juliet*, Zeke günlerini onu çevreleyen aşkla ölçüyordu. Gelişmelerinin ve her sabah uyanma isteğinin nedeni.

"Randevuma gitmem gerekiyor," diye iç geçirdi Mia ve gözleri saatten bana kaydı.

Onu almak için dönmeme tam bir saat vardı. Onu bir koruma gibi takip etmenin gerekli

olmamasını isterdim ama öyleydi. En azından şakacıyı bulana kadar ve ondan sonra bile muhtemelen onu takip ediyordum.

Bir saatim Travis'le telefon görüşmesi yapmak, telefonun yanında beni bekleyen yeni sakız paketini almak ve kütüphaneden bir kitap almakla geçti. Travis benden daha fazlasını istediklerini söyledi. Şu anda verecek hiçbir şeyim yoktu. Stres üst üste yığılmıştı. Mia'yı güvende tutmak, dış dünyayı ve yayıncıyı mutlu etmek ve içimdeki şeytanlarla savaşmak arasında her an kırılmak yeni gerçekliğim haline gelmişti. Kanatları elinden alınmış bir aziz gibiydim; ölümlülüğüm ruhuma karşı sürekli bir savaş halindeydi. İçimdeki gümbürtü kükrüyordu ve ondan uzakta geçirdiğim her saniye cehennem kadar korkutucuydu. O benim evimdi.

Kırk dakika.

Ağrıyan çenemi yatıştırmak için ağzıma yeni bir çubuk attım.

Yurda dönmeye karar vermek en iyi seçenektir. Kalabalığın içinde olmak aklımı başımdan alıyordu. Özellikle de bu kalabalık. Duygularını, gerginliklerini, endişelerini, hepsini hissediyordum. Vücudum hepsini içine çekiyordu ve eğer beni koruyacak, zapt edecek bir Mia yoksa, öfkeleri yavaş yavaş huzurumu tüketiyordu.

Siktir, bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Ona geçmişimle ilgili ayrıntıları anlatmamış olmamın tek nedeni, kafasının çok meşgul olmasıydı. Ona anlatmalıyım. Konuşabileceğim tek kişi oydu. Beni anlayan ve sinirlerimi nasıl yatıştıracağını bilen tek kişiydi. Ama yine de tabağı engellerle doluydu.

Mia Oscar'ı ve annemi biliyordu. Nasıl bir hayat yaşadığımı biliyordu ve Oscar'ın bana yaptırdığı şeylerin ayrıntılarını açıkladığımda Mia'nın beni affedeceğinden emindim.

Tenimi kardeşlik dövmesiyle lekelemiştim. Ne kadar örtbas etmeye ya da saklamaya çalışsam da hep oradaydı. Kolumu koparıp kurtlara atabilseydim, atardım. Makasla kapatılmış kardeşlik dövmesi sürekli bir hatırlatıcıydı; Oscar her zaman benim bir parçam olacaktı. Mia ne kadar uzun süre ya da sıklıkta içimde yüzerse yüzsün, damarlarımda akarsa aksın, Oscar ve ben aynı lekeli kanı paylaşıyorduk.

Sadece yarım saniye kadar dalmıştım ve gözlerimi açtığımda Bria yatağımın yanında durmuş bana bakıyordu. Hâlâ rüya mı görüyordum?

Doğrulup burnumun kenarını sıktım ve gözlerimi yavaşça kırpıştırarak hayata döndüm. Kuzguni siyah saçları ve porselen teniyle orada duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sesim kısık ve halsiz bir şekilde sordum. Yumruğumu göğsüme bastırdım ve boğazımı temizledim. "Bria," diye tekrar denedim ve başımı sallayarak uyandım, "Burada olamazsın." Bria bana sadece gülümsedi ve soluk göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve siyah, ince, esnek bir pantolonla orada durdu. Ayağında ayakkabı yoktu ve gözleri kaymıştı. "Sen iyi misin?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi sonunda ve yanımdaki yatağa uzandı. "Jude benden ayrıldı. Benim yerime Tyler'ı seçti... Mia nerede? Mia'yla konuşmaya geldim." Mia'nın genellikle başını yasladığı yatağa yaslandı.

Duvarın arkasına doğru ilerledim ve dizlerimi yukarı çektim. "Mia Conway'le birlikte," bakışlarımı saate çevirdim, "Otuz dakika içinde dönecek."

Bria'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ellerini yüzüne götürdü. Bria'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim, özellikle de bir erkek için. "Her şey yoluna girecek," diyerek omzunu tuttum, "O zaten otuzbircinin teki."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ayağa kalktı ve kolunu gözlerine sildi.

Açıkçası, hayır. Jude'un bir otuzbirci olduğunu düşünmüyordum ama yine de başımı salladım. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve onu daha iyi hissettirecek her şeyi söyleyip gidecektim.

Jude kız arkadaşının ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa hayatının aşkının ölümünden acı çekti. Yaptıkları yanlıştı ama onları anlıyordum.

Bria yanıma kıvrıldı ve ben de kolumu ona doladım.

"Seninle takılmayı özledim." Bria'nın sözleri kapüşonum tarafından boğuldu. "Seni artık hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum. Hiç takılmıyoruz. Eskiden çok yakındık. Eskiden dünyayı umursamayan bir baş belasıydın. Bu yönünü özledim."

"O ben değildim." Karanlığın kontrolü ele geçirmesine izin veren, ilaçların etkisindeki bir pislikti. Bria bacağını kucağıma doğru salladı ve kollarını bana doladı, gözyaşları göğsüme akıyordu. Şaşkın ve donmuş bir halde oturuyordum. "Hadi ama," diyerek onu yukarı çekmeye çalıştım ama o bana sıkıca sarıldı, "Biraz yürüyelim, olur mu? Mia'yı almak için benimle yürüyebilirsin."

Bria başını iki yana salladı. "Sadece sarılmaya ihtiyacım var Ollie," diye bağırdı. "En iyi sarılmaları sen yaparsın."

Başım dönüyordu ve tek düşünebildiğim Mia ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı. Ellerimi iki yanımda tutarak tavana baktım, çığlıklarının dağılmasını bekledim, sonra Bria kalçalarını bana doğru yuvarladı.

Topuzum spor ayakkabılarımın içinde sarsılarak beni uyardı.

Onu üzerimden atmak istedim ama felç her kasımı ve uzvumu sardı.

"Oh, Ollie," diye tekrar bağırdı Bria, kemikli kalçası bana sürtünüyordu ve ismimin sesi beynime bir yumruk gibi çarptı.

Banyoya. Adımı haykıran Bria'ydı.

Kalçasını bir kez daha salladı ve pantolonunun ince kumaşından sızan ıslaklığını görmek için aramıza baktım. Üzerinde külot yoktu. Lacey'yle ilk kez birlikte olduğum anın anısı içimi parçaladı, Bria'nın dudaklarından dökülen her adımla birlikte içimdeki kafeslenmiş canavarı dışarı çıkardı.

"Dur," diye uyardım dişlerimi sıkarak. "Lanet olası dur."

Bir kez daha sürtünmesi yetti ve onu yataktan ittim. Sırtı yere çarptı ve başını kaldırıp şok olmuş ve kafası karışmış bir halde bana baktı. "Bu da neydi böyle?" Bria başının arkasına masaj yaptı.

"Seni uyarmıştım. Sakın bana yaklaşma."

"Bu Mia'yla mı ilgili?"

Kaşlarım havaya kalktı ve ayaklarımın üzerinde zıplayarak onun mahvettiği eşofmanlardan kurtuldum. "İmkânsızsın," diyerek yeni bir pantolon aldım ve bacaklarımı içine soktum, "Yine

benden faydalanmaya çalıştın. Mia bu sefer kıcını benden koparmak için burada değil ama kıcına hayır diyecek kadar iradem var." Başımı salladım, geçen yıl aptalca çok içtikten sonra Bria'nın neredeyse benimle birlikte olduğu zamanı hatırladım.

"*Yine* ne demek istiyorsun? Sence böyle mi oldu? Senden faydalanmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Bria güldü ve odanın içinde etrafına bakındı. "Hatırlıyorsun, değil mi? Isaac, Alicia ve Maddie gittikten sonraki uzun gecelerde sadece sen ve ben vardık. Sevişmiştik Ollie. Beni sertçe sikmiştin. Daha önce bana hiç hayır dememiştin. O gece Mia'yla olanlar sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

Yüzümdeki tüm renk uçup gitmişti. "Sen ve ben," parmağımı aramızda ileri geri hareket ettirdim, "Biz hiç sevişmedik."

Bria güldü ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay canına. Tebrikler Ollie," diye ellerini çırpı. Bria, "Dolor'daki en berbat insan sensin..." Ben şaşkınlık içinde durup ona soktuğumu hatırlamaya çalışırken kelimeleri birbirine karıştı. "Merak etme, ereksiyon problemin ne olursa olsun seni olduğun gibi kabul ediyorum. Ama bunu düzeltebiliriz."

Kirlenmiş joggers'ımı avucumun içinde tutarak bir adım geri çekildim ve aramıza mesafe koydum. "Sorun hiçbir zaman aletim olmadı," elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ona baktım, "Geri döndüğümde seni dışarıda istiyorum."

Conway'e giderken yol boyunca Mia gelmeden önceki yazı dair tüm anılarımı gözden geçirdim. Olmuş ya da olmamış, Mia'dan önceki zamanlardı. Eğer olduysa, Mia'nın umurunda olmazdı. Bu onu rahatsız etmezdi. Daha kötülerini de atlatmıştık.

Ama onu becermemin imkanı

yoktu. Var mıydı?

Öyle mi yaptım?

Bria aklıma girdi ve o lanet olası yazı bir araya getiremedim - artık kendimi duyamıyordum. Zamanın yarısını haplarla kafayı bulmuş, diğer yarısını da hapiste geçirmiştım. Adımlarım hızlandı ve ter saç çizgimden aşağı yuvarlandı. Gözlerim yanından geçtiğim her saate kaydı.

Zaman, ruhumdan onunkine kaç adım kaldığıyla, o dudaklarını ayırmadan önce söylemem gereken sözcüklerin sayısı ve bunu izleyen sessizlikte geçen saniyelerle ölçülürdü. Çok uzaktaydı.

Beş dakika.

Köşeyi döndüm ve onunla çarpıştım.

"Ollie," diye nefes aldı Mia ve benden uzaklaştı. Hipnotize edici gözleri benimkileri inceledi ve elleri kapüşonumu kavrarken yüz hatlarımda gezindi.

Oksijen boğazımdan aşağı aktı ve temiz hava ciğerlerimi doldurdu. Nefes alabiliyordum. "Sanırım Bria'yı becerdim," diye geveledim aramızdaki gereksiz boşluğa.

Mia'nın kaşları kalktı ve tuttuğumda kasları seğirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben uyurken odama geldi, tuvaletime atladı, eşofmanlarıma pisliğini bulaştırdı..." Başımı salladım, "Eskiden seviştığimizi söyledi." Mia'nın gözleri büyüdü, ağzından doğru dürüst bir şey çıkmıyordu. "Sanırım Conway'e ihtiyacım var." Elini tuttum ve doktorun kapısına doğru ilerledim.

"Oha," Mia kolumu çekerek, gözlerim tekrar ona dönene kadar beni geriye doğru çekti. "Yavaşlaman gerek," eli göğsüme indi ve gözlerim hızla kırıştı, "Hadi gidip konuşalım."

"Kahretsin, Mia. Görmüyor musun?

Deliriyorum!" Beş.

Dört.

Üç...

Parmakları kapüşonumun altına daldı ve sıcak avuç içi göğsümü kapladı ve vücudumun geri kalanına yayıldı. Nikotinin etkisiyle kaslarım anında gevşedi. Ona verdiğim tepki gerçekten inanılmazdı. Gözlerim kapalı, başım geriye düştü ve onun ince dokunuşuna karşı düzenli bir nefes verdim.

"Seninleyim," dedi fısıltının bir kademe üzerinde ve onun bir büyücü olduğuna yemin edebilirdim çünkü bu sihirden başka bir şey değildi. Saf lanet bir sihir. Üzerimdeki ağırlık kalktı ve kalbim parmaklarındaki ince nabzın atışıyla eşleşirken başımı geri çekip ona baktım.

"Mia," dedim toparlanmış bir nefesle. "Konuşmamız gerek. Her şeyi daha fazla içimde tutamam. Her an patlayabilirim."

Bria'nın odamızı zehirlemesi uzun sürmemişti. Çöp kokusu. Düşünceler. Beynimin içinden beton duvarlara doğru yankılanan çığlıklar. Yatağı soydum, çarşafları topladım ve kapının dışına attım.

"Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?" Mia kollarını kavuşturarak sordu. Bakışlarındaki sıcaklık her hareketimi takip ediyordu.

Evet, aşk. "Onu hâlâ tenimde hissediyorum. Her şeyi hissediyorum." Ona döndüm, "Sen. Her yerde sen vardın. Şimdi de o." Önümdeki göreve yeniden odaklanarak Bria'nın başını koyduğu yastığı elime aldım, "Bundan nefret ediyorum Mia. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

Kapının kapanma sesini duyunca Mia'nın gittiğini görmek için başımı arkaya çevirdim.

Kapıyı açtım ve ona yetişmek için koridorda koşmaya başladım. "Nereye gidiyorsun?"

Yüzünü bana döndü. Kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve yumuşak dudaklarına bir gülümseme yayılıyordu. "Zaten biraz bahar temizliğine ihtiyacımız var. Haydi," diye arkasını döndü. "Şanslısın ki temizlik malzemelerinin nerede olduğunu biliyorum."

Bir saat çamaşır suyunda ve geçmişimin kirli itiraflarında boğulmakla geçti. Mia'ya dolapta geçirdiğim zamanı, gördüğüm şeyleri, bekâretimi kaybettiğimi, Oscar'ı, her şeyi anlattım. Ben Bria'yla olanları anlatmaya devam edene kadar öfkesini yerlerden çıkardı.

Oscar beni ona dönüştürmüştü ve yıllarca kadınlara sığır gibi davrandım. "Sen de en az onlar kadar kurbansın," diye hatırlattı bana omzuna attığı havluyula.

Bir saat daha geçti ve ağır kokuyu dışarı atmak için kapıyı araladık, geçmişimin endişeleri de onunla birlikte salona yayıldı. Derin sohbetimiz hafifledi ve ikimizin de yüzünde gülümsemeler belirdi. Şakalaştık, ben onu gıdıkladım, o havlusunu kıçımında bir kırbaç gibi kullandı ve Mia masamı temizlerken, her çekmeceyi ve yazdığım kâğıt parçalarını karıştırırken kıkırdamaları hiç kesilmedi. Yatağın üzerine yeni bir çarşaf çekerken kendi kendine hafifçe güldü. "Kafan iyi," dedim gülerek ve başımı salladım.

"Hayatta," diye düzeltti, bir elinde sprey şişesi, diğerinde defterimle beni göstererek. Birkaç kişi odamızın önünden geçerken yavaşladı ve ne yaptığımızı görmek için gizlice baktı. "Bu bir masa çekmecesinde duramayacak kadar iyi," dedi notlarımı karıştırırken. "Hem de çok iyi." Gözlerini bana dikti ve ben de geniş bir sırıtışla yatağın üzerine oturdum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bir şey yaptım." *Belirsiz*. Büyük bir şey yaptım ama hepsini bizim için yaptım. Çalışmalarımı yayınladım. Bize bir ev aldım. Onun bana sürekli sıradan olmadığımı hatırlatması sayesinde kendimden bir şeyler bulmuştum. Ben biriydim. Onun birisiydim. Onunla geçirdiğim her an kanatlarımın bir tüyünü daha dikti ve Dolor'dan ayrıldığımızda birlikte uçacaktık.

"Eski kız arkadaşının kokusunu nişanlığımın her yerine sürmesinden başka bir şey mi?"

Benden nişanlısı olarak bahsettiğini duymak gülümsememe, kalbime ve topuzuma dokundu. O daha iyi biliyordu. "Eski" ve "kız arkadaş" asla Bria'nın ismiyle bağlantılı kelimeler değildi. "Nişanlın mı?" Alaycı bir şekilde sordum, ikimiz de olduğum her şeyin, avucunun içinde şiirlerimle masa sandalyesinden bana bakan kıza ait olduğunu çok iyi biliyorduk, ama bana nişanlım demesi beni nefessiz bir karmaşa birikintisine gönderdi.

"Nişanlım," diye tekrarladı kesin bir ifadeyle. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce sprey şişesini ve günlüğümü elinden bıraktı. Dirseklerimin üzerine yaslandım ve gözlerim onun her açısında gezindi, bir sonraki adımlarının onu nereye götüreceğini görmek için bir şeytan gibi seğirdim.

O benim üstümde, ben onun üstünde ya da birbirimize yapışmış olduğumuz sürece, içimde yüzen bu çılgınlıktan kurtulmuş olacaktım.

Mia dizlerimin arasında durdu. Başımı gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırırken parmağını çenemin altına dayadı ve kalbim boğazıma fırladı. "Kıskançlık kısmını geçtim. Şimdi mi? Sadece kızgınlığım," diye fısıldadı Mia.

"Bu konuda ne yapacaksın, aşkım?" O kadar yakındık ki, tüm duyularım Mia'yla dolmuş, çamaşır suyunu ve saatler önce olan olayı bastırmıştı. Mia her yanımdaydı, yine içimde dans ediyor, her sinirimi gıdıklıyor, her organımı pompalıyordu. Aletim beklentiyle gerildi.

Elini bıraktı ve kalbim durdu. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı kapatırken gözlerim onun küçük, sevimli kıkına takıldı ve onun için yapılmış kapüşonlu tişörtü çıkarırken nefesim daraldı. Mia'nın gülümsemesi odayı aydınlatıyor, Dolor'un donukluğunu renklendiriyordu.

Minik parmakları pantolonumun üzerine indi, aşağı kaydırды ve ben de ona erişim izni vermek için popomu kaldırdım. Bir rüzgâr esintisi gerilmiş aletime çarptı ve onun sıcaklığını hissetmek için yalvardı. Yine de, beklenti her nefesimi kontrol ederken sessiz kaldım.

"Kahretsin Mia," diye inledim boğazımdan, ellerini pelvik kaslarımın üzerine bastırırken. Ön döl özür dilemeden döküldü ve Mia alt dudağını ucumun üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, bu utanç verici derecede hızlı olacak."

"Konuş benimle Ollie," diye mırıldandı Mia, ıslak dudaklarını etrafıma sarıp beni yavaşça götürmeden önce.

Ona İngilizce sözlükte iki yüz binden fazla kelime olduğunu söylemek istedim. *İki yüz bin.* Kolayca, günlüğümde her gün onu düşünerek kelimeleri bir araya getirdim, ama tek bir kelime bile onun dilinden yuvarlanan ismimin tek bir söyleyişine ve beni nasıl yuttuğuna yaklaşamadı.

"Ollie," diye tekrar fısıldadı ve bir anda varlığını ele geçirip üzerimde hüküm sürdü.

"Ben ... ben ... yapamam," dedim nefes nefese, dili altımdaki hassas deriyi okşarken. Benimle ilgilenme şeklini izlemek istesem de başım geriye düştü ve gözlerimi kapattım. Ucum boğazının arkasına çarptı ve bir anda kan tek bir yere hücum etti. Kaslarım gerildi, damarlarım patladı ve yarım saniye içinde acele bir karar verdim.

Ellerim kot pantolonunu yumrukladı ve külotunu yana çekmeden önce yırtıp çıkardım. Kalçalarının arkasından tuttum, ağırlıksız bedenini kaldırdım ve içine girdim. Mia'nın sıcak, sıkı teni beni tüketti ve titreyen ellerim saçlarına dolanırken her bir onsunu içine boşaltarak nabzımı attım.

"Özür dilerim," diye nefes aldım sonunda, dalgalar onun ve benim kumsalımıza çarpıp eridiğinde.

Mia'nın ıslak dudakları çene çizgimi sıyırdı ve aletim onun içinde sarsıldı.

Kız arkadaşım hafifçe güldü ve gamzemi öptü. "Sanki kötü bir şeymiş gibi özür diliyorsun."

"Dudaklarının bana yaptığı şeyler," başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, "inan bana yeterli, ama hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - bu şekilde bağlandığımızda hissettiklerimle kıyaslanamaz." Mia'nın dudakları aralandı ve başparmağım sırlıklam olmuş pamuklu külotunun altındaki küçük çıkıntısının üzerine düşerken ağzına daldım. Cennet gibi ezgisi buranın cehennemini silip süpürmüştü ve artık yaşayabileceğimden emindim.

hiçbir şeye ihtiyaç duymadan sonsuza dek onun içindeki kapıların içinde.

Mia haykırdı ve ben her ifadeyi yuttum. O

titredi, ben onu sabitledim.

Kollarımın arasında parçalandı ve ben tüm parçalarını bir arada tuttum.

Tamamen soyunmuş, silahsız ve açıkta, birliğimiz güzel bir şeydi ve bunu tanımlayacak tek bir kelime vardı.

Şiirsel.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*"Belki de meleklerin gerçek olduğunu, insan suretinde ve zarafet
renginde olduğunu herkese hatırlatmak için buradaydınız.*

*Ve kısa bir süre için hepimiz aynı
şarkıyı söyledik."*

-Oliver Masters

Mia.

29 ŞUBAT'TI.

Artık gün ve yine de bir Cumartesi.

Yılın en soğuk günü olmasına rağmen güneş doğmaya devam ediyor, pencereden içeri süzülüyor ve yüzümü zorlukla ısıtıyordu. Işık göz kapaklarımın arkasında beliriyor, kirpiklerimin ayrılmasını istiyordu ama her şeyi içine çekmek için onları bir süre daha kapalı tutmanın sorun olmadığını öğrenmiştim.

"Bunu hissediyor musun?" Ollie saçlarıma doğru sordu. Sıcak eller kolumda ve yan tarafımda gezinirken soğuğu örtmeye çalışıyordu.

"mmhmm," diye mırıldandım, tamamen başka bir şeyden bahsediyordum.

"Güneş doğdu, aşkım. Yeni bir güne uyanmak için bütün gece uyudun. Hak etmediğimiz bir güne." Dudakları omzuma değdi, "Bununla ne yapacaksın?"

Kollarında döndüm, gözlerim güneşe karşı itaatsizdi ama onun sesine boyun eğdim. Ollie gözleri hâlâ kapalıyken bacaklarını benimkilerle birleştirdi. Her şeyi bilen sırtışının yanında gamzesi derinleşti. Beyninin içine girmek ve bizim için hayal ettiği yerde yuvarlanmak istiyordum. Ondan uzaklaşarak fotoğraf makinemi almak için kolumu yatağın altına uzattım. Aramıza bir soğuk hava akımı girdi ve ben de bir fotoğraf çektim; onun özünü, renkli herhangi bir şeyin tasvir edebileceğinden daha fazla duygu barındıran siyah beyaz bir polaroidde yakaladım. Güzelliğin her tonuna sahipti.

29 Şubat'tı. Artık gün.

Ollie, Zeke ve ben kahvaltı sırasında masamızın etrafında oturduk.

Zeke'in saçları her zamankinden daha kıvrırcık, daha kabarıktı. Kahverengi gözleri masanın diğer ucundan parlıyordu. Zeke'in gülümsemesinde yakalanan nadir ve aziz anlar en karanlık geceyi bile aydınlatabilirdi. Ollie de ona sırtarak karşılık verdi, ağzındaki kahvaltılıkları çiğneyerek ona göz kırptı. Üçümüzün üzerine huzur çöktü.

İki buçuk ay daha ve sonunda hepimiz özgür kalacağız.

Ollie, Tommy'nin başaramadığını başaracak ve Zeke'i buradan kurtaracaktı.

Seni çalarken dinlemek istiyorum, Zeke bana imzaladı.

"Senin için çalacağım," diye gülümsedim.

Zeke ilk geldiğimden beri çok yol kat etmişti. Aklımdan geçen her düşünceyi -çoğunlukla Ollie ve beni nasıl kızdırmayı başardığı hakkında- ağızımdan kaçırdığımda masanın öbür ucundan bana sadece baktığı zamanları hatırlıyordum ama bunun tek nedeni havai fişeklerin ve senfonilerin çarpışmasını kavrayamamış olmamdı

Ollie ne zaman yakınımda olsa içime işliyordu. Zeke yolculuğumuzun her adımının bir parçası olmuş, iki parçamızı bir arada tutan sessiz kaya haline gelmişti.

Zeke için kendi aşk hikayesini yazma zamanı gelmişti.

Ollie masaya doğru eğildi ve çatalını bırakıp Zeke'le sözsüz bir sohbe dalmadan önce bir ısırık daha aldı. Ethan ellerini kemerine sıkıca kenetlemiş, duvara yaslandığı yerde tetikte bekliyordu. Yüzü ifadesizdi ama haftalar önceki kavgadan sonra tamamen iyileşmişti. Maddie'nin durumunu öğrendiğimizden beri Ethan gözünü ondan ayırmıyor, her hareketini izliyordu.

Tesadüfe bakın ki, şakacıyla ilgili başka bir şey olmadı.

Bakışlarım şimdi Liam, Tyler, Jude ve Bria ile farklı bir masada oturan Jake'e kaydı. Liam ve Jake kendi baloncuklarının içinde küçük bir sohbe dalmışlardı ve Jake'in ince dudaklarında genişleyen gülümseme kalbimi titretti. Tyler ve Bria benim duyamayacağım kadar uzakta bir konuda şakalaşırken Jude'un eli masanın altında Tyler'ın elini sıkıca kavramıştı.

Bria'nın bana attığı bakış çok küçüktü ve eğer Ollie bana odamızda ikisi arasında neler olduğunu anlatmasaydı, bunu kaçırmış olacaktım.

Ollie'ye yaptığı avans konusunda onunla yüzleşip yüzleşmeme konusunda gidip geliyordum. *İnan bana*; onu cezalandırmak istiyordum. Tek ihtiyacım olan onunla iki dakika yalnız kalmaktı.

Sonra gözlerim Maddie'ye takıldı. O ve Gwen yemekhanenin ortasında, benim masamla Bria'nınki arasında tek başlarına oturmuş sessizce yemek yiyorlardı. Maddie bir ısırık almadan önce perçemlerini gözlerinden silkeledi, Gwen ellerini havada hareketli bir şekilde sallarken başını salladı. Maddie'nin gözleri önündeki tepsiye sabitlenmişti, eminim kızı süzüyordu.

Ollie, Ethan ve benim Maddie hakkında ne kadar kirli çamaşırlar ortaya çıkardığımızı bilmiyordu.

Bu noktada, arkadaşlarımın -Jake'in, Bria'nın ve Tyler'ın- mahremiyetini ihlal ettiğim için duyduğum utanç dışında, bunu ondan daha fazla saklamak için bir nedenim yoktu. Yine de çaresizdim.

Ve çaresizlik kötü kararlar aldırdı. 29

Şubat'tı.

Artık gün.

Piyanonun tuşları Ollie'nin şu anki favorisi *Firestone*'un notalarıyla dans ederken parmaklarıma buz gibi geldi.

Pencerenin yanındaki siyah sandalyede Ollie'yle birlikte kıpırdamadan otururken Zeke'in gözlerinde huşu vardı. Ollie'nin parmakları güneşin altında günlüğünün sayfalarında akıcı bir şekilde geziniyor, bakışlarımız aramızda gidip geliyordu. Grup terapi odasının kapısı açıldığında soğuk havayı burnumdan soludum ve nane gibi boğazımı ve ciğerlerimi kapladığını hissettim.

Bria orada durmuş, gözlerinde öfkeli bir ateşle odayı inceliyordu.

Parmaklarım tuşların üzerinde dondu kaldı. Gözlerim pencerenin yanındaki Ollie ve Zeke'e gidip geliyordu.

Ollie irkildi ve içime bir panik yayıldı.

"Çalmaya devam et *aşkı*m. Kulağa çok güzel geliyor," diye hırladı Bria ve kapıyı arkasından kapattı. Kilidin tıkırtısı duyuldu ve bize doğru döndü. "Hey, Ollie," diye sıırttı Bria, ama adımları bize doğru yaklaştı.

Ben. Ollie ayağa kalktı, Zeke'in gözleri büyüdü ve ben de gözlerimi ona doğru çevirdim. "Burada ne işin var?" Beni çevrelerken endişeyle sordum.

"Bria," diye uyardı Ollie ve daha bana ulaşmadan keskin bir bıçağın ucu nefes boruma dayandı.

"Otur Ollie, yoksa o sürtüğü ikiye bölerim."

Gözlerim Ollie'ye sabitlenmişti, hareket etmekten, göz kırpmaktan korkuyordum. Gözlerimin arkasında şimşekler çaktı ve görüşüm bulanıklaştı ama gözyaşlarım bile düşmekten korkuyordu. Ollie'nin hafif gözleri dibe vurdu, korku sıfırlandı ve değişim neredeyse anında gerçekleşti. Öne doğru eğildi, avuçlarını önünde birleştirdi, karmakarışık kelimelerle ve bozuk bir ses tonuyla yalvardı.

Soğuk bıçağın keskin ucu derimi deldi. Yandı ve ılık kan boynumdan aşağı süzüldü. Vücudumun titremesini ya da hareket etmesini engellemek için dişlerimi dudağıma gömdüm.

Ollie kan çanağına dönmüş gözlerle, "Hayır, hayır," diye kekeledi. "Lütfen bunu yapma, Bria. Tanrım, sana yalvarıyorum."

Konuşmak istedim ama nefes alamazken ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu. Şok beni tamamen ele geçirdi ve sersemlemiş bir şekilde oturup Ollie'nin on adım öteden parçalanışını izledim.

Sözleri uzak geliyordu ve hareketleri ağır çekimde kaybolmuş gibiydi. Zaman gecikti ve kaçınılmaz olanı beklemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

"Otur, sevgilim." Sesi sakindi. Fazla sakindi. Bria eğilirken saçları yanağıma değdi. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Ne için?" Ollie bağırdı, sonra sesini hızla alçalttı. "O sana ne yaptı ki? Bria, çekip gidebilirsin. Şu andan itibaren bu konuyu asla konuşmayacağız. Lütfen! *Lanet olsun*. Yapma bunu!"

"Madilyn," diye kestirip attı Bria. "Benim adım Madilyn ve eğer bana bir kez daha bu isimle hitap ettiğini duymak zorunda kalırsam..."

"Anlamıyorum," dedi Ollie'nin sesi titreyerek, kırmızı gözlerinden düşen yaşlarla saçlarını kavrayarak. "Ama gidip konuşabiliriz. Bırak onu gitsin. Bunu halledeceğiz."

Kız kulağıma yakın bir şekilde, "Hayır, bence Mia ondan kurtulmadan önce gerçeği bilmeyi hak ediyor," dedi. Başımı geriye doğru çekip bıçağı boğazıma sapladığında Ollie'nin iki adım öne çıktığını görmek için gözlerimi açtım. "Beni sınamak mı istiyorsun? Sen buraya gelene kadar o gitmiş olacak, Ollie. Bir adım daha atmanı tavsiye etmem."

Ollie olduğu yerde durdu ve elleri iki yanında titredi.

"Ben de temiz bir ara vermek istedim, yeni bir başlangıç," diye hikâyesine devam etti. "Brianna, senin Maddie olarak tanıdığın kız, ikimiz buraya gelmeden önce enstitüde yakınlaşmıştık. Gerçekten yakınlaştık. Plan çok zekiceydi. Benim yeni bir kimliğim olacaktı, Maddie de bana ulaşabilecekti. Kaltak ne dediysem yaptı, gerçekten de uyguladı ve biz Dolor'a varmadan önce dosyalarımızı değiştirdi, lanet kimliklerimizi değiştirdi. Onu avucumun içine almıştım." Kız

tehditkâr bir kahkaha attı. Gözlerimi ona çevirdim, tanıdığımı sandığım kıza -siyah kısa saçları yanağımı okşayan ve neredeyse iki yıldır Bria dediğim kıza. Madilyn'le yatıyordu.

Maddie. Bunca zamandır hayalperest bozukluğu olan oydu. "Bana gerçekten aşık olduğuna inanabiliyor musun?"

"Ama geldiğimizde, aramızdaki şeyler birdenbire yerine oturdu. Brianna kıskandı ve seni benden önce becermek için elinden geleni yapmaya karar verdi, Ollie. Bütün bunlar bana inat olsun diye. Büyük hata. Tıpkı onun seni elde etmek için kendi yolundan gittiği gibi, ben de ineği ortadan kaldırıp Looney Bin'e atmak için kendi yolumdan gittim. Sen hep benimdi, Ollie. Asla onun olmadın. Hâlâ da öylesin! Seviştığımız o geceyi asla unutmayacağım. Tek düşünebildiğim bu. Bunu sen de biliyorsun. Ya da en azından bu gelene kadar. Mia seni benden çalmakla kalmadı... hayır, bana tecavüzcü diyecek kadar ileri gitti! Buna inanabiliyor musun, Ollie? Sanki sana tecavüz etmem gerekiyormuş gibi, yürüyen her şeyi siktin," bıçak boğazıma daha fazla baskı uyguladı ve gözlerim baskıdan gerildi, "Demek istediğim, tam seni geri almak üzereydim ve o gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı, değil mi? Sonra Mia *bana* tecavüz etti! İkiyüzlülükten bahsediyorsun, değil mi? Bunu hatırlıyor musun Mia? Isaac'ın benden faydalanmasını izlediğini?" diye kulağıma fısıldadı.

"Mia'nın suçu değildi," diye atıldı Ollie.

"Hiç de değil! Sen gittiğinde *Mia*'nın her şeyini öğrendim. Nasıl konuştuğunu, nasıl hareket ettiğini öğrendim. Onda seni harekete geçiren şeyin ne olduğunu, neden beni değil de onu seçtiğini bilmek istedim! Meğer sıg bir fahişeden başka bir şey değilmiş." Diz kapağı omurgama çarptı ve başım geriye doğru sıçradı ve saçımı yumrukladı. Ben irkildim ve Ollie öne atladı. "Yaklaş lütfen Ollie. Sana meydan okuyorum. Sana meydan okuyorum."

Ollie saçlarını kavradı, gözyaşları hırpalanmış gözlerinden hızla düşerken çenesi fazla mesai yapıyordu. "Seni öldürmeyeceğimi sanma, Bria. Ya da Maddie. Adın her ne sikimse artık. Ona parmağını bile sürersen. Yemin ederim seni öldürürüm."

"Ah sus, hikâyem daha bitmedi," diye güldü Madilyn, "Sen gitmiştin ve ben de senin hep istediğin kız olma yolundaydım. Sonra Lynch'in senin dönüşünle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hamlemi yapmalıydım, bu kızı tamamen ortadan kaldırmalıydım. Pek çok kez, neredeyse ona sahip oluyordum. Hatta seni meşgul etmek ve Mia'dan uzak tutmak için Brianna'yı doğrudan kollarına attım. Buna inanabiliyor musun? Brianna'nın seni becermesine izin verdim, biz birlikte olana kadar seni tatmin etti. Seni bu kadar çok seviyorum Ollie."

Ollie gözleri kızarmış bir halde, "Yardıma ihtiyacın var," diye homurdandı. "Bırak sana yardım edeyim. Sen hastasın."

"Evet, aşk insana çılgınca şeyler yaptırır." Madilyn kolumdan tutup beni banktan çekti ve bıçağı boğazıma dayayarak beni bir sandalyeye götürdü. Ollie'yi tüketen sefalet, bıçaktan ya da ölüm düşüncesinden daha çok acı veriyordu. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Gözyaşlarını silmek ve onun yanında olmak istedim. "Son bir sözün var mı?"

"Bana güveniyor musun, aşkım?" Ollie ses tonunu sabit tutmaya çalışarak bana sordu, ama ses tonu tüm duygularla doluydu. Dudaklarımı emdim ve başımı salladım. Dudakları titredi. "Gözlerini sımsıkı kapat," kırmızı yanağından bir damla yaş daha süzüldü ve gözleri tekrar benimkilere çarpmadan önce başını kaldırıp baktı, "ne olursa olsun açma."

Gözlerimi kapattım ve yıldızlar görüne kadar sıkıca tuttum. Yıldızlar beyaz şekillere dönüştü -üçgenler, küreler, hareket ediyor ve dönüşüyorlardı. Ollie'yle dans ettiğimizi, havai fişekleri, kütüphaneyi hayal ettim. Bıçağın ucu derimi delerken çalınan anlarımızı yeniden canlandırmak için mücadele ettim. Köşelerden sıcak gözyaşları dökülüyordu ama artık korkmuyordum. Başım dönerken etrafımdan sesler geliyordu ve keskin bıçak boğazımdan kayboldu ve yerini Ollie'nin sıcak eli aldı, tekrar nefes almama izin verdi.

Bir nefes sesi yankılandı.

Ve sonra bir gümbürtü

duyuldu. Gözlerim daha sıkı

kapandı.

Sandalyeden kaldırıldım ve sıcaklık etrafımı sardı. Denizden gelen

bir esinti duyularımı doldurdu. Özgürlük. Ollie.

"Mia, bana bak," diye bağırdı. Gözlerimi kırıştırarak açtım ve yıkılmış bir adamla yüz yüze geldim. "Çok üzgünüm," diye defalarca tekrarlardı.

Başımı çevirdim, vücudum hâlâ titriyordu ve Madilyn'in yerde, böğrüne saplanmış bir bıçakla yattığını gördüm.

Bakışlarımı Ollie'ye çevirdim. "Ben..."

Beni öptü, yanaklarımı. Burnumu. Gözlerimi. Boynumu. Ollie'nin elleri yüzümde gezindi ve işte o zaman gözlerindeki yansımayı gördüm.

Gözleri önümden arkama doğru kaydı. Zümrüt mücevherleri büyüdü ve yerini bir kez daha paniğe bıraktı. Zeke'in çığlığı kulak zarımı deldi ve Zeke, Madilyn ile benim saniyeler önce durduğum yerin arasına atladığı sırada Ollie beni yana itti.

Zaman aynı anda hem durmuş hem de hızlanmıştı. Ollie bir şey yapamadan Madilyn bıçağı yanından çıkarmış, bıçaktan ve mermerden kan damlamaya başlamış ve Zeke'in karnına saplamıştı. Bunu izleyen hareketler ışık hızıyla gerçekleşti. Ollie ileri atıldı, göğsünden ateş gibi acı dolu ama düşmanca bir çığlık yükseldi. Olduğum yerde donup kalmış, olanları anlamaya çalışıyordum. Tek yapabildiğim Ollie'nin arka cebinden çıkardığı kalemi Maddie'nin boynunun derinliklerine saplamasını izlemektir. Tek duyabildiğim Maddie'nin yere düşerken çıkardığı gümbürtü ve ardından Ollie'nin yere yığılırken çıkardığı ikinci gümbürtü oldu. Kolundan aşağı kan akıyor, mermer zemine bulaşıyor, Zeke'e doğru sürünüyor, yenilgi ve dipsiz bir kalp kırıklığı içinde çılgınca tekrar tekrar onun adını haykırıyordu.

Çığlık atmış olmalıyım. Duymadım ama boğazımda hissettim. Her şey bulanıklaşıyor gibiydi, kalbim yavaş ama dengesiz bir şekilde atmaya başlamıştı, bu sadece etrafımda parçalanan dünyanın kırık parçalarıyla eşleştirilebilecek bir atıştı.

29 Şubat'tı. Artık

gün.

Ollie'nin acı dolu çığlıkları etrafımda yankılanırken kollarımı sıkıca dizlerime sararak donup kaldım. Bir yumruğu mermere çarparken, diğeri Zeke'in gömleğini göğsünde yumrukluyordu.

Hareket edemiyordum. Ollie'nin ruhu önümde parçalanmıştı ve ben hiçbir işe yaramıyordum. Şok beni ele geçirdi. Gözyaşlarım bile yanağımdan aşağı süzülürken dondu.

Zeke öksürdü ve ağzının kenarından kan akarken başı yana eğildi.

Ollie, "Benimle kalmalısın, kardeşim," diye bağırdı. "Dayan biraz." Zeke'in gözleri benimkilere kaydı ve gözlerindeki karanlık halkaları huzur doldurdu. Fırtınanın içinde kaderine boyun eğen bir sakinlik. Savaşma isteğini kaybetmişti, sonunda özgür kalmak istiyordu.

Daha önce sadece bir kez birinin ruhunun uçup gidişini izlemiştim. Amcamın gözlerinde sanki bunu beklemiyormuş gibi korku ve şok vardı. O gidene kadar gözlerimiz kilitlenmişti ve o zaman bile donup kalmış, boş gözbebeklerindeki cansız parıltıya bakmışım.

Zeke kaderini kollarını açarak kabul etti. Korkmamıştı. Korkmuyordu. İçindeki huzur sakin ve sessizdi ama etrafını saran yıkım onu bırakmak istemiyordu.

Sonra sakinliği tekrar Ollie'ye kaydı.

Aralarında sessiz bir anlayış geçti ve ben hala hareket edemiyordum.

Zeke ellerini kaldırmaya çalıştı ama Ollie ikisini de tutup göğsüne bastırdı.

"Başardım. Onu kurtardım," diye fısıldadı Zeke öksürerek.

"Evet, öyle yaptın dostum." Ollie kırıldı ve ıslak yüzünü küçük bir gülümsemeye zorladı.

Zeke sonunda boğuk bir sesle, "Mia ve Ollie, sonsuza dek," diye fısıldadı. Kan gömleğini ıslatırken gözlerini kırıştırtarak kapattı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, benimle kal," Ollie'nin başı bana doğru döndü. "Git, Mia! Yardım çağır!" Bu sözler çok uzakta, ama yine de kulağımın dibindeydi. Ta ki Ollie'nin elleri yüzümü kavrayıp onu görmemi, duymamı isteyene kadar. "Sana ihtiyacı var... Benim sana ihtiyacım var. Bana bak! Beni duymanı istiyorum, Mia! Git yardım bul!"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*"Ölümü aldatmanın tek yolu
bir aşk yaratmaktır.
sonsuz dek yaşayacak."*

-Oliver Masters

Mia.

2 MART'TI.

Bulutlar üzerimizde hüzünlü ve ağır bir şekilde uzanıyordu. Ellerimi sinirli bir şekilde kucagımda kavuşturmuş, Tyler da yanımda oturuyordum. Lynch az önce Dolor'un merdivenlerinin tepesine oturtulmuş derme çatma bir podyumda konuşma yapmıştı. Herhangi bir gün gibi görünüyordu; karanlık gökyüzü, siyah gardırop ve gelen küçük insan grubunda yayılan fısıltılar.

Ama başka bir gün değildi.

Zeke'in cenazesinin olduğu gündü.

Demir kapılardan geçmeden önce araba yolundaki çakıllara çarpan tekerleklerin sesi duyuldu ve mırıltılar anında dağıldı. Beyaz bir minibüsün arkamızda tamamen durduğunu görmek için boynumu uzattım. Gözlerim Stanley'nin minibüsten inip arka kapıyı açtığını gördüğünde ayağa fırladım ve merdivenlerin başında Lynch'in yanında duran Ollie'ye baktım.

Ollie bakışlarıma karşılık vermedi. Gözleri ileriye sabitlenmişti.

Arkamı döndüğümde mavi tulumlu bir adam dışarı çıktı. Kelepçelerin takırtısı etrafımdaki fısıltıların yeniden başlamasına neden oldu.

"Vay canına..."

"Aman

Tanrım" "Kim

o?"

" ... ben Tommy."

Tommy iki ayağı da betona değince başını yere düşürmeden önce gözlerini etrafta gezdirdi. Gevşek kahverengi bukleler kafasının üzerinde yüksek, yanlarda ise kısıydı. Yüzü karmaşık hatlara sahipti; güçlü bir çene çizgisi, keskin bir burun ve yüksek elmacık kemikleri. Arka sıradaki son sandalyeye otururken tüm gözler onu izledi. Lynch boğazını temizleyerek herkesin dikkatini ön tarafa çekti. "Oliver birkaç şey söylemek istiyor. Bir dakikalık saygı duruşunda bulunacağız ve sonra tekrar içeri gireceğiz. Madilyn Wyser'ın anma töreni memleketinde yapılacak ama yarın yeşil alanda onun için bir dakikalık saygı duruşunda bulunacağız."

Omzumun üzerinden Zeke'in kardeşine baktım, o da aynı anda başını kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi. Bakışlarımı tuttu, koyu renk gözleri avlunun içinden bana bakıyordu. Zeke'in yemekhanede masanın karşısından bana baktığı anların anıları zihnimde canlandı. Delici

bakışlarının rengi kırmızıydı ama yine de içimizi ve beni bir sakinlik kapladı. Küçük bir tebessüm ettim,

Tommy kara gözlerini kısmıştı. Yüzündeki kaslar gevşemeden önce ifadesi bir an dondu. Gözlerimin arkasına bir ağrı saplandı ve hava göğsümde sıkıştı.

"Hayatım boyunca pek çok kelime yazdım, eminim bir milyondan fazla." Ollie durakladı ve ön taraftaki kürsüyü kavradı. Başı öne eğildi, parmak eklemleri bembeyaz oldu ve sesini duyan herkesi tam bir sessizlik kapladı. "Ama söylemek üzere olduğum şey... asla yeterli olmayacak. Birkaç kelime söyleyebilir, bu sessizliği şiirle doldurabilirim, ama gerçek şu ki, kelimeler Zeke'nin bu dünya üzerindeki etkisini asla tarif edemez, çünkü Zeke ile bunu hissedersiniz. Zeke bir arkadaş, bir savaşçı, bir dinleyici, bir amigo kızdı," gözleri Tommy'nin sırtına çarptı, "bir kardeşti." Ollie nefesini verdi ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Ama hepsinden önemlisi," başını eğip beni buldu, "Zeke bir sevgiliydi.

"Aşk... sabahlarındaki ışık ve en karanlık günlere yenik düşmesini engelleyen motivasyon. Zeke peri masallarına, kıvılcımlara ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inanırdı ama aynı zamanda dürüst, kaotik ve en zor aşk türüne de inanırdı. Ben gözümü kırpmadan önce Zeke bunu gördü. Verecek hiçbir şeyimin kalmadığı ve vazgeçme düşüncesinin beni her yönden çektiği zamanlarda, Zeke oradaydı, bukleler zıplıyordu, gözler odaklanmıştı, parmaklar huzursuzdu, kanlı parçaları tekrar bir araya getiriyordu.

"Zeke sevgidir. O, ne kadar zor olursa olsun, ne kadar sık sınanırsanız sınanın ya da ne tür engellerle karşılaşırırsanız karşılaşın, aşkın her zaman uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlatır." Ollie nefesini içine çekti ve avucunu yüzünde gezdirdi, "ve uğruna ölmeye."

"Zeke gözyaşlarıyla hatırlanmamalı. Zeke onu gülümsemelerle, kahkahalarla ve kendimizi içinde bulduğumuz her neşeli anda hatırlamamızı isterdi, çünkü o nadir anlarda hep yanımızdaydı."

Ellerini kaldırdı ve geri kalanını imzaladı: *Seni seviyorum kardeşim. Sonsuza kadar.*

Başımı geriye attım ve tek bir yağmur damlası yanağıma düştü ve gözlerimi kapattım.

Bulutlar dağıldı ve yağmur üzerimize yağdı. Kimse kımıldamadı. Kimse konuşmadı. Ollie kürsüden bir adım geri çekildi ve gökyüzüne baktı. Yağmurla karışık gözyaşları yüzümden aşağı aktı ve göz kırpma isteğimle savaştım. Ollie saçlarını geriye itti ve avuçlarını gözlerine bastırdı. Vücudunun tek yapmak istediği parçalanmak olduğu halde bir arada durmakla ilgili sözler söylemişti.

Ayağa fırladım ve ona doğru koştum, kıyafetlerim tamamen ıslanmıştı ve ayaklarım istediğim kadar hızlı hareket etmiyordu. Ona ulaştığımda kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne bastırdım.

Ollie bana daha sıkı sarıldı, başı boynuma düştü ve eşofmanımın arkasını yumrukladı.

Hiçbir şey söylemedik. Sadece Ollie'nin nefes alış verişini sakınleşene ve soğuktan titreyene kadar yağmurun altında durduk. Başımı göğsünden kaldırıp etrafıma baktığımda, Tommy de dahil olmak üzere herkes yollarını çoktan ayırmıştı.

Ollie ellerimizi birbirine bağladı ve Dolor'un kapısından içeri girdik.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldadım Ollie'ye. Kuru ve sıcak yatakta birbirimize bakıyorduk. Son birkaç gündür sessizdi ve bir parçasının beni suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum.

Zeke'in ölümü de öyle. Ollie sadece en iyi arkadaşının ölümünü izlemekle kalmamış, aynı zamanda Madilyn'i de öldürmüştü.

Daha sonra birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Yardım almak için ayrılır ayrılmaz Ollie ve ben ayrıldık ve neredeyse bütün bir gün boyunca farklı odalarda sorgulandık. Önce ben serbest bırakıldım ve dün gece bütün gece onu bekledim. Nihayet gece yarısına yakın bir saatte yatakhaneye girdiğinde, soyunup yanımdaki yatağa uzandı ve sessizce bana sıkıca sarıldı.

Cenaze töreni, Zeke'in ölümünden beri onu ilk kez konuşurken duyduğum andı.

Ollie başıyla onayladı. "Karşılığında bana verdiklerini hiçbir kelime karşılayamaz."

"Seni örnek alırdı. Seni çok severdi ve sana dünyaları verirdi."

"Mesele de bu Mia. Bana dünyayı verdi ve ben ona bakıyorum. Yeterince hızlı tepki veremedim. Çok kolay bir şekilde sen olabilirdin." Ollie'nin nefesi titriyordu ve başımın yanından tutup gözlerimin içine baktı. "Bunu bizim için yaptı. Günlerimi gözyaşları ve kalp acısı içinde boğulmayayım diye yaptı. Bu yüzden ağlamayı reddediyorum. O lanet olası gözyaşlarından daha fazlasını hak ediyor. Hayatımın geri kalanında yüzüne kondurduğum her gülümsemeyi hak ediyor. Tüm kahkahaları, çalınan öpücükleri, ömür boyu süren hisleri, uykusuz gecelerde yapılan konuşmaları hak ediyor... Yaşamamızı hak ediyor."

Hepimizin Maddie olarak tanıdığı gerçek Brianna'nın, sevgisini ve sadakatini sadece daha büyük bir oyunda piyon olarak kullanan bir kızla hayat değiştirdiği ortaya çıktı. Herkes onun sadece ölümle sonuçlanan oyununda bir piyondur.

Madilyn'in sanrısız bozukluğu yüzünden ihtiyacı olan yardımı hiçbir zaman alamadı. Asıl trajedi ise... Zeke'in ölümü önlenebilirdi. En başından beri Madilyn, Ollie ile birbirlerine aşık oldukları izlenimine kapılmıştı. Ollie o güne kadar onunla hiç yakınlaşmadığına yemin etmişti ama kendini kaybettiği o günler gözünün önünden gitmiyordu. Madilyn onu geri kazanma planını formüle ettiğinden beri kenarda bekliyordu.

Dr. Conway, Bayan Chandlers'ın sınıfındaki bir tartışmayı devraldıktan sonra Tyler, "Ormanda veda gibi son bir buluşma için bir araya geliyoruz..." diye fısıldadı. Cenazenin üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti ama konuşmalar azalmamıştı. Tyler ve Jude'un burada bir yılı daha vardı. Ollie, Jake ve ben ayrılıyorduk. Gelecek yılın onun ve Jude için nasıl geçeceğini merak ediyordum. Gayri resmi olarak resmileşmişlerdi. Tabii ki Jake ona Dolor aşkının lanetinden bahsetmiş, ilişkiyi küçümsemesini ve tatlı anları minimumda tutmasını tavsiye etmişti. "Jake ve Liam gideceklerini söylediler. Sence Ollie de gelir mi?"

"Evet, öyle." Olan biten her şeye rağmen Ollie'nin keyfi yerindeydi. Her an kaza yapacağından korkuyordum ama Ollie tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı. Gülümsedi.

"Seni çok özleyeceğimden eminim. Keşke geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilsem... doğru insanlara güvenebilsem, anlıyor musun?" Tyler itiraf etti.

"Dışarı çıktığında, gel beni bul. Ben burada olacağım. Amerika'ya sadece adımı temize çıkarmak için gidiyorum ve hemen geri dönüyorum. İngiltere'de kalacağım."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Evet, ben de hâlâ inanamıyorum."

Bayan Chandler sınıfta dolaşarak sıralarımızın köşelerindeki ders kitaplarını topladı ve yanımızdan geçtikten sonra gitmemize izin verdi. Tyler ve ben birlikte durduk. "Ollie'nin yanına mı taşıyorsun? Nereye? Buradan ayrıldıktan sonra kalacak bir yeriniz yok, değil mi?"

Çok fazla soru çok hızlıydı. Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum ve başımı öne eğdim, keşke saçlarımı açık bıraksaydım da gelecekte ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadığını gizleseydim. Sanırım bir iş aramam gerekecekti. Daha önce hiç işim olmamıştı. Belki Ollie şiirleri üzerinde çalışırken ben de garsonluk yapabilirdim. Bir yerde küçük bir daire tutabilirdik. Burada daire var mıydı?

"Duyduğuma göre Dolor'dan sonra bir programları varmış. Gerçek dünyaya geri dönmen için seni bir yere yerleştiriyorlar. Yani," Tyler koridora çıkarken omuz silkti, "zaten hak kazanmışsın. Bir çalışma programı da var. Bir çalışma programları var." Sessiz kaldım, ders kitaplarımı taşımak zorunda olmadığım için kendimi boşlukta hissediyordum ama kafam düşünmeye vaktim olmayan yeni yüklerle doluydu.

Sınıftan birkaç adım uzaklaşmıştık ve Tyler her zamanki yerimizde durup Ollie'yi bekledi. "Bir yolunu bulurum," diye iç geçirdim ve Ollie'nin giydiği tişörtün etekleriyle oynadım. "Ben her zaman bir yolunu bulurum."

"Bu da neyin nesi?" Tyler sordu. Duvara yaslandı ve göğsümde yazılı olan kelimeye baktı. "Şiirsel," dedi yavaşça. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bu Ollie'nin," bol gömleği göğsümden çekip aşağıya baktım. "Bu markaya takıntılı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ya da kelime. Emin olamıyorum. Şiir yazıyor, biliyorsun."

"O bir şair mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Şair mi demek istiyorsun?"

"Saçmalık. Tamam, o şiir yazan bir şair ve sanırım şiirsel olan ne?

Tüm bu karmaşanın sıfatı mı?"

Güldüm. "Onun gibi bir şey."

"Anlamıyorum," diye başını salladı Tyler.

Arkamdaki varlık açıldı ve manyetik bir güç alanı gibi Ollie ve ben birbirimize yaslandık.

Sıcaklığı beni sardı. Darp edilmiş nefesi kulağımın ucuna çarptı.

"Tyler," diye selamladı

Ollie. "Oliver," diye

başını salladı.

"Az önce ne olduğunu görüyor musun?" diye

sordu ona. Tyler duvardan kalktı. "Ha?"

"Ona dokunmamıştım ama sanki vücudu benimkinin yakın olduğunu fark etmiş gibi bana doğru sürüklendi. Aynı dalga boyundayız. Aynı ritim. Bu," dedi Ollie parmağını enseme gezdirerek, "şiirselliğin anlamı budur."

"Oh," diye iç geçirdi Tyler, yüzü kızararak. "Bahse girerim yatakta şiirseldir." Bana kaşlarını oynattı ve ben de başımı ellerimin arasına aldım.

Bir kıkırdama boğazımı gıdıkladı.

"Neden gülüyorsun?" Ollie sordu. Çıplak sırtını duvara dayamış, kucağında not defteri, kaleminin ucunu kâğıda vurarak oturuyordu.

"Oh, hiçbir şey."

Masamda önümde duran kâğıda döndüm ve bir kelime daha karaladım. Bir kahkaha daha yükselmek üzereydi ve onu bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim ama faydası olmadı. Bir kıkırtı yükseldi ve sandalyemde öne doğru eğildim.

"Ne oldu? Ne yapıyorsun orada?" Ollie meraklı bir gülümsemeye sordu.

Mutlu bir gözyaşı döküldü. "Tamam, dalga geçme," diye uyardım, kalemimi ona doğrultarak. "Birbirinize odun mu doğrultmak istiyorsunuz?" Ollie kaşlarını kaldırdı. "Benimki daha büyük."

Çenem düştü ve elimdeki kalemi ona doğru fırlattım; Ollie'nin gözleri odanın öbür ucuna uçan kalemi takip etti ama ona isabet etmedi. "As hareket et, ama ben buradayım." Ollie gülümsedi. "Söyle bakalım. Neden gülüyorsun?"

"Sana bir şiir yazdım," dedim omuz silkerek.

"Bana bir şiir mi yazdın?" diye tekrarladı, eğlenerek. "Evet, ama gerçekten çok kötü."

Ollie kalemini bıraktı ve duvara yaslanarak rahatladı. "Dinleyelim bakalım." "Asla olmaz."

Ollie çenesini indirdi ve bana o hayalperest gözlerini dikti. "Lütfen. Daha önce kimse bana şiir yazmamıştı."

"Senden başka kimsenin şiir yazmaması için bir neden var."

"Gülmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam." Yumruğumu göğsüme bastırdım ve boğazımı temizledim.

"Güller siyah,

gökyüzü açık.

Sen yakınımdayken

ıslanıyorum. Sen benim

kıçımın çatlağısın,

sarhoşluğumun viskisisin.

Böyle yakışıklı bir yakışıklıyı nasıl kaptım?"

Gözlerimi kâğıttan kaldırdım ve tepkisini bekledim.

Ollie dudaklarını emdi ve bir kez başını salladı.

Başımı öne eğdim. "Bir şey söyle."

"Mia," diye boğuldu, sonra dudaklarını kontrol etmek için durakladı. Gamzeleri yanaklarını deliyordu. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Vay canına, Ollie'nin söyleyecek sözü yok."

"Tamamen şaşkına dönmüş bir halde," diye baş aşağı bir gülümsemeye onayladı, bastırılmış dudaklarından kısmi kıkırdamalar yayılıyordu.

"Ne yazdın?"

Ollie bir parmağını kaldırdı. "Bir dakikaya ihtiyacım var, aşkım." Bacaklarını uzatırken, kendini ayarlarken ve başını beton duvara yaslarken onu izledim. Aşağı baktı ve gözlerim eşofmanının içindeki ereksiyona kaydı. "Şu anda ıslak mısın?" diye sordu başını eğip kaşlarını havaya kaldırarak. Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Çünkü o şiir berbat olsa da, ben yanıdayken nasıl ıslandığını unutamıyorum."

Bir omzumu kaldırdım. "Belki."

"Buraya gel," diye başını itti.

Ayağa kalkarak kucağımdaki kâğıtları masaya bıraktım ve dizlerim kenara gelene kadar yatağa doğru yürüdüm. Üzerimde sadece beyaz külotum ve Poetic gömleğim vardı. Ollie'nin bakışları tenimin her santimetresine dokunuyor, beni sahipleniyordu. Gözlerim kapandı ve bana dokunmasını, gözlerinin dolaştığı yerde ellerinin de aynı yolculuğu yapmasını bekledim.

Nefesi boynuma çarpmadan önce yatağın hareket ettiğini duydum. "Peki ya şimdi?" diye fısıldadı ve içim ürpererek karşılık verdim. "Mia?" diye sordu ve eşofmanının üzerinden ereksiyonunun hafif sıyrıkları kalçamın iç kısmında gezindi.

Ollie çenemi yukarı kaldırdı ve dili alt dudağımda gezindi. "Mia'nın söyleyecek sözü yok mu?" diye alay etti ve elini çenemden çekmeden önce dudağımı dişlerinin arasına aldı. Onu öpmek için öne eğildim ve Ollie geri çekildi. "Hayır, aşkım. Sıra bende."

Gözlerim kapalı kalsa da ses tonundaki gülümsemeyi duydum. Gömleği başımın üzerinden kaldırdı ve dili üzerinde daireler çizmeden önce ılık nefesi meme ucumun üzerine düştü. Sonra soğuk hava üfledi ve başım geriye düştü. Diğer meme ucuma doğru ilerledi ve içimden bir elektrik akımı geçerek çekirdeğime kadar indi.

Ollie saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve alnını alnıma bastırdı, mükemmel dudaklarını o kadar yakınımnda gezdirdi ki sakızındaki nanenin tadını alabildim. Parmakları kollarımın arasında gezindi.

"Ölümü aldatmanın tek yolu sonsuza dek sürecek bir aşk yaratmaktır," diye fısıldadı Ollie. Kırpiklerim ayrıldı ve gözlerimiz kilitlendi. "Ben de öyle yazmıştım."

Ollie'nin gözleri ağzıma kaydı.

Nabzım hızlandı.

Dudaklarını

ıslattı. Nefesimi

tuttum.

Parmakları külotumun kenarlarında gezindi.

Daha aşağı. Daha yakına. "Nefes al, Mia," diye

fısıldadı. Göğsüm gevşedi.

Külotumu kenara çekti. Ön tat

duyularımı kontrol etti.

Ve parmağı merkezimde gezindi.

Ona olan ihtiyacım patladı ve elim ona doğru uzandı.

Ollie boştaki eliyle elimi yakaladı ve sıktı. "Bana bak," dedi ve iki parmağını içeri soktu. Bir inilti beni terk etti. Ollie elimi bıraktı ve beni tutmak için boynumun arkasını kavradı.

Sabit. Melodik parmaklarını içimde gezdirdi ve seksim parmaklarının etrafında sıkılaştı. "Yapamam," diye mırıldandım, ayakta durmak için savaşıyordum ama başparmağını klitorisime sürttüğü her işkence saniyesinde zayıflıyordum ve bacaklarım tepki olarak titriyordu.

"Sana sahibim," Ollie alnını benimkinin üzerine koydu. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Tek gereken parmaklarının iki şehvetli hamlesi ve başparmağının bir sıyrığı daha oldu. Dizlerim büküldü ve Ollie parmakları yerlerinden hiç ayrılmadan beni tek koluyla kavradı. Çene çizgim boyunca, boynumdan aşağıya ve ağzı benimkini kaplayana kadar yukarıya doğru öptü. Seksim parmaklarının etrafında sıkıştı, doruk noktamın ritmiyle titreşti ve Ollie sonunda çözülüp tekrar bir araya gelene kadar geri çekilmeyi reddetti.

İçimden çıktıktan sonra kendini beğenmiş bir sırıtışla parmaklarını dudaklarının arasında kaydırды.

"Peki ya sen?" Yanaklarım hâlâ sıcaktı ve nefesim normale dönmek için yalvarıyordu. Külotumu düzeltti ve beni yatağın üzerine çekti. "Oh, bunun senin için olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimiz ağırlaşana kadar iki çılgın genç gibi öpüştük.

Ollie başını göğsüme yasladı ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Mia?"

"Öyle mi?"

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Ben senin kıcının çatlağı mıyım?" Güldüm. "Bunu söylediğimi unut."

"Keşke yapabilseydim aşkım," diyerek göğsümün üzerine uzandı ve kolunu bana doladı. "Keşke yapabilseydim."

Otuzuncu Bölüm

*"Henüz ormandan çıkmadık, ama
yaprakların arasında öpüşelim.
biz buradayken."*

-Oliver Masters

Ollie.

Üçümüz tepeden aşağı, ormana doğru yürürken Jake, "VE SONRA ÜÇ OLDU," diye nefes verdi. Mia'nın elini tuttum ve parmak eklemlerini öptüm. "Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Jake, "yolun sonunda yanımda duranın Crap-bag olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bok Torbası mı?" diye yankılandım ve Jake bir çığlık atarak sözümü kesti.

"Her ne kadar yolun sonuna gelmiş olsak da," diye şarkı söyledi.

"Yine de bırakamıyorum," diye ekledi Mia ve başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Bu doğal değil." "Sen bana aitsin," diye şarkı söyledi Jake.

"Ben sana aidim!" İkisi de hep bir ağızdan söyledi.

Yürümeyi bıraktım ve ikisi şarkı söylemeye devam ettiler ve paylaştıkları bu şarkı her neyse iki tur daha çimlerin üzerinde birbirlerinin etrafında döndüler. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum. Mia'nın kahverengi saçları bahar esintisiyle dalgalandı ve Jake onu sırt üstü yatırdı. O da yüzündeki kalp durduran gülümsemeyi silemedi.

KontROLSÜZCE güldüler ve yüzlerini bana döndüler.

"Sakin bana bu şarkıyı bilmediğini söyleme," diye sordu Jake elini kalçasına götürüp nefesini tutarak. Bir elimi havaya kaldırdım. *"Seninle sevişecek miyim?"* diye sordu, sinirlenmişti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim ve ikisine doğru yürüdüm. "Bu herifle aranız nasıl?" Jake Mia'ya kuşkuyla sordu.

Mia toparlandı ve sırtıma atladı. Kalçalarını kavradım ve saçlarımı karıştırırken boynuma doğru güldü. "Onu *Boyz II Men*'le tanıştıracam," kollarını boynuma doladı, "hazır olduğunda."

Ormandaki yerimize vardık ve Mia'nın ayağa kalkmasına rehberlik etmek için arkama yaslandım. Tyler ve Jude kırık ağaç dalının üzerine oturdular ve Liam yerden Jake'e bir baş selamı gönderdi.

Karşılıklı "merhabalar" dendi ve ben de yere oturup dizlerimi yukarı çektim, döndüğüm ilk günden beri daha rahatlamıştım.

"Mia'yla geçen yıl son gün başladığımız bir oyun var," dedi Jake, Liam'ın yanına oturarak. Mia'nın geçen yıl son gününü bensiz geçirdiğini düşününce midemde bir çukur oluştu. Benim parçası olmadığım bir anısı vardı. Benim parçası olmadığım yedi ayı vardı. "Etrafta dolaşıp bütün yıl söylemek için can attığımız ama söylemeye utandığımız bir şeyi söyleriz. Havayı temizleriz."

"Bu oyuna ne diyorsun?" diye sordum ve yanıma oturmaya başlayan Mia'nın belinden tuttum ama onu bacaklarımın arasına yerleştirdim. O daha iyi bilmeliydi.

"Sadece gerçek. Soyunmak yok. Cesaret yok. Sadece lanet gerçek."

"Beğendim," dedim ve başının yan tarafını öptüm. "Geçen sene seninki neydi?" Saçlarına doğru sordum ve hemen pişman oldum. *Bilmek istiyor muydum?*

Mia rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kalbim sıkıştı. Benim hakkımdaydı. *Liam* gözlerini devirerek, "Mia, Liam'ın berbat bir sikici olduğunu söyledi," diye geveledi. "Neden?" Mia kollarını havaya kaldırdı ve göğsüme yaslandı.

Kıkırdadım ve başparmaklarımı belinin üstündeki çıplak tenin üzerinde gezdirdim.

"Bunun için önce ben başlayacağım," diye teklif etti Liam. "Bir siki sevdiğimi fark etmemi sağlayan şey seninle yaptığım seksti."

Çember bir kahkaha patlattı ve Mia başını salladı. "Bahse girerim bunu bütün bir yıl boyunca saklamışsındır."

"Aslına bakarsanız, evet. Tüm bu toplantı benim fikrimdi."

"Tamam, tamam, sıra bende," diye araya girdi Jake, Liam'ın omzunu sıkarak. "İster inanın ister inanmayın, Mia'nın sırlarını o günlüğe dökmesine sevindim. Eğer söylemeseydi, Liam hâlâ dolapta olurdu."

"Bunca zamandır şakacının Jude olduğundan şüpheleniyordum," diye itiraf etti Mia. "Üzgünüm, Jude."

Jude sigara paketini hazırladı ve omuz silkti. "Sorun değil. Seni suçlamıyorum. Tam bir otuzbirciydim." Tyler yüzünü buruşturdu. "Sadece seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlardı."

"Hayır, sana asla o şekilde davranmamalıydım. Ben böyle biri değilim."

"Lanet olsun, bu terapi gibi, değil mi?" Dışlanmışlar çemberinden akan sevgiyi görünce güldüm. "Böyle bir yere gelebileceğimizi kim bilebilirdi ki?"

Çember derin düşünceler içinde sessizliğe gömüldü.

"Lanet olası gerçek mi? Ollie'yi becermekle ilgili fanteziler kurdum," diye ağzından kaçırdı Tyler. "Sonra da gidip bunu yapıyor," diye başını salladı Jude.

"Ne?" Tyler onun omuzlarını kaldırdı. "Burası güvenli bir yer."

"Lanet olası gerçek mi? Adını daha bir ay önce öğrendim," diyerek anı kurtarmak için araya girdim.

"Brianna'ya ne olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Mia kahkahalar dindiğinde. Brianna, Madilyn ve Zeke'in ölümünden kısa bir süre sonra Dolor'dan sürülmüş, o günden sonra bir daha ne görülmüş ne de haber alınmıştı. Brianna'nın adından ya da Madilyn'le kimlik değiştirmeyi neden kabul ettiğinden tek bir kez bile söz edilmemişti.

Herkes sözsüz bir omuz silkme önerdi.

"Lanet olası gerçek mi?" Tyler konuştu. "Memur Scott'ın sizinle ilgili hikâyesi nedir? Brianna

ve Madilyn ikinizin de birlikte olduğunuzu söyledi."

Midemdeki düğüm bir Amerikan futbolu büyüklüğüne ulaştı ve dişlerim sıkıldı.

Mia'nın parmakları diz kapaklarımda dolaştı.

Üç.

İki.

Bir.

Nefes ver.

"Hikâye falan yok," dedi Mia kayıtsızca. "Ethan-

"Ah, onun bir adı var," diye araya girdi Jake.

Mia başını eğdi ve gözlerini ona doğru dikti. "Memur Scott gergin biri ama herkes zıplarken orada olan tek kişi oydu, o yüzden..." omzunu kaldırdı.

Tyler onun başını dürttü. "Kulaklıklar, Ollie." Ona ters ters baktım. Her ne söyleyecekse söyleyebilirdi. Ben zaten her şeyi biliyordum. "Sen bilirsin." Gözleri Mia'ya kaydı. "Sen ve Memur Scott seks yaptınız, değil mi? Üniformasının altında gerçekten de bir canavar mı var?"

"Ooh, halı perdelerle uyumlu mu?" Jake beklenen bir gülümsemeye sordu.

Mia kollarımda kahkahalarla sarsılırken yüzünü göremediğim için rahatlamış mıydım yoksa buna kızmış mıydım bilemiyordum. "Sizler korkunçsunuz."

"Ah, bu sefer silahlarına sadık kalıyorsun, değil mi?" Tyler başını salladı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Mia kollarımda döndü ve ben dirseklerimin üzerine düştüm. Yavaşça göz kırptı, kalbimin yaptığının tam tersini yapıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarından nadiren üç tek kelime dökülüyordu.

Bana hiçbir zaman hatırlatmak zorunda kalmadı ama böyle zamanlarda vücudumun rahatlamak için ihtiyaç duyduğu her şey buydu. Mia saçlarını başının üzerinde bir bant haline getirdi ve inatçı teller rüzgârda dans etti. "Tekrar söyle," dedim, duymaya ihtiyacım vardı. Bu bir soru değildi.

Mia'nın elleri kalçalarımın aşağı kaydı ve kan iki başıma da hücum etti.

"Seni seviyorum Ollie," diye gülümsedi ve ben de joggers'ımın içinde büyüyen ereksiyonumu grubun geri kalanından saklamak için onu üstüme çektim. Gözleri irileşmişti. Yüzüm kızardı ve omuzlarımı silktim. *Evet, aşkım. Bana yaptığın şey bu.*

"Herkes söyleyeceğim," diye fısıldadım ona. Yakında karım olacağı haberini içimde tutmanın benim için zor olduğunu biliyordu. "Onlara söyleyebilir miyim? Evet, onlara söyleyeceğim."

Mia'nın eli ağzımın üzerine geldi ve dilimi dışarı çıkardım. Çenesi düştü ve elini hızla çekti.

"Lanet olası gerçek," diye seslendim, tekrar doğrulup bacaklarını gövdemin etrafına sardım. "Bu kızla evleniyorum," diyerek göğsümde saklanmakta olan Mia'nın başını işaret ettim. Kafasını çekip kahve rengi gözlerine baktığımda, yemekhanenin karşısında ilk günden beri aşık olduğum kızı gördüm. "Ve bekleyemem aşkım. Bekleyemem. Beklemek istemiyorum." Etrafımızdaki gruptan nefesler yükseldi ama gözlerim kızda kaldı. Jake, ben evlenme teklif etmeden önce baş nedimeyi arayıp hak sahibi olmamla ilgili bir yorum yaptı. Tyler düğüne gidememekten yakındı.

ve bunun adil olmadığını söyledi.

Ama bakışlarım ve dudaklarım onun her yerine değdi. Konu değişene kadar öpüştük.

Kendi küçük dünyamızda kaybolduk.

Dışarıda sadece ikimiz kalana kadar birbirimize sarıldık, güneşin, esintinin ve birbirimizin tadını çıkardık.

"Serbest bırakıldığımız anda duvarların dışında seni bekleyeceğim ve bir arabayla en yakın tren istasyonuna gideceğiz. Doğruca Cebelitarık'a gideceğiz. Beklememize gerek yok." Yumuşak dudaklarını öptüm ve başımı onunkine yasladım. "Benimle gel. Senden tek istediğim Amerika'ya dönmeden önce iki gün izin vermen. Bu işe yarayacaktır."

Mia dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Ollie," diye iç geçirdi ve gözlerini kaçırdı.

"Hayır, adımın öyle söyleme," diye alnımı onunkine yasladım. Bunu hissettim; ondan yayılan ve derimin altında sürünen huzursuzluk. "Bundan hoşlanmıyorum. Beni geri çekme. Bunu senin de istediğini söyle. Serbest bırakılma gününde benimle o kapıların dışında buluşacağını söyle, Mia."

"Bu konuşmayı şu anda yapmamalıyız." "Aşk..."

"Korkuyorum," diye itiraf etti, bana doğrudan bakamıyordu. Yüzünü tuttum. "Sana sahibim."

"Ya Amerika'ya gidersem ve geri dönmeme izin vermezlerse?"

"O zaman sana geleceğim. Her zaman. Nerede olursan ol, seni takip edeceğim." "Ya pasaport alamazsan?"

"Mia, dur. Bu iş çözülecek. Olmak zorunda. Bırak da bunları ben düşüneyim. Tek istediğim çıkış gününde benimle orada buluşman. Hepsi bu. Gerisini ben hallederim."

"Seninle evlenip Pennsylvania'ya tek başıma dönebilir miyim bilmiyorum."

"O zaman yalnız gitmeyeceksin. Birlikte gideceğiz. İspanya'ya gider, evlenir ve Pennsylvania'ya giden ilk uçağa bineriz."

"Sen bir peri masalında yaşıyorsun," diye gülümsedi, "Gerçek hayat böyle işlemez, Ollie. Bir şeyler çıkacaktır. Paramız yok. Arabamız yok. Ormandan asla çıkamayacağız."

Belgeleri düzene sokmak için otuz günden az zamanım vardı. Şimdiden çok fazla zaman harcanmıştı. Jinx'e hızlıca bir baş selamı gönderdim, kapıyı ittim ve Travis'i aramak için ahizeyi kaldırdım.

"Yirmi sekiz gün," diye selamladı beni, sadece zamanımın daraldığını hatırlatarak. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Evet, dostum. Ne istersen."

Mia.

Çıkış günü - Amerika'da televizyonda gördüğünüz mezuniyet günlerine hiç benzemiyor.

Hiç mezuniyet törenim olmamıştı. Üçüncü ve son sınıfta evde eğitim görüyordum. Mezuniyet günüm Birleşik Devletler Posta Servisi tarafından teslim edilen bir diplomadan ibaretti. Elden bile değil. Postacı onu elektrik faturası ve bir çim servisi reklamıyla birlikte posta kutusuna atmıştı.

Ollie son birkaç gündür çok meşguldü. Ona ne yaptığını her sorduğumda, verebileceği tek yanıt "İşlerimizi yoluna koymak" oluyordu.

Benim için yeterince iyi.

Gerçi tahliye günü yatağımızda tek başıma uyanmayı beklemiyordum. Gözlerimi açtığımda dışarıda ay ve güneş yarışıyordu. Kolumu yanıma uzattım, boş ve soğuk bir taraftan başka bir şey hissetmedim. Paniğe kapıldım ve battaniyelerin belime dolanmasına izin vererek doğruldum. Aynı anda kapı gıcırdayarak açıldı ve Ollie çenesinin altında iki fincan ve kolunun altına sıkıştırdığı kahverengi bir çantayla içeri girdi.

"Neredeydin?" Kapıyı tekmeleyerek kapatırken sordum.

Ollie çantayı kucağıma bıraktı ve fincanları iki eline aldı. Eğildi ve yatağın kenarına oturmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Çıkış günün kutlu olsun, aşkım."

"Bu düşündüğüm şey mi?" Bacaklarımin arasındaki çantaya bakarak sordum.

Ollie bana bir fincan uzattı. "Üç numaralı bebek üzerinde çalışıyorum," fincanından bir yudum aldı, gözlerini kapadı, tadını çıkardı ve yutkundu. Onu bunu yaparken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu küçük hareket, bana dönene kadar o ilk yudumu beklediğini gösteriyordu. "Ye. Kaybedecek vaktimiz yok."

Ollie beni aceleyle kapıdan dışarı atmadan önce, sırlı kruvasanı kısa sürede mideye indirdim. "Beni korkutuyorsun. Neyin var senin?" Beni koridorda çekiştirirken sordum.

"Kampüsün geri kalanı uyanmadan önce on dakikam var. On dakika." Ollie kapıyı itti ve yüzünü bana dönerek asi bir gülümsemeyle raftan iki havlu aldı. "Sen ve ben o duşta son bir kez sevişeceğiz," bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi yedi, "Kendime seni bir daha asla böyle becermeyeceğime dair söz verdim, bu yüzden bu sefer farklı olacak. Seni becereceğim Mia, sonra seninle tatlı bir sevişme yapacağım, sonra geri dönüp her şeyi baştan yapacağım. Seni hızlı, yavaş ve kollarımda bir yığın pisliğe dönüştürmek istiyorum. Senin için uygun mu?"

Dilim çalışmıyordu. Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Ollie kaşlarını kaldırdı. "Evet," diye boğazımı temizledim. "Evet, kulağa... evet gibi geliyor."

"Güzel." Ollie havluları omzuna attı ve beni kucağına alarak sırtım duvara çarpına kadar kabine doğru götürdü. Suyu açtı ve üzerimize buz gibi su fışkırdı ama ikimizin de umurunda değildi.

Her şey çok çabuk oldu, giysilerim yırtıldı. Dili benimkiyle çarpışırken bacaklarım Ollie'nin beline dolandı. "Tanrım, Mia... her zaman hazırsın," diye nefes aldı ağzıma karşı. "Affet beni," diye atıldı ve kolunu arkamdan geçirerek içime girdi.

Anlık bağlantı akıllara durgunluk veriyordu.

Ollie sözüne sadık kaldı.

Melek gibi elleri ve bir azizin öpücüğüyle beni sert ve derin bir şekilde aldı. Sonra yavaş, tatlı bir aşk yaptık.

Ve sonra her şeyi tekrar yaptı.

Ve sadece duşta değil, kütüphanede de.

Tavan penceresinin altındaki köşemizde giyinirken Ollie, "Günün büyük bölümünde meşgul olacağım," dedi. *Poetic* kapüşonunu başına geçirdi ve fazla uzamış saçlarını geriye doğru itti. Gözleri benimkilere takıldı ve gözlerindeki inançsızlıkla başını iki yana sallayarak kendi kendine

fısıldadı: "Ben bunu hak etmiyorum.

Sen." Kollarımı boynuna doladım ve çiğ dudaklarını nazikçe öptüm. Ollie'nin parmakları yanlarımda gezinerek omurgamı ürpertti. "Bensiz iyi olacak mısın?"

Başımı salladım ve ağzı boynuma doğru ilerledi. "Günü benimle geçirmeni engelleyen ne? Bu kadar önemli olan ne?" Ağzı meme ucumu kaplarken kendimi tutmaya çalışarak sordum.

"Geleceğimiz," diye aşağıdan yukarı baktı, "ama gömleğini giymezen bu riske girecek." Başımı geriye atıp güldüm ve Ollie tekrar yukarı çıkarken elleri yanlarımı kavradı. "Halletmem gereken son dakika işleri var," elleri göğsüme, boynuma gitti, sonra yüzümü kavradı, "Saat üçte, aşkım. Bavullarımızı hazırlatacağım ve bir araba bizi bekliyor olacak. Söyle, Mia. Saat üçte de."

"Saat üç yönünde."

Ollie beni öptü. "Seni çok seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

Ollie beni tekrar öptü.

Başım Liam'a doğru kaydı. "Cidden o eve geri dönemezsin," diye fısıldayarak bağırdı. "Onlar zehirli. Seni uzaklara gönderecek... ve sırada ne var? Askeri okul mu?"

Başım Jake'e döndü.

"Onu tanımıyorsun," diye çıkıştı Jake.

Liam avucunu yemekhanedeki masaya vurdu ve başım tekrar ona döndü. "O seni tanımıyor! Benim tanıdığım gibi değil!" Liam bağırdı.

Sanki *Jerry Springer*'ın bir bölümüne yakalanmışım gibi başım ikisi arasında gidip geldi ve sonunda avucumu ikisinin de yüzüne doğru kaldırdım. "Sakinleşmeniz gerekiyor. Başka bir yere gidin. Benim için çıkış gününü mahvediyorsunuz," diye somurttum. "Jake, seni Liam'la gitmekten alıkoyan ne?"

"Sakin ol," diyerek sandalyeye geri yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Babam beni öldürür." Başımı salladım ve başımı öne eğdim. "İkna edici bir argüman."

"Saçma sapan bir bahane." Liam elindeki bandı bıraktı ve sarı saçları omuzlarına döküldü. Bileğindeki lastik bandı gergin bir şekilde çevirdi. "Ne zamandır eşcinselim? İki saniye oldu ve şimdiden ailem kabul etti ve evlerini sana açmayı teklif ettiler. Baban korkağın teki. Pek de Tanrı adamı sayılmaz."

"Vay canına," diye araya girdim.

Jake öne doğru eğilmeden önce gözleri büyüdü. "Babam pısırik beyaz süprüntüler tarafından büyütülmedi, çingene. Onun standartları var. Bu standartlar senin boyunu aşıyorsa kusura bakma."

"Kendi sesini bile duyuyor musun?" Liam, Jake'in mesafesine uydu ve sarı saçları yüzüne düştü. "Biliyor musun... sana acıyorum, Jake. Gerçekten acıyorum. Omzunda bir SA80 varken ve bacağından çiş akarken çölde durup benim için ağlama." Liam ayağa fırladı, sandalye mermere çarparak gıcırdadı ve havalandı, ama sandalyeyi yere devirmeden önce değil.

Gözlerim tekrar dudaklarını büzmüş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Jake'e

kaydı.

"Haklı olduğu bir nokta var," dedim.

"Defol git, bok çuvalı. Kimse sana sormadı," dedi Jake başını ileri geri hareket ettirerek.

Ayağa kalktım ve başımı eğdim, böylece göz hizasına geldik. "Belli ki seni seviyor ve senin de onu sevdiğini biliyorum. Bunu yaparak baban yerine Liam'ı seçmiyorsun, sevgiyi seçiyorsun. Onunla git. Sana söz veriyorum, gitmezsen hayatının sonuna kadar pişmanlık duyacaksın. Şimdi kafanı kışından çıkar ve onun peşinden git."

Bununla birlikte, ayrıldım.

Saat üçe iki saat kalmıştı ve Lynch'in ofisine gidip çıkış yapmadan önce görmem gereken son bir kişi daha vardı. Tyler, Jude ve ben bir gün önce vedalaşmıştık ve Dr. Conway'le geçen hafta son seansımızı kutlamıştık. Bu iki saatin geri kalanını Ethan'a ayırmıştım.

Tüm katı aradım; her odayı, her koridoru, her banyoyu. Hiçbir şey bulamadım. Koridoru döndüm ve bakışlarım Liam ve Jake'in derin bir öpüşme seansına takıldı. Görünüşe bakılırsa Jake'in aklı başına gelmişti ve kalbim göğsümde sıkıştı. Ayaklarım merdivenlerden sınıfların bulunduğu üçüncü kata çıktı ve yine her odayı aradım.

Ve gözlerim zamanı takip etmek için yanından geçtiğim her saati kontrol etti.

Bir buçuk saat kaldı.

Bitişikteki terk edilmiş bir odadan gelen sesleri duyduğumda son kapıyı ittim.

Kapıya vardığımda yavaşça iterek açtım. "Ethan?" diye seslendim.

Kapıdan içeri girdim ve karşımdaki manzara karşısında donup kaldım.

Lionel, sadece öylesine tanıdığım bir öğrenciydi, tavandan sarkmış, boynunda bir iple terk edilmiş bir sandalyenin üzerinde bacaklarını ileri geri tekmeliyordu. Çığlık atmak istedim ama korku boğazıma sıkı bir tasma dolamıştı. Kaçmaya çalıştım ama ayaklarım sanki yere çivilenmiş gibi hissediyordum.

Gözlerim yandı. Ellerim titredi. Ve sonunda Ethan'ı görmek için arkamı döndüm. Gözleri puslu ve kırmızıydı, içlerinde şiddetli bir ateş yanıyordu. Eliyle ağzımı kapattı ve beni duvara yapıştırdı. "Çok üzgünüm Mia," diye fısıldadı ve bana bakan adamı artık tanıyamıyordum. Gözlerim gerildi, tavandan sarkarak yaşam mücadelesi veren adama doğru gidip geldi. "Düşündüğün gibi değil," diye kulağıma fısıldadı Ethan, elini sıkıca ağzıma bastırarak, çocuk önümde yavaşça boğulurken çığlıklarımı bastırarak.

Ethan beni sabit tutmak için tüm ağırlığıyla üzerime bastırdı.

Görüntü çok sertti ve her şeyi bastırmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Kafam karışmıştı. Çok, kafam karışmıştı.

İçime öfke doldu ve kendimi kaybettim. Ethan'a karşı savaşıırken kollarımın kendi aklı vardı. Onu ittim ve o da beni on kat daha sert itti. Ben çığlık attım, o da yanaklarımı sıktı. Dizimi kasıklarına doğru bastırdım ve Ethan beni yere yatırıp bir eliyle bileklerimi sardı ve tüm ağırlığını bedenime verdi. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Bunu görmeni hiç istemedim. Sen asla planın bir parçası değildin."

Sonra tek gördüğüm siyahtı.

Ollie.

Travis'in arabasının önündeki yolda volta atarken, gözlerim her beş saniyede bir saati kontrol etmek için kaşınıyordu. Elimdeki gül buketini kavrarken avuçlarım terliyordu. Kırk sekiz saat içinde Mia ve ben İspanya'da evleniyor olacaktık. Onu ilk hissettiğim andan beri bu günü bekliyordum.

Onu gördüm diyebilirdim ama bu yalan olurdu.

Önce onu hissettim.

Önce ruhu bana seslendi, sonra onu gördüm.

Neredesin aşkım?

Araba giysilerimiz, fotoğraf makinesi, günlüğüm, fotoğraflarımız ve Zeke ile ona yaptığımız bir düzine kadar gülle doluydu.

Mia Rose'um.

Artist yeşil kartı dün evime postalanmıştı. Travis yanında getirmişti - görmek istediğim ilk şeydi. Amerika'ya gidip gelmek için bir yolum vardı. Mia'nın Lynch'in de yardımıyla çifte yasal vatandaşlığı vardı.

Başardım ve tek istediğim onun o demir kapılardan geçmesiydi, böylece evlenip evimize gidebilecektik.

Neredesin aşkım?

"Üç dediğine emin misin?" Travis sordu. Ağır bakışları göğsümde yükselen ağrıyı dindirmeye yetmedi. Tüm bu ağırlığın altında düşünemiyordum ve arabasının kaputuna yaslanıp nefes almaya çalıştım. Göğsümdeki yanma her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

"Geliyor." Kapıyı açtım ve elimdeki gül demetini yolcu tarafına bıraktım. Saat üçü on geçeyi gösteriyordu. Hava hâlâ soğuktu ama alnımdan ter damlıyordu. "Burada olacak."

Sonsöz

*"Ölümün ardından bir
canavar doğdu. Adı
Karma'ydı,
ve intikam için yanıp tutuşuyordu."*

-Oliver Masters

Ethan.

KEDERİN BEŞ AŞAMASI VARDI. Psikologlar bunu beş aşamada çözmüşlerdi. İnkârı uzun zaman önce geçmiştım ama pazarlığa asla ulaşamamıştım; sürekli bir Öfke döngüsü içinde sıkışıp kalmıştım.

Öfke, benim en güvenilir ve sadık dostum. Öfke'ye güvenebilirdim. Uyandığımda oradaydı. Gözlerimi kapattığımda oradaydı. Öfke beni uykumda bile yakaladı. Öfke benim bir parçam olmuştu.

-Bir canavardı ve ben o lanet canavarı her Allah'ın günü besledim.

On Altı Ay Önce

Dolor'un merdivenlerinden çıkmayalı bir yıl olmuştu ama onun yüzünü daha dün görmüş gibiydim.

"Yeni üniformanın içinde çok şık görünüyorsun," diyor Livy. "Yumurta heyecanı mı yaşıyorsun? Seninle çok gurur duyuyorum." Dikkatimi çekmek için her zaman yaptığı gibi elimi tutuyor ve aynı mavi gözlerle bana bakarken yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. Yumurtalı lafını kullanması biz daha küçükken bir yıl Paskalya'da başlamıştı ama ikimiz arasında tüm yıla yayılmıştı.

Livy'nin benimle gurur duyduğunu biliyorum ama şu anda ona kızgınım. Yardım almak için bir islahevine gidiyordu. Anlamayacağımı ama bir gün anlayacağımı söyledi. Ve şimdi bana hayranlıkla gülümserken gördüğüm tek şey, bana sırrını açacak kadar güvenmediği gerçeği. Aile olmamız gerekiyordu. Bu bokun içinde birlikte olmamız gerekiyordu.

En azından ona teşekkür edebilir, gülümseyebilir ya da bir parça takdir veya onay verebilirdim ama ona karşı lanet bir kin besleyerek çekip gitmiştim.

Lanet olası bir yıl.

Keşke şimdi bildiklerimi bilseydim.

Lynch'i kapının dışında bekledim, sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve beni uzattığı eliyle karşıladı. İçimdeki canavarı yutup elini sıkmak bir saniyemi aldı, her şeyimi aldı. Elini sıkarken bile, söz verdiği tek şeyi yapmadığı için bileğini kırmak istedim: Livy'yi güvende tutmak.

"Mia benim için önemli," demişti beni bir konuda yardım için aradığında telefonda. Livy'nin ölümünden beri bu adamla konuşmamıştım ve beni bir iyilik için aramaya cüret etmişti. I

ona siktir olup gitmesini söylemeliydim. Livy benim için de önemliydi. Onun gözetimindeydi, onun sorumluluğundaydı. Livy'ye yardım etmesi gerekiyordu. O, sahip olduğum tek aileydi ve işte buradayım, Dolor'a geri döndüm çünkü bana ihtiyacı vardı.

Lynch'in bilmediği bir şey vardı, aklımda başka planlar vardı.

Lynch'i takip ederken merdivenlerden yukarı attığım her adımda kalbim beni uyardı. Bu intikam yoluna devam edersem beni de terk edeceğini söyledi ama içimdeki canavar o piçi susturdu.

Yan yana, Livy'nin eski kanadının önünden geçtik. Gözlerimi başka yöne çevirdim, darbeyi hafifletmek ve kendimi dirilmekle tehdit eden anılardan korumak için her şeyi yaptım. O anıları kilit altında tutmuştum ama şimdi içimdeki canavar kafatasıma vuruyor, kafesinde tıkırdıyor, kurtuluşa susamıştı.

Henüz değil, sevgili dostum. Senin de zamanın gelecek.

Livy'nin ölümü bana ikinci bir şansın olmadığını hatırlatmıştı. Geri sarma yok. Hasarı silmek için zamanda geri gitmek yok. Sadece tek bir şansınız vardı ve ben onu da büyük bir farkla kaçırmıştım.

Geç kaldım, doğru düzgün bir mazeretim bile yok.

Livy'nin eski kanadında attığım her uzun adımda üzerimdeki baskı daha da artıyordu. Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve Lynch hemşire odasının önünde durdu. "Onun adı Mia. Babası olduğuma dair hiçbir fikri yok," diye uyardı beni kısık bir ses tonuyla. "Bu şekilde kalmasını tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim. Livy benim kız kardeşimdi ve bugün hayatta olmasını tercih ederdim ama her zaman istediğimizi elde edemiyorduk.

Kapı açıldı. İçeri girdik.

Mia, içine kapanmış ve sersemlemiş bir halde, elindeki telefonu tutarak orada yatıyordu. Kaşında büyük bir kesik vardı ve çatlamış ve morarmış dudağını aralamıştı. Karamel kahverengi gözleri beni inceliyor, bir tepki vermeme bekliyordu. Bunun Lynch'in kızı olduğu ve umursamamam gerektiği gerçeğini korumak için mücadele ettim ama içimdeki hayvan onu görünce sustu. Bu kız onu da korkutmuştu. Bakışlarının beni ne hale getirdiğini görmemesi için gözlerimi yere indirdim. En azından ben kendim anlayana kadar.

Önce Lynch konuştu ve beni tanıştırdı. Onun yanında sessiz kaldım.

Talepte bulunmadan önce bir arkadaşını sordu, sonra da Lynch'in dekan olarak güvenilirliğine birkaç çentik atma cüretini gösterdi. İçimden biraz güldüm.

Bu kız bir fırtınaydı.

Hemen onun hakkında her şeyi öğrenmek istedim ve aylarca eşyalarımı toplayıp taşınmaya çalışırken öfkemi nasıl kontrol edebildiğini merak ettim.

Mia'nın videoya çektiği kanıtları izledikten sonra içimdeki canavar uyandı. "Sana birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı?" Telefonu poşete koyarken sordum.

Mia, içinde bulunduğu duruma rağmen göz korkutucuydu. Bana baktığında, içime bakıyordu.

Gözleri beni taciz ediyor, üzerimde silah arıyor ve tek bir bakışıyla beni savunmasız bırakıyordu. Daha fazlasını öğrenmeliydim. Gözlerinde kız kardeşimin taşıdığı aynı bıkkın bakışı nasıl taşıdığını ve kız kardeşim yokken nasıl hâlâ burada olduğunu bilmeliydim. Mia nasıl bu kadar ileri gitmişti?

Mia'nın hikâyesini sadece birkaç damla gözyaşı dökerek anlatabilmesi etkileyiciydi, zira onu durdurmak, gözlerimi kapatmak ve darbeye hazırlanmak zorunda kalan bendim. Her benzerlik içime bir yumruk gibi indi. Amcasından ve ona yaptıklarından bahsetti. Annesinden ve onu nasıl terk ettiğinden bahsetti. Ve sahip olduğu tek aile onu Dolor'a gönderdi.

Mia ve ben aynıydık, sadece varlığıyla içimdeki öfkeyi yok edebilmesi dışında.

Geri geleceğim, Mia.

Vedalaştık ve ben uzaklaşırken elimi tuttu.

Elinin tek bir dokunuşuyla donup kaldım. Canavar dondu. Hiç bu kadar gergin olmamıştım ve dönüp ona bakacak iradeyi kendimde buldum.

"Kız kardeşin için üzgünüm Ethan. Seninle çok gurur duyardı," dedi Mia ve elimi sıktı. Planlarımı gerçekleştirmem gerektiğini anlamam için tek gereken buydu.

Livy için. Mia için. Adalet için.

"Neden bilmesini istemiyorsun?" Lynch'e ofisine döndüğümde sordum. Sandalyede arkama yaslandım ve dirseklerimi kolçaklara dayayarak işaret parmaklarımı ağzıma götürdüm. Lynch dalgın dalgın elindeki kalemi avuçlarının arasında yuvarlıyor, hangi versiyonunu bana doğru tükürmek istediğini düşünüyordu.

Beni dene, Lynch. Korkunç bir kardeş olabilirim ama yürüyen bir yalan dedektörüydüm.

"O akıllı biri," dedi sonunda. *Gerçek.* "Burada geçirdiği süre boyunca bunu bana karşı kullanacak. Ona söyleyeceğim ama son gününe kadar değil. Bunu kabul edip etmemek onun tercihi olmalı. Gittiği okulun dekanı olduğum için değil, gerçekten hayatımın bir parçası olmak istediği için kabul etmeli."

Sandalyeye geri oturdum ve çenemi kaşıdım. "Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum ve kollarımı yana açtım. "Onun senin kızın olduğunu. Ne kadar zamandır?" Amcası ona tecavüz ederken neredeydin? Annesi onu öldürdüğünde neredeydiniz? Hayatının son on dokuz yılında neredeydin? Senin bahanen neydi? Benimkiyle aynı mıydı?

"Sekiz ay," diye alay etti Lynch. "Babası Bruce yaklaşık sekiz ay önce bana ulaştı. Annesiyle olanları anlattı, beni fırçaladı ve bir kızım olduğunu itiraf etti. Mia'nın yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Başta ona inanmadım ama sonra bana orijinal doğum belgesini gönderdi. İlk geldiğinde kanını aldırardım." Kalemi masanın üzerine fırlattı. "O benim, Ethan. Şuradaki küçük kız mı?" Mia'nın üstümüzde yattığı yeri işaret etti, "O benim kızım. Onu koruması için güvendiğim tek kişi sensin. Tanrı biliyor ki Livy cehennemi yaşadı ve Livy'nin başına gelenler için üzgünüm. O öldükten sonra seni kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Senin için orada olmalıydım. Ama başarısız oldum ve başarısızlıklarımın yüzleşmekten korktum. Kardeşinin başına gelenlerin Mia'nın da başına gelmesine izin veremem. Anlayan biri varsa o da sensin. Bu işi yapabilecek tek kişi sensin. Ona göz kulak olmanı istiyorum. Her hareketini izle."

Lynch çaresizdi, ama ben de çaresizdim.

"Ben yaparım." Mia'ya göz kulak olacak, Livy için yapamadığımı yapacaktım. Ona hiçbir şey olmamasını sağlayacağım, ama bu arada bu lanet kurumda da kıyameti koparacak ve küçük kız kardeşime tecavüz edip öldüren piçleri ortadan kaldıracaktım.

Polis asılarak intihar edildiğini söylemişti. İçten içe gerçeği biliyordum. Livy asla Tommy'yi geride bırakmaz ya da bebeklerinin canını almazdı. Livy beni asla geride bırakmazdı.

Ama bunların hepsi varsayımdı.

Acı gerçek mi? Olay yerine ilk gelen bendim. Gerçekler yatakhanesinin kapısından bana haykırmıştı. Livy'nin intiharı gerçekleştirecek ne boyu ne de gücü vardı. Livy'nin ayakkabısını bağlamayı öğrenmesi sekiz yaşına kadar sürmüştü. Çarşaf şeklinde bir ilmik ayarladığına inanmakta güçlük çekiyordum.

Acı gerçek mi? Onun davasını araştırmak için aylar harcadım, raporları okudum, son aylarını inceledim, Tommy'yi ziyaret ettim. Tırnaklarının altındaki deriyi DNA için test etme zahmetine girmediler. Öğrencileri sorgulama zahmetine girmediler. Ve vücudunu boyayan morlukları ya da cinayet kanıtlarını rapor etme zahmetine girmediler.

Umurlarında bile değildi.

İntiharı not etmek çok daha kolaydı. Gerçeği araştırmak daha zordu. Kahretsin, insanlar kolay olanı istiyordu. Davanın kapanmasını ve evlerine, ailelerine dönmeyi istiyorlardı.

Ölüm belgesindeki bir yalanın, onunla ilgili son hatıramın üzerine her gün bir ruhun peşini bırakmaması ne kadar çılgınca. Morgda soğuk ve cansız bedeniyle vedalaşma anısı. Öpücüğümün altında alnının verdiği hissi asla unutmayacağım.

O zamandan beri içimde bir ürperti var.

Acı gerçek şuydu ki, eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsam, bunu kendim yapmalıydım. Livy'nin katillerinin cezalandırılma zamanı gelmişti ve Tommy sayesinde onlardan birinin icabına bakılmıştı. Ama son dört herifi de kız kardeşime reva gördükleri akıbeti uğratmak bana düşüyordu.

Teker teker.

Peki ya hepimiz durup dinlersek? İntiharı sayılarla, istatistiklerle ve yüzdelerle ölçmeyi reddediyorum, çünkü günün sonunda tüm dünyayı altüst etmek için sadece bir kişi yeterlidir.

Bu trajik ölüme nasıl tepki verdiğinizle bu damgayı silebilirsiniz. Daha fazla bilgi için lütfen ziyaret edin:

<https://save.org>

Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı: 1-800-273-8255 (TALK)

Kriz Metin Hattı: **HOME** yazıp 741-741'e gönderin

TEŞEKKÜRLER

LANET OLSUN.

İkinci yayınım. Hâlâ
şaşkınım.

Bana bir dakika ver.

... **Nefes verir...**

Tamam, işte
başlıyoruz.

Öncelikle okuyuculara teşekkür etmeden sözlerime başlayamam. Kitaplarımı ister sosyal medya aracılığıyla, ister kulaktan kulağa, ister tavsiyelerle, ister benim size ulaşmamla bulmuş olun, okumak, incelemek, paylaşmak ve çok daha fazlası için ayırdığınız zaman, BU HİKAYEYİ HAYATA GEÇİREN SİZLERSİNİZ. Bu yüzden size ne kadar teşekkür etsem azdır.

ARC ARMY ve LOVELIES'e teşekkür ederim, siz hanımlar inanılmazsınız. Yaptığınız her şeye hayranlık duyuyorum. Dünyanın dört bir yanından aynı okuma sevgisini paylaşan güçlü ve tutkulu insanlardan oluşan bir topluluğun tek bir hikaye için bir araya geldiğini görmek inanılmaz. Hala sosyal medya olayını çözmeye çalışıyor olsam da mesajlarınızı, eserlerinizi ve sözlerinizi görüyorum ve ne kadar kabul edici olduğunuz kalbimi ısıtıyor. Sadece bana karşı değil, birbirinize karşı da. Gerçekten devam edebilirim ...

Annie Bugeja'ya sonsuz teşekkürler. Beta okuma, düzeltme ve duygusal çöküntülerimde bana kulak olman sayesinde ikinci kitabı bu hale getirdin, bunu sensiz yapabilir miydim bilmiyorum. Aslında, muhtemelen yapabilirdim, ama büyük bir lsakjflskjfd yığını olurdu. Bu karakterleri sevdiğin için teşekkür ederim. Çok uzun zaman önce tanışmamış olmamıza rağmen, seni hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim. Sizinle tanıştığım için SWM'ye bir teşekkür borçlu olmam mümkün mü? Bu kendime borçlu olduğum anlamına mı gelir? Tüm övgüyü ben alacağım! Sen benim BİZ'imsin. Seni seviyorum sik kafalı. **orta parmak emojisi ekle**

K. Dosal McLendon'a. Benim Kassy'm. Yaşam desteğim. Şimdiye kadar geldiğimiz nokta gerçekten çılgınca. Her şey için sonsuz teşekkürler. O sonsözü yazmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyordun. Yazımdaki değişikliği hemen fark ettin. İçimi dökmeme izin verdiğin, bu hikâyeye neden başladığımı hatırlattığın, her zaman yanımda olduğun ve vizyonumu anladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Wasted Life Books'tan Ally Dublin'e kocaman bir teşekkür. Lanet olsun, kadın. Sen PA'ların annesisin. Sürekli hatırlatmaların, beni doğru yolda ve hizada tuttuğun ve her gün beni zorladığın için teşekkür ederim. Sanırım şimdiye kadar fark etmişsindir, ben diğerleri gibi değilim. Beni kollarınızı açarak kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Michelle (Mishie) Montes, Faith Flores, Lisa Bardonski ve Lym Cruz'a EWIG'in beta okumasına harcadıkları zaman ve emek için teşekkür ederim.

Mishie, kızım, azmin ve hikayeye olan tutkun beni ateşliyor ve bu ekipte daha iyi birini isteyemezdim.

Lisa ... (bunu yazarken gülüyorum) ... ilk kitap hakkındaki dürüst eleştirin için teşekkür ederim. Eminim bundan sonra sana ulaşp takımında olmanı isteyeceğimi düşünmedin, değil mi? Teşekkür ederim.

Aklımdan geçen ve hikâyeye hiç girmeyen tüm eksik kelimeleri yakaladığın için. Senin sayende hiçbir kelime kaybolmadı.

Faith, başından beri yanımda olduğun için teşekkür ederim. Çok yeteneklisin ve seni çok örnek alıyorum. Bana verdiğin her şey için teşekkür ederim, zaman, cesaretlendirme, tavsiye vb. Beni asla bırakma.

Kocam Michael'a, kızım Grace'e ve oğlum Christian'a sonsuz teşekkürler. Sizi duyuyorum. Sizi görüyorum. Sizi hissediyorum. Her zaman yanınızda olamayabilirim ama bilin ki siz için her zaman benim bir numaram olacaksınız. Sürekli desteğiniz ve sabrınız hayallerimin peşinden gitmemi sağlıyor. Sizi seviyorum!

Kız kardeşlerim Amanda, Danielle ve Kaylee'ye teşekkür ederim. Kahretsin, sizi seviyorum çocuklar.

Teşekkürler Amanda, diğer yarım, her adımında yanımda olduğun için. Bazen can sıkıcı olabildiğini bilsem de her bir zaferi kutladığın için. Bu yıl hayat ne kadar zor olursa olsun, yine de beta okumaya zaman ayırdın. Not: Bunu okuduğunda, çıkarmam için bana yalvardığın bir paragrafı bıraktığın için kızacaksın ama cidden... ne bekliyordun ki? Bunun için üzgün bile değilim.

Özgür ruhlu Kaylee'ye kocaman bir teşekkür. İkinci kitabı yazarken bir gece bana mesaj attın ve hayallerinin peşinden gitmen için sana ne kadar ilham verdiğimi söyledin. Gerçek şu ki, sen benim ilham kaynağımsın. Bana bu dünyanın ne kadar güzel olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Senin için Tanrı'ya her gün şükrediyorum.

Danielle, muhtemelen bunu hiç okumayacaksın ama ben yine de seni seviyorum. Beni kendi tarzında destekliyorsun ve bu her zaman yeterli olacak.

Stephanie Anderson, bu kitabı her zamanki gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirdiğin için teşekkür ederim. Her küçük ayrıntı fark ediliyor ve takdir ediliyor!

Tüm muhteşem Yazarlara, blog yazarlarına, bookstagrammer'lara, okuyuculara ve uykusuzluktan ve ölümcül miktarda kafeinden dolayı hala kafam güzel olduğu için kaçırdığım diğer herkese, Teşekkürler!

Aman Tanrım, anne!

Teşekkürler anne, seni seviyorum!

Söz veriyorum kahvaltı yapacağız... bir hikayeden sonra.

yazar hakkında

Nicole Fiorina bağımsız bir yazardır ve *Stay With Me* serisi ile bağımsız dünyada iddiasını ortaya koymuştur. Florida'da sevgi dolu kocası Michael, Christian ve Grace adında iki çocuğu ve Danua cinsi köpeği Winston ile birlikte yaşamaktadır. Yazım tarzı, düğmeleri, kalpleri ve sınırları zorlamak için çabalayan, özür dilemeyen ve duygusaldır. Nicole türleri sınıflandırmaktan nefret ediyor, ancak seçmeye zorlanırsa, kitapları Yeni Yetişkin, Çağdaş Romantizm, Gerilim, Psikolojik, Gerilim ve şehir fantezisi (ne demek istediğimi anlıyor musunuz?). Bir müzik aşığı, özellikle klasik rock, Eminem şarkılarının çoğunu rap yapabilir, dans edebilir, piyanoyla uğraşabilir ve elektrikli aletler ve boya fırçası kullanmayı sever. Hindistan cevizi meyveli Red bull, kahve ve kök birası bağımlısıdır, ancak annesini yatıştırmak için suyu zorla içtiğinden emin olur. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen çocuklarına şoförlük yapıyor, aile toplantılarına katılıyor ya da uyuyor.

Arkadaş olalım!

<https://facebook.com/authornicolefiorina>

<https://facebook.come/nicolefiorinabooks>

<https://instagram.com/nicolefiorinabooks>

<https://www.facebook.com/groups/2204837152966399/>

<https://twitter.com/nicolefiorina>

Spotify'da çalma listesini

dinleyin

<https://spoti.fi/2mlHWFF>

Haber bültenine kaydolun

www.nicolefiorina.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.